

Nơi Ánh Đèn Rực Rỡ

Contents

Nơi Ánh Đèn Rực Rỡ	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02 - 03	5
3. Chương 04 - 05	11
4. Chương 06 - 07	16
5. Chương 08 - 09	22
6. Chương 10 - 11	28
7. Chương 12 - 13	33
8. Chương 14 - 15	39
9. Chương 16	44
10. Chương 17	48
11. Chương 18	51
12. Chương 19 - 20	55
13. Chương 21 - 22	61
14. Chương 23 - 24	67
15. Chương 25 - 26	73
16. Chương 27 - 28	79
17. Chương 29	86
18. Chương 30	91
19. Chương 31	97
20. Chương 32	103
21. Chương 33 Part 1	109
22. Chương 33 Part 2	113
23. Chương 34	116
24. Chương 35 Part 1	122
25. Chương 35 Part 2	125
26. Chương 36 Part 1	128
27. Chương 36 Part 2	132
28. Chương 37 Part 1	136
29. Chương 37 Part 2	139
30. Chương 38 Part 1	143
31. Chương 38 Part 2	147
32. Chương 39 Part 1	150
33. Chương 39 Part 2	153
34. Chương 40 Part 1	156
35. Chương 40 Part 2	160
36. Chương 41 Part 1	164
37. Chương 41 Part 2	167
38. Chương 42	170
39. Chương 43 Part 1	175
40. Chương 43 Part 2	178
41. Chương 44 Part 1	182

42. Chương 44 Part 2	185
43. Chương 45	189
44. Chương 46 End.	195

Nơi Ánh Đèn Rực Rỡ

Giới thiệu

Cô gái Nhâm Nhiễm không đón nhận tình cảm của thanh mai trúc mã Kỳ Gia Tuấn, mà lại yêu Kỳ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-anh-den-ruc-ro>

1. Chương 01

Chương 1

Trước năm mười hai tuổi, Nhâm Nhiễm có một cuộc sống hoàn hảo, một niềm hạnh phúc trọn vẹn.

Cha cô – Nhâm Thế Yến là giảng viên trường Đại học Luật tại thành phố Z ở miền Nam. Còn mẹ làm việc tại Thư viện thành phố Z, cả gia đình cô sống ở một biệt thự ven ngoại ô cách thành phố Z không xa. Biệt thự là di sản của cha Nhâm Thế Yến, vốn là một giáo sĩ truyền đạo. Khu vườn trong nhà không quá lớn, giữa vườn có cây long não mọc sum suê, nghe nói nó đã được sáu mươi tuổi. Vào những ngày hè nắng gắt, cành cây vươn ra đón lấy ánh nắng tạo bóng mát cho ngôi nhà, mái ngói đỏ gạch với hai tầng lầu tôn lên nét cổ kính, bức tường phía tây đầy các chú thần lùn khệ khệ không ngừng, nhưng cũng may có bọn chúng ngự trang cho căn biệt thự lâu năm chưa được tu sửa.

Nhâm Nhiễm từ nhỏ đã quen với cuộc sống yên bình tại đây, càng yêu thương khoảng thời gian hạnh phúc mà cô trải trong căn nhà. Cha cô – một giáo sư ngành luật cùng mẹ cô – tính tình dịu dàng, cha mẹ dạy dỗ cô rất nghiêm khắc nhưng cũng chiều chuộng con hết mực.

Bạn thân giao của cha – ông Kỳ Hán Minh có cậu con trai tên là Kỳ Gia Tuấn. Gia Tuấn và cô chơi với nhau từ nhỏ, xem nhau như hai anh em ruột. Vì thế mà cô không có cảm giác cô đơn như bao đứa trẻ là con một khác.

Cô luôn nghĩ, thế giới bé nhỏ của mình vô cùng hoàn mỹ.

Thế nhưng, bà Phương Phi – mẹ của Nhâm Nhiễm đã ngã bệnh vào năm cô mười hai tuổi. Lúc đó, cô vừa lên lớp bảy. Qua nhiều xét nghiệm của các chuyên gia y học uy tín trong ngành, bà Phương Phi được kết luận là mắc bệnh ung thư tử cung. Từ đó, bà bắt đầu vật lộn với căn bệnh.

Nhâm Thế Yến luôn tận tâm chăm sóc vợ, nhưng công việc quá đỗi bận bịu, ngoài việc lên lớp còn phải hướng dẫn cho các tiến sĩ thực tập, phải viết đề tài nghiên cứu, lắm lúc còn phải đi công tác xa nhà tham gia các hội nghị. Còn Nhâm Nhiễm, cô nhanh chóng quen việc tất bật chạy đôn đáo ba nơi – trường học,

bệnh viện và nhà. Cô thường mang bài tập vào bệnh viện làm, cô học cách chăm sóc mẹ, đồng thời cũng chứng kiến cảnh mẹ dần dần tiêu tụy do căn bệnh quái ác đó.

Bà Phương Phi đã làm phẫu thuật cắt bỏ khối u, tiến hành hóa xạ, cắn răng chịu đựng những cơn đau quặn quai, bất lực khi tóc rụng, ói mửa, chán ăn... nhưng tế bào ung thư vẫn tiếp tục phát triển, khuếch tán đến các bộ phận khác.

Quá trình trị liệu dai dẳng, bất kể đối với bệnh nhân hay người nhà cũng là một sự dày vò. Phương Phi chưa bao giờ ai oán, than phiền, cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời, bà luôn rất bình tĩnh, ôn hòa. Bà cùng con ôn bài, tâm sự, khích lệ con học hành thật tốt. Đối với chồng, bà luôn cười tươi như hoa, sự can đảm của bà khiến mọi người đều khâm phục.

Mùa đông năm Nhâm Nhiễm mười sáu tuổi, bà đã qua đời trong bệnh viện.

Đó đúng vào những năm cuối của thập niên 90, người thì đua nhau đưa ra lời “tiên đoán”, tranh luận thể giới phải chăng đã đến ngày tận thế, người thì hoan hỉ đón chào kỷ niên mới, cho rằng thế giới sẽ bước sang một trang sử mới.

Nhâm Nhiễm, trước nỗi đau mất mẹ, đột nhiên trở thành cô gái trầm cảm, lạnh nhạt với mọi vật xung quanh.

Sau khi an táng vợ, Thế Yến lo cho cảm xúc của con nên quyết định thay đổi môi trường sống. Ông rời khỏi thành phố Z, xin vào làm giảng viên cho trường đại học Tài Chính tại thành phố H và tiến hành chuyển trường cho con gái. Nhâm Nhiễm trong nỗi đau mất mẹ cũng không phản đối gì.

Đến một thành phố hoàn toàn lạ lẫm, Nhâm Nhiễm không có tâm trạng thích nghi với nó. Cô ngày càng hướng nội, trầm cảm. Nửa năm đầu, cuộc sống của cô trôi qua thật tồi tệ. Cô vừa căm ghét thời tiết khắc nghiệt khác xa nơi quê hương, vừa không muốn giao lưu với các bạn học, thành tích học tập sa sút hẳn.

Đúng vào lúc Nhâm Thế Yến bàng hoàng lo lắng cho con gái thì Kỳ Gia Tuấn ghi danh và thi đậu vào trường đại học mà ông đang dạy. Trước niềm vui bất ngờ, hai cha con đều vui mừng khôn xiết.

Thâm giao giữa hai nhà Nhâm – Kỳ bắt đầu từ thời ông nội của Nhâm Nhiễm, hai gia đình biết rõ về nhau. Nhâm Thế Yến và cha của Gia Tuấn – Kỳ Hán Minh vừa là bạn học cũ vừa là bạn chí cốt từ nhỏ, ông còn là đồng nghiệp của mẹ Gia Tuấn tại trường đại học Z, tình cảm giữa hai gia đình luôn rất thắm thiết.

Trong tang lễ của mẹ Nhâm Nhiễm, Nhâm Thế Yến cố nén nỗi đau giải quyết các sự vụ, không có thời gian chăm sóc con gái. Lúc ấy, Gia Tuấn luôn ở bên Nhâm Nhiễm, nắm chặt bàn tay của cô đang run lên vì khóc, mọi người khi nhìn thấy tình cảnh đó đều cảm thấy tình cảm của đôi bạn trẻ thật trong sáng và đáng thương.

Sau khi Gia Tuấn học đại học ở đây, hầu như ngày nào cũng đến làm bài tập chung với Nhâm Nhiễm, sau cùng thì cô cũng phấn chấn được đôi chút, dần dần không tự cô lập mình nữa. Năm cuối cấp lớp phổ thông, cô vui đầu luyện thi và đậu vào cùng một trường đại học với Gia Tuấn.

Nhâm Thế Yến vui mừng khôn xiết, mặc nhiên cho phép đôi bạn trẻ đi với nhau như hình với bóng.

Gia đình hai bên đều công nhận đôi trẻ đang yêu nhau, chỉ Nhâm Nhiễm thì không. Cô thừa nhận, tình cảm giữa cô và Gia Tuấn tốt hơn bạn bè bình thường, thậm chí còn thương yêu nhau hơn cả anh em ruột, nhưng so với tình cảm đôi lứa thật sự thì còn một khoảng cách rất xa.

Cùng lớn lên, thân thiết quá đỗi, trái tim không bị lạc nhịp, cũng là một trong những nguyên nhân đó. Quan trọng hơn hết, chàng trai như Gia Tuấn, Nhâm Nhiễm chỉ xem là bạn bè chứ không hi vọng anh là người yêu của mình. Gia Tuấn có bề ngoài hào hoa, dịu dàng nhưng tính cách phức tạp lại rất phóng túng.

Từ nhỏ đến lớn, cô chứng kiến cảnh Gia Tuấn quen không biết bao nhiêu cô gái mà không để ý tí nào. Trong mắt cô, những chuyện hợp hợtan tan giữa những đôi trai gái trẻ như vậy, thay vì nói là tình yêu, chỉ bằng cho đó là hoạt động xã giao, là “xao động” nhất thời của tuổi mới lớn, nó vốn thu hút với cô. Thứ mà cô mong muốn là “cảm giác mãnh liệt hơn, một tình yêu có thể nhấn chìm chính bản thân mình”. Lúc cô hùng hồn tuyên bố ý kiến này, Gia Tuấn cười ồ lên, xoa đầu cô và nói: “Tâm tư của thiếu nữ, thật là đáng sợ”.

“Không được cười nhạo em. Em biết rõ, hôn nhân như cha mẹ em là rất hạnh phúc. Họ là điển hình cho đôi vợ chồng ân ái. Còn tình yêu thăng hoa từ bạn học, rồi yêu nhau – kết hôn thì quá bình dị, không hề kịch tính tí nào.”

Gia Tuấn nhún vai: “Rất nhiều người mong có hạnh phúc bình dị như thế cũng không được đó, em à!” Nhâm Nhiễm ít nhiều cũng biết được hôn nhân của cha mẹ từng gặp trắc trở, không khí gia đình thỉnh thoảng hay căng thẳng, “Hạnh phúc bình dị đương nhiên cũng tốt, nhưng em không tin rằng hiện tại anh đã muốn thứ hạnh phúc đó?”

Kỳ Gia Tuấn ngó người! Quả thật, anh có gương mặt điển trai cực kì. Thường ngày, anh như một kẻ lẳng lơ, hời hợt, chẳng nghiêm túc trong chuyện gì, chỉ những lúc ngó người như thế này mới trông rõ nét mặt của anh.

Anh vội lắc đầu, cười nói: “Anh không kỳ vọng hôn nhân, không hiểu tại sao mọi người cứ tự chuốc phiền phức mà kết hôn làm gì, anh cũng không biết cụ thể cái anh cần là gì, không chừng anh muốn có cô bạn gái ‘mát mẻ’ và quyến rũ đấy!”

Nhâm Nhiễm trở mặt hơi chậm, đến cấp 3 mới bắt đầu cao ra được tí và luôn buồn phiền về việc này, cô nhìn thấy dáng người mảnh mai của mình là cắn răng nói: “Đúng là con trai, toàn cái thứ động vật chỉ biết nhìn bằng mắt!”

“Được thôi, hi vọng rằng người đàn ông ‘nhấn chìm’ em sẽ yêu chính tâm hồn của em”. Gia Tuấn luôn nhường nhịn và miệt thị “tuyền ngôn” của cô bé.

Gia Tuấn rất điển trai, gia đình lại giàu có, từ hồi trung học, anh đã là mơ ước của bao nữ sinh cùng lứa, ngay cả cái tính cách khó nắm bắt của anh cũng được các cô gái “xếp” vào một trong những điểm quyến rũ. Anh và Nhâm Nhiễm luôn đối xử nhau như hai anh em, trước đây, cô luôn chạy đôn đáo giữa trường học và bệnh viện nên không ai để ý “vị thế” ưu tiên của cô trong lòng Gia Tuấn.

Sau khi lên đại học, những cô gái đó ắt sẽ không còn bằng lòng với cách tiếp xúc như truyền nhau những mẫu giấy nhỏ, cùng đi xem bộ phim hoặc trò chuyện trên đường về, và càng cảm thấy khó chịu khi bên anh đột nhiên xuất hiện một cô bé gầy gò, da ngăm đen vì cháy nắng.

Nhâm Nhiễm có cái nhìn khá lạc quan với sắc đẹp của mình, cô có gương mặt giống cha, chân mày đen tuyền, đôi mắt sáng long lanh màu hổ phách, dáng dấp thì thừa hưởng được nét thanh thoát của mẹ. Tuy không được xếp vào bậc mỹ nhân tuyệt sắc nhưng cũng hơn hẳn khá nhiều người. Dù lúc nào cũng bị soi mói bởi ánh mắt nghi ngờ của các cô nàng si mê Gia Tuấn thì cũng không thể làm cô mất vui với cuộc sống sinh viên ở giảng đường.

Nỗi đau mất mẹ với dần, lại vừa bước qua khỏi thời kì ôn thi đại học căng thẳng của cấp phổ thông, nhìn thấy các bạn khác cùng trang lứa tung tăng vui đùa nhảy nhót, tâm trạng cô cũng vui vẻ hẳn lên, trở lại hoạt bát như xưa.

Cô khích lệ Gia Tuấn hẹn hò với cô gái khác: “Cô nàng chân dài ăn mặc phong cách Ha-wai trông đẹp lắm đó.”

Gia Tuấn chịu không nổi cơn mắt thẩm mỹ của cô: “Em có nói quá không, kiểu tóc dài đến què mùa, đôi mắt không có chút sức sống, ăn mặc thì khác người. Làm ơn, anh không thích cô nàng như thế.”

Được vài hôm, cô lại một mực tiến cử cô nàng cực kì bốc lửa: “Dáng chuẩn của người mẫu đấy nhé, không phải hợp khẩu vị của anh sao?”

Kỳ Gia Tuấn thì sao cũng được, chỉ cần đối phương cảm thấy thích thì anh cũng chẳng bao giờ từ chối. Sau khi họ hẹn hò với nhau, Nhâm Nhiễm cứ bám lấy anh hỏi về bí quyết “trở mã” của cô nàng kia khiến Gia Tuấn dở khóc dở cười, “Anh và cô ấy chưa thân đến mức bàn về đề tài cơ thể đâu em!”

Cô vẫn không chịu thôi, cứ tíu tít bên Gia Tuấn hỏi về cuộc hẹn hò của anh đến khi anh xin đầu hàng mới thôi.

Gia Tuấn lớn hơn cô hai tuổi, Nhâm Nhiễm đi học sớm nên chỉ kém anh một lớp. Ngay từ khi còn nhỏ, hai người đã rất thật lòng với nhau, luôn chia sẻ cho nhau những tâm sự, những ước mơ, những buồn phiền,

những nỗi đau riêng tư và thầm kín nhất. Họ tin rằng, đối phương là người đáng tin cậy nhất để san sẻ mọi điều.

Nhưng cái chuyện hẹn hò riêng tư trai gái nào giống với các tâm sự khác của tuổi mới lớn, Gia Tuấn biết. Nhâm Nhiễm rất ngây thơ, nhưng lại suy nghĩ quá nhiều và hay vượt quá giới hạn. Anh lại cứ thay đổi bạn gái liên tục, càng không muốn phải báo cáo với cô nàng từng chuyện từng chuyện nhỏ nhặt để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô nàng.

“Em nhanh chóng tìm cái người nhấn chìm em để mà hẹn hò đi, thất tình vài lần cũng không sao, đến năm ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa tìm được người ưng ý thì chúng ta có thể nghĩ đến việc kết hôn.”

“Hừ, em không qua loa như anh, tìm không được người thích hợp, em thà ở vậy cả đời.”

“Ngay cả cái chuyện ngành thi đại học cũng do gia đình hợp rồi đưa ra quyết định, đừng nói gì đến chuyện hôn nhân.”

Gia đình Gia Tuấn sản xuất và gia công các sản phẩm thuộc da, quy mô cũng khá lớn và có tiếng tăm trong giới kinh doanh thành phố Z. Gia Tuấn chỉ có một người chị du học ở Úc, đến nay vẫn chưa chịu về. Anh ý thức được kì vọng của gia đình đặt nơi mình, thử dài nói:

“Bây giờ thì cha mẹ để mặc anh chơi, nhưng sau này chắc chắn họ không để cho anh tự ý mà ở vậy suốt đời đâu. Nếu anh có thể tự quyết định, anh thà không kết hôn.”

“Em không tin bác trai và bác gái nhấn tâm đến nỗi bắt ép anh kết hôn với một người mà anh hoàn toàn không yêu. Vấn đề của anh là anh thích quá nhiều người mà chẳng chịu nghiêm túc với ai.”

Gia Tuấn bật cười: “Em hiểu thế nào là nghiêm túc sao?”

“Nghiêm túc là một khi đã xác định một người thì sẽ mãi mãi yêu người đó.”

“Em ngây thơ quá, em không cho phép người ta có quyền thay lòng hay lật lọng sao?”

Nhâm Nhiễm ứ họng.

“Cô gái mà cha mẹ kì vọng anh đến với họ là những cô gái mà trước tiên cha mẹ cảm thấy thích. Tiểu Nhiễm, em luôn phù hợp với tiêu chuẩn của cha mẹ anh. Nếu như sau này em không tìm được người thích hợp thì hãy lấy anh nhé, như vậy thì mọi người đều vui vẻ.”

Nhâm Nhiễm bật cười, cô không để tâm đến lời nói của anh: “Em mà làm dự bị cho anh à? Đừng có nằm mơ! Anh không cảm thấy là hai ta đến với nhau sẽ thành trò cười cho thiên hạ sao?”

2. Chương 02 - 03

Chương 2

Vừa dứt lời, họ đã về trước cổng nhà Nhâm Nhiễm.

Quy mô trường đại học Tài Chính này không lớn, khi Nhâm Thế Yến đến công tác ở đây, trường đã sắp xếp cho ông ấy một căn hộ kí túc xá.

Khuôn viên trường nhỏ nhưng địa hình như đường núi, nhấp nhô cao thấp. Kí túc xá của Nhâm Thế Yến cách xa kí túc xá sinh viên.

Qua hơn 20 bậc thang đá, vài tòa nhà xây theo kiểu Liên Xô từ thập niên 50 dựng sừng sững trên đồi, mỗi tòa nhà chỉ có 4 lầu với các bậc thang xi măng xám xịt, hành lang tối tăm và không có ngọn gió nào luồng qua được. Kiến trúc tòa nhà không được logic lắm, phía dưới cũng không có chỗ đậu xe. Ngày xưa, tòa nhà này dành cho các chuyên viên Liên Xô, sau này đổi thành kí túc xá cho giảng viên. Từ khi trường xây kí túc xá mới, cải thiện chỗ sinh hoạt cho giảng viên, nhiều chủ hộ ở đây đã lần lượt dọn đi, chỉ còn lại các hộ đơn thân và giảng viên thỉnh giảng nên không nhộn nhịp như xưa. Nhâm Thế Yến lại thích không gian yên

tính tại khu kí túc xá này, đi làm cũng rất tiện lợi. Hơn nữa, ông chưa có dự định công tác lâu dài tại đây nên không mua nhà mới.

Nhâm Nhiễm sau khi đậu đại học dọn vào kí túc xá cho sinh viên nhưng từ trường về nhà đối với cô giờ đây vô cùng dễ dàng. Gia Tuấn đang theo học chuyên ngành Thương mại Quốc tế, anh cần mượn một quyển sách, cô dẫn anh lên lầu, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng trò chuyện của Thế Yến trong phòng, giọng ông rất vang.

“Pháp luật hiện nay vẫn chưa có quy định cụ thể để quy phạm trái phiếu riêng lẻ, nhưng có nhiều rủi ro cần đề phòng, tôi cảm thấy cái anh cần đề phòng không chỉ là hợp đồng, vốn lưu động của công ty tham gia trái phiếu và tính không ổn định của các chính sách cũng cần được xem xét.”

Tiếng của một người khác vang lên: “Nguồn vốn được huy động từ người dân vào hoạt động trong thị trường trái phiếu hiện nay, nếu không muốn bị bóp nghẹt thì chỉ có thể liên minh với nhà nước, đối với những người kinh doanh trái phiếu riêng lẻ mà nói, e rằng không còn sự lựa chọn nào khác.”

Gia Tuấn nói nhỏ: “Hay là lát mình hãy quay lại.”

“Cha em mà bàn về vấn đề Pháp luật với người ta thì lâu lắm, nếu như người ngồi trong đó là tiến sĩ ông đang hướng dẫn thì càng không biết đến bao giờ mới xong, không sao đâu, mình lấy sách xong rồi đi.”

Cô gõ cửa tượng trưng vài cái rồi đẩy cửa đi vào, mắt hướng về anh chàng ngồi đối diện Nhâm Thế Yến.

Nhâm Thế Yến gằn giọng: “Bất lịch sự, xông vào như thế à?”

Gia Tuấn lúc này đứng ngay sau lưng cô, lên tiếng: “Xin lỗi chú.”

Vị khách đó là người hoàn toàn xa lạ, dù đang ngồi trên chiếc ghế mây vẫn có thể nhận ra dáng người cao ráo hiếm có với dân miền Nam. Gương mặt anh hơi gầy, đôi mắt to và sâu, sống mũi cao. Trông tuổi còn rất trẻ nhưng trong ánh mắt toát ra nét của một người chừng chạc và từng trải khiến cho người ta không thể nào đoán chính xác tuổi của anh.

Phán đoán đầu tiên của Nhâm Nhiễm là, “Người này chắc chắn không thể là học sinh của cha mình”. Đứng trước người cha vốn nổi tiếng là thầy giáo uy nghiêm, anh ta không có tí nào sợ hãi của người học trò chăm chú nghe giảng mà ngược lại còn đôi chút hồ hững.

Anh ta đưa mắt nhìn Nhâm Nhiễm, phút chốc liếc sang Gia Tuấn rồi nhanh chóng nhìn sang chỗ khác. Nét mặt của Gia Tuấn bỗng chốc trở nên khó hiểu, Nhâm Thế Yến cũng cảm thấy bất an: “Gia Tuấn, có chuyện gì ư?”

“Dạ, không có gì!”, Gia Tuấn vội kéo Nhâm Nhiễm, “Chúng ta ra ngoài trước đi!” “Không phải anh cần tìm sách sao?” Gia Tuấn để mặc cô, quay lưng bước ra ngoài. Nhâm Nhiễm lúc này mới cảm thấy có gì bất ổn, cô tò mò liếc mắt sang anh chàng xa lạ đó, ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ rọi xuống sàn nhà ngang qua mắt anh, anh lịch sự đứng dậy: “Chào cô!” Dáng người anh cao to như cô đoán, đôi mắt sâu đến nỗi có thể thu gom hết mọi thứ vào đó. Cô vốn không thường tiếp xúc với chàng trai trạc tuổi như anh, càng không quen với cách nói chuyện khách sáo này, cô đỏ mặt trước cái nhìn đó, liền vội nói: “À, chào anh. Mọi người tiếp tục, tôi ra ngoài trước.”

Nhâm Nhiễm chạy ào ra nhưng không nhìn thấy Gia Tuấn liền vội xuống nhà tìm. Cô phát hiện anh đang đứng ở dưới. Lúc này, ánh hoàng hôn rọi xuống và dừng lại trên thân người anh, cô cảm nhận được điều bất an trên gương mặt lạnh lùng của anh.

“Sao vậy, anh quen người đó à?”

Gia Tuấn im lặng một lúc, nói: “Ừ, gặp qua một lần, đi thôi.” Hai người đi về phía bậc thang, cô thực sự không kìm được lòng, hỏi: “Ê, chỉ gặp qua một lần mà sao nét mặt anh kì lạ vậy?”

Gia Tuấn im lặng hồi lâu, thì thầm: “Hắn là con trai của cha anh.”

Câu nói lạ lùng đập vào tai mình, cô tròn tròn mắt, ấp úng nói: “Vậy, đó... không phải là con của mẹ anh?”

“Ngốc ạ, nếu đó là con của mẹ anh, thì anh đã gọi hắn là anh trai rồi. Hắn là con của cha anh với một người đàn bà khác.”

Thành phố Z – quê họ là mảnh đất trù phú thuộc tỉnh miền Nam, quả thực không ít đại gia giàu có nuôi vợ lẽ bên ngoài. Nhâm Nhiễm không hiểu biết nhiều, cuộc sống của cô quá đơn giản, cô không thể nào gán ghép “con riêng” với người bác đã thân thiết với cô ngay từ thuở nhỏ, lại càng không tin rằng, mẹ của Gia Tuấn – một phụ nữ tính cách trông cứng rắn, mạnh mẽ như vậy mà có thể chấp nhận việc này, cô háhốc mồm kinh ngạc.

“Trời ơi!”

Gia Tuấn liếc cô một cái thật lâu, chỉ tiếc là cái nét uy nghiêm của anh thì Nhâm Nhiễm đã miễn dịch từ lâu rồi, nói chi đến chuyện đập tắt cái tính tò mò của cô.

“Mẹ anh... có biết chuyện này không?” “Anh còn biết thì nói chi đến mẹ anh?” “VẬY... di có tức giận lắm hả anh?” Gia Tuấn không thèm trả lời cô.

Tất nhiên là, mẹ anh không chỉ là tức giận, lúc biết chồng mình có một đứa con riêng nhỏ hơn con gái mình ba tuổi, lớn hơn con trai mình bốn tuổi là lúc bà mới để Gia Tuấn chưa đầy một năm. Suýt tí là bà đã gả quy, phải mất một thời gian khá dài bằnmới hồi phục trở lại. Nói là hồi phục thì hơi quá, cũng có thể nói là chưa bao giờ bằchấp nhận được chuyện đó, từ lúc Gia Tuấn hiểu chuyện, anh đã quen với bầu không khí lạnh lùng và căng thẳng trong nhà.

“Sao trước đây chưa từng nghe anh nhắc đến?”

“Ngốc quá, chuyện này cũng có thể tùy tiện nói cho người khác nghe sao?” Gia Tuấn hết nhẫn nại.

“VẬY... anh ta tìm cha em có việc gì?” “Không biết.” “Hình như cha em biết quan hệ của hai người.”

“Đây cũng đâu phải là bí mật gì, dựa vào mối thâm tình giữa cha em và cha anh thì chắc chắn là biết rồi.”

“Anh Tuấn, cha em và anh ta không có chuyện gì đâu, vừa nghe là biết họ đang bàn về vấn đề công việc, pháp lý. Xưa nay cha vẫn rất thích anh.”

Nếu là thường ngày thì Gia Tuấn bật cười trước lời nói ngây ngô của cô bé, nhưng lúc này, anh quả thật chẳng còn tâm trạng gì, chỉ gật gù nói: “Anh biết, anh không tức giận chỉ vì cha em nói chuyện với hắndầu.”

Cô lắc tay anh, nói: “Ê, đây là lỗi của bác trai, còn nữa... là lỗi của mẹ người đó. Em quen thân với gia đình anh mà cũng không biết chuyện này, cũng chưa từng gặp anh ta trong nhà anh. Có thể thấy rằng anh ta không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của anh, anh hà tất phải giận anh ta làm gì?” Gia Tuấn gượng cười: “Tiểu Nhiễm, em không hiểu. Em không biết rằng, bầu không khí gia đình anh không thể nói là bình thường, nhất là sau khi biết được nguyên nhân khiến mẹ anh vui buồn thất thường, khi gặp hắnnh, anh không thể nào vui được.”

Nhâm Nhiễm suy nghĩ một hồi lâu, cô gật đầu, đột nhiên ngược lên hỏi: “Anh biết có sự tồn tại của anh ta từ khi nào?”

“Ba năm trước.”

Nhâm Nhiễm im lặng hồi lâu, Gia Tuấn không khỏi cảm thấy kì lạ, liền hỏi: “Đang nghĩ gì đấy?”

“Anh Tuấn, lúc đó anh cứ ở bên cạnh em suốt, em chỉ biết lo lắng đến bệnh tình của mẹ em, cho đến khi mẹ qua đời, em chỉ biết mình đau buồn một mình mà không an ủi anh được lời nào.” Nhâm Nhiễm choàng qua vai anh, “Em đã quá ích kỉ.” “Ngốc ạ, chuyện này thì người khác không thể an ủi được, chỉ là mình tự lờ đi thôi.”

“Tiểu Nhiễm...”

Người phụ nữ vừa gọi Nhâm Nhiễm bước ra từ một chiếc xe hơi màu đen. Bà ta khoảng ba mươi tuổi, dáng người không cao lắm, gương mặt hình oval điển hình, mắt một mí dài khá quyến rũ, trang điểm nhạt, mái tóc bồng bênh xòa ngang vai, bộ váy trên người thuộc dạng đồng phục công sở, tay xách chiếc cặp da, trông rất tháo vát và xinh đẹp.

Nhâm Nhiễm xị mặt, buông Gia Tuấn ra, “Dạ” một tiếng thật nhẹ.

“Ba cháu hẹn cô đến có công việc cần bàn, sẵn tiện cô đã mua thức ăn đến đây, tí nữa cháu về nhà ăn cơm nhé, Gia Tuấn cũng đến ăn chung cho vui.”

Hai người cùng lắc đầu, Nhâm Nhiễm không hề nhìn mặt bà ta, lễ phép nói: “Cám ơn cô, không cần đâu ạ, chúng cháu còn có việc”, mặt khác, cô nhanh chân bước đi cho đến khi ra khỏi khu kí túc xá giảm tốc độ lại.

“Bà luật sư Quý Phương Bình này gần đây hay đến nhà em lắm à?”

Nhâm Nhiễm lắc đầu, “Cũng không thường lắm, em gặp bà ta được hai lần, bà đều nói tìm cha em thảo luận vấn đề học thuật.”

Gia Tuấn như đang suy nghĩ điều gì, anh không nói thêm gì nữa, Nhâm Nhiễm hỏi anh:

“Anh cảm thấy có phải bà ấy thích cha em không?” “Bà ta cố tình đến nhà nấu cơm lấy lòng em, đương nhiên không phải vì thích em rồi.”

Nhâm Nhiễm xị mặt.

Gia Tuấn xoa đầu cô, nói: “Nhâm Nhiễm, cha em giờ là người đàn ông độc thân. Ông có vốn kiến thức rộng và đang trong những năm thành đạt nhất, lại rất phong độ, được mệnh danh là giáo sư có sức quyến rũ nhất trường, em không biết có biết bao cô gái trẻ say mê ông ấy sao, huống chi là người đàn bà chín chắn đó, đó là điều bình thường thôi.”

“Thế nhưng mẹ em vừa mất hai năm, bà ta phải hiểu tâm trạng của cha và em, cho dù có ý định gì đi nữa cũng phải qua khoảng thời gian nữa mới tiếp cận cha em.”

“Bao lâu thì thích hợp? Em tính học theo người xưa, bắt chú Nhâm phải giữ tiết trong ba năm ư?”

Nhâm Nhiễm chưa từng suy nghĩ kỹ về vấn đề này, cô nói: “Dù sao thì em không thích bà ta, anh xem bà ta tự nhiên chưa kìa, lúc em thi đại học lúc chúng ta vừa quen bà, chỉ ăn chung một bữa cơm, gặp nhau cũng chỉ vài lần thì đã luôn miệng gọi thân mật – Tiểu Nhiễm, Gia Tuấn.”

“Tiểu Nhiễm, nếu như chú Nhâm đã chính thức giới thiệu bà ta với em thì em phải có tâm lý chuẩn bị, có lẽ bà ta và cha em không đơn thuần là bạn bè bình thường.”

Nhâm Nhiễm dừng lại đột ngột: “Ý của anh là bà ta và cha em đã yêu nhau rồi sao? Họ bắt đầu từ khi nào?”

Cô lắc đầu: “Không đâu, cha em không lãng quên mẹ nhanh như vậy.” Gia Tuấn an ủi: “Đừng nhìn vấn đề như vậy, Tiểu Nhiễm. Anh tin rằng em sẽ không bao giờ lãng quên mẹ em, cũng không bằng lòng để người khác thế vào vị trí đó, mà cuộc sống thì cứ tiếp diễn, em yêu cầu cha em cứ đơn thân chiếc bóng suốt để chứng minh cha em không quên được người vợ đã mất, hoàn toàn không hợp lí.”

“Em không cho phép cha yêu đương kết hôn hồi nào? Năm nay ông mới bốn sáu tuổi, ắt phải tìm người bạn đời đi tiếp quãng đời còn lại. Nhưng cha sống chung với mẹ nhiều năm nay, tình cảm sâu nặng như thế, khi mẹ mất chưa được hai năm đã động lòng trước người phụ nữ khác thì quá không hợp lí.”

Cô tức giận: “Không được, em phải về hỏi cha.”

Gia Tuấn vội ngăn cô lại: “Em xem em kìa, như vậy là hơi quá rồi. Lúc thi đại học, chú Nhâm nói em có đầu óc phân tích, suy nghĩ rất logic, thích hợp học chuyên ngành luật. Lúc đó em nói, em không thích học luật, mẹ cũng không muốn em học luật. Dù chú rất không vui nhưng vẫn chiều ý chọn chuyên ngành kinh tế. Giờ đây, em cũng biết tôn trọng cuộc sống của cha em chứ.”

Nhâm Nhiễm không biết đáp lại thế nào, bực dọc nói: “Em không xen vào chuyện của cha, nhưng em không sao chấp nhận được chuyện cha vội lãng quên mẹ, một thời gian nữa, em mới thấy hợp lí.”

“Vẫn là câu hỏi đó, Tiểu Nhiễm, em cảm thấy bao lâu mới hợp lí?”

Nhâm Nhiễm ứ họng, rồi cô cãi lại: “Anh Tuấn, sao em cảm thấy anh đang cố sức thuyết phục em chấp nhận người đàn bà đó, phải chăng cha em nhờ anh thuyết giáo?”

Gia Tuấn trố mắt, anh cười phá lên: “Đừng ngốc nữa, chú Nhâm không để anh làm chuyện đó đâu, vả lại anh cũng chẳng thích bà luật sư tinh tường kia, anh chỉ muốn em biết, đừng quá chống đối chuyện cha em có thể có cuộc sống mới bất kỳ lúc nào.”

Chương 3

Gia Tuấn còn có hẹn, hai người chia tay, Nhâm Nhiễm trở về kí túc xá. Cô buồn bã nằm nghỉ trên giường, cô lại nghĩ về chuyện đó, kết luận vẫn là: “Cô rất ư là phản đối!”

Đương nhiên là cô đã bước quá cái tuổi sợ hãi bà di ghê trong truyện cổ tích, cô cũng thừa nhận cha đúng như lời Gia Tuấn, “đang rất phơi phới”, lại rất phong độ, hoàn toàn có đủ “vốn liếng” thu hút người khác giới. Cô vẫn không sao thuyết phục được bản thân rằng vết thương lòng mất vợ của cha được hàn gắn, điều thậm tệ hơn nữa – cha đã bắt đầu cuộc sống mới.

Tối buổi cơm tối, các bạn gọi cô ăn cùng, cô lắc đầu từ chối, cô chồm dậy đi về nhà, quyết định nói chuyện cùng cha.

Chiếc xe hơi màu đen ấy vẫn đậu ở chỗ cũ, Nhâm Nhiễm bước nhanh lên thềm đi vội vào khu nhà cha đang ở, nào ngờ loạng choạng thế nào ngã ngay vào một người bước ra. Người này vội dìu cô lại, đợi cô không chao đảo nữa mới lên tiếng: “Xin lỗi.”

Cô hoàn hồn liếc mắt nhìn lên, người đàn ông cao to đang đứng sừng sững trước mặt chính là người đã ngồi nói chuyện rất lâu với cha trong nhà, cô đáp ứng: “Không sao, à, ý tôi nói, xin lỗi, chính tôi đã đụng anh.”

Người này cười nhạt: “Không sao!”

Anh thả lỏng tay, nghiêng người để cô bước qua.

Nhâm Nhiễm bước lên lầu 3, lấy chìa khóa mở cửa, chiếc giày cao gót màu xanh đậm đặt ngay trước cổng nhà, hiển nhiên là của Quý Phương Bình. Cô bước vào nhà nhìn vào trong bếp, từ chỗ cô đứng có thể nhìn rõ, cha cô đang đứng ngay tử chén choàng tay ôm lấy Quý Phương Bình, Quý Phương Bình cũng dịu dàng tựa vào lòng ông như chú chim non. Hành động quá đổi thân mật này khiến đôi chân cô chôn chặt dưới đất.

Những lời tâm sự của hai người từng – chữ – một đập vào tai cô. “... Kỳ Gia Thông còn trẻ mà đã quá chừng chạc, ăn nói lại rất cứng cỏi, đúng là không đơn giản.”

Nhâm Nhiễm không còn tâm trí nghĩ đến mối liên hệ giữa Kỳ Gia Thông và Gia Tuấn mà Phương Bình đề cập, chỉ hồi hộp đợi cha lên tiếng.

“Cậu ta chỉ nhờ đầu tư, chơi trái phiếu ngắn kỳ mà làm giàu, tuổi còn trẻ mà có thể điều động nguồn vốn lớn, lão luyện trong giới trái phiếu riêng lẻ, công ty trái phiếu còn cấp cho cậu một văn phòng riêng, thật là kinh ngạc.”

“Đường như cậu ta chẳng thềm nể mặt cha mình.”

“Ừ, chú Kỳ luôn cảm thấy có lỗi với cậu ta nên dặn dò anh nhiều lần, nhất định phải giúp cậu ta tránh khỏi những rủi ro về mặt pháp lí. Anh đang tìm kiếm và sưu tập tài liệu về mặt này để nghiên cứu chuyên sâu hơn, tin rằng không lâu sau thì nhà nước ta cũng tiến hành công tác lập pháp về mặt này thôi.”

“Thôi, đừng bàn về công việc nữa. Vừa nãy em có gặp Tiểu Nhiễm, nó không ngó ngang gì đến em, cũng chẳng muốn ở lại ăn cơm, sao đây anh?”

“Tính tình Tiểu Nhiễm rất lương thiện và ôn hòa, sớm muộn gì nó cũng tiếp nhận em thôi, đừng vội!”

“Sao em không vội được, em đã đợi 8 năm rồi, Thế Yến.”

Nhâm Nhiễm đứng hình với câu nói đó.

Tám năm – điều đó có nghĩa là, đây không phải là cuộc tình vừa chớm nở. Từ năm cô mười tuổi, người đàn bà này đã len lỏi, xen ngang vào gia đình cô. Lúc ấy, mẹ vẫn còn sống khỏe.

Đầu óc cô quay cuồng, người toát mồ hôi lạnh, đứng trơ trọi.

Chỉ nghe Quý Phương Bình nói tiếp: “Năm nay em đã ba mươi bốn tuổi rồi, em vẫn còn muốn sinh cho anh thêm mụn con, nếu cứ kéo dài mãi, thì cả cơ hội sinh con không còn nữa.”

“Bình à, Tiểu Nhiễm là con gái duy nhất của anh, nó thương nhớ mẹ vô cùng, khó khăn lắm mới bước ra khỏi cái bóng đó, anh không thể để mặc cảm nhận của nó. Bây giờ chúng ta đã công khai quan hệ của chúng ta rồi. Vốn dĩ theo ý anh, thì phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa mới giới thiệu hai người biết thì hay hơn.”

“Anh đã bảo vệ nó quá rồi. Vì không muốn nó đau lòng khi phải nghe những lời ra tiếng vào, anh đã từ bỏ cả cơ hội làm việc trưởng ở trường đại học Z đến dạy học tại cái trường nhỏ hơn Z gấp nhiều lần, em cũng đành theo anh đến đây bắt đầu lại. Thế Yến, em hoàn toàn tình nguyện làm như vậy, nhưng em không muốn chúng ta cứ mãi lén lút qua lại.”

“Anh vẫn muốn em làm bạn với Tiểu Nhiễm trước, như vậy thì sau này anh nói anh chuẩn bị tái hôn, nó sẽ dễ chấp nhận hơn.”

“Thế Yến, không phải em oán trách cũng không bắt ép anh phải lựa chọn giữa em và con gái. Thật sự là em không biết phải tiếp xúc như thế nào với cô con gái đã khôn lớn của anh. Nó luôn kháng cự em, con gái thì lúc nào cũng bám víu cha, em không dám nghĩ rằng nó sẽ phản ứng như thế nào nếu chúng ta nói về dự định kết hôn, haizz, em quả thực không tự tin rằng nó sẽ thích em.”

“Tiểu Nhiễm không bám víu cha nó, nó rất mực yêu mẹ, bây giờ anh là người thân duy nhất của nó, anh có trách nhiệm chăm sóc nó.”

Quý Phương Bình im lặng, chỉ thái rau nhanh hơn. Nhâm Thế Yến ôm chặt bà hơn, thì thầm bên tai bà.

“Em à, hãy thông cảm cho anh. Dù Tiểu Nhiễm nhất thời chưa chấp nhận được em cũng không sao. Nó sắp học năm hai rồi, sau khi tốt nghiệp đại học anh sẽ cho nó đi du học. Gia Tuấn sẽ đi trước nó một năm, anh đã nói chuyện với Gia Tuấn rồi, nó vẫn luôn thích Tiểu Nhiễm, nó hứa với anh sẽ chăm sóc cho Tiểu Nhiễm. Đến lúc đó thì chúng ta có thể ở bên nhau rồi.”

Như dòng dung nham phụt ra khỏi miệng núi lửa, cô không trơ ra nữa, mạnh mẽ nhấc chân lên, đá văng đôi giày cao gót xa, chiếc giày văng vào vách tường rơi xuống “kịch” một tiếng.

Nhâm Thế Yến và Quý Phương Bình trong nhà bếp kinh hoàng nhìn ra, chạm đúng gương mặt tái nhợt của Nhâm Nhiễm, Nhâm Thế Yến vội rút tay khỏi người Quý Phương Bình.

“Tiểu Nhiễm...” Thế Yến gọi tên con gái, khi thấy ánh mắt căm hờn của cô, ông không biết nói gì hơn.

Nhâm Nhiễm chậm rãi đưa tay lên, chỉ thẳng vào mặt họ há hốc mồm, cô cũng không biết nên nói gì.

“Tiểu Nhiễm, con bình tĩnh, cô và cha con...”

Kích động bởi giọng nói sang sảng của Quý Phương Bình, cô bật lên thành tiếng, nghiêm nghị nói:

“Bà rút ra khỏi nhà tôi, đừng nói chuyện với tôi.”

“Tiểu Nhiễm, để ý đến thái độ của con.” Thế Yến ra dấu cho Quý Phương Bình đừng lên tiếng.

“Còn hai người thì sao? Có cần để ý đến đạo đức của hai người không?”

Thế Yến ứ họng, năm nay ông bốn mươi sáu tuổi, thể trạng luôn duy trì trạng thái tốt, phong thái đường hoàng, có khí chất của một nhà nho và phong độ của người đàn ông chín chắn, ông nổi tiếng trong ngành bởi tài ăn nói tháo vát, nhanh nhạy. Nhưng lúc này đây, trước lời chỉ trích của con gái, ông bất giác cảm thấy hổ thẹn.

Bắt gặp ánh mắt lúng túng người đàn ông vốn là cha mình, cô hoàn toàn không có cảm giác vui mừng của kẻ chiến thắng. Cô bỏ cánh tay run rẩy xuống, quay lưng rang ngoài, chạy một mạch về phía hành lang tối sẫm, chạy rầm rầm xuống lầu, xông rang ngoài kí túc xá, một lần nữa, lại va vào tấm gương vỡ vụn.

Người đó chính là Kỳ Gia Thông vừa ra khỏi nhà cô, anh nán lại nghe điện thoại trước cổng, bàng hoàng quay lưng đỡ cô dậy, cô va đến nỗi xây xẩm mặt mày, chưa kịp nói gì đã bước qua người anh, chạy một mạch xuống bậc thang, đến nửa đường, bước chân loạn nhịp, lảo đảo xoài xuống dưới.

Đầu óc cô trống rỗng, đợi khi bình tĩnh trở lại, phát hiện Gia Thông đang trước mặt cô, nhẹ nhàng xoa đôi chân trần của mình, cô chỉ cảm giác rất đau và la toáng lên.

“Hình như là bị trật rồi.” Giọng anh trầm trầm: “Tôi đã gọi điện cho cha cô xuống đây rồi.”

Nhâm Nhiễm không lên tiếng nào, dùng tay chống đất định đứng dậy, Gia Thông ngăn cô lại: “Đừng cử động, chắc chắn là không bị gãy xương hãy cử động.”

Nhận được cuộc gọi của Gia Thông, Nhâm Thế Yến hú vía chạy vội xuống nhà cùng Quý Phương Bình, Gia Thông trông thấy họ đến, liền đứng dậy lui ra xa.

Nhâm Thế Yến thấy con gái ngồi lấm lem dưới đất, mặt và tay đầy cát bụi, tay trái bấu chặt vào tay phải, máu bắn ra từ các kẽ tay, liền vội hỏi:

“Tiểu Nhiễm, con bị thương ở đâu? Cha đưa con đi bệnh viện.”

Nhâm Nhiễm đẩy tay ông ra, cắn răng đứng dậy lần nữa.

Thế Yến đặt cô ngồi tại chỗ, quát tháo: “Đừng lì lợm nữa, Tiểu Nhiễm, chúngta đến bệnh viện trước đi.”

Nhâm Nhiễm lảng lạng vùng vẫy, Thế Yến sợ vết thương nặng hơn, vừa không thể buông tay ra, vừa không dám dùng sức, chân tay thật vụng về. Lúc này Gia Thông trông rõ sự việc, liền lên tiếng: “Giáo sư Nhâm, hay là để tôi đưa con gái ông đến bệnh viện.”

Không đợi Thế Yến lên tiếng, anh ngồi xổm xuống, đặt tay lên vai Tiểu Nhiễm: “Cô bé, cô không còn là trẻ con nữa, cứ ngồi ăn vạ giữa nơi công cộng cũng không hay ho gì. Bây giờ cho cô chọn, tôi hoặc cha cô đưa cô đến bệnh viện?”

Giọng nói của Gia Thông nhẹ nhàng, trầm lắng không mang bất kỳ cảm xúc nào, Nhâm Nhiễm vùng vẫy đến kiệt sức, cô bình tĩnh: “Cám ơn, hãy đưa tôi đến bệnh viện.” Gia Thông gật đầu, anh thò tay vào túi móc chiếc chìa khóa đưa cho Thế Yến. “Giáo sư Nhâm, phiền ông mở giúp tôi cửa sau xe.”

Anh nhẹ nhàng bế Nhâm Nhiễm lên, toàn thân cô đều dính cát, anh bế cô đến chiếc xe Mercedes màu đen đậu cách kia túc xá khá xa, đặt cô vào dãy ghế sau, anh nhận lại chiếc chìa: “Mọi người quyết định đến bệnh viện nào, tôi đi theo sau.”

3. Chương 04 - 05

Chương 4

Kỳ Gia Tuấn nổ máy, anh nhìn vào kính chiếu hậu, thấy Nhâm Nhiễm ngồi sau xe cúi sầm mặt, nước mắt lăn dài trên gò má.

“Đau lắm hả? Ráng chịu một chút, đến bệnh viện ngay thôi.”

Nhâm Nhiễm không đáp lại, quả thật là cô rất đau, nỗi đau nhói lên từ tận đáy lòng.

Ba ngày trước khi mẹ Phương Phi qua đời, nhiều nội tạng của bà gần như suy kiệt, sức khỏe chỉ còn thoi thóp. Bà đưa Nhâm Nhiễm cuốn sổ tiết kiệm ngay trước mặt Thế Yến: “Tiểu Nhiễm, sổ tiết kiệm này đứng tên con, trong đó có hai trăm ngàn đồng, mặt mã là ngày sinh nhật của con, mẹ chỉ có thể cho con bao nhiêu đó, con nhất định phải giữ kĩ.”

Lúc đó, cô vừa học lớp 11, dù gia đình khá sung túc, nhưng tiền tiêu vặt hàng tháng không quá 100 đồng, cô giật mình khi được mẹ đưa số tiền quá lớn, càng thấp thỏm bởi những lời nói của mẹ, cô khóc lóc: “Mẹ, con không cần tiền, mẹ giữ giúp con là được.” “Ngoan, mẹ rất chóng quên, sợ để đâumẹ cũng quên mất.” Mẹ cô cười nói: “Con cất kĩ, nhớ lấy, đây là của mẹ cho con, không ai có quyền sử dụng.”

Lúc mẹ nói câu này, bà quay sang nhìn Thế Yến, nét mặt ông rất khó hiểu, chỉ gật gù: “Giữ đi, Tiểu Nhiễm.” Ông nhìn sang vợ mình: “Anh sẽ chăm sóc tốt cho con, em yên tâm.”

Mẹ mệt mỏi nhắm chặt mắt, rồi lại mở mắt nhìn con: “Con phải biết tự chăm sóc mình, Tiểu Nhiễm.”

Sổ tiết kiệm vẫn nằm im trong ngăn tủ của Nhâm Nhiễm. Trong phút hỗn loạn, cô sức nhớ đến việc này. Mỗi câu mỗi chữ mẹ nói vang rõ mồn một bên tai.

Cô tuyệt vọng hiểu rằng, trong lúc cô vẫn chưa thật sự khôn lớn, thay vì đưa món tiền đồ sộ đó cho cha cất giữ, mẹ đã kiên quyết trao cho cô, còn dặn dò cặn kẽ “biết tự chăm sóc mình”, e rằng mẹ đã sớm biết chuyện trăng gió của cha.

Khi Gia Thông dừng trước cổng bệnh viện mới phát hiện cô khóc nhiều đến nỗi đã tắt tiếng. Anh mở cửa xe, cúi người xuống bế cô ra, vừa dùng chân đẩy cửa vừa chau mày nói: “Không đau đến mức đó chứ?”

Nhâm Nhiễm không màng đến anh, nước mắt cô cứ tuôn trào mà không để ý rằng nước mắt của mình đã làm ướt áo của anh khi phải bế cô từ trên xe ra. Lần đầu tiên anh thấy một cô gái cứng đầu như thế mà nằm gọn trong lòng mình khóc tự nhiên như vậy, cát bụi và nước mắt quện lẫn thành khối hỗn hợp không phân biệt được đâu là mắt, đâu là mũi và miệng. Vai cô cứ run lên, há hốc mồm, thở hồng hộc nhưng vẫn cứ khóc nức nở, tuyệt không phải chỉ những nhoe vì đau.

Gia Thông ngoài cảm thấy nực cười, còn một chút thương xót cho cô bé. Anh ôm chặt thân hình nhỏ bé của cô hơn, bước nhanh theo Thế Yến về phía phòng khám.

Sau khi chụp X-quang, bác sĩ rửa vết thương ngoài da cho cô, ngoài vài chỗ bị trệt và bầm tím khá nặng, thì cánh tay phải của cô có vết thương dài khoảng 5 phân do hòn đá va vào, thịt lồi lên, máu chảy không ngừng, cần phải khâu lại.

Nhâm Nhiễm đã ngưng khóc, cô ngồi bất động, mặc cho bác sĩ xử lý.

Gia Thông vừa định cáo từ thì Quý Phương Bình tay cầm khăn giấy, đến gần Nhâm Nhiễm muốn đưa cho cô lau cát bụi trên mặt. Nhâm Nhiễm hất mạnh tay bà, nghẹn ngào nói: “Cút, đừng chạm vào người tôi.” Bác sĩ và y tá đang chăm chú sát trùng cho vết thương của cô bỗng giật bắn người trước hành động kịch liệt đó, “Sắp khâu chỉ rồi, cô không được cử động lung tung.”

Quý Phương Bình ngại ngần đứng lại, Thế Yến vừa lấy hình chụp X-quang về, gượng gạo nói: “Phương Bình, em ra ngoài trước đi.”

Phương Bình lảng lảng ra đi, bác sĩ quan sát tấm hình thật lâu rồi nói, “May mà không bị gãy xương, mắt cá chân phải bị trệt, dùng băng gạc bó cố định là được.”

Thế Yến thở phào, ông vừa định an ủi con gái thì Nhâm Nhiễm đã cướp lời, cô hét lớn: “Ông cũng ra ngoài, bằng không thì tôi không khâu chỉ, bỏ về ngay.”

Nhâm Thế Yến đành nói với Gia Thông: “Gia Thông, phiền cậu trông nó giúp tôi, tôi đứng đợi bên ngoài.”

Gia Thông gật đầu đồng ý.

Sau khi họ ra ngoài, Nhâm Nhiễm cực kì im lặng. Bác sĩ và y tá thay cô sát trùng, khâu chỉ, hiển nhiên là rất đau, nhưng cô không khóc chỉ cắn chặt môi, gồng người lên, đầu quay hẳn sang một bên, tay trái nắm chặt, ngồi bất động. Một cánh tay bỗng nắm chặt tay trái của cô, cô giật mình ngược đôi mắt sừng húp vì khóc lên, chạm đúng vào ánh mắt của Gia Thông. Anh kéo ghế ngồi bên cạnh cô, cười nhạt: “Trước đây, tôi cũng từng bị như thế này, dưới chân mày bên phải, có nhìn thấy không?”

Mặt anh lúc này sát gần bên cô, cô nhìn thấy rõ, đôi mắt anh rất sâu, chân mày thanh tú, dưới chân mày đích thị có một vết sẹo mảnh khá dài, không rõ nét lắm. Cô âm ỉ “ừ”. “Bốn năm trước, tôi bị tai nạn xe trong một thị trấn nhỏ, người khâu chỉ giúp tôi là một bác sĩ thực tập nên chân tay run cực kì, thầy hướng dẫn đứng kế bên anh ta nói: “Đừng sợ, đừng khâu mí trên mí dưới của bệnh nhân vào một khối là được.”

Nhâm Nhiễm không bật cười trước lời trêu ghẹo của Gia Thông, ngược lại, các cô y tá cứ cười phá lên. Bác sĩ tay vừa khâu chỉ vừa nhếch mép: “Lại bịa chuyện xấu về bác sĩ để tìm thú vui.”

Gia Thông cười nói: “Ồ, chuyện này không vui, nhưng cô thả lỏng người một chút, chí ít thì cô không sợ bác sĩ khâu thành bên 2 mí, bên 1 mí mà.”

Nhâm Nhiễm biết, anh cố làm ình thư thả tí, dù có rồi bởi đến đâu cũng không thể bất lịch sự như vậy, cô nhép miệng: “Cám ơn anh.” Khâu chỉ xong, bác sĩ băng bó cánh tay cho cô, rồi dùng băng bó chặt mắt cá

chân phải, kê toa, dặn dò các việc. Cô không để tâm, Gia Thông đành phải “ừ, dạ” theo từng câu của bác sĩ rồi dìu cô ra khỏi phòng khám. Quý Phương Bình đi mất, Thế Yến bước đến đón cô: “Tiểu Nhiễm, chúng ta về nhà.”

“Con về kì túc xá.” Nhâm Nhiễm nắc tiếng, không thèm nhìn mặt cha.

“Cô à, bác sĩ vừa nói, mắt cá chân cô cần đắp bao đá, về nhà sẽ thuận tiện hơn.” Gia Thông dịu dàng nói.

Nhâm Nhiễm để mặc họ, cà nhắc từng bước một ra khỏi bệnh viện. Thế Yến kéo cô lại: “Đừng bướng bỉnh nữa con, có chuyện gì về nhà nói.”

“Ông muốn nói cái gì?” – Nhâm Thế Yến sốt sắng, thế nhưng, một lần nữa, Nhâm Nhiễm cướp ngang lời ông, cười một cách khinh mặt.

“Có phải muốn nói với tôi, ông giấu mẹ tôi qua lại với người đàn bà đó bao lâu, tình cảm sâu sắc đến đâu không? Không cần đâu, bây giờ tôi sẽ nhường đường cho hai người, hai người không cần phải lên lút vụn trộm, chịu đựng đến khi tôi tốt nghiệp, tổng khứ tôi ra nước ngoài rồi mới được ở bên nhau.”

“Tiểu Nhiễm...”

“Tôi không còn gì nói với ông nữa, buông tôi ra.”

“Cha đã gọi điện cho Gia Tuấn rồi, nó sẽ đến đây ngay, hay là chúng ta đợi nó đến.”

Nhâm Nhiễm nhìn thẳng vào mắt ông: “Anh Tuấn đã biết quan hệ giữa hai người từ trước?”

Nhâm Thế Yến không đáp lại, Nhâm Nhiễm ngược mặt cười to: “Tốt lắm, tốt lắm, mọi người đều biết, ngay cả người mẹ đáng thương của tôi cũng biết, mẹ không nhẫn tâm nói cho con nghe, gánh chịu một mình nỗi nhục này ra đi...”. Cô nghẹn ngào, nước mắt thi nhau trào ra khỏi mắt, cô vùng khỏi tay cha, đi một mình.

Lúc này, Gia Thông lên tiếng, “Giáo sư Nhâm, để tôi đưa cô bé về.”

Nhâm Thế Yến bắt lực, đành gạt đầu: “Gia Thông, cảm ơn cậu, tôi giữ liên lạc với cậu, cố gắng khuyên nó về nhà.”

Gia Thông vội đuổi theo, đưa tay vỗ nhẹ cô một cái, Nhâm Nhiễm mắt thẳng bằng như bị điện giật, may là anh kịp đỡ cô: “Nếu không muốn về sau cứ đi què quặt như thế thì đừng cố chứng tỏ nữa.”

Nhâm Nhiễm òa khóc, Gia Thông mặc kệ ánh mắt của mọi người xung quanh, anh bế ngang cô thẳng tiến về chỗ đậu xe mới đặt cô xuống, lấy chìa khóa mở cửa xe, vẫn đặt cô vào dãy ghế sau – cộng một hộp khăn giấy, “Nằm xuống đi, tôi sẽ cố lái chậm, đợi cô khóc cho đã rồi đưa cô về nhà.”

Không biết trôi qua bao lâu, tiếng khóc Nhâm Nhiễm dịu dần, chỉ ngắt quãng từng tiếng. Xe vẫn chạy chậm rãi, từ từ, Nhâm Nhiễm vẫn đờ người trên dãy ghế sau, cô đã quá mệt mỏi, không đủ sức khóc nữa, nước mắt khô cạn trên mặt làm da cứ căng ra.

Đây là lần đầu cô nhìn ra ngoài cửa sổ xe từ góc độ này, từng chiếc từng chiếc xe nhấp nhô vụt qua mắt cô, từ khe cửa có thể trông thấy một cây cổ thụ vươn mình về phía sau. Cô dọn đến đây đã hai năm nhưng thành phố này vẫn quá xa lạ, cô hoàn toàn không biết xe đang chạy trên con đường nào, về phía nào, trong lòng thì trống vắng, không hề cảm giác sợ hãi khi nằm trên xe một người đàn ông chỉ mới quen nhau vài giờ.

Di động của Gia Thông reo liên tục, hầu như là vì công việc. Anh vừa lái xe, vừa nghe điện thoại, cách ăn nói rõ ràng dứt khoát. Anh nhận được một cuộc điện thoại, nói chỉ hai câu bất thành lình đưa ra sau: “Kỳ Gia Tuấn gọi đến, cô nghe đi.”

Nhâm Nhiễm không nghe, dùng tay trái che mắt: “Bây giờ tôi không muốn nói chuyện với ai cả.”

Gia Tuấn rút tay lại, nói vào trong điện thoại: “Cậu nghe rồi đó.”

Một lúc sau, anh nói một cách giễu cợt: “Chú ý đến thái độ của cậu Kỳ Gia Tuấn. Đối với tôi, cô ấy là con gái của giáo sư Nhâm, bây giờ tôi chăm sóc cô ấy là trả ơn cho những kiến nghị pháp lý của giáo sư. Còn cậu, với tôi chỉ là người qua đường, chẳng là gì cả.”

Anh đặt điện thoại xuống, tiếp tục lái xe.

Nhâm Nhiễm hoàn toàn không quan tâm họ đã nói gì qua điện thoại, cô chỉ nằm bất động. Lòng cô vô cùng phần nộ, đau xót, nhức nhối, nhưng không biết do cô rã rời vì cơn đau của vết thương, hay là do thuốc tê vẫn chưa tan hết, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi cô mở mắt, bốn bề đều tối tăm, cô bàng hoàng, sờ soạng chiếc ghế da đang nằm, mãi một lúc sau mới nhớ là mình đang ở đâu. Gia Thông không ở trên xe, cô ngồidậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện xeđang đậu ở một hồ nước thiên nhiên cótiếng trong thành phố. Bên bờ hồ, cảnh liễurũ thướt tha trong gió, Gia Thông ngồi ởchiếc ghế đá gần đó, ánh đèn mờ ảo chiếuxuống người anh, anh vẫn ngồi ung dung, hoàn toàn không bận tâm đến việc phải ngồi đến khi nào.

Chương 5

Nhâm Nhiễm bước xuống xe đi từng bước chậm rãi đến ngồi cạnh Gia Thông: “Cám ơn anh.”

“Không có gì.”

“Anh chưa gặp người nào bướng bỉnh như tôi đúng không?” “Các cô gái trẻ đều có quyền bướngbỉnh, nhưng mà”, khói thuốc phả khỏi miệnganh, cười nói: “Quả thật tôi chưa gặp người nào khóc dữ dội như cô.”

Nhâm Nhiễm đưa mắt ra mắt hồ tối tăm: “Thật sự tôi rất đau lòng.”“Tôi hiểu, bây giờ đỡ hơn chưa?” “Không biết, nhưng không khóc nổi nữa.”

“Từ từ cô sẽ phát hiện, bất kể chuyện đau lòng nào đi chăng nữa cũng có thể vượt qua.”

“Thật ư? Tôi nghi ngờ lý luận của anh.” Nhâm Nhiễm cười nhạt: “Mẹ tôi qua đời hai năm trước...”

Cô dừng lại một lúc, chẳng hiểu sao mà cô lại nói chuyện này với một gã đàn ông xa lạ. Như có tảng đá nặng nghìn cân đè nặng trong lòng, cô không cất nên lời,cảm giác không khí ít đến nghẹt thở.

Gia Thông nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, anh không nói thêm điều gì. Trong bóng tối, cô cũng không để tâm anh đáp trả theo phép lịch sự hay thật lòng, cô nói tiếp.

“Mẹ bệnh ung thư, nghe nói căn bệnh ung thư đó chỉ cần điều trị đúng cách, cơ hội lành bệnh rất cao. Nhưng mẹ chiến đấu bốn năm, vẫn... Lúc mẹ qua đời, chỉ bốn mươi hai tuổi.”

Ngày tháng dài đằng đẵng tràn ngập đau thương ấy hiện về trước mắt cô.

Họ đi khắp các phòng khám phụ khoa, phòng khám ung bướu, khoa ngoại, khoa phóng xạ... mẹ chuyển từ giường bệnh này đến giường bệnh khác, từ bệnh viện này đến bệnh viện nọ, hàng tá bác sĩ hội chẩn, xét nghiệm, từng ống thuốc dịch tiêm vào người, mùi thuốc sát trùng nồng nặc, ánhmắt vô cảm của y tá...

Cô hoảng hốt nhìn trộm bệnh án, nhớ kĩ từng dòng chẩn đoán của bác sĩ rồi âm thầm đến thư viện và lên internet tra cứu tài liệu, đối chiếu với từng từ chuyên ngành cố làm rõ nghĩa của chúng. Trong suốt quá trình chữa bệnh, có lúc cô tràn trề hi vọng, có lúc tuyệt vọng náo nê, cô nắm chặt tay Gia Tuấn gào khóc trước ánh mắt thương xót của họ hàng. Cô hiểu rõ, đằng sau nụ cười gượng gạo của cha là cả nỗi đau khôn xiết.

“Tôi rất đau lòng và bất kể tôi đau lòng đến đâu vẫn biết rằng, mẹ đã mất và không bao giờ quay lại. Tôi hi vọng mình sống thật tốt, nếu tôi không đau lòng và nhớ mẹ nhiều như trước, mẹ cũng sẽ không trách tôi mà ngược lại còn mừng cho tôi.”

“Cô nghĩ như vậy là đúng.” “Tôi cứ tưởng, cha cũng đau lòng như tôi, ông... rất ít khi nhắc đến mẹ trước mặt tôi, tôi cũng cố kìm nén không chạm vào nỗi đau của ông. Nghe lời ông, tôi dọn đến sống ở đây, rời xa mảnh đất thương tâm. Hôm nay tôi mới biết, tôi thực sự ngây ngô đến khờ dại.”

“Cô à, đừng cố chấp quá. Người đàn ông mất vợ tìm cô bạn mới chẳng phải là tội lỗi gì.” Gia Thông vút đầu mẩu thuốc, lấy tiếp điếu khác ra, chiếc bật lửa lóe sáng, tia sáng lóe trên gương mặt anh, vẫn không một chút cảm xúc.

Nhâm Nhiễm cắn răng nói: “Thật ư? Nếu như người đàn ông này đã trắng hoa với người đàn bà khác từ khi vợ mình còn sống thì sao? Nếu như ông ta trơ tráo lừa gạt người vợ lâm bệnh trên giường, thậm chí khoanh tay nhìn người vợ chết đi để có chỗ trống cho người đàn bà khác thế vào thì sao?”

Gia Thông im lặng một lúc, anh nói: “Xin lỗi, trong chuyện này, tôi không thể đưa bất kỳ lời phán đoán về phẩm hạnh người khác theo yêu cầu của cô.”

Nhâm Nhiễm sức nhớ anh là con riêng của nhà họ Kỳ, vội tắt tiếng. Gia Thông nhả khói thuốc, quay đầu nhìn cô, điềm đạm nói: “Tin chắc rằng Kỳ Gia Tuấn đã kể cô nghe về lai lịch của tôi.”

“Hôm nay tôi mới biết, những chuyện như thế này, Gia Tuấn không tùy tiện kể cho người khác.”

“Đúng, đây là chuyện xấu của gia đình anh ta. Xem ra thì nhà nào cũng có những chuyện không thể tiết lộ cho người khác, trong một ngày mà cô biết quá nhiều tội ác của thế giới người lớn, chẳng trách xúc động như vậy.” Nhâm Nhiễm tức giận trước miêu tả hời hợt của anh, “Lúc nào anh cũng lạnh lùng trước nỗi đau của người khác như vậy à?”

Gia Thông bật cười. “Không vậy thì sao? Chẳng lẽ tôi phải so tài với cô, chứng minh rằng tôi thâm hơn cô gấp nhiều lần thì cô mới được an ủi à?”

Nhâm Nhiễm tức giận, cô vùng dậy định bỏ đi, nhưng bị anh ta kéo lại: “Chân của cô không thể dùng sức, đợi tôi hút hết điếu thuốc này sẽ đưa cô về nhà.”

“Tôi không cần anh đưa.”

“Được rồi, đừng ương ngạnh nữa, cho dù không cần tôi đưa thì cô cũng đã nợ tôi rồi. Chính tôi đưa cô vào bệnh viện, xe của tôi, quần áo của tôi đều thấm lem vết máu của cô, hơn nữa, tôi đã chở cô dạo quanh cả thành phố, đến giờ vẫn chưa ăn tối.”

Nhâm Nhiễm im lặng, dưới ánh đèn mờ ảo, quả thật lem luốc vết máu đỏ tươi trên áo sơ mi trắng tinh, nhất là chỗ trước ngực anh. Cô xưa nay rất ngoan ngoãn, vốn không ngang bướng, bỗng chốc cô thấy mình có lỗi: “Xin lỗi, tìm nơi nào đó rửa xe giúp anh, anh muốn ăn gì tôi mua cho anh, cũng sẽ đền cho anh chiếc áo mới.”

“Không cần đâu.” Gia Thông cười thâm, vỗ vào ghế. “Ngồi đi.”

Nhâm Nhiễm đành ngoan ngoãn ngồi xuống, ngượng ngùng vô cùng. May là Gia Thông không lên tiếng nữa, chỉ lặng lẽ hút thuốc, trong màn đêm giữa mùa Xuân, gió nhẹ nhẹ lùa trên mặt hồ, khói thuốc anh thở ra xoay từng vòng giữa hai người mà không khó chịu tí nào. Vừa hút xong, anh vứt bỏ mẩu thuốc, đỡ Nhâm Nhiễm đưa cô trở vào xe. Gia Thông không hề hỏi ý của cô đã lái xe thẳng về bậc cầu thang trước khu kí túc xá Thế Yên, Nhâm Nhiễm cũng không nói gì, cô định sau khi anh về sẽ tự về kí túc xá của mình.

Thế nhưng, anh dừng lại mở đèn trong xe, quay xuống nhìn cô: “Cô Nhâm, tôi chỉ vừa quen giáo sư trong chiều nay, và lại cũng chỉ là có người kiên quyết muốn chúng tôi gặp nhau, giữa chúng tôi chẳng có giao tình gì. Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm trước hành vi của mình, có quyền có những vui ghét giận hờn của riêng mình, cho nên, tôi không khuyên cô tha thứ cho cha cô. Nhưng tôi cảm thấy, hận một người là một việc tiêu hao khá nhiều năng lượng và tổn thương nghiêm trọng đến tình cảm, nhất là phải hận một người luôn yêu thương mình.”

“Nếu có người lừa dối anh, anh sẽ hận người đó chứ?” “Đừng hỏi tôi vấn đề này, lừa dối theo khái niệm của tôi không giống như cô.” Anh lạnh lùng trả lời.

“Được rồi, xem như tôi chưa hỏi gì, anh cứ xem tôi ấu trĩ. Đúng vậy, tôi rất mực yêu cha, nhưng tôi nghĩ, trước đây tôi yêu ông bao nhiêu thì sau này tôi sẽ hận ông bấy nhiêu.”

Gia Thông bật cười trước lời nói hùng hồn của cô: “Cô à, tình cảm của cô quá kịch liệt, tôi chẳng thần trả lời câu hỏi của cô vậy. Người mà cha cô lừa dối là mẹ cô, chứ không phải là cô. Cho dù cô là con gái của ông ta thì ông ta cũng chẳng cần công khai cuộc sống riêng tư của mình với cô, chỉ là, giờ đây, cô hạ quyết tâm hận ông ta bởi vì cô cảm thấy như vậy mới xứng đáng với mẹ cô.”

“Anh tự mình là đúng, anh dựa vào đâu mà suy đoán như vậy?”. Cô nóng giận trước lời nói quá lạnh lùng và lí trí của anh, “Theo tôi, anh là loài động vật máu lạnh, chẳng hề có tình cảm với con người nên mới phân tích

lạnh lùng và tự phụ như vậy.”

Cô đẩy mạnh cửa xe bước xuống, quên mất chân phải không thể dùng sức, vừa đứng vững đã suýt ngã vì đau, cô xuyết xoa, Gia Thông cũng vừa xuống xe liền vội cô, cô vùng vẫy “Mặc kệ tôi.”

Anh nhẹ nhàng nâng bổng cô, mặt áp sát bên cô, cô cảm giác rõ thoang thoảng mùi rượu, mùi thuốc lá và hơn cả là “mùi đàn ông”. Không biết đây là lần thứ mấy anh bế cô trong ngày, nhưng đó là lần đầu tiên cô có cảm giác này, mặt cô đỏ bừng, cô nghe rõ nhịp đập rất mạnh và chậm rãi của anh, cô vội co người ôm chặt cánh tay phải đang băng bó. Anh bế cô bước chậm chậm lên thang, “Xưa nay tôi không phải là người khoandung, tôi không có tư cách nói gì, hơn nữa, tôi chưa bao giờ tin tưởng lòng thứ tha vô điều kiện.”

Cô nói dứt khoát: “Việc này, tôi không bao giờ tha thứ cho ông ta.”

“Được thôi, đừng bắt ép mình phải tha thứ, nhưng cũng đừng gồng mình hận ông ấy. Nếu một ngày nào đó, cô có thể vô cảm có lẽ cô sẽ cảm thấy nhẹ nhõm.”

Trong bóng tối, giọng trầm cảm của anh giống như cánh vạt mịt mù xung quanh, hơi thở anh đập vào mặt cô, kèm theo mùi thơm nhẹ của thuốc lá. Ngoài Gia Tuấn, đây là lần đầu cô tiếp xúc thân mật với người khác giới, chỉ là cảm giác này khác xa với cảm giác khi ở bên Gia Tuấn. Lúc bên cạnh Gia Tuấn, cô hoàn toàn không cảm giác rung động và những suy nghĩ lệch lạc.

Nếu không buồn phiền bởi chuyện trăng gió dơ bẩn của cha thì cô sẽ càng cảm giác rõ, sức cuốn hút kì lạ mà cô chưa từng biết đến khi được anh ôm ấp trong lòng. Tuy vậy, cô cũng đã chịu tác động, đột nhiên cô run rẩy, nói lắp bắp: “Tôi, tôi không muốn về nhà, hôm nay tôi không muốn nhìn mặt ông.”

“Lúc cô ngủ trên xe, cha và bạn trai cô cứ gọi điện cho tôi suốt.”

“Bạn trai? Anh Tuấn ư?”

“Họ thật sự không an tâm khi cô đi chung với tôi.” Anh đã bế cô vào tòa nhà kí túc xá, giọng nói anh trợn lồi lồi chộc ghẹo: “Tôi đã hứa với họ nhất định đưa cô về nhà, cho nên, đừng bướng nữa, được không?” Cô đành gật đầu.

Ánh đèn đường nhẹ chiếu vào, hành lang lập lờ ánh sáng, Nhâm Nhiễm biết rõ hành lang có gắn đèn cảm ứng, chỉ cần cô ho nhẹ một cái thì đèn sẽ sáng lên. Nhưng cô không phát ra bất kỳ âm thanh nào, cô tựa vào lồng anh, mặt đã đỏ bừng, cô sợ anh phát hiện. Cho dù là trong bóng tối, cô vẫn không che kín được, cô biết rõ lúc này, tim cô đập “thình thịch” rất loạn xạ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô tuyệt không thể giấu được người đàn ông đang bế chặt cô trên tay.

Rất nhanh chóng, anh đã đặt chân lên lầu ba bấm chuông, cửa mở liền ngay sau đó, Nhâm Thế Yển và Kỳ Gia Tuấn cùng xuất hiện trước cổng, Gia Tuấn đưa tay bế Nhâm Nhiễm, Gia Thông nói: “Cẩn thận, đừng chạm vào tay cô ấy.”

Nhâm Thế Yển vội nói: “Cám ơn cậu, Gia Thông, mời vào.”

Gia Thông bước vào, đặt Nhâm Nhiễm vào ghế sofa, dặn dò cô: “Nghỉ ngơi cho khỏe nhé.”

Cô không dám nhìn vào mặt anh, chỉ gật đầu. Anh đứng thẳng, chuyển lại từng lời dặn dò của bác sĩ xong liền chào Nhâm Thế Yển rồi bỏ đi.

4. Chương 06 - 07

Chương 6

Nhâm Nhiễm không đếm xỉa đến Gia Tuấn, cô đi từng bước từng bước vào phòng lấy quần áo rồi quay thẳng vào phòng tắm. Cô nhìn vào gương và không tin vào mắt mình, đầu tóc rối bời, mặt nhem nhuốc, cảm bị xước mất một mảnh thịt, mắt sưng húp, quần áo lấm lem máu, hời ôi, trông thật tệ hại! Cô nhưc

nhối nhìn vào gương, chuyện xảy ra trong phòng vào chiều nay lại ùa về, những ý nghĩ không liên quan vụt biến mất – thậm chí cô còn kinh ngạc, sao mình lại có tâm tư suy nghĩ chuyện khác.

Hôm nay thật sự cô đã khóc rất lâu, cứ ngỡ nước mắt đã cạn nhưng lúc này, khóe mắt cô lại đầm nước.

Bàn thần một lúc lâu, cô mới tỉnh táo gạt bỏ nước mắt. Cô không thể tắm chỉ có thể lau sạch người, thay áo mới.

Gia Tuấn ngồi trong phòng khách vội đứng dậy hỏi cô: “Tiểu Nhiễm, ăn tối chưa, em đói không?”

Cô không lên tiếng, cũng không nhìn mặt người nào, bước thẳng về phòng nằm vào giường. Một lúc sau, Gia Tuấn cầm túi đá bước vào, anh kê gối vào đầu cô, sau đó đắp túi đá vào mắt cá bị trật, túi đá quả thật giảm đau đáng kể.

Gia Tuấn lại bước ra ngoài, tay cầm vài viên thuốc và ly nước đưa cho cô: “Uống thuốc mau. Anh đã gọi thức ăn, lát nữa người ta sẽ mang đến.”

Cô ực một hơi hết thuốc, đặt ly trên đầu giường nhắm chặt mắt. “Em không muốn ăn, anh ra ngoài đi, tắt đèn giúp em, cảm ơn.”

Gia Tuấn không bỏ đi, ngược lại còn ngồi cạnh giường. Thật lâu sau, cô phàn nàn: “Sao chưa đi nữa?”

“Túi đá chỉ có thể đắp 20 phút, anh ngồi trông chừng thời gian.”

Cô quay ngoặt người sang một bên mặc kệ anh.

“Đói không?” Cô vẫn không đáp trả.

“Có rất nhiều chuyện, cho dù chúng ta biết cũng không thể thay đổi điều gì, chỉ thêm đau khổ.”

“Đó là kinh nghiệm của anh sao?”, cô lạnh lùng nói.

Gia Tuấn im lặng một lúc, gật đầu: “Quả thật anh đã từng trải.”

Nhâm Nhiễm nhối lòng, thường ngày cô hay ong ỏng giọng tiểu thư với Gia Tuấn nhưng đây là lần đầu cô giấu cột anh. Liên tưởng đến câu chuyện lúc chiều Gia Tuấn kể thì gần như đã tổn thương anh. Anh nắm chặt tay cô, cô rút nhẹ lại rồi nằm gọn trong tay anh.

“Ba năm trước, anh vô tình nghe trộm ông nội, chú và cô nói chuyện phiếm, biết được sự tồn tại của Kỳ Gia Thông. Anh không dám hỏi thẳng cha, biết rõ là đangkhác múi giờ, anh vẫn gọi điện qua Úc hỏichị. Chị không hề ngạc nhiên, giọng nói lạnhnhư băng:

“Tuấn, chị thật ngưỡng mộ sự vô tri của em trong nhiều năm qua, em tưởng rằng tính khí mẹ thuộc dạng nóng nảy bẩm sinh hay sao?”

Ngừng một lúc, Gia Tuấn bật cười, anh nhanh chóng thu lại nụ cười đó,

“Chị bất hạnh hơn anh, chị gần như biết chuyện cùng lúc với mẹ. Lúc đó, anh chỉ có tám tháng tuổi, đúng là vô tri thật. Còn chị đã bảy tuổi, vốn rất thông minh, cơn giận mẹ bùng nổ, mấy năm đầu khi cãi nhau với cha, hai người hoàn toàn không né tránh chị. Đến lúc anh hiểu chuyện, mẹ đã không nhắc đến chuyện đó. Nhưng chị vẫn cứ bị ám ảnh, hoàn toàn hiểu rõ nguyên nhân của những cuộc chiến tranh lạnh trong nhà, chị vừa tốt nghiệp trung họcphổ thông là kiên quyết đòi du học nướcngoài, mấy năm cũng không về nhà.”

Nhâm Nhiễm đã mở mắt, cô nhìn mắt Gia Tuấn, vẫn là gương mặt điển trai quen thuộc, đó là lần đầu cô trông thấy gương mặt đau lòng của anh bạn chơi thân từ nhỏ. Cô nắm chặt tay anh, không biết an ủi anh thế nào.

“Nói chuyện với chị xong, anh trốn học chạy đến công ty cha, đúng lúc hần bước ra, bọn anh chạm mặt, cha giới thiệu rất tỉnh.” Anh dừng một lát, cười đau khổ: “Cha anh nói, ‘Gia Tuấn à, làm quen với Kỳ Gia Thông – anh con.’!”

Nhâm Nhiễm trở mắt.

“Nực cười lắm phải không? Em xem, cha anh thân nhiên căn cứ vào gia phả đặt tên cho hấn từ rất sớm, giống như việc ông có con riêng là lẽ đương nhiên, anh phải chấp nhận vô điều kiện. Chỉ là Kỳ Gia Thông không nể mặt chút nào, hấn nói hấn là con trai duy nhất của mẹ hấn, từ nhỏ không anh chị em, sau này cũng đừng cố gắng mà hẹn gặp nhau làm gì để rồi khó xử, nói xong hấn quay người bỏ đi.”

Nhâm Nhiễm lòng đầy nghi hoặc, cô không hiểu tại sao Kỳ Hấn Minh lại cư xử như vậy. Cô nhanh chóng nghĩ đến cha mình, đau khổ thừa nhận, thảo nào Gia Thông lại nói chuyện với cô bằng thái độ miệt thị và nhỉnh nhỉnh, thế giới của người trưởng thành thật sự cô có thể hiểu được bao nhiêu?

“Hôm nay em cũng thấy rồi, anh không muốn đem xỉa đến Kỳ Gia Thông, hấn đối với cha anh còn như thế, huống chi là anh. Tội anh không ai muốn đối phương tồn tại trên cõi đời này, thế nhưng, tội anh cứ sờ sờ đó, không ai thay đổi được sự thật.”

“Trước bữa nay, hai anh chỉ gặp qua một lần thôi sao?”

“Ừ, từ nhỏ hấn sống ở bên ngoài. Sau này thì chạy đôn đáo giữa Bắc Kinh và Thượng Hải kinh doanh trái phiếu, ít khi về thành phố Z. Ông nội và cha anh khen ngợi hấn hết lời, còn khen hấn là thiên tài trước mặt người ngoài, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, năng lực siêu phàm. Sau khi anh biết hấn tồn tại, họ còn khen hấn trước mặt anh. Những lúc này, anh biết làm sao? Đành quay người bỏ chạy. Cha biết anh không vui, ông không nhắc đến hấn nữa, anh càng không thể nói gì với mẹ.”

Nhâm Nhiễm, sau hồi lâu im lặng, đã cất tiếng hỏi: “Anh cảm thấy việc xấu gia đình anh không kể em nghe cũng không sao. Nhưng anh lại giấu em cả chuyện của cha em và Quý Phương Bình, còn cố thuyết phục em chấp nhận cho cha có cuộc sống mới, em không thể chấp nhận điều này.”

“Em vẫn chưa hiểu sao, Tiểu Nhiễm? Em cho rằng, chuyện gia đình anh, ngoài việc gián tiếp đẩy chị ra khỏi nhà thì sống một mình tại nơi đất khách quê người cũng không bằng lòng về nhà, và khiến anh nghi ngờ cha mẹ, không có niềm tin vào hôn nhân, thì còn có sứ mệnh gì khác chứ? Nếu như được chọn lựa, anh nghĩ anh và chị thì không hay biết chuyện.”

“Thế là, anh đã lựa chọn thay em...” Nhâm Nhiễm tái mặt, thì thầm trong miệng.

“Không, anh chỉ cảm thấy...”

“Anh chỉ thấy em không nên biết chuyện, tiếp tục sùng bái người dối gạt mẹ em như kẻ chính nhân quân tử, thậm chí còn vui vẻ chấp nhận một người đã phá vỡ hạnh phúc gia đình em là mẹ kế sao?” Nhâm Nhiễm vùng khỏi tay anh, chồm dậy, nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh có từng nghĩ, em sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện này không?”

Gia Tuấn cảm người cô lại, “Đừng kích động, đừng kích động, anh không có ý đó. Em thử nghĩ xem, sao anh biết chuyện này?”

Nhâm Nhiễm chợt hiểu, mẹ Gia Tuấn là đồng nghiệp của cha trong trường đại học Z, cha Gia Tuấn còn là bạn tốt của cha, đương nhiên họ biết rất rõ chuyện ngoại tình của người bạn thân kiêm đồng nghiệp.

“Đúng vậy, anh biết được từ trận cãi vã của cha mẹ. Có lẽ em không còn nhớ, thời gian đó anh không được vui, thường không về nhà hoặc đến dùng cơm ở nhà em hoặc cùng em đến bệnh viện thăm dì.” Đương nhiên là cô nhớ khoảng thời gian đó, mẹ bệnh ngày càng nặng, Gia Tuấn dành thời gian bên cô nhiều hơn trước. Lúc ấy, cô vô cùng sợ hãi, rất muốn Gia Tuấn bên cạnh, đích thực không có cảm giác anh khác gì với ngày thường.

“Hôm nọ, lúc anh vào đến bệnh viện thì em đã đi mượn sách cho dì. Hôm đó, anh đã hút thuốc, dì ngồi thấy mùi thuốc lá, hỏi anh có tâm sự gì. Đại loại là anh đã nói một mớ lời ngu ngốc như cuộc sống thật chẳng có ý nghĩa, thế giới của người lớn quá giả tạo, sống trên đời để làm gì v.v... Nói xong anh mới sực nhớ dì đang bệnh nặng, anh thực sự không nên nói lời đó.

Nhâm Nhiễm dán chặt mắt vào anh, nhắc đến mẹ vào lúc này là rất đau lòng, nhưng cô vẫn khát khao biết được câu chuyện về mẹ mà trước đây cô chưa từng được biết. “Anh xin lỗi dì, dì cười và nói rằng đừng lòng nghe điều đó, có lẽ sau này em cũng sẽ như vậy. Dì không biết có thể chống cự đến ngày nghe em oán trách hoặc ngộ nghịch hay không. Nhưng anh sẽ khôn lớn trước em, dì hi vọng anh có thể chín chắn nhìn mọi

việc. Chỉ có như vậy thì đến lúc em ngộ nghịch anh mới có thể nói với em, cuộc sống có mặt đen tối, nhưng cũng có mặt tốt, đừng nhìn phiến diện rồi vội đưa kết luận.”

Nhâm Nhiễm lại khóc, một lần nữa.

Gia Tuấn cẩn thận lau nước mắt cho cô, “Lúc đó anh rất buồn phiền, nhưng dì nói, dì đã nhìn thoáng từ sớm, sống chết có số. Dù rằng dì không còn trên cõi đời nữa, dì vẫn tin rằng cha em và anh sẽ chăm sóc tốt cho em. Như vậy thì dì đã mãn nguyện rồi.”

Nhâm Nhiễm khóc không thành tiếng. “Tiểu Nhiễm, lời dèm pha lan truyền với tốc độ nhanh hơn em tưởng, dì là người trong cuộc, đương nhiên không thể nào không hay biết chuyện. Nhưng dì chưa bao giờ kể em nghe, còn cẩn thận không để bất kỳ lời ra tiếng vào nào lọt vào tai em, để em tiếp tục tin tưởng cha em. Nếu như anh nói chuyện này với em, hiển nhiên sẽ đi ngược với di nguyện của dì, lại còn khiến em bắt đầu hận cha em – ông là người thân duy nhất của em trên cõi đời này. Anh nghĩ rằng, dù ở góc độ nào, anh cũng không thể làm hiệp sĩ chính nghĩa tố cáo sự việc này.”

Gia Tuấn có lý của anh ta, nhưng cô không thể nào chấp nhận lý thuyết ấy. “Có lẽ khi không biết gì, em sẽ ngốc nghếch sống vui vẻ, nhưng như thế có xứng với người mẹ đáng thương của em không? Hay mẹ em đáng là vật hi sinh? Khi còn sống, vì muốn cho con gái một mái ấm hoàn chỉnh mà chịu đựng người chồng ngoại tình. Sau khi chết còn phải cho con gái nhận kẻ dăcướp chồng mình làm mẹ kế hay sao? Em sống vui vẻ như thế thì có ý nghĩa gì?”

Gia Tuấn đuối lý, trong nhà lặng im như tờ, Nhâm Nhiễm ngả lưng về phía sau, dùng tay che mắt ghen ngào nói: “Gia Tuấn, anh đi đi, em muốn ở một mình.”

Nhâm Nhiễm đặt di ảnh mẹ kế bên gối, cô nằm trong bóng tối, cả đêm không chợp mắt.

Lúc mẹ bệnh, cô luôn bên cạnh mẹ mà hoàn toàn không phát hiện rằng ngoài việc chịu sự dày vò của cơn bệnh, mẹ còn phải chịu đựng một người chồng đã thay lòng đổi dạ.

Nhâm Thế Yến nhận xét con gái mình không sai. Từ nhỏ, Nhâm Nhiễm rất ôn hòa. Từ khi cô chào đời, cha mẹ dạy dỗ con gái rất khoa học, hết mực thương yêu và cũng rất cứng rắn uốn nắn con nên người, nhất là mẹ, nghiêm khắc nhưng lại tận tình dạy dỗ con. Cô vốn không có giai đoạn ngộ nghịch và bùng bột thường có của tuổi mới lớn.

Nếu không có sự cố này, khi nỗi đau mất mẹ vơi dần, cô vẫn sẽ là cô gái hoạt bát, nhí nhảnh, vẫn sẽ có nỗi đau nho nhỏ, có cái nhõng nhẽo đáng yêu của tuổi mới lớn và có ước mơ ngây ngô của tuổi trẻ.

Thế nhưng, sau khi biết chuyện, Nhâm Nhiễm đau khổ hiểu rằng, cuộc sống của cô không thể tiếp diễn theo kiểu rầm rập tuân theo sự sắp đặt của cha và hi vọng của mẹ lúc còn sống.

Chương 7

Nhâm Nhiễm tuyệt nhiên không nói chuyện với Nhâm Thế Yến, hôm sau đã ôm chân đang băng bột trở về kí túc xá, không nghe điện thoại của ông, ngoài việc thừa dịp ông không ở nhà về lấy ít đồ đạc, cô hiếm khi về nhà – dù gần trong gang tấc.

Hầu như ngày nào Gia Tuấn cũng đến thăm cô, lấy nước, mua cơm, đốc thúc cô uống thuốc, dẫn cô đi thay băng, tháo chỉ. Cô không từ chối, chỉ là mặt buồn rười rượi, không nói chuyện với anh như trước.

Cô gầy đi nhanh chóng, gần như trở về trạng thái trầm cảm của lúc vừa đặt chân đến thành phố này, bất luận là đề tài gì, cô cũng không thấy hứng thú, lại thêm phần nóng nảy hay cáu gắt.

Dưới sự chăm sóc của Gia Tuấn, chân của cô đã hết sưng và đi lại thoải mái được, tay phải sau khi tháo chỉ để lại vết sẹo dài. Cô thường sờ vào nó như nhớ ra điều gì.

Gia Tuấn muốn giúp cô khuấy khoả, nhưng bất luận là xem phim, hát karaoke hay các trò giải trí khác, cô cũng không có hứng thú. Điều anh có thể làm, chẳng qua là dành nhiều thời gian hơn bên cạnh cô, trông cảnh cô ngơ ngơ nhìn vào sách rồi thả hồn đi xa, anh càng không biết nói gì.

Anh vừa thử nhắc đến cha cô, cô trừng mắt: “Nếu anh còn muốn làm bạn với em nữa, thì đừng bao giờ nghĩ cách truyền lời giúp cha em.”

Cô kiên quyết như vậy, anh đành lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Gia Tuấn nói hôm nay là sinh nhật của cô bạn gái – Tư Lăng Vân, anh đã hẹn cả nhóm bạn học và nhất định buộc Nhâm Nhiễm ăn mừng cùng, cô không từ chối được bèn thay đồ đi. Chương trình mà anh sắp xếp là sau bữa cơm tối, cả nhóm đến một quán bar mới mở ở gần trường, nghe nói hôm đó có một ban nhạc nghiệp dư khá nổi tiếng đến biểu diễn.

Quán bar náo nhiệt vô cùng. Nhâm Nhiễm chưa kịp ngồi xuống thì tình cờ bắt gặp Gia Thông trong đám đông trước mặt.

Anh đang ngồi uống rượu cùng với một anh bạn và hai cô gái nữa. Giống như lần trước, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên xuề xòa vài cái, bên cạnh anh là cô nàng với mái tóc xoăn dài, trông rất xinh đẹp. Cô đang ghé tai Gia Thông thì thầm điều gì.

Quán bar lúc nào cũng ồn ào, tư thế nói chuyện như vậy thì cũng rất bình thường. Nhưng cách nói chuyện cô ta có đôi phần không khéo, lắm phần thân mật. Gia Thông lúc cũng nhìn thấy cô, anh cười mỉm nâng ly ra dấu, sau đó ngửa cổ uống cạn nửa ly rượu trên tay. Hành động này khiến Nhâm Nhiễm ghê tởm, cô đỏ bừng mặt, người cứng như khúc gỗ và đầu gật như robot, cô vội ngồi xuống, ẩn mình trong nhóm bạn học.

Một lúc sau, biểu diễn bắt đầu, một ban nhạc gồm người hát chính, người chơi đàn ghi-ta, người chơi bass và người đánh trống. Cả nhóm ăn mặc theo phong cách rất rock, ngẫu hứng. Họ hát toàn bài tự sáng tác, có bài lên án xã hội, có bài thổ lộ tình cảm vô vọng, tất cả đều sôi nổi nhiệt huyết, cộng thêm phần biểu diễn gào thét, từng bừng rất rock, quả là có sức hút đối với giới trẻ, nhóm bạn đi cùng đều đắm chìm trong điệu nhạc.

Nhâm Nhiễm ảnh hưởng tính cách nho nhã, hướng nội của mẹ. Cô thích điệu nhạc nhẹ nhàng, dân dã như nhạc Blues hơn, rất ít khi nghe nhạc cao trào như rock, cô chỉ thấy nhói tai, tim đập nhanh loạn xạ. Cô không hòa nhập được với nhóm bạn đi cùng, chỉ ngồi một mình, nhắm nháp ly khóm ép mà Gia Tuấn gọi cho cô.

Gia Tuấn đến ngồi bên ghé tai cô hỏi có phải ồn ào lắm không, cô lắc nhẹ đầu. Cô thật sự không sợ ồn chỉ vì tâm trạng u uất nên cô sợ cái cảm giác mọi người đắm chìm trong niềm vui, sợ cái cảm giác khi mình không thể hòa mình với họ. Cô vừa ngước đầu liền phát hiện bạn gái của anh – Tư Lăng Vân đang liếc mắt nhìn chằm chằm, cô vội đẩy Gia Tuấn ra, đứng dậy: “Em đi toilet.”

Quán bar này mới mở, phòng vệ sinh còn sạch sẽ và vắng vẻ, vả lại trong lúc biểu diễn nên càng vắng hơn. Vừa đứng tại bồn rửa tay thì cô phát hiện người đứng tô son trét phấn bên cạnh là cô nàng ngồi chung với Gia Thông khi nãy. Đèn không đủ sáng, cô nàng áp sát mặt vào gương, cô có lông mi cong dài vút đến không ngờ, Nhâm Nhiễm nhìn mà ngưỡng mộ.

Cô nàng phát hiện ánh mắt của Nhâm Nhiễm, cười hì hì nói: “Xem giúp tôi trên mi bên trái có hạt gì đó không? Tôi không nhìn rõ.”

Nhâm Nhiễm làm theo lời cô nàng, lông mi chuốt mascara. mỗi sợi mi đều cong rất đẹp, chỉ duy nhất cọng mi gần khóe mắt trái có một chấm nhỏ, không biết có phải là phần nền còn dính lại trên đó không. Cô cầm bông trang điểm từ tay cô nàng, cẩn thận dặm hạt bụi đó ra, “Nó chỉ bé tí, hoàn toàn có thể cho qua mà.”

Cô nàng vui mừng nói: “Cám ơn bạn, đương nhiên là tôi không để tâm đến nó, chỉ là đàn ông mà ở quá sạch thì thật là đáng sợ.” Cô nàng bước ra, Nhâm Nhiễm ngắm mình trong gương, thường ngày thì cô chỉ thoa kem dưỡng da. Sau khi lên đại học có học lỏm vài cách trang điểm nhẹ của đứa bạn cùng phòng, nhưng cũng chỉ dừng lại ở việc bầm chút lông mi, tô chút son, cô rất lười trang điểm. Hôm nay, Gia Tuấn kéo cô đến quán bar, cô không hào hứng tí nào, chỉ khoác chiếc áo thun dính hạt cũng chẳng thêm trang điểm, may mà tuổi trẻ, da còn non nà và trắng sáng. Cho dù đứng bên cạnh một Tư Lăng Vân trang điểm lộng lẫy, cô cũng không thấy chán lòng.

Dưới ánh đèn mờ ảo lấp lánh trong quán bar, muốn nhìn rõ hạt bụi trên lông mi thì khoảng cách giữa hai người là bao nhiêu? – như cô và cô nàng kia, áp sát mặt vào gương, soi mói vào mặt mình, lăm ba lăm bầm.

Bất thành lĩnh, cô tưởng tượng đến cảnh mặt đối mặt giữa cô nàng kia với Gia Thông, mặt lại đỏ bừng lên.

Hình ảnh anh bế cô trong đêm tối ấy lại tràn về, khoảng cách hai người lúc ấy cũng rất gần, thậm chí cô còn nhớ rõ mùi hương đặc trưng pha với mùi thuốc lá trên người anh. Người đàn ông ấy ở sạch lắm sao? Lúc anh ôm cái thân thể lấm lem máu và bụi đất, lại nhoe nhoẹt nước mắt của cô, anh hoàn toàn không chút gì là khó chịu.

Cô giật mình hoảng hốt, nhìn mình trong gương lấm bầm như gặp ma.

Thời gian gần đây cô chỉ lo nghĩ về chuyện đau lòng của mình, hầu như chưa từng nhớ đến hắn, không ngờ gặp hắn ở đây, rồi chỉ một động tác chào hỏi, cô không những nghĩ ngay đến thái độ kì quặc của hắn đêm hôm đó, mà còn suy diễn nhiều việc khác không liên quan. Nhâm Nhiễm đợi khi bình tĩnh trở lại rồi mới bước ra, cô vừa ra khỏi hành lang lại thấy Gia Thông đứng nghe điện thoại, vội đi nhanh sang người anh, đúng lúc anh bỏ điện thoại xuống, ngay đối diện cô. Cô gượng cười, “Chào anh.”

“Chào cô, xem ra thì vết thương đã lành rồi, có thể ra ngoài vui chơi rồi.”

Cô nhúc nhích tay phải: “Tháo chỉ rồi, có vết sẹo dài nhưng may là không phải ở mắt.”

Gia Thông như đã bị cô chọc cười, gương mặt anh ánh lên, “Thích rock không?”

Cô thật thà lắc đầu, “Không thích lắm, đối với tôi, tâm trạng của họ quá phần khích, cao trào.”

“Đó là một cách giải bày, người nghe rock nhiều khi thật sự phần nộ thì cũng dễ dàng bình tĩnh hơn.”

Nhâm Nhiễm nghi ngờ anh đang nhắc về chuyện đó, cô không nói thêm điều gì, buồn bã “Ừ” rồi định bước về chỗ. Anh đột nhiên nói, “Ban nhạc này chơi khá lắm, đây là lần thứ hai tôi xem họ biểu diễn, cô nghe thử bài này...”

Chỉ thấy một ca sĩ dáng thì gầy gò, mặt thì lạnh lùng, tay cầm ghi-ta bước lên sân khấu cất giọng hát:

“Anh không đặc biệt như em từng nghĩ,

Khi có anh, phải chăng em chưa có được niềm vui như em từng mong đợi,

Nếu chúng ta chưa từng hẹn thề,

Anh sẽ không so đo thái độ hời hợt của em, Thế giới chúng ta quá nhiều điều hoang đường và tội ác,

Tương lai chúng ta thay đổi khôn lường,

Em lại nói, chúng ta buộc phải học quy tắc của nó,

Ai ơi hãy dạy tôi, làm sao để quen với nhượng bộ,

Giảng hòa với mọi việc không như ý...”

Tiết tấu bài hát không cao, dồn dập và phát âm loạn xạ như bài hát trước. Cách một hành lang, tiếng nhạc không còn chói tai, ca từ được trình bày bởi một ca sĩ giọng cao lãnh lót mà không kém phần mạnh mẽ, phút chốc đã làm rung động Nhâm Nhiễm, cô dán mắt vào sân khấu, cảm giác như đang trong cuộc chiến, cô sờ nhẹ vết sẹo trên tay như sờ vào cảm xúc của mình.

Cô hoàn toàn không thấy Gia Tuấn đang ầm ầm bước qua, kéo mạnh tay cô, cô tiến lên vài bước theo quán tính mới hoàn hồn.

“Gia Tuấn, anh làm gì vậy?”

Gia Tuấn liếc cô một cái, bực bội nói câu gì đó cô không nghe rõ, đành đi theo Gia Tuấn đồng thời không quên ngoái đầu lại, trông thấy Gia Thông vẫn đứng tại chỗ đó mà không hề nhìn cô, anh khoanh hai tay nhìn về sân khấu, dường như không hề bận tâm việc cô rời khỏi bằng cách nào.

Vừa về chỗ ngồi, Nhâm Nhiễm đã bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Tư Lăng Vân, vội rút tay ra.

Tư Lăng Vân là người bản địa, biệt hiệu là hoa khôi của học viện, dáng chuẩn như người mẫu, lại đẹp long lanh, nên có đôi phần cao ngạo. Cô nàng từ lâu đã không còn nhẫn nại khi Gia Tuấn đã dành quá nhiều thời gian chăm sóc Nhâm Nhiễm. Nhưng vì Nhâm Nhiễm bị thương, cô nàng không tiện nhiều lời.

Vốn dĩ cô nàng mong đợi cuộc hẹn hò lãng mạn trong đêm sinh nhật để thắt chặt thêm tình cảm với anh chàng Gia Tuấn – tưởng gần như lại xa này. Nào ngờ Gia Tuấn lại mời cả Nhâm Nhiễm, cô ngấm ngấm bực bội, may là còn mời thêm các bạn khác trong khoa nên cô cũng có dịp nở mặt.

Cô quyết tâm làm cô nàng độ lượng nhưng tình hình là: Nhâm Nhiễm cả buổi tối cứ ngơ ngơ ra, chỉ chúc mỗi câu sinh nhật vui vẻ thì chẳng thêm mở miệng nói thêm lời nào, Gia Tuấn thì lúc nào cũng chăm chăm vào Nhâm Nhiễm, thời gian quan tâm Nhâm Nhiễm còn nhiều hơn mình. Giờ đây lại ngang nhiên nắm tay Gia Tuấn về chỗ. Các cô bạn đi cũng không hện mà gặp – họ không xem biểu diễn nữa, chỉ nhìn nhau với ánh mắt tò mò, khiến Tư Lăng Vân phẫn nộ.

Vừa khéo lúc ban nhạc nghỉ giải lao, DJ chuyển nhạc sang giai điệu du dương hơn, cuối cùng cũng nghe được tiếng nói chuyện của mọi người. Gia Tuấn lạnh mặt hỏi Nhâm Nhiễm: “Em đi lâu như vậy là chỉ nói chuyện với hân sao?”

“Em và anh ta chỉ vô tình gặp và chào hỏi nhau thôi.” Nhâm Nhiễm không trách móc thái độ của anh vội giải thích, đồng thời đẩy nhẹ tay Gia Tuấn, ngụ ý anh chú ý đến ánh mắt phẫn nộ của Tư Lăng Vân đang nhìn qua. Hành động này lọt vào mắt Tư Lăng Vân đã khoát lên một ý khác, quả thật như châm dầu vào lửa, chút bình tĩnh còn sót lại của cô nàng đã bị thiêu cháy.

Tư Lăng Vân đứng nhồm dậy: “Hai người đang làm gì đấy? Nếu cảm thấy chơi cái trò ám muội này thú vị thì cũng không cần phải chơi trước mặt tôi để sỉ vả tôi.”

Nhâm Nhiễm đỏ mặt, Gia Tuấn cảm thấy quái lạ, chau mày nói: “Tư Lăng Vân, em nói gì vậy?”

Lăng Vân “hứ” một tiếng rõ dài, “Kỳ Gia Tuấn, anh nói hai người chỉ là anh em thôi ư? Tôi nói hai người đang đùa cợt với tình cảm.”

“Em nói bậy cái gì thế kia?” Gia Tuấn cau kinh hỏi lại, anh chỉ có tướng tá trông dịu dàng thôi chứ tính tình xưa nay chẳng dịu dàng chút nào, đụng mặt Gia Thông ở đây anh đã mất vui lắm rồi, không còn có tâm trạng dỗ ngọt một ai. Cô nàng giận đến phát khóc, cầm lấy giỏ xách rồi phóng nhanh ra ngoài. Các bạn học ngơ ngác nhìn nhau, không biết phải nói gì hơn. Một cô bạn trong đó lên tiếng: “Gia Tuấn, anh đuổi theo nhanh đi, khuya rồi, lỡ xảy ra chuyện gì không hay.” Gia Tuấn không hề nhúc nhích, trước mặt mọi người, Nhâm Nhiễm buộc đẩy mạnh anh một cái, anh mới đứng dậy đuổi theo.

Mọi người trong buổi tiệc hôm nay đa phần đều là bạn học chung khoa kinh tế và pháp luật với Gia Tuấn và Lăng Vân. Vốn chẳng quen gì Nhâm Nhiễm, lúc này lại nhìn cô ánh mắt đầy ác ý, Nhâm Nhiễm không nán lại nữa, ngồi được một lúc, cô đứng dậy: “Mọi người chơi, em xin phép về trước.”

Lúc này, ban nhạc đã quay trở lại sân khấu, âm nhạc lại vang lên, nào ngờ không một ai chào tạm biệt cô, cô nhếch nhếch đi ra chỗ ngồi với tâm trạng ủ rũ.

5. Chương 08 - 09

Chương 8

“Bạn trai cô đuổi theo cô gái khác ra ngoài rồi kia?”, Gia Thông vẫn đứng tại chỗ ban nãy, ánh mắt cố giấu sự giễu cợt, trong tư thế sẵn sàng đón nhận cơn bộc phát của cô.

Nhâm Nhiễm không thềm nói gì, trợn tròn mắt, lăm bầm: “Anh rảnh thiệt!”

Không thềm để ý anh có nghe rõ hay không, cô bước qua người anh.

Nào ngờ Gia Thông vừa đi theo sau cô vừa gọi điện nói bạn có việc bạn phải đi trước. Nhâm Nhiễm nào dám đi với bạn trai người khác nữa, vội vàng dừng chân, “Anh đừng đi theo tôi, đợi tôi đi khỏi, tùy anh muốn đi đâu cũng được.”

“Sợ bạn trai cô hiểu lầm à?” “Tôi sợ bạn gái anh hiểu lầm!” “Bạn gái?”, Gia Thông ngơ ngác rồi bật cười ngay sau đó: “Đừng lo, chúng tôi vừa quen không bao lâu, hơn nữa cô ấy là người trưởng thành, chịu nghe giải thích, biết nhượng bộ. Cô thì khác, tôi sợ cô lại trốn đi một hốc nào đó ngồi khóc một mình thì nguy to, khu này buổi tối không được an ninh lắm”.

Nhâm Nhiễm vừa ngượng vừa tức giận, nhưng nhớ đến cảnh cô khóc hết nước mắt trước mặt anh ta vào nhiều tháng trước quả thật không cãi lại được, đành phải bước theo anh ra ngoài.

Đúng vào đầu mùa hạ, không khí bên ngoài mát mẻ trong lành, con người ta cũng tươi tỉnh hơn. Gia Thông chỉ qua bên kia đường: “Xe của tôi ở bên kia.”

Nhâm Nhiễm không bước theo, cười nói: “Cám ơn anh đã quan tâm, nhưng không cần thiết đâu. Tôi gọi taxi về thẳng trường, tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường ngủ đây. Xin hãy yên tâm, hôm nay tâm trạng tôi tốt, tuy không thể nói là vui vẻ gì, nhưng cũng không đến nỗi phải ngồi khóc ở góc tường hoặc cắn chặt góc chăn mà khóc đâu.”

Đèn nê-on ngoài quán bar rọi thẳng vào mặt cô, đó là gương mặt trẻ trung, tươi tắn, chân mày thanh thoát, cô nói rất mạnh mẽ đan xen chút chế nhạo, vừa dứt lời cô quay lưng bỏ đi, Gia Thông đưa tay chặn cô lại.

Nhâm Nhiễm bất bình: “Còn điều gì không an tâm nữa sao? Anh quan tâm tôi như vậy, tôi sẽ hiểu lầm đấy...” Gia Thông phớt lờ: “Lần trước cô hứa rửa xe cho tôi, hôm nay thực hiện đi nhé.”

Nhâm Nhiễm kinh ngạc, chỉ thấy anh tự bước qua đường, cô đành đi theo.

Xe Mercedes to đùng sộ đậu trên đường ấy đen sì sì, bụi đóng thành từng lớp, lại còn bám đầy sinh cát, quả thật là cần được rửa. Cô nghi ngờ quét cái nhìn từ xe lên mặt Gia Thông: “Xe này không được rửa bao lâu rồi? Chẳng lẽ anh vẫn đang đợi tôi rửa xe cho anh à? Rửa một lần xe thì tốn bao nhiêu tiền? Tôi trả cho anh ngay đây, được rồi chứ? À, anh đã uống rất nhiều rượu, anh chắc là mình lái xe được chứ?”

Gia Thông mặc kệ hàng tá câu hỏi của cô, anh mở cửa ra dấu bảo cô lên xe.

Nhâm Nhiễm chần chừ một chút, cô vẫn lên xe. Anh khởi động xe, tiếng nhạc bắt đầu vang lên, anh mở nhạc Rock âm âm chiếm hết bầu không gian trong xe, thấy rõ là, anh không muốn nói chuyện. Nhâm Nhiễm cũng vui mừng hưởng thụ.

Anh chạy khoảng 20 phút rồi rẽ vào con hẻm chật hẹp, dãy nhà đơn sơ bên trái hầu như đều treo băng hiệu rửa xe hoặc làm đẹp cho xe hơi. Ánh đèn sáng boong boong, hàng chục chiếc xe kiểu dáng đậu ở đó, nhân viên thì đang cúi xà phòng, dùng vòi nước cao áp phun rửa, làm việc không ngừng nghỉ.

Anh ném chìa khóa ột nhân viên xong thì trông thấy Nhâm Nhiễm đang trở mắt tìm tìm một chỗ đứng sạch sẽ hòng tránh khỏi dòng nước bắn, liền nói: “Đi qua bên đây.”

Anh đưa tay ra, Nhâm Nhiễm vịn vào mượn sức tay anh nhảy qua hồ nước bắn rồi theo anh ra ngoài tiệm. Họ đi qua vài tiệm sửa xe, tiệm rửa xe và dừng tại quán cà phê có cái cổng xanh nhạt không hề bắt mắt. Cô trông thấy băng hiệu với dòng chữ đen tuyền: “Cà phê cửa xanh”.

Cô kinh ngạc: “Mở quán cà phê trong khu này ư?”

“Vào trong xem đi.”

Gia Thông đẩy cửa vào, tiếng chuông gió vang lên, bên trong quả thật là một quán cà phê nhỏ với diện tích chỉ độ mười mấy mét vuông, hương cà phê lan tỏa khắp quán. Quán cà phê được thiết kế khá đơn sơ, đậm chất gia đình. Trong quán chỉ khoảng 5 – 6 cái bàn và một quầy pha chế, không một vị khách nào. Cô phục vụ đứng trong quầy pha chế, cô khoác chiếc tạp dề màu xanh lá sọc caro, đang say sưa tiết mục âm nhạc phát ra từ radio và thông thả lật xem tạp chí, thấy khách vào, cô thờ ơ ngược mắt lên một cái, hoàn toàn không có ý đứng dậy chào đón khách.

Gia Thông ra dấu Nhâm Nhiễm ngồi xuống, sau đó đến quầy pha chế hỏi cô phục vụ xinh đẹp, “Tô San, hôm nay bán gì thế?”

“Chiều mới xay cà phê Mandeling.” “Được, vậy thì hai ly nhé.” Gia Thông trở về chỗ: “Cà phê ở đây rất đậm đà nhưng quy mô có hạn, không thể gọi theo ý muốn. Mùi của Mandeling hơi đắng, có thể cô sẽ không quen, lát nhớ cho thêm nhiều sữa và đường.”

“Tôi biết rồi,” Nhâm Nhiễm trả lời dứt khoát.

Gia Thông nhìn cô, “Thôi được rồi, rửa xe xong là tôi đưa cô về, đừng nghĩ lung tung là tôi có ý đồ gì. Thật sự tôi sợ cô cãi nhau với bạn trai sẽ đau lòng, thường thì đối với con gái, bạn trai thay lòng còn tệ hại hơn cả có bạn gái.”

“Cái gì mà bạn trai thay lòng?” Nhâm Nhiễm hoảng hốt, trợn mắt nhìn anh: “Anh đừng nghĩ lung tung thì có, tôi đang nhớ về mẹ.”

Gia Thông tỏ vẻ ngạc nhiên: “Xin lỗi.”

Nhâm Nhiễm nhỏ tiếng hẳn: “Thật ra cũng chẳng có gì. Trước đây mẹ không uống cà phê, chỉ uống trà. Lúc tôi lên bốn, cha tôi qua Mỹ công tác hai năm, trong thời gian ông sống tại nước ngoài, ông thích uống cà phê pha. Sau khi về nước, gần như ngày mẹ cũng pha cho cha uống.” Cô đau khổ cười, “Thật sự mẹ rất yêu cha, nhưng điều đó không thể cấm cản ông... ngoại tình.”

“Chuyện này khiến người ta đau lòng, nhưng nếu chuyện gì mà cô cũng đau buồn một phen thì bạn trai cô thật là khổ, sao cũng không thể dỗ dành cô được, ngược lại còn phải đối diện với cơn bộc phát bất cứ lúc nào.”

“Tôi không bộc phát với anh ấy...”

Cô phản bác theo bản năng nhưng ngưng lại nhanh chóng, đột nhiên cô nhận ra rằng, gần đây Gia Tuấn thật sự chăm sóc cô rất chu đáo trong khi cô lúc nào cũng ương ngạnh, bướng bỉnh lại còn gay gắt nữa chứ. Cô không thể trái lòng nói mọi việc với Gia Tuấn như trước đây, nếu nói được cô sẽ thanh thản hơn. Nhưng giờ đây chỉ một câu nói của Kỳ Gia Thông – người luôn nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng soi mói lại có thể khiến cô dễ dàng giải bày, hoàn toàn không chút phòng thủ. Biểu hiện này quả thật khiến cô rất kinh ngạc, cắn chặt môi không nói nữa. Cà phê được mang đến, hai người tự cho sữa và đường vào ly của mình khuấy đều. Nhâm Nhiễm cầm chiếc ly, nhắm nháp một ngụm, vị đắng trộn lẫn vị chua và mùi thơm ngào ngạt của cà phê đã chiếm trọn toàn bộ giác quan của cô.

Lúc ấy, cô vừa lên tiểu học, cha cứ ai oán nói cà phê pha sẵn không ngon, nên mẹ đã tìm mua bình cà phê Siphon, bà vừa tra cứu tài liệu vừa đến quán cà phê thưởng thức và học hỏi cách nấu, cuối cùng mẹ cũng nấu được ly cà phê đậm đà theo đúng nghĩa. Cô lúc nào cũng la toáng lên khi cha nhâm nhi cà phê một mình, mẹ nói trẻ con không được uống, nhưng cha sao từ chối cô được, thường thì nhân lúc mẹ bận bịu, lén ột thìa cà phê vào ly sữa của cô mới thôi.

Cô cố gắng nghĩ lại, tự bao giờ, bình cà phê Sophin đó được xếp vào một xó và phòng bếp không còn thoang thoảng mùi hương cà phê vào mỗi buổi sáng? Lúc ấy, mẹ bệnh nặng đến nỗi không thể làm tròn trách nhiệm với chồng hay là không còn nhân hạ vì đau lòng tuyệt vọng? Cô hoàn toàn không chú ý đến chuyện đó.

Bất giác, khóe mắt cô lại loang nước. Cô gục mặt xuống, tay cầm cốc cà phê, đợi cảm xúc tan đi.

Đương nhiên, vị cà phê thoang thoảng trong nhà cô năm xưa cũng giống như bóng mát của cây long não trước nhà, đó hoàn toàn chỉ là hồi ức của riêng cô. Trong tình cảnh này cô dễ dàng tức cảnh sinh tình, nhưng cô không thể hiện trước mặt người khác. Gia Thông im lặng đứng dậy, đi về phía quầy pha chế, không rõ đã nói gì với nhân viên phục vụ, anh đẩy cửa bước vào trong. Một lúc sau, anh bê ra một đĩa bánh kẹp nướng đặt trước mặt cô: “Ăn đi, kiệt tác của chủ quán, thường thì không bán cho khách đâu.”

Nhâm Nhiễm đã bình tĩnh trở lại, cô chăm chăm vào đĩa bánh rồi ngược lên nhìn chăm chăm vào Gia Thông, cô cảm kích tấm lòng của anh nhưng lại bật cười, “Trong mắt anh, tôi ấu trĩ đến vậy sao?”

“Ý cô là sao?”

“Anh cảm thấy tôi rất cảm tính, hề gặp ít chuyện không vừa lòng sẽ bật khóc, nên cần dùng bánh trái hoặc điểm tâm đến dỗ ngọt tôi à?”

Gia Thông không nhịn được cười, anh vuốt cằm nói: “Cô không ấu trĩ, nhưng quả thật còn là một đứa trẻ.”

Cô hết nói, đưa mắt nhìn anh, ánh đèn vàng lung linh trong quán khiến mái tóc đen tuyền của anh sáng bóng, hai tay anh khoanh lại hơi nghiêng người xuống, gương mặt điềm đạm nở nụ cười rất dịu dàng, cảm giác không ngạo mạn như trước.

Nhâm Nhiễm đỏ mặt trước ánh mắt của anh, vội nói: “Tôi ghét nhất là hạng người ra vẻ ta đây lão làng, nhất là khi người đó không già chút nào.”

“Cô mười tám tuổi đúng không ? Những đứa trẻ ở độ tuổi của cô với người đàn ông gần hai mươi lăm tuổi như tôi, đích thị là một đứa trẻ.”

Cô không thể phản biện logic đó, đành cầu nhàu: “Tùy anh, dù sao thì tôi không còn là trẻ con.”

“Nhâm Nhiễm” – đây là lần đầu anh gọi tên cô, tim cô nhảy thót lên, anh điềm đạm nói: “Làm một đứa trẻ thẳng thắn không có gì là xấu.” Tim cô đập thình thịch, cô không tránh khỏi ánh mắt của anh liền cúi mặt xuống trông thấy trên mặt miếng bánh nướng chocolate phủ một lớp đường trắng, nhìn rất hấp dẫn lại rất thơm. Cô muốn mình bình tâm lại, cũng chẳng có ý định phải từ chối món bánh ngon như thế để chứng minh điều gì, cô cắn một miếng, khen nức nở: “Ngon quá!”

Lúc này, một người đàn ông trung niên đeo kính bước từ trong hành lang của quầy pha chế ra. Ông cao vừa phải, mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần màu sẫm, trông rất bình dân, điều duy nhất khác với đàn ông bản xứ là dây nịt màu đỏ sẫm trên quần. Nhâm Nhiễm cảm thấy, cách ăn mặc này chỉ xuất hiện trong phim điện ảnh của Mỹ.

“Gia Thông, giới thiệu bạn gái anh đi nào.” Ông cười hì hì nói, giọng nói đậm chất giọng vùng Phúc Kiến. Nhâm Nhiễm chưa kịp phản đối, Gia Thông đã giới thiệu ngắn gọn: “Nhâm Nhiễm, đây là chủ quán cà phê, gọi ông là lão Lý được rồi.”

Lão Lý gật gù nhìn Nhâm Nhiễm: “Cô Nhâm, thưởng thức từ từ nhé, sau này rảnh rỗi thì đến đây, bạn của Gia Thông thì muốn ăn điểm tâm gì cũng được.”

Nhâm Nhiễm cười, “Cháu rất muốn đến đây, nhưng nếu cháu có thể tự mò đến đường này thì quả là kì tích.”

“Cháu không phải là người ở đây sao? Tôi cũng vậy, năm năm trước, khi tôi tới đây giống hệt cháu bây giờ.”

Ông cười ha hả: “Nhưng bây giờ có vút tôi góc xó nào trong thành phố thì cũng không bị lạc nữa. Con đường này tên là Hoa Thanh, không khó tìm đâu.” “Quán cà phê lấy tên là Cửa Xanh, có liên quan gì đến truyện ngắn của O. Henry không ông?”

“Thật ngạc nhiên, bây giờ rất ít người đọc tác phẩm của O. Henry, nhất là tác phẩm rất ít người biết đến đó.”

“Mẹ học chuyên ngành Anh Văn, trước đây có dạy cháu đọc nguyên tác nên được biết đến.”

Lão Lý cười lớn, “Đúng vậy, ‘Cửa xanh’ của O. Henry; sống cuộc sống thư thái sẽ có thể nghiền ngẫm tương lai mới. Khi tôi mở quán cà phê này đích thực có nghĩ đến điểm này. Cháu không giống Tô San”, ông chỉ về phía cô nữ phục vụ xinh đẹp – “Người ta hỏi tại sao gọi là Cửa Xanh, cô ta liền trố mắt nhìn người ta mà nói, bởi vì cửa được sơn màu xanh kìa.”

Tô San cãi lại tỉnh bơ: “Làm ơn, cách giải thích này trực quan và dễ hiểu nhất, nào giống như mọi người cứ xoắn suốt.”

“Được rồi, cô nàng không bị mù màu ă, lúc nào cô cũng có lý.” Lão Lý lắc đầu: “Xin lỗi, tôi có việc đi trước, hai người dùng tự nhiên.”

Gia Thông và ông quen rất thân, không câu nệ gì, chỉ gật nhẹ đầu chào tạm biệt, rồi lấy miếng bánh đưa vào miệng: “Lão Lý là người Đài Loan, nếu như cô muốn uống cà phê thì cứ đến đây, ông có trí nhớ rất tốt, chắc chắn sẽ nhớ cô là ai.”

Nhâm Nhiễm khó hiểu: “Sao ông ta lại chọn khu vực tồi tệ này để mở quán cà phê, kinh doanh tốt không?”

“Ông ấy không hi vọng kiếm được tiền từ cái quán này, vả lại, chủ yếu là ông ấy buôn bán cà phê hạt và cà phê bột xay sẵn, sẵn tiện pha bột cà phê vừa xay ra để mọi người thưởng thức, người đến đây chủ yếu là

người ngồi đợi rửa xe. Sau này do vị cà phê khá đậm đà nên giành được chút danh tiếng, buôn bán cũng tạm được.”

“Ông ấy đã sống ở đây được bao lâu?”

“Hơn một tháng.”

“Không ngờ anh lại tìm được quán cà phê hẻo lánh này, lại còn kết bạn với chủ quán, thật lợi hại.” Nhâm Nhiễm không áccảm với thành phố này như ban đầu, nhưng cũng chẳng có thiện cảm với thành phố nóng nực này. Chỗ quen thuộc chẳng nơi nào khác ngoài khu đại học, cô ngẫm thán phục tốc độ hòa nhập của người khác.

“Tôi đã quen lão Lý trước đó.” Gia Thông định nói tiếp, chuông điện thoại reng lên, anh nhìn số gọi đến, hơi ngạc nhiên và một chút nực cười. “Bạn trai cô gọi đến, dĩ nhiên là không phải tìm tôi, cô nghe đi.”

Lúc đó di động chưa được phổ biến, nhà của Nhâm Nhiễm lại ở ngay trong trường, cô cảm thấy không cần thiết phải sắm một cái. Cô nhận điện thoại bấm nút nghe, chỉ nghe Gia Tuấn hét lớn: “Kỳ Gia Thông, cho dù anh ghét tôi cũng đừng nhắm vào Nhâm Nhiễm, cô ấy rất ngây thơ...”

Nhâm Nhiễm đỏ mặt, nén giọng: “Anh nói bậy gì vậy, Gia Tuấn?”

Gia Tuấn dừng một giây sau vội nói: “Tiểu Nhiễm, em đang ở đâu? Anh qua đón em?”

“Không cần đâu, em về trường ngay đây.” Cô tắt máy, trả điện thoại cho Gia Thông, “Xin lỗi, tôi...”

“Tôi đưa cô về.”

Gia Thông thản nhiên gọi cô phục vụ qua tính tiền.

Hai người bước ra, xe đã rửa xong đậu bên lề, nhân viên đưa chìa khóa cho Gia Thông. Nhâm Nhiễm lục lợi ví móc tiền trả phí gửi xe. Kỳ Gia Thông dù không nhẫn tâm nhưng cũng để mặc cô, anh mở cửa mời cô lên xe chạy thẳng về trường. Vẫn tiếng nhạc Rock trên xe, hai người không nói gì nữa.

Chương 9

Nhâm Nhiễm chạy vội vào kí túc xá, lúc này sắp đến giờ đóng cổng. Xưa nay cô luôn tuân theo quy định chưa về trễ bao giờ, nếu bị cấm cửa thì phải năn nỉ cô quản lý nổi tiếng khó tính.

Nào ngờ Gia Tuấn đợi cô ngay trước cổng. “Em đi đâu với hần?” – giọng nói anh đầy ác ý.

Nhâm Nhiễm không khỏi cảm thấy tội lỗi: “Không đi đâu, chỉ đến một quán cà phê uống cốc cà phê.”

“Sau đó?”

“Sau đó... ăn mấy miếng bánh kẹp.”

Gia Tuấn tức giận khi Nhâm Nhiễm có ý né tránh: “Trong quán bar thì nói là tình cờ gặp nhau, em chuẩn bị giải thích thế nào khi uống cà phê cùng hần.”

Nhâm Nhiễm bối rối, “Giải thích gì chứ. Sau khi anh đi, bạn của anh đều bỏ mặc em, coi em như không khí. Em không ở đó được nữa nên đành về trước. Em gặp anh ta ngay trước cổng rồi cùng đi uống cà phê, sau đó anh ta đưa em về, đơn giản chỉ vậy thôi.” “Nhâm Nhiễm, em biết hần là ai mà?”

Vẫn là ánh đèn mờ ảo, Nhâm Nhiễm chỉ thấy anh giận tím người, mắt đang phun lửa, cô chưa bao giờ thấy anh giận dữ như vậy, khiến cô không khỏi lo lắng, cô hạ giọng:

“Anh kể em nghe rồi mà, anh ta là con riêng của cha anh...”

“Đủ rồi.” Gia Tuấn nạt lớn, ngắt ngang lời cô: “Em chỉ gặp hần có một lần mà dám lên xe của hần, em thật to gan!”

Lúc này, các sinh viên về muộn khác cũng lần lượt bước vào kí túc xá và tò mò nhìn về phía họ.

Nhâm Nhiễm ngượng ngùng năn nỉ, “Gia Tuấn, anh nhỏ tiếng chút được không? Mọi người đều nghe thấy rồi kìa!” Gia Tuấn lườm cô rồi đột nhiên nắm chặt cánh tay cô kéo cô đi, Nhâm Nhiễm bắt đất dĩ đi theo, “Anh Tuấn, anh làm gì vậy? Kí túc xá sắp đóng cửa rồi kìa!”

Anh mặc kệ cô, kéo cô đi một mạch đến sân bóng rổ mới buông ra, “Ngồi xuống!”

Nhâm Nhiễm tức giận ngồi vào ghế đá: “Hôm nay anh điên rồi à? Hề tí là lôi em kéo đi. Dù có cãi nhau với Tư Lăng Vân cũng đừng trút giận lên người em chứ.”

Gia Tuấn không ngồi, cúi đầu nhìn cô: “Hắn đã nói gì với em?”

“Không nói gì hết.” Nhâm Nhiễm cố nén nhưng không được, cô đỏ bừng mặt. Điều đó lọt vào mắt Gia Tuấn, anh càng nghi ngờ hơn.

“Ý của em là hắn cùng uống cà phê với em, từ đầu đến cuối không nói câu nào hết sao?”

“Ai lại truy cùng hỏi tận như anh.”

“Em đừng quên rằng, lúc anh hẹn hò với người khác, ngay cả việc anh hôn người đó trong bao lâu, hôn như thế nào, hôn bằng lưỡi hay chỉ lướt nhẹ qua môi em cũng phải hỏi.”

Nhâm Nhiễm ghen lời. Tính cô vốn tò mò, cô rất muốn biết tình yêu trong thực tại khác gì so với tình yêu được miêu tả trong sách vở, cô chưa có bạn trai và chỉ có Gia Tuấn là dày dặn kinh nghiệm trong chuyện yêu đương. Đôi lúc rảnh rỗi không biết làm gì, cô hay hỏi đến từng chi tiết nhỏ nhất nhất.

“Sao giống nhau được, em và anh ấy có đang yêu nhau đâu.” Cô tức giận. “Toàn nói chuyện phiếm, kể gì cho anh nghe chứ.”

“Em chỉ cần kể lại hắn đã nói gì, có phải là chuyện phiếm hay không anh tự biết xét đoán.”

“Anh ta nói em quá cảm tính.”

“Em cảm tính với hắn à? Còn gì nữa không?”

“Anh ta nói em còn... trẻ con quá.” Nhâm Nhiễm khó khăn lắm mới nói nên lời, đột nhiên cô cảm thấy những lời mà lúc nãy nghe rất tự nhiên, khi kể lại cho người thứ ba lại có vẻ mùi mẫn.

Gia Tuấn tối sầm mặt, cô gượng gạo nói tiếp: “Anh nói làm một đứa trẻ thẳng thắn không có gì là xấu xa.”

“Hắn có ý đồ với em, Tiểu Nhiễm.” Nhâm Nhiễm ngạc nhiên trước kết luận của anh đồng thời cũng bật cười.

“Anh nhiều chuyện quá đi, giống hệt như Dư Lệ trong kí túc xá, hề anh chàng nào bắt cần nhìn cô lâu một chút là có thể phân tích ra hàng loạt các dấu hiệu bảo người ta có tình ý với bạn ấy, ha ha.”

Gia Tuấn lạnh mặt: “Em quá ngây ngô và không hiểu gì về đàn ông, đàn ông không viết ý đồ trên mặt, hắn nói với em những lời đó rõ ràng là lấy lòng em, em phải cảnh giác với hắn.”

“Gia Tuấn, thật nực cười. Em và anh ta vốn không quen thân nói gì đến cảnh giác. Anh ta mắng em ngây ngô còn hơn cả lúc anh nói em và hoàn toàn chẳng đếm xỉa gì đến em, em thấy anh có thành kiến với anh ta.”

“Hứa với anh, đừng gặp hắn nữa.” Nhâm Nhiễm buồn bã. “Điều này thành yên tâm, em chỉ gặp anh ta có hai lần, hai lần đều rất tình cờ, em đi đâu tìm anh ta kia chứ? Hôm nay anh thật kì lạ, Gia Tuấn.”

Gia Tuấn lúc này mới ngồi xuống cạnh cô, thở thật dài rồi chậm rãi nói: “Tiểu Nhiễm, em biết quan hệ của tụi anh, cho dù không nhắc đến mối quan hệ kì quặc đó thì hắn cũng là một người nguy hiểm.”

“Nguy hiểm, về cái gì?”. Nhâm Nhiễm thắc mắc, cũng tò mò nữa.

“Em biết tại sao hôm ấy hắn lại xuất hiện ở nhà em không? Chú Nhâm gọi anh đến kể cho anh nghe. Kỳ Gia Thông đã phát hành trái phiếu riêng lẻ (Private Placement), còn kí các hợp đồng tương lai (Futures). Hắn nắm trong tay nguồn vốn rất lớn, còn vay vốn đầu tư trái phiếu, tuy có thể hô mưa hoán gió trên thương trường nhưng cũng đã vượt qua giới hạn cho phép của pháp luật và gặp nhiều rắc rối. Cha anh kiên quyết sắp xếp hắn gặp chú Nhâm để phân tích cho hắn những rủi ro pháp luật mà hắn có thể vấp phải.”

Nhâm Nhiễm nghe kể mà như đàn gảy tai trâu, cô thắc mắc: “Ý anh là anh ta đã làm chuyện phạm pháp ư?”

“Chú Nhâm không nói kĩ, chỉ nói hắn đang buôn thép tuy không đến nỗi phạm pháp, nhưng pháp luật không có điều lệ đảm bảo quyền lợi cho hắn, chỉ bắt cần chút là gặp đại họa.”

Những việc này quá xa vời với cuộc sống của Nhâm Nhiễm, cô nhìn đắm đắm vào Gia Tuấn, anh quay mặt sang hướng khác.

“Tóm lại, em đừng gặp hần nữa, về nghỉ ngơi đi.” Hễ xảy ra chuyện gì, Nhâm Nhiễm luôn là người phát hiện muộn nhất. Không biết tự bao giờ, mọi người đều chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán xôn xao khi cô xuất hiện ở những chốn công cộng như căn tin, thư viện và phòng đọc sách... Tệ hại hơn là thậm chí có người cố tình đi đến trước mặt cô rồi buông vài lời chua ngoa với người đi cùng, liếc cô vài cái rồi xoay người bỏ đi.

“Đó chính là Nhâm Nhiễm khoa kinh tế.”

“Một nữ sinh tầm thường, có gì đặc biệt đâu.”

“Nghe nói hôm sinh nhật bạn gái Gia Tuấn – Tư Lăng Vân, cô ta lại xuất hiện ghen bóng ghen gió, còn khiến nhân vật chính phải tức giận bỏ về.”

“Tư Lăng Vân là người đẹp nổi tiếng nhất khoa luật, không tệ vậy chứ?” “Cậu không biết à? Cha của Nhâm Nhiễm là Nhâm Thế Yên, ông là giáo sư phong độ nhất trong khoa đó!”

“À, thảo nào mới học năm nhất mà dám xỏ mũi vào chuyện người khác.”

6. Chương 10 - 11

Chương 10

Nhâm Nhiễm vẫn chìm đắm trong nỗi buồn của mình, lại chuẩn bị thi cuối kì, cô hoàn toàn không để tâm chuyện khác. Những lời xì xầm lần lượt lọt vào tai, cô suy nghĩ mãi mới hiểu ra, có lẽ Kỳ Gia Tuấn và người đẹp Tư Lăng Vân đã xảy ra vấn đề, còn cô thì trở thành kẻ thù của mọi người. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng bị đối xử như vậy nên khó tránh khỏi bức bối, hoang mang. Ngay sau đó, các cô bạn cùng phòng cũng trêu chọc: “Nhâm Nhiễm, trước đây cậu nói Gia Tuấn chỉ là bạn thanh mai trúc mã, chơi thân từ nhỏ, bây giờ nảy sinh tình cảm với bạn nổi khổ thì cảm giác thế nào hả?”

“Nảy sinh tình cảm với bạn nổi khổ ư? Ai vậy?”, cô muốn phớt lờ cho qua chuyện, “Nếu mọi người biết là ai thì bảo tố, tố nhắm cho đã mắt.”

Bạn cùng phòng bĩu môi: “Theo tớ thấy thời gian trước anh Gia Tuấn chăm sóc cậu rất tận tình, chu đáo, đích thị có điều mờ ám.”

Một đứa bạn khác lên tiếng: “Củi khô dễ bén lửa, anh em nuôi để nảy sinh tình cảm, chân lí này được cậu và anh Gia Tuấn chứng minh rồi đó.”

Cô chống chế một cách yếu đuối, “Làm gì có chuyện đó, giờ, lại còn chân lí này nọ nữa, thiệt khó hiểu.”

Không ai để ý đến cô, có người còn giễu cợt: “Anh em nuôi chỉ là cái vỏ bọc tình cảm mờ ám gì đó thôi.”

Một bạn khác lại tiếp lời, “Nếu bạn trai tớ sau này mà nhận bừa em gái là tớ đá anh ta ngay lập tức.”

Mọi người cười phá lên, Nhâm Nhiễm bó tay với trò đùa không ác ý của họ, cô phát hiện rằng nếu càng cố sức cãi thì người khác càng nghi ngờ, cái gọi là càng nói càng đuối lí là vậy, nên cô quyết định không nói nữa cho xong chuyện.

Gia Tuấn gọi điện kêu cô ra ngoài ăn cơm vào đúng lúc này, cô chạy vội đến và tức giận hỏi: “Anh và Tư Lăng Vân sao rồi?” “Chia tay rồi.” Gia Tuấn bình thản nói.

Bắt đầu từ thời trung học, Nhâm Nhiễm chứng kiến biết bao lần chuyện tình hợp tan của Gia Tuấn, cô không hề ngạc nhiên trước tin đó. Nhớ về những gì xảy ra trong đêm hôm đó, cô lập lờ hỏi: “Nếu như Vân hiểu nhầm em thì có cần em đến giải thích không? Lúc đó tâm trạng em không tốt, quả thật làm hỏng không khí buổi tiệc.”

“Có gì đâu mà phải giải thích chứ, anh ghét nhất là các cô nàng cứ ỷ mình có vài phần nhan sắc là cứ lên mặt, muốn cả thế giới này đều vây quanh cô ta mới thôi.”

Nhâm Nhiễm quan sát anh, cô xoe tròn hai mắt: “Hả? Cậu này mà anh cũng nói được à? Anh theo đuổi người ta chẳng phải cũng chỉ vì nhan sắc của người ta thôi sao? Anh lỡ trót yêu tâm hồn người ta rồi à?” Gia Tuấn “Hừ” một tiếng, nói: “Em không cảm thấy là nhan sắc đối với anh mà nói, vốn chẳng phải là chuyện khó khăn gì sao?”

Quả thật, Gia Tuấn có nét đẹp trời phú, cộng thêm thái độ tự tin và tính “tự kỉ” của anh, Nhâm Nhiễm không thể đả kích anh được, cô sụp mặt buồn bã nói: “Hai người chia tay thì chia tay, có gì kéo em vào cuộc, em thật là xui xẻo.”

“Liên quan gì đến em?”

Nhâm Nhiễm kể anh nghe những lời bán tán và trò đùa của các bạn, nào ngờ anh chẳng thèm để tâm mà còn cười ha hả.

“Thế thì đã sao nào? Chẳng lẽ như vậy với em là nhục nhã lắm sao?”

“Em luôn nói chúng ta chỉ đơn thuần là anh em, bây giờ thì hay rồi. Cả cái trường này đều xem chúng ta là đôi trai gái xạo sọc có tiếng rồi đó.”

Cách nói này khiến anh cười hả hê không dứt. Sau khi nín cười, anh đột nhiên nghiêm chỉnh nói: “Tiểu Nhiễm, hay em làm bạn gái anh luôn đi, để bọn họ hết nói.”

Nhâm Nhiễm xị mặt: “Làm ơn đi, không có tính hài hước thì đừng nói đùa, chẳng buồn cười chút nào.”

“Anh nói thiệt đó. Anh chán ngấy chuyện cặp bồ. Từ cấp II đến giờ, cũng chỉ một chiêu bài, nào là ăn cơm dạo phố xem phim, người ta không nhéo thì anh phải dỗ dành, chán chết đi được. Sau này chúng ta vẫn phải bên nhau kia mà...”

Nhâm Nhiễm hoảng hốt, vội chen ngang: “Khoan!!! Ngưng!!! Anh chơi chán là chuyện của anh, em còn chưa bắt đầu, anh đừng tỏ vẻ dày dạn kinh nghiệm, nhìn thấu chuyện đời hồng bất cóc em.”

Gia Tuấn nhìn cô thật lâu, lâu đến nỗi cô cảm thấy lúng túng, anh nói chậm rãi: “Tiểu Nhiễm, nếu như bây giờ có bạn nam theo đuổi em, em cứ thử kết bạn rồi yêu nhau cũng chẳng sao! Anh không phản đối, chỉ có một điều em phải ghi nhớ.”

“Chẳng lẽ anh muốn dặn dò em phải giữ gìn tấm thân trong trắng để đợi anh đến cưới em à?”

Gia Tuấn không bật cười trước câu nói đùa của cô, anh nghiêm nghị nói: “Hãy hứa với anh, đừng bao giờ tiếp cận Kỳ Gia Thông.”

Nhâm Nhiễm há hốc mồm vì kinh ngạc, đồng thời mặt cô tự dưng đỏ bừng lên, “Anh nói gì thế, sao lại nhắc đến anh ta? Tối hôm đó anh vừa tra xét vừa giáo huấn, lại còn ép em hứa này hứa nọ, hại em năn nỉ cô quản lý đến khuya mới được thả vào kí túc xá. Em đã nói rồi, em chỉ gặp anh ta có hai lần, ngay cả số điện thoại của anh ta em cũng không có, anh ta coi em như một đứa trẻ ngốc nghếch. Hay anh dạy em cách tiếp cận anh ta nhé, được không nào?”

“Mỗi lần anh nhắc đến hắn, thái độ của em đều rất bất thường.”

“Cậu này dùng để nói anh thì hợp lí hơn em, em hoàn toàn không hiểu tại sao anh cứ nhắc đến anh ấy. Anh Tuấn, anh ta không liên quan gì đến cuộc sống của anh, chính anh cũng nói, anh ta chưa bao giờ xuất hiện ở nhà anh, cũng không dòm ngó đến tài sản nhà anh, anh hà tất phải nghĩ ngợi nhiều về anh ta.”

Nét mặt Gia Tuấn thay đổi hẳn, anh im lặng hồi lâu. “Đúng vậy, Tiểu Nhiễm, nhưng anh không thể xem hắn là người xa lạ và không can hệ gì đến cuộc sống của anh. Nhà anh không công khai bàn luận về hắn nhưng mọi người đều biết sự tồn tại của hắn. Thậm chí ông nội anh, chú anh còn âm thầm khen ngợi tài năng của hắn, thân phiến anh chỉ biết ăn chơi, đại khái là sa này cũng chẳng làm được cái gì ra hồn.”

Nhâm Nhiễm nắm chặt tay anh: “Anh Tuấn, mặc kệ suy nghĩ của họ, biết kinh doanh biết kiếm tiền không phải là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá người khác.”

“Anh không hứng thú với việc kinh doanh của gia đình, thực ra anh cũng chẳng để tâm lắm hẳn có tranh giành tài sản hay không. Tiền bạc là thứ anh sinh ra đã có, chưa bao giờ cảm thấy nó quan trọng. Hẳn thắng hẳn hơn anh. Anh nghe chú kể, lúc trước cha mẹ anh tranh cãi rất lâu mới thống nhất, sau khi hẳn tốt nghiệp đại học sẽ chia một phần kinh doanh của gia đình cho hẳn. Nhưng hẳn từ chối thẳng thừng nói lợi nhuận bèo bọt từ gia công xuất khẩu hẳn không thêm. Sau này quả nhiên hẳn nắm trong tay lượng vốn lớn từ việc kinh doanh trái phiếu riêng lẻ, khiến cha và chú anh đều kinh ngạc.”

Nhâm Nhiễm nghĩ, một người đàn ông xem cha mình là kẻ qua đường, dù chỉ mới hai mươi lăm tuổi mà đã mua được chiếc xe Mercedes đắt tiền thì việc anh ta không thích ngành kinh doanh truyền thống cũng không khó hiểu. Đó cũng giải thích cho sự lạnh nhạt bình tĩnh vượt xa tuổi hai mươi lăm của anh.

“Em lại nghĩ gì vậy hả?”, Gia Tuấn giật mạnh tóc cô: “Anh nói em nghe, thực ra anh không can thiệp được chuyện của thế hệ trước, cũng không có hứng thú về nó. Anh không có thành kiến về hẳn, chỉ hi vọng hẳn cũng đừng có dây đến anh. Em tuyệt đối đừng nhìn hẳn với ánh mắt chỉ toàn một màu hồng, hẳn không thích hợp với em.”

Nhâm Nhiễm né vội tay anh: “Em cũng không thích hợp với anh ta, anh không cần thay cha em bận tâm làm gì.”

“Nhấn đến cha em, chú Nhâm nhờ anh nói với em...”

“Lại nữa rồi, em cảnh cáo anh rồi, đừng nhắc cha trước mặt em.”

“Tiểu Nhiễm, em không về nhà, không nghe điện thoại của cha, chẳng lẽ em chuẩn bị đoạn tuyệt quan hệ với chú ấy sao? Chú rất đau lòng.”

Nhâm Nhiễm không nao lòng: “Em cũng rất đau lòng, nhưng hết cách, bây giờ em không muốn nhìn mặt ông ta.”

“Đó giờ em có thù dai ai bao giờ, chỉ giận một chút thì hôm sau là quên liền, chưa bao giờ lạnh lùng và cố chấp như hiện nay. Tiểu Nhiễm, không nhìn thoáng chuyện này thì em không bao giờ vui lên được.”

Nhâm Nhiễm nhìn ra xa, im lặng một lúc rồi nói: “Niềm vui với em không quan trọng lắm, không nhất thiết phải trao đổi bằng nguyên tắc.”

Gia Tuấn nhìn cô, giọng khàn khàn: “Nhiều lúc, chúng ta không thể nói nguyên tắc với người thân và những người yêu mình. Anh không muốn em như vậy, Tiểu Nhiễm, mẹ em cũng không muốn em như vậy.”

Nhâm Nhiễm hờn, cô không dám nghĩ đến cảm nhận của mẹ. Hễ nghĩ đến vấn đề này thì tim cô cứ nhói lên, cơn phẫn nộ lại dậy sóng vô ào ào trong tâm trí. Đôi lúc chỉ cần một chuyện rất nhỏ cũng có thể làm hồi ức của cô trở dậy và nhấn chìm cô. Đúng vậy, đó là nguyên tắc của cô, cô không thể thỏa hiệp càng không thể bỏ qua.

Cô cố bẻ một nụ cười: “Vậy anh cảm thấy mẹ hi vọng gì ở em? Hi vọng em tha thứ cho cha và tiếp nhận một người mẹ mới?”

“Người mẹ mới” cô cắn răng nói ra ba chữ đó đầy hận thù, Gia Tuấn im thin thít.

“Anh Tuấn, em biết anh giấu em là muốn tốt cho em, nên em thứ lỗi cho anh. Nhưng em không thể nào tha thứ cho cha, xin anh hiểu tâm trạng của em, đừng nhắc đến chuyện này nữa.”

Gia Tuấn biết cô còn đang rất phẫn nộ. Cô không còn chỉ trích anh như đêm hôm đó và tha thứ dễ dàng cho việc anh giấu cô chuyện này, nhưng lòng khoan dung đó lại không được cùng lúc ban tặng cho cha mình. Anh hiểu được cảm nhận của cô. Một cảm giác bất an kì lạ chợt ủa đến trong lòng anh, anh cảm nhận rõ, một trong những con đường anh thường đi qua trái tim cô đã được khóa chặt cửa, cô không còn tâm sự mọi điều với anh như trước. Anh tha thiết nhìn vào gương mặt cô, cô đã gây đi rất nhiều trong thời gian qua, anh không biết nói gì. Cô ngược đầu xin lỗi anh: “Anh Tuấn, gần đây em hay nổi giận, chắc là rất đáng ghét, cảm ơn anh đã luôn nhẫn nhịn em.”

“Ôi trời, lại cảm ơn anh khách sáo vậy à, Tiểu Nhiễm, anh chưa bao giờ cảm thấy phải nhẫn nhịn em.”

Ít khi Gia Tuấn ăn nói nghiêm chỉnh như vậy, Nhâm Nhiễm hơi bất ngờ, cô cười nói:

“Xem cái nét mặt u sầu của anh kìa, còn nói không phải là nhẫn nhịn. Sau này anh có quen bạn gái thì đừng bao giờ kéo em đi theo nữa, nếu không thì sớm muộn gì sẽ chọc giận các cô người yêu của anh hết, người ta chán ghét em là chuyện nhỏ, chỉ sợ là sau cùng cả anh cũng chán ghét em. Nếu vậy thì ở cái thành phố này em chẳng còn người bạn nào.”

“Tầm phào, người khác sao có thể ảnh hưởng đến... cách nhìn của anh đối với em.”

Hai người họ quá thân thiết, nhưng họ lại không quen cách nói chuyện nghiêm túc này. Bất thành linh cũng không biết nói gì hơn.

Gia Tuấn vội chuyển đề tài, “Nhâm Nhiễm, không phải anh muốn nhắc đến chú, nhưng sắp nghỉ hè rồi, em sẽ làm gì trong kì nghỉ? Chẳng lẽ cứ ở mãi trong kí túc xá không về? Như vậy thì không hay.”

Nhâm Nhiễm đương nhiên biết anh nói đúng, ngày thường thì còn có thể viện cớ chứ nghỉ hè mà cũng ở lại kí túc xá mà không về căn nhà chỉ trong gang tấc, tức là công khai đoạn tuyệt với cha, công bố chuyện xấu của gia đình trước bàn dân thiên hạ. Trong cái trường nhỏ hẹp này, ắt sẽ bị mọi người dòm ngó.

Cô không đến nỗi độc đoán, cũng không ngây thơ nghĩ rằng hành vi của mình không can hệ đến người khác, phút chốc, cô im bặt.

“Không thì vậy đi, nghỉ hè thì về quê chung với anh.”

Nhâm Nhiễm chần chừ, “Em và cha không về quê hai năm rồi, nhà em trống trơn, em sợ ở một mình lắm!”

“Thì về nhà anh mà ở, biệt thự lớn như vậy không lẽ không có phòng cho em.” Cô đã dao động. Cha mẹ cô không có anh chị em, quê nhà cũng không còn bà con họ hàng. Từ khi mẹ mất thì cha đã đưa cô đến đây, thậm chí tết cũng không về nhà. Dịp thanh minh hoặc ngày giỗ của mẹ, cha chỉ đặt hai mâm trái cây tươi cùng cô thắp nén hương trong nhà. Cô sợ hãi phải đi tảo mộ, cũng luôn nghĩ tấm lòng hoài niệm hơn hẳn hình thức. Cô không nghĩ mình phải về quê thăm mộ mẹ mới được gọi là hiếu thảo. Nhưng nghĩ đến những gì Quý Phương Bình nói hôm đó, cô liền nghĩ ngay, cha dẫn cô rời quê nhà, chắc đích thị là muốn dẫn cô rời xa sự thật.

“Này, em quen thân với bố mẹ anh, họ chắc chắn sẽ hoan nghênh em. Ở đó không có gì là đáng lo ngại cả.”

Cô gượng cười, “Ừ, vậy thì nghỉ hè em sẽ đến đó.”

Gia Tuấn mừng khôn xiết: “Anh đặt vé máy bay ngay đây!”

Chương 11

Hôm đó, cô đến thư viện trả sách, vừa về đến kí túc xá, bạn cùng phòng Dư Lệ đúng lúc cũng đi ra ngoài và nói với cô: “Có người đến tìm cậu kìa, đợi được một lúc rồi.”

Cô bước lên lầu, người ngồi cạnh bàn cô lại là Quý Phương Bình. Bà ta mặc bộ đồ vest màu trắng ngà, tóc dài uốn thành từng lọn rất tươi tắn. Bà vẫn trang điểm nhạt, cầm một túi xách màu xám bạc, dáng ngồi rất thong thả, đôi phần đối nghịch hẳn với chút lộn xộn của kí túc xá nữ.

“Bà đến làm gì?”

Quý Phương Bình cười mỉm: “Tiểu Nhiễm, cô muốn bàn với cháu, cháu muốn trò chuyện ở đây hay đổi chỗ khác tiện hơn?”

Nhâm Nhiễm không muốn đem xỉa đến bà ta nhưng lại không thể đuổi bà ta đi mà không làm kinh động đến các bạn khác, đành nói: “Chúng ta ra ngoài nói.”

Không thèm nhìn Quý Phương Bình, cô đi trước và bước thật nhanh ra ngoài. Cô mang dép bằng nên đi rất nhanh và vững, còn Quý Phương Bình mang đôi giày cao gót, bà cố gắng đi nhanh hơn để được ngang hàng cùng cô: “Cảm ơn cháu đồng ý bước ra.”

Nhâm Nhiễm vẫn không thèm nhìn bà ta, cay giọng: “Tuy rằng lúc tôi hai đến ba tuổi, mẹ đã từng dạy không được nói chuyện với người lạ có ý đồ xấu và càng không được đi theo họ, nhưng mẹ không ngờ rằng, có những người lạ mặt dày vô cùng, cho dù là tôi không thèm dòm ngó đến ả, ả vẫn tự mò đến mà không xin phép một ai. Tôi nghĩ mãi mà không ra, rốt cuộc tôi có thể làm được gì.”

Quý Phương Bình không màng đến lời chế nhạo của cô, “Xe của cô đậu ngoài cổng, chúng ta tìm một quán cà phê trò chuyện được không?”

“Không cần đâu, tôi không có hứng thú nói chuyện với bà, có gì thì bà cứ nói thẳng.”

“Nói ở đây à?”, Quý Phương Bình nheo mắt nhìn chung quanh. Gần kỳ nghỉ hè, đâu đâu cũng toàn sinh viên qua lại, “Đường như không được tiện lắm!”

“Điều này còn tùy thuộc vào câu chuyện mà bà muốn nói. Có những chuyện cho dù nói ở đâu đi chẳng nữa cũng không thể cho là tiện, càng không thể có kết quả mà bà hi vọng.”

Quý Phương Bình cười to, “Tiểu Nhiễm, trong mắt cha cháu, cháu vẫn là một đứa trẻ. Nhưng giờ cô xem ra cháu đã là người trưởng thành, chúng ta có thể bình tâm trò chuyện được không?”

Nhâm Nhiễm đứng im quan sát bà không chớp mắt, Quý Phương Bình là luật sư đã nhiều năm, bà chưa mất tự tin bao giờ, đương nhiên vẫn giữ được điềm tĩnh trước ánh mắt miệt thị của Nhâm Nhiễm. Thế mà, Nhâm Nhiễm nghiêng đầu, cười nhạo: “Luật sư Quý, nếu tôi nhớ không lầm thì năm nay bà ba mươi bốn tuổi rồi, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Ba mươi bốn tuổi”, Nhâm Nhiễm tỏ vẻ hơi kinh ngạc, “Chín chẵn lắm rồi nhỉ! Gần đây tôi có ấn tượng sâu sắc với những mưu mô của người trưởng thành. Hơn nữa, tôi biết chắc, hôm nay bà đã có chuẩn bị trước, từ ngoại hình – cách trang điểm, trang phục đã không thể chệch vào đâu được, rất có thể tiếp theo sẽ bẽ cả núi lý lẽ để đối phó với tôi...”

“Tiểu Nhiễm, cô không có ác ý, cô chỉ muốn...”

“Xin lỗi, bà muốn gì không liên quan đến tôi. Tôi chỉ mới mười tám tuổi, phán đoán của cha là hoàn toàn chính xác. So với cô, tôi đích thị là một bé gái không hiểu chuyện đời, không biết lòng người có thể xấu xa và ác độc đến nhường nào. Tâm lý tôi luôn rất ấu trĩ và yếu đuối, tôi không đối phó được với kẻ sách thâm hiểm của người đời. Cho nên tôi không định nói chuyện với bà, không cho bà bất kỳ cơ hội hùng thuyết phục tôi. Mời bà về cho, bằng không tôi sẽ gọi điện cho cha và cầu xin ông: “Hãy tội nghiệp cho con gái của cha, xin cha đừng để người tình của cha đến quấy rối con nữa!”

Quý Phương Bình không ngờ cô lại nói được những lời này. Cô vừa nói xong là quay lưng bỏ đi, bà thấy vậy đành đuổi theo: “Hôm nay cô đến không phải nói chuyện của cô. Gần đây, cháu không nghe điện thoại của cha, cũng không về nhà thăm ông ấy, ông ấy rất đau lòng...”

Bà ta là luật sư nên phải qua trường lớp đào tạo phát thanh để được đứng vững trên tòa. Vì thế phát âm rất chuẩn và rõ, tuy không cố ý chỉnh cao tần số nhưng người quen đi ngang qua đều nghe rõ mồn một nội dung bà vừa nói.

Nhâm Nhiễm bốc khói, cô càng đi nhanh hơn. Gần đây đúng là có người hỏi thăm tại sao cuối tuần mà cô cũng không về nhà. Cô chỉ trả lời qua loa cho êm chuyện, nào ngờ Quý Phương Bình mò đến công bố chuyện này. Cô không muốn mọi người biết chuyện, bèn rẽ sang một hướng khác, không về kí túc xá.

Quý Phương Bình theo sát từng bước phía sau, vẫn liên thoảng: “...cha cháu rất yêu cháu, cô nghĩ không cần cô nói, cháu cũng biết.”

“Đó là chuyện của tôi và ông ta, liên quan gì đến bà mà cứ lải nhải ở đây?”

“Quan hệ giữa cô và cha cháu, cháu phản đối cô có thể hiểu được. Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, cháu không thể trút nỗi oán hận cô vào cha cháu.”

Nhâm Nhiễm dừng bước, cười nhạo: “Vậy thì, bà đến khuyên tôi làm lành với cha đúng không?”

“Đúng.” “Được thôi, tôi nói bà biết, tôi làm lành với cha cũng được. Tôi chỉ cần một điều kiện duy nhất, đó chính là ông ta phải đoạn tuyệt qua lại với bà. Bà bằng lòng hi sinh để người cha thương con đó được toại lòng không?”

Quý Phương Bình cười, “Tiểu Nhiễm, cha cháu nói cháu là một đứa trẻ lương thiện và tốt bụng.”

“Ý bà muốn nói cha đã nhìn lầm tôi à? Có lẽ vậy! Dù sao thì những người có quan hệ máu thịt thân thiết nhất cũng không có nghĩa là sẽ hiểu hết về nhau. Bằng chứng là tôi vẫn luôn nhìn lầm ông ta.”

“Cháu không nên đưa ra đề nghị bất hợp lý này.”

“Bà cho rằng quan hệ của hai người hợp lý lắm ư?” “Trước đây, có thể chúng tôi có chỗ không đúng. Nhưng bây giờ, đương nhiên là hợp lý.”

“Không ngờ bà lại ngang nhiên được như vậy, thật là khiến người ta khâm phục! Tôi không muốn chửi rửa bà, bà cứ gìn giữ cái gọi là quan hệ hợp lý của hai người và đừng đến làm phiền tôi. Đối với tôi, quá khứ, hiện tại và tương lai của bà hoàn toàn là sự tồn tại bất hợp lý. Tôi căm ghét bà, tôi không hi vọng nhìn thấy bà!!!”

Sự lạnh lùng của Nhâm Nhiễm đã đả kích Quý Phương Bình. “Tiểu Nhiễm, cháu từng yêu chưa?” “Thật nực cười, chẳng lẽ bà quyết tâm đóng vai người mẹ hiền để tâm sự với tôi sao?”

Quý Phương Bình lắc đầu, điềm đạm nói: “Dựa vào tình yêu của cha cháu dành cho cô và lòng chống đối của cháu thì cô đoán, ít nhất là hiện tại, cô không có hi vọng được làm mẹ kế của cháu. Thực ra, cô cũng không muốn làm mẹ của một người con tồn tại sẵn trên đời. Chỉ là cô rất yêu cha cháu, ngay từ ngày đầu tiên cô gặp ông ấy cho đến hiện tại. Nếu như cháu nghĩ tự do yêu một người là có tội thì cô không còn gì nói nữa.”

“Bà muốn tôi hiểu con người ta có quyền tự do yêu một người thì không phải điều khó. Tôi chưa từng yêu, nhưng tôi tin rằng trên thế giới này, sẽ có dạng tình yêu có sức mạnh nhấn chìm chính mình.”

“Đúng, chính làm cảm giác bị nhấn chìm. Tiểu Nhiễm, nếu như một ngày nào đó cháu cũng từng trải tình cảm này, có lẽ cháu sẽ...”

“Sẽ hiểu bà ư? Xin lỗi, đó là điều không thể. Chắc bà đã quên, thế gian này, ngoài tình yêu còn có cái gọi là đạo đức. Chúng ta không có quyền tự do làm tổn thương người khác. Với điều kiện của cha tôi, bà cho rằng, từ nhỏ đến giờ, tôi tận mắt chứng kiến cảnh các cô gái si mê và quyến rũ cha tôi còn ít lắm hay sao? Nhưng ông ta là đàn ông có vợ, tình yêu tự do mà bà nói không thánh thiện như bà nghĩ. Với ông ta, đó là quấy nhiễu. Với vợ của ông mà nói, là xâm phạm. Còn với tôi chính là tội lỗi.”

“Cháu cho rằng cô chưa tự trách, chưa từng dày vò sao?”

“Tôi không hứng thú với quá trình diễn biến tâm lý của bà.”

Quý Phương Bình gượng cười, “Tiểu Nhiễm, hôm nay cô đến không phải thuyết phục cháu đồng ý cho chúng tôi qua lại, cô cho rằng đó là chuyện giữa cô và cha cháu, vốn không cần thiết van xin ai. Cô chỉ nhắc nhở cháu, cha cháu không có lỗi với mẹ như cháu nghĩ. Hơn nữa, ông ta hi sinh quá nhiều vì cháu, cháu cũng nên nghĩ cho ông ấy, đừng cứ dùng đạo đức mà lạnh lùng trừng phạt tình thân.”

Nhâm Nhiễm nhìn thẳng vào mắt bà ta, nói rõ từng chữ một: “Tôi bỏ mặc người thân duy nhất của tôi thực ra là đang trừng phạt tôi đấy chứ, luật sư Quý ạ! Đương nhiên, bà đã ngang nhiên chen vào cuộc sống gia đình người khác, sẽ không hiểu được cảm nhận của tôi. Đừng quấy rối tôi và đừng nhắc đến mẹ tôi, bà không xứng! Tôi căm ghét bà, nhìn thấy bà là tôi muốn ọe, như vậy là quá đủ rồi.”

Cô nói xong bỏ đi một mạch.

7. Chương 12 - 13

Chương 12

Sau khi nghỉ hè, Nhâm Nhiễm suy đoán lúc cha không có nhà, âm thầm quay về lấy hành lý. Nhưng cô đã lầm, vừa bước vào nhà đã vang vọng tiếng cha đang nói điện thoại trong phòng làm việc, giọng ông vẫn ầm ập.

Cô không muốn vào nhà như một kẻ trộm, vừa chuẩn bị xông thẳng vào phòng của mình thì nghe Nhâm Thế Yến nói: “Gia Thông, tôi cho rằng phạm vi ảnh hưởng của chuyện này sẽ ngày càng rộng.”

Cái tên đó khiến cô mất lí trí dừng lại, một lúc sau, Nhâm Thế Yến nói tiếp:

“Tôi có một người bạn là chủ tịch một công ty trái phiếu ở Bắc Kinh, ông ta cũng là nhà kinh tế học. Tôi vừa nói chuyện với ông ta, theo cách nhìn nhận của ông ấy thì lần này Du Hồng Lương bị cách li điều tra sẽ kéo theo bao nhiêu nguồn vốn bị đóng băng trong sự kiện này vẫn chưa biết rõ. Sự kiện này chắc chắn sẽ tạo thành hiệu ứng dây chuyền trong ngành trái phiếu. Theo lời của cháu, tuy cháu không trực tiếp tham gia sự vụ đó, nhưng trái phiếu riêng lẻ trong tay cháu đã tiến hành giao dịch với ông ấy nên cũng có rủi ro bị đóng băng. Hậu quả việc này, tôi nghĩ cháu hiểu rõ hơn tôi.”

Lại khoảng im lặng rất lâu, gián đoạn chỉ nghe tiếng “ừ”, “ờ” của Nhâm Thế Yến. Nhâm Nhiễm hoàn toàn không hiểu các từ chuyên ngành đó nhưng cũng hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề qua giọng nói của cha.

Nhâm Thế Yến lại cất giọng: “Tôi điện cho cháu, chính là nhắc nhở cháu để ý chuyện đó, cháu có dự định gì?”

Một lúc sau, Thế Yến cười mỉm, “Như vậy cũng tốt, đương nhiên, cháu xưa nay vẫn tự giải quyết chuyện của mình. Bất kể cháu có quyết định gì, nhất định phải báo tin cho cha cháu, ông ấy rất lo lắng cho cháu. Được rồi, đừng khách sáo, tạm biệt.”

Nhâm Thế Yến tắt điện thoại bước ra nhìn thấy con gái, mừng rỡ vô cùng: “Tiểu Nhiễm, ăn cơm chưa con? Cha dẫn con đi ăn.”

Nhâm Nhiễm lắc đầu, sụp mắt không nhìn ông. Cô đi vào phòng mình lấy rương thu dọn đồ đạc. Nhâm Thế Yến đi theo phía sau, gọi tên con lần nữa: “Tiểu Nhiễm.”

Cô bực dọc ậm ừ, nhét vội vài cái áo vào rương.

“Cha biết con không muốn tha thứ cho cha, nhưng chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng được không?”

Giọng của Nhâm Thế Yến rất khẩn thiết vẻ như van xin. Cô ngược đầu, sau ngày hôm đó, đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào cha. Người đàn ông trước mặt cô là người được mẹ rất mực yêu thương, được cô sùng bái vô hạn, được đồng nghiệp và sinh viên ngưỡng mộ vô vàn. Ông vẫn rất phong độ và hào hoa, thậm chí vài đốm chấm bạc trên tóc còn tô điểm cho khí chất của ông, ánh mắt ông nhìn cô vẫn ngập tràn tình yêu thương quen thuộc. Tình yêu đó giờ lọt vào mắt cô giờ đây chỉ là cảm giác xa lạ và nghi hoặc.

“Nói gì đây, cha?” – Cô đứng hần dậy, nhẹ nhàng hỏi.

“Tiểu Nhiễm, cha luôn cố giảm sự ảnh hưởng cho con đến mức thấp nhất trong chuyện này, thế nhưng cha biết rằng sẽ có ngày, cha vẫn phải đối diện sự chất vấn, hoài nghi của con. Cha chỉ hi vọng, ngày này đến càng trễ càng tốt.” Nhâm Thế Yến đau khổ nói. “Thế là, cha đã sắp xếp mọi thứ: dẫn con rời xa quê nhà dọn đến đây, đến khi cha đã ở góa đủ thì giới thiệu... tình nhân cho con biết, có lẽ lúc đó con sẽ cảm thấy cha đã cô đơn quá lâu và nên có một cuộc sống mới, thậm chí còn yêu cầu cha tái hôn, đúng không?” – Giọng cô vẫn rất nhỏ nhẹ.

“Xin lỗi, Tiểu Nhiễm, sự việc đã đến bước này, cha không yêu cầu con cảm thông ngay, nhưng...”

“Cha, cha quan tâm đến cảm nhận của con lắm sao?”

“Cha tuyệt nhiên không muốn làm tổn thương con.”

Nhâm Nhiễm khóa chặt mắt vào ông: “Còn mẹ thì sao?”

Ông đau khổ trốn khỏi ánh mắt đó, “Nhâm Nhiễm, mẹ con đã mất rồi, hãy để mẹ yên nghỉ...”

“Mẹ mới mất hai năm thôi, nhưng cha và luật sư Quý đã qua lại 8 năm, bắt đầu từ khi nào, cha đã phán tội tử hình ẹ để mẹ yên nghỉ sớm...”

“Đừng nói như vậy...”

“Vậy con phải nói sao? Thực sự con đã bị tổn thương, nhưng hình như cha đã sơ sót, trong chuyện này, người chịu tổn thương nhiều nhất chính là mẹ con.”

“Tiểu Nhiễm, chuyện của người lớn, cha khó mà nói rõ với con. Cha đã từng bàn bạc li hôn với mẹ.”

Nhâm Nhiễm nhói người, “Thật ư? Là chuyện lúc nào?”

“Năm con mười một tuổi.” “Tức là khoảng bảy năm trước, lúc đó cha đã ngoại tình một năm rồi.” Cô gắng hời ức, nhưng ngoài việc mẹ đột nhiên mắc bệnh ung thư làm rối loạn cuộc sống của cô, xua tan ngày tháng yên bình và vui vẻ, cô không cảm giác không khí gia đình có gì bất ổn. Cô cười nhạt: “Hai người đã không ly hôn, vậy cha còn trăng hoa với người đàn bà khác, vụng trộm mãi đến tận bây giờ, cha không thể chối tội đầu được.”

Trước lời chỉ trích như đinh đóng cột của con gái, ông không nói được lời nào.

“Đúng, chuyện của người lớn, con không hiểu. Cũng không có cách nào để hỏi mẹ, tại sao mẹ không đồng ý ly hôn mà nuốt trôi nỗi nhục này? Tại sao mẹ không san sẻ với con?”

“Hay tin mẹ con bệnh, cha không nhắc đến chuyện li hôn nữa. Mẹ không cho con biết là muốn tốt cho con.” “Đương nhiên.” Nhâm Nhiễm cắn răng, cố kiềm chế nỗi đau, “Thực ra, con cũng có việc muốn hỏi cha, cha có thể thành thật trả lời con không?”

“Cha sẽ cố gắng, bất kể con có tha thứ cho cha không?”

“Cha yêu mẹ không?”

Nhâm Thế Yển không ngờ rằng, thành thật với con gái khó hơn ông tưởng tượng nhiều, bất thành linh, ông không biết nói gì.

“Trước đây, mẹ từng kể con nghe, cha và mẹ là bạn học đại học rồi sau đó yêu nhau và kết hôn. Có lẽ, cha không yêu mẹ như mẹ đã yêu cha, nhưng con biết mẹ yêu cha rất nhiều, con biết điều đó ngay từ khi còn rất nhỏ. Từ tiếng bước chân, mẹ có thể phân biệt người đó có phải là cha không. Thậm chí ngay cả trong hành lang ồn ào ở bệnh viện, mẹ cũng chưa đoán sai lần nào. Con từng thử như mẹ con hoàn toàn không phân biệt được. Nếu như đó không phải là tình yêu thì con thật sự không biết tình yêu là gì.”

Nhâm Thế Yển cắn chặt răng, đau lòng quay mặt đi, Nhâm Nhiễm không định tha cho ông, cứ nhìn chăm chăm vào ông nói tiếp: “Nếu cha và mẹ như bác Kỳ và di Triệu, với những cuộc cãi vã triền miên thì có lẽ con sẽ hiểu được chút, dù gì khi ở bên nhau mà không còn tình cảm, đại khái là việc rất đáng sợ. Nhưng con cố nhớ lại, cũng không nhớ cha mẹ từng tranh cãi khi nào.”

“Mẹ và cha đã thống nhất, không cãi nhau trước mặt con.”

“Vậy thì cãi vã sau lưng con ư?”

Nhâm Thế Yển lắc đầu, “Cha và mẹ có... thương lượng, nhưng không phải tranh chấp.”

Nhâm Nhiễm thất thần nhìn những tấm di ảnh của mẹ, cố tình chọn tấm hình chỉ chụp một bên mặt khi mẹ bệnh nặng. Nét mặt của người phụ nữ trong tấm hình rất thanh thoát và điềm đạm.

“Cha! Mẹ bệnh trong bốn năm, cha đã tận tâm chăm sóc mẹ mà chưa oán trách lời nào, cả các cô y tá cũng khen cha là người chồng mẫu mực. Con chắc là cha không chỉ vì lời khen đó mà làm như vậy, đúng không? Tình cảm cha mẹ rất tốt, điểm này, con không hiểu sai chứ?”

“Cha và mẹ con đương nhiên có tình cảm.”

“Vậy tại sao cha lại phản bội mẹ?” Nhâm Thế Yển phát hiện, với ánh mắt trong veo thuần khiết của con, thành thật quả là chuyện gian nan. Ông đau khổ, “Tiểu Nhiễm, sau này con sẽ hiểu, chuyện tình cảm vô cùng phức tạp, cha không thể cho con đáp án mà con mong muốn.”

“Vậy con và cha cũng không còn gì để nói.”

Nhâm Nhiễm cúi người tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“Tiểu Nhiễm, mùa hè này cha phải đến Bắc Kinh tham gia hội nghị, còn phải biên tập nốt một cuốn sách của cha. Sau khi về quê con cứ ở nhà Gia Tuấn, đừng về nhà ở một mình sẽ không tiện, đợi khi cha làm việc xong cũng sẽ quay về một chuyến.”

“Suýt nữa con quên, ha ha! Con và Gia Tuấn cũng là một phần trong kế hoạch chu đáo của cha nhỉ? Con tốt nghiệp sẽ du học cùng anh ấy, tốt nhất là sau này gả hẳn con cho anh Tuấn thì cha có thể tự do tận hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc của cha.”

Nhâm Nhiễm đóng khít rương, đứng dậy, cười bí hiểm: “Đúng vậy không, cha?”

“Đừng vì cha mà giận Gia Tuấn.”

“Cha đừng nghĩ ngợi quá nhiều, anh Tuấn là bạn thân của con từ nhỏ, mẹ mắc bệnh nằm viện đúng lúc cha công tác nơi khác, chỉ có anh Tuấn luôn bên cạnh con. Con bị cha đưa đến đây mất hết bạn cũng chỉ có anh ấy gọi điện cho con hằng ngày. Anh còn vì con mà học đại học ở đây. Anh Tuấn giấu con là muốn tốt cho con, con không trách anh ấy. Nhưng càng như vậy, con càng không thể lợi dụng tình bạn của anh Tuấn mà chiếm giữ anh ấy, hoàn thành tâm nguyện của cha.”

“Tiểu Nhiễm, con vẫn chưa hiểu sao? Gia Tuấn thật sự yêu con, con ở bên cạnh cậu ấy, cha mới an tâm...”

Nhâm Nhiễm nhắc rương lên, bất mãn nói: “Cha quá nóng vội đuổi con gái mình đi rồi cha à! Giáo sư Nhâm, thật sự không cần thiết, tôi đi đây, dành lại vị trí trống cho hai người.”

Cô đã bước đến cửa phòng thì đột nhiên dừng lại, quay trở về bàn học lấy ra một quyển sách. Đó là tiểu thuyết “Xa rời đám đông huyền ảo(1)” của Thomas Hardy, là cuốn sách cuối cùng mẹ đọc trong bệnh viện. Tiểu thuyết được mẹ mượn trong thư viện nơi bà làm việc, sau khi mẹ mất, cô đã lấy quyển sách này ở cạnh gối của mẹ và không trả cho bệnh viện, cô luôn mang nó bên mình. Cô cất sách vào cặp mở tiếp ngăn kéo, lấy sổ tiết kiệm từ đáy tủ: “Đây là của mẹ để cho con, con lấy đi cha không ý kiến chứ.”

(1). Nguyên tác “Far from themadding crowd” – Thomas Hardy

Không đợi Thế Yến lên tiếng, cô xách va ly, đi thẳng ra ngoài.

Chương 13

Nhâm Nhiễm trở về kí túc xá, cô không muốn ăn tối chỉ buồn bã nằm trên giường, đeo tai nghe nghe nhạc. Gia Tuấn gọi điện rủ cô đi ăn chung, bảo là chia tay với các anh chị tốt nghiệp lớp trên, cô hoàn toàn không có tâm trạng, “Đi chỉ tổ làm người khác mất hứng, em không đi đâu, anh cũng đừng uống say bí tỉ rồi về nhà.”

Dường như sinh viên năm nhất là khát khao về nhà hơn hết, bạn nữ cùng phòng đều đã về quê, kí túc xá im phăng phắc. Trời tối dần, chỉ thỉnh thoảng có vài tiếng bước chân vọng từ hành lang, rất thích hợp nghỉ ngơi, thư giãn.

Nhâm Nhiễm cảm thấy tâm trạng mình nặng trĩu đến nhạc nhẹ vang bên tai cũng cảm thấy nhức nhối. Cô cúi kính bỏ tai nghe ra, xoay người chồm về bàn lấy tiểu thuyết “Xa rời đám đông huyền ảo” đọc lại.

Tiểu thuyết xuất bản năm 1982 được thiết kế rất đơn giản, bìa ngoài màu xanh nhạt in dáng cô gái cười ngửa rời xa, bên trong là chân dung của tác giả Thomas Hardy. Ông có bộ râu dài, nét mặt nghiêm khắc không đoán được tuổi, trông ông không giống một nhà văn mà giống một vị thần hơn.

Sau khi mẹ chết, đây không phải là lần đầu Nhâm Nhiễm đọc quyển sách này, cô đọc hết mục lục rồi lật sang chương một với tiêu đề: “Bàn về người nông dân Oak – Một chuyện nhỏ”. Đoạn đầu tiên đập vào mắt:

– Lúc nông dân Oak mỉm cười, hai góc miệng toét ra kéo dài đến vành tai, hai mắt híp lại như một đường chỉ, nếp nhăn khóe mắt cũng kéo dài hơn, giống như ánh sáng tỏa ra từ cây cỏ trong buổi ban mai.

Nhâm Nhiễm bắt đầu chán, đây không phải là giọng văn thu hút cô đọc. Nếu phải đọc tác phẩm văn học Anh ở thế kỉ 19, cô thà đọc của Austin, ít nhất trong đó có nhân vật mà cô yêu thích, có các tình tiết và đối thoại hài hước mà cô say mê.

Thế nhưng, thời gian cuối của cuộc đời, khi nằm trên giường bệnh, mẹ vẫn đọc quyển sách này, bà đọc rất say mê, có lúc còn đọc lớn như đang đọc diễn văn. Nhâm Nhiễm cố gắng đọc hết chương một, tới đoạn

người nông dân động lòng trước sắc đẹp của cô gái qua đường và phán đoán họ mắc bệnh “hoang tưởng”. Cô thực sự không đọc tiếp được, lật trở về đoạn tóm tắt đơn giản: “Chàng nông dân sau khi đem lòng yêu thương cô chủ trang trại, vì gia cảnh bần hàn nên bắt đầu công việc chăn dê cho cô. Cô chủ trang trại say mê chàng Troy khôi ngô điển trai trong thị làng và đám cưới với hắn. Troy đã ruồng bỏ cô chủ để lấy một cô gái ngây thơ khác, một người khác xuất hiện yêu thầm cô chủ và còn điên cuồng giết cả Troy. Cuối cùng, ông ta bị tù chung thân, còn cô chủ kết hôn với chàng nông dân – người luôn rất mực yêu thương cô.”

Nhâm Nhiễm giống các đứa trẻ lớn lên trong thành thị, cô không tha thiết với cuộc sống điền viên vùng quê, đối với tình sử lãng mạn của chàng nông dân và cô chủ, e rằng chỉ tóm gọn trong vài chữ “Chuyện tình chỉ có trong phim”, hoàn toàn không thu hút cô đọc tiếp. Nhâm Nhiễm chỉ muốn biết mẹ đang nghĩ gì.

Cô biết, cha là mối tình đầu của mẹ, hai người yêu nhau khoảng hai năm thì kết hôn, không có sóng gió gì. Nội dung như vậy chẳng trùng lặp với cuộc sống của mẹ, chắc rằng, mẹ không phải đang tìm đáp án giải quyết vấn đề thực tại.

Chẳng lẽ đọc tác phẩm có giọng văn nhẹ nhàng mang tính hiện thực này có thể giúp mẹ giảm bớt nỗi đau của bệnh tật sao? Có lẽ vậy, điều quan trọng hơn là để bà không nghĩ đến sự phản bội của chồng.

Cũng có lẽ, chỉ là sự trùng hợp khi quyển sách này chứ không phải quyển sách khác ở bên cạnh mẹ trong cuối cuộc đời, dù sao thì mẹ làm việc trong thư viện, lại rất thích đọc sách. Ý nghĩa này vừa lóe lên, Nhâm Nhiễm tự trách: “Chính bởi mảy mui nhỏ vô tri, chỉ biết nỗi âu lo và sợ hãi của bản thân, hoàn toàn không phát giác tâm sự của mẹ. Mẹ không những phải một mình chịu đựng cơn đau vò của bệnh tật, từng bước đi đến cái chết mà phải giữ kín bí mật động trời chỉ vì không muốn làm tổn thương mảy mui. Bây giờ mảy mui lại muốn né tránh, tiếp tục để mẹ sống trong cô đơn và tuyệt vọng ư?”

Nước mắt tuôn ra từ khóe mắt lăn dài trên má, cô nằm gục xuống giường, vùi mặt vào hai tay khóc lớn.

Sau khi mẹ mất, Nhâm Nhiễm đã nhiều lần khóc đến ngất đi, không những ban ngày tâm thần hoảng hốt cần có Gia Tuấn bên cạnh mà ngay cả ban đêm, cô cũng thường tỉnh giấc khóc âm ỉ. Nhiều lần, Nhâm Thế Yến nghe tiếng khóc của con rồi xông thẳng vào phòng ôm chặt cô mà an ủi, ông muốn cô cảm nhận được vẫn còn có người san sẻ cùng một nỗi đau với cô.

Phải mất khá nhiều thời gian cô mới thoát ra khỏi nỗi đau kinh hoàng ấy, bây giờ, cảm giác tuyệt vọng đó như lại trào dâng.

Điều quan trọng hơn là giờ đây cô đồng thời mất cả tình yêu và lòng sùng bái với cha, sẽ không thể có người cha như thế xuất hiện để an ủi cô.

Cô đã trở thành trẻ mồ côi thật sự, chỉ ít là về mặt tinh thần.

Từ sau khi nghe đoạn đối thoại giữa cha và Quý Phương Bình, cảm giác cô độc tuyệt đối này mới là sự đả kích lớn nhất đối với cô trong cuộc sống.

Không biết đã khóc bao lâu, nước mắt đã khô cạn, Nhâm Nhiễm ngồi dậy, cô cảm thấy nếu tiếp tục nhốt mình ở trong kí túc xá chỉ khiến cô thêm u uất và càng khó xuấtdiễn cảm giác cô độc này. Cô quyết định rangòai đi dạo.

Đại học tài chính nằm ở khu sầm uất của Giang Nam, khuôn viên trường không lớn, cô thần thờ dạo bước chậm rãi trên phố. Con đường trước trường học có đủ loại quán karaoke, quán ăn, tiệm internet, tiệm thời trang, nhà sách... lúc nào cũng rất đông người, kinh doanh khá rầm rộ.

Đơn thân độc chiếc bước trong dòng người hối hả, cô dần bình tĩnh trở lại. Cô ăn vội một ít đồ bên bên lề đường và tiếp tục đi dạo. Thành phố này vừa bước vào mùa hạ, tuy nhiệt độ tăng dần nhưng vẫn chưa đến giữa hạ, thi thoảng vẫn có gió lướt nhẹ qua mặt, mát rười rượi.

Cô bước dạo rất lâu đến lúc cảm thấy hơi mệt nhưng cô vẫn chưa muốn về kí túc xá. Cô lại đi dạo tiếp và nhìn thấy bảng hiệuto đùng của quán cà phê đối diện bên ngắttừ đường. Lòng cô đột nhiên gờn gợn, côvẫytay gọi taxi. Khi đã ngồi yên trên xe, cônói: “Đến đường Hoa Thanh.”

Cô xuống xe tại đầu đường Hoa Thanh rồi đi chậm về phía trước, cô vừa gắng phân biệt con đường cô đi lúc trước vừa nghi ngờ trí nhớ của mình. May sao cuối cùng cô cũng tìm được quán cà phê Cửa xanh ngay

giữa một rừng tiệm rửa xe.

Cô đẩy cửa bước vào, bên trong chỉ có một khách hàng. Tô San vẫn như vậy, ngồi trong quầy pha chế nghe radio đọc báo. Cô nghe thấy tiếng chuông gió liền ngước đầu nhìn lên, quả nhiên là cô ta nhận ra Nhâm Nhiễm, nhưng có vẻ hơi ngạc nhiên: “Gia Thông và lão Lý đi ăn cơm rồi, hai người không hẹn trước sao?”

Cảm giác ngỡ ngàng khi bị nhìn thấu tâm sự, cô e dè lắc đầu: “Tôi không hẹn với anh ấy, chỉ muốn đến đây uống cà phê.”

Tô San buồn cười nhưng cũng không nói nhiều: “Hôm nay phục vụ Blue Mountains.”

Nhâm Nhiễm cười: “Bây giờ nào còn bán cà phê Blue Mountains thật nữa.”

Tô San bật cười, cô nàng có làn da trắng mịn vô cùng, gương mặt sắc nét toát lên nét đẹp của người phụ nữ chín chắn, dễ làm say lòng người khác. Chỉ lạ nụ cười của cô nàng vẫn rất ngây ngô, có lẽ tuổi không hơn Nhâm Nhiễm bao nhiêu. “Em biết nhiều hơn chị, lão Lý cũng thường nói, chính xác phải gọi là “Blue Mountain Blend”, nó chẳng liên quan gì đến Blue Mountains của Jamaica cả. Nhưng ai lại để ý đến tí khác biệt này chứ, phân biệt quá kĩ để làm gì, thật là kì lạ!” Kiến thức về cà phê của Nhâm Nhiễm được góp nhặt từ những buổi nói chuyện phiếm của cha mẹ, còn cô thì không kén chọn: “Cám ơn, cho em một tách nhé.”

Một lúc sau, vị khách duy nhất trong quán cũng tính tiền rồi ra về, Tô San pha tách cà phê bê đến chỗ cô rồi chạy nhanh về quầy nghe điện thoại. Dù giọng nói được nén lại rất nhỏ nhưng vẫn nghe được cách nói chuyện rất ư ngọt ngào vào điện thoại. Một hồi lâu, cô đặt điện thoại xuống, đột nhiên nói với Nhâm Nhiễm: “Em ơi, trông hộ cửa tiệm cho chị chút nhé, chị ra ngoài một tí quay về liền.”

Nhâm Nhiễm thì sao cũng được, “Em không biết pha cà phê đâu chị, nhờ có khách đến thì sao?”

Tô San cười: “Em tưởng khách lạ đến đây nhiều lắm sao? Chỉ có một người nói hôm nay sẽ đến lấy hạt cà phê nhưng có việc dời lại rồi. Lỡ như khách vào, em nói cà phê hôm nay đã bán sạch, không sao đâu.”

Nhâm Nhiễm buồn cười trước cách kinh doanh thờ ơ này, “Chị không sợ ông chủ mắng à?”

“Lão Lý cũng thường tùy ý đóng cửa tiệm đó thôi. Ông ta không ngại đâu. Bạn trai chị tìm, đã mấy ngày không gặp anh, chị đi cái rồi về.”

Tô San vui mừng thấy rõ, gương mặt vốn đã xinh đẹp nay còn rạng ngời hơn, Nhâm Nhiễm gật đầu, “ạ”.

“Em nghe điện thoại giúp chị, nếu có khách đặt hạt cà phê hoặc bột cà phê, em ghi lại số lượng, chủng loại và thời gian là được.” Nhâm Nhiễm bước vào ngồi tại quầy pha chế, Tô San vội thu dọn đồ đạc và tiện tay đưa cho cô vài quyển tạp chí văn nghệ – “Đây là sở thích của chị, lão Lý thường cười nhạo, nếu em buồn thì cứ ngồi đọc, nếu không thích thì dẹp qua một bên không sao đâu.”

Tô San đi nhanh như gió.

Nhâm Nhiễm ngồi vào vị trí của cô nhấc tách cà phê lên, nhâm nhi từng ngụm nhỏ. Ngụm cà phê lượn lờ trong lưỡi mang đậm vị đắng và vị chua đặc trưng của cà phê Blue Mountains. Cô chưa kịp có thói quen thưởng thức cà phê, khi mẹ còn sống mẹ luôn nói cô đang trong tuổi dậy thì, không thích hợp uống caffeine. Khi dọn theo cha đến đây, Nhâm Thế Yển cũng không buồn nấu cà phê trong nhà, đổi uống cà phê hòa tan.

Cô hoàn toàn không hiểu tại sao bản thân lại đi xe đến nơi hẻo lánh này uống cà phê. Bây giờ chỉ có một mình cô, cô không thể không thành thật với chính mình, đích thực, cô đang tìm Kỳ Gia Thông trong tiềm thức.

Mặt cô nóng ran từng hồi, cô trầm nghĩ, chẳng lẽ đây chính là tình yêu nam nữ mà Gia Tuấn hay chọc ghẹo. Người đàn ông đó với cô, gần như là một người xa lạ. Hơn nữa, sự chênh lệch về tuổi tác, về trải nghiệm khiến hai người như sống trong hai thế giới khác. Nhất là, trong tâm trí rối bời lúc này, cô lại còn tâm trí nghĩ đến anh, thật có cảm giác tội lỗi.

Nhâm Nhiễm kê cằm vào hai tay, thỉnh thoảng lắc nhẹ tách cà phê. Cô quyết tâm đợi Tô San trở về sẽ quay về kí túc xá ngay.

Tiếng nước xối xả từ vòi cao áp vọng từ ngoài vào quán cà phê bé tí trong căn phòng máy lạnh, cánh gỗ quạt xoay tí tách trên trần nhà, radio trên quầy pha chế phát nhạc hòa tấu, không gian rất tĩnh lặng, mùi hương cà phê lan tỏa khắp phòng. Cảm giác cô lâng lâng, không biết mình đang ở phương nào.

Tiếng chuông gió vang lên, cô chưa kịp ngược đầu đã nghe chất giọng Phúc Kiến của lão Lý: “Vào đây uống ly cà phê.” “Thôi, tôi định ra quầy uống rượu.” “Gần đây cậu uống nhiều rượu quá rồi.”

Gia Thông cười, “Hà dĩ giải ưu, duy hữu Đỗ Khang.”(1)

(1). “Hà dĩ giải ưu, duy hữu Đỗ Khang” – Câu thơ của Tào Tháo trong trận chiến Xích Bích, nghĩa là, “Gì có thể giải sầu, chỉ mỗi rượu thôi.”

“Rượu không thể uống nhiều được, hơn nữa tấm thân tôi tàn này cũng không thể đi nhậu cùng cậu. Cậu đã quyết định radi, tôi cũng không nói nhiều, chuyện gì cũng phải cẩn thận.”

“Đừng lo lắng, trước mắt chưa nghiêm trọng vậy đâu.” Giọng Gia Thông vẫn rất điềm đạm, giống như nội dung đối thoại chỉ xoay quanh vấn đề thời tiết. “Tôi đã điện cho Tần Tổng, ngày mai ông ta sẽ đến đây, tôi sẽ bàn nốt những việc còn lại rồi đi ngay.”

Nhâm Nhiễm đứng yên tại chỗ, chỉ nghe lão Lý nói: “Theo kinh nghiệm của tôi, ra đi một mình không phải là chuyện vui vẻ gì. Tốt nhất là đừng cắt đứt hết liên lạc với mọi người, tan biến trong biển người này.”

“Đại khái là tôi không còn lựa chọn được nữa, hơn nữa, cái gì thì cũng từng trải chưa hẳn là chuyện xấu.”

“Vậy cũng đúng, nếu nhất định phải trắng tay thì lúc còn trẻ sẽ dễ dàng chấp nhận hơn.”

Gia Thông cười to, “Cám ơn sự an ủi của ông, tôi đi đây, lão Lý, ông保重.”

“Bảo trọng.”

Tiếng chuông gió lại vang lên, Gia Thông rời khỏi. Nhâm Nhiễm đọc được ý cáo biệt bất thường trong đối thoại bình dị của hai người. Cô không thể nhân lúc đoạn từ biệt chưa kết thúc mà xông ra chen ngang vào. Cô đến đây uống cà phê và âm thầm mong đợi cuộc hội ngộ “không hẹn mà gặp”, nhưng đồng thời nghi hoặc muôn trùng với sự mong đợi của bản thân, cô không ngờ sẽ xuất hiện tình cảnh thế này.

8. Chương 14 - 15

Chương 14

“Tô San, ông La đến lấy hạt cà phê chưa?” Lão Lý nói vọng vào nhưng ông dừng lại ngạc nhiên khi thấy Nhâm Nhiễm ngồi dậy từ phía quầy chế. “Cháu Nhâm, chào cháu, sao cháu lại ở đây?”

Nhâm Nhiễm lúng túng: “Cháu đến uống cà phê, chị Tô San lúc này có chút việc ra ngoài, nhờ cháu trông hộ cửa tiệm một lúc.”

“Cô nàng này, chắc là bạn trai lại đến tìm chứ gì, dám ngang nhiên giao cửa tiệm cho khách trông hộ, lương tháng này sẽ bị cắt một nửa.”

Nhâm Nhiễm sốt sắng: “Áy, đừng cắt, chị ấy về ngay mà.”

“Nói đùa thôi.” Lão Lý cười ha hả, “Vài đồng lương quèn của quán cà phê này mà mời được một mĩ nhân đến pha cà phê đã là một vinh dự. Cô ta không bỏ rơi ông chủ này thì đã mừng lắm rồi, nào dám trù lương chứ!”

Nhâm Nhiễm cũng bật cười, đi ra khỏi quầy: “Ông thanh toán giúp cháu, cháu uống một tách Blue Mountains.”

Lão Lý xua tay: “Cám ơn cháu đã trông hộ cửa tiệm, tách cà phê này chú đãi. Lần sau đến đây chú làm bánh Cookie à ăn. Cháu thích mùi nho hay dâu tây?”

“Dâu tây ạ. Cảm ơn, cháu đi trước, tạm biệt.”

Cô vừa chạm ô cửa màu xanh sọc, lão Lý cất tiếng, giọng ông rất nhã nhặn: “Lúc này sao không đứng đây nói lời chia tay với Gia Thông?”

Cô phiền muộn quay đầu đối diện với gương mặt bước sang tuổi trung niên của lão Lý. Ông đeo cặp kính tròn vuông, tướng mạo bình thường và thậm chí có vằn nét già trước tuổi, ánh mắt lão tràn đầy sự quan tâm tha thiết, cô như bị thúc ép.

Nhâm Nhiễm chua chát: “Cháu vốn không phải là bạn gái của anh ấy, mọi hành trình, kế hoạch của anh ấy – tất cả đều không liên quan đến cháu. Nếu như cháu mạo muội chen vào từ biệt, dường như hơi thừa thãi.”

Lão Lý cướp lời: “Không cần giải thích, chú biết anh ta không có bạn gái ở đây.”

Nhâm Nhiễm đột nhiên nghĩ ngay đến người đẹp trong quán bar hôm nọ, nhưng không dám hỏi nhiều.

“Nếu như không gặp lại anh ta, cháu có cảm thấy đáng tiếc không?”

Giả thiết này khiến Nhâm Nhiễm bàng hoàng, đến giờ phút này, trong cuộc sống của cô chỉ mới trải nghiệm một lần chia ly duy nhất. Đó chính vào hôm đông giá rét, khi cô từ trường chạy ào đến bệnh viện, nhìn thấy di hài của mẹ dưới tấm ga giường trắng tinh.

Trái tim cô như bị một bàn tay vô hình lôi đi, cô đau nhói, hoang mang nhìn vào lão Lý.

Lão Lý nhắc điện thoại trên quây pha chế, quay một dãy số, nói ngắn gọn: “Gia Thông, đến đây ngay, tôi còn chút chuyện muốn nói với cậu.”

Nhâm Nhiễm ngạc nhiên: “Chú gọi anh ấy về làm gì?”

“Anh ta chỉ đi uống rượu buồn một mình thôi. Chú cảm thấy, nếu anh ta dành thời gian đó để chia tay với một cô gái thì dù sao cũng thú vị hơn là uống rượu một mình.”

“Cháu hoàn toàn không biết nói gì với anh ấy.” Nhâm Nhiễm bối rối, “Chắc chắn anh ấy sẽ nổi giận, anh ấy thường nói cháu là một bé gái ngang bướng.”

Lão Lý bật cười: “Không phải ai cũng có diễm phúc được một cô gái ngang bướng nhớ nhung đâu.” Thấy mặt Nhâm Nhiễm đỏ bừng, ông chuyển đề tài khác: “Gia Thông sẽ rời khỏi đây ngay.”

“Tại sao lúc này hai người lại từ biệt một cách nghiêm túc như vậy? Anh ấy đi lâu lắm à?”

“Cái này khó nói, chuyện đời khó đoán, tám năm trước khi tôi rời khỏi Đài Loan, cứ nghĩ là sẽ thay đổi môi trường sống một khoảng thời gian thôi. Nhưng từ đó đến nay tôi vẫn sống trên đất khách, chưa từng liên lạc bất kỳ ai tại quê nhà.” “Chú còn người nhà bên đó không?”

“Đương nhiên có chứ. Cha mẹ chú đã qua đời, bên đó có một anh trai, một em gái, một bà vợ đã ly hôn và một đứa con trai được quan tòa trao quyền nuôi dưỡng cho bà, cộng thêm một dãy bà con họ hàng, nhưng...” Ông lắc đầu, tự chế nhạo: “Không nói nữa, đó là cả câu chuyện dài dòng và tẻ nhạt. Tóm lại, một khi đã cắt đứt toàn bộ mối liên hệ trước đây thì hoàn toàn không còn đường lui nữa.”

Nhâm Nhiễm không hiểu, “Cháu không hiểu, tại sao chú không liên lạc với người nhà? Có việc gì không thể giải quyết mà nhất thiết phải biến mất thế này?”

Lão Lý cười đắng, “Nguyên nhân rất phức tạp, cháu đúng là còn rất trẻ con, đừng sợ hãi trước lời của chú. Ý của chú là, tính của Gia Thông còn quả quyết hơn cả chú, anh ta vẫn chưa bắt đầu cuộc sống mới thì đã vội cắt hết mọi vướng bận. Thực ra, anh ta nên giữ lại nhiều hồi ức, nhiều vấn vương hơn...”

Tiếng leng keng của chuông gió vang lên, cửa được đẩy vào, Gia Thông xuất hiện trước cổng vừa khéo đối diện với Nhâm Nhiễm. Anh hơi ngạc nhiên nhưng bình thần lại ngay: “Chào cô, Nhâm Nhiễm.”

Nhâm Nhiễm nhỏ nhẹ: “Chào anh.”

Lão Lý cất ngang, “Hôm nay thật không phải lúc, phục vụ duy nhất của bốn tiệm đã đi hẹn hò với bạn trai, đành phải đóng cửa sớm thôi, hai vị muốn uống cà phê thì bữa khác đến sớm nhé.”

Nhâm Nhiễm bước theo sau Gia Thông, né khỏi bọt xà phòng văng tung tóe rồi xuyên qua khối làn nước bắn tóe và hàng tá chiếc xe ngang dọc, dừng phía trước chiếc xe Mercedes màu đen đậu đối diện đường. Gia Thông bấm remote mở cửa phía trước rồi quay đầu nhìn cô, cô đứng lại, cảm giác bất an dâng trào, một lần nữa, cô đang chất vấn hành vi của mình.

“Con người lão Lý đôi khi thích kịch tính hóa cuộc sống, cô đừng nghĩ ngợi nhiều. Bây giờ tôi đưa cô về trường.” Gia Thông uể oải nói.

“Chiều nay tôi đã nghe cha nói chuyện điện thoại với anh.”

Gia Thông hơi ngạc nhiên, anh đột nhiên nhận ra rằng cô bé đang lo lắng ình nhưng lại ương ngạnh không chịu nói thẳng. Anh hơi nôn nao, hỏi ngược lại: “Cô làm lạnh với cha rồi à?”

Nhâm Nhiễm mặc kệ câu hỏi của anh, hỏi thẳng: “Vấn đề anh gặp phải có nghiêm trọng lắm không?” “Phải xem cô lí giải hai chữ nghiêm trọng như thế nào.”

Nhâm Nhiễm bực bội: “Lại nữa, cho dù tôi chỉ mới mười tám tuổi thì cũng có sức phán đoán của mình, hơn nữa, tôi đâu phải là bà tám, ăn không ngồi rồi mà ngồi lê đôi mách, anh đừng tỏ vẻ huyền bí.”

Gia Thông bật cười, anh nghĩ ngợi rồi nói: “Được thôi, đơn giản dễ hiểu, một ông tổng của một công ty trái phiếu ở Bắc Kinh gặp nạn, trái phiếu riêng lẻ mà tôi kinh doanh cũng bị liên lụy vào. Tôi có rắc rối, nhưng không phải là rắc rối trực tiếp. Công việc của tôi ở đây sắp giải quyết xong, tiếp theo tôi sẽ rời khỏi chỗ này.”

Cách ăn nói diêm dăm của anh rất có sức thuyết phục, Nhâm Nhiễm dù không hiểu hết nhưng cảm thấy chuyện không đến nỗi nghiêm trọng. Cô ái ngại cười, nhẹ nhõm hẳn. “Vậy thì tốt.”

“Lên xe đi.”

Sau khi lên xe, Gia Thông nổ máy, giai điệu âm ỉ của nhạc Rock lại vang lên, Nhâm Nhiễm ngạc nhiên phát hiện, đó là bài hát của ban nhạc mà cô nghe trong quán bar lần trước.

“Nếu chúng ta chưa từng hẹn thề,

Anh sẽ không so đo thái độ hời hợt của em,

Thế giới chúng ta quá nhiều điều hoang đường và tội ác,

Tương lai chúng ta thay đổi khôn lường,

Em lại nói, chúng ta buộc phải học quy tắc của nó,

Ai ơi hãy dạy tôi, làm sao để quen với nhượng bộ,

Giảng hòa với mọi việc không như ý...”

“Họ phát hành CD rồi à?”

Gia Thông lắc đầu, “Dạng âm nhạc này định sẵn là ít thị trường, trước đây không lâu, họ quyên góp được tiền ghi âm CD làm kỉ niệm, bạn trai của Tô San là tay chơi bass trong ban nhạc, cô ta mang tặng tôi một đĩa.”

“Tôi thích ca từ của bài hát này.”

“Nhiều người yêu thích nhạc Rock, nhưng cứ hay nhầm lẫn ca từ. Tôi nhớ có một cô gái, nói nguyên nhân cô nàng thích Bob Dylan là vì – ông ta là một nhà thơ.”

“Nếu đích thực cô ta xem ca từ của Bob Dylan như một bài thơ và say mê nó thì có vấn đề gì kia chứ?” Gia Thông cười, “Đúng, không vấn đề.” Anh lấy CD khỏi máy hát, đưa cho Nhâm Nhiễm, “Vỏ hộp trong tủ, lấy ra đi.”

Nhâm Nhiễm bỏ đĩa CD vào hộp theo lời dặn, vừa định cất vào tủ, Gia Thông nói: “Tặng cho cô.” Anh bổ sung, “Mấy ngày nữa tôi phải rời khỏi nơi này, xe sẽ đưa cho người khác, không thể mang CD lên đường, cô cầm lấy đi.”

Lời nói ngụ ý cáo biệt rất rõ ràng, đủ để con tim Nhâm Nhiễm lạc nhịp, cô thở thê: “Cám ơn.” Trong xe không còn tiếng nhạc âm ỉ, im lặng đến khác thường. Cô lấy hết can đảm: “Có thể cho tôi số điện thoại của anh không?”

Gia Thông thắng gấp xe, một lúc sau, anh nhẹ nhàng nói: “Tôi không biết bao giờ mới trở về, hơn nữa, rất có thể tôi sẽ đổi số điện thoại.” Lời cự tuyệt này khiến Nhâm Nhiễm cảm nhận rõ, lần ra đi này không nhẹ nhõm như anh kể. Cô buồn bã cúi đầu nhìn sang ánh sáng lung linh từ bên ngoài xuyên qua ô cửa kính rồi nhìn sang bìa của hộp CD. Tấm hình rất nhạt của bốn người trong ban nhạc, họ đều mặc áo thun quần jeans, tuy có người đứng người ngồi nhưng nét mặt của họ đều rất lạnh lùng, phía dưới là dòng chữ màu đen có tạo hiệu ứng như dòng chảy: “Miệt thị thế giới này là cách nguy trang tốt nhất của chúng tôi.”

Họ đối diện với thế giới này, phải dùng miệt thị để nguy trang. Nếu như kẻ được mọi người cho là một đứa trẻ thì cách nguy trang nào là tốt nhất dành cho cô? Cô suy nghĩ trong tuyệt vọng.

Đương nhiên, trước mặt người đàn ông lớn hơn cô những bảy tuổi thì mọi nguy trang đều vô ích. Một chút ít xao động, một chút ít lời muốn nói nhưng lại thôi, toàn bộ tâm tư của cô, anh đều nhìn rất rõ hơn cô. Có lẽ Gia Tuấn nói đúng, người đàn ông này quá nguy hiểm với cô.

Chương 15

Tư thế Gia Thông lái xe giống hệt như tư thế anh ngồi tại phòng làm việc của cha trong lần đầu cô gặp anh. Anh ngồi rất thoải mái, đôi tay dài đặt trên vô-lăng, dù con đường trước mắt không hề bằng phẳng cũng chẳng buồn bực lộ cho người khác.

Cái thờ ơ, lạnh lùng đó khác xa với Gia Tuấn thân quen. Gia Tuấn trông bất cần đời hơn và anh ấy luôn thể hiện rõ với mọi người. Còn người đàn ông bên cạnh giống như con cọp đang ngủ say, tư thế trông rất thư thái nhưng tiềm tàng một sức mạnh ghê gớm.

Diện mạo của họ cũng không giống nhau, nét điển trai của Gia Tuấn được mọi người thừa nhận. Nhưng Gia Thông có khuôn mặt hơi gầy, sống mũi cao, dài và quặp xuống như điều hâu. Dù anh không có cảm xúc gì trên mặt nhưng cũng rất mạnh mẽ. Chỉ là anh điềm đạm trầm tĩnh, ở một mức độ nào đó, khó mà dùng từ điển trai để đánh giá.

Tên của họ đều có ngụ ý dừng mãi như tuần mã. So sánh với sự nhếch nhác của Gia Tuấn, Gia Thông càng giống con tuần mã trong tư thế sẵn sàng hơn, anh có thể phóng đi bất cứ lúc nào.

Không ngờ cô lại ngấm ngấm so sánh hai anh em họ với nhau trong lúc này, Nhâm Nhiễm âm thầm trách móc sự rảnh hơi của mình, mặt vô tình đỏ bừng lên. “Trường của các cô đang nghĩ hêđúng không?” – Anh vẫn rất từ tốn.

“Ừ, chúng tôi định về quê.”

“Cũng tốt, khí hậu nơi quê cô dịu hơn, nghe nói mùa hè ở đây nóng kinh khủng, thường thì người ngoại địa không thích nghỉ được.”

“Tính ra anh cũng cùng quê với tôi mà. Nhưng anh phát âm tiếng phổ thông chuẩn hơn, không giống như giọng của chúng tôi.”

“Tôi sống ở miền Bắc từ nhỏ.”

Nhâm Nhiễm nhớ ngay đến thân phận của anh, cô gượng gạo vô cùng và hối hận với câu nói ban nãy. Cô bối rối cắn chặt môi cầu mong xe đến cổng trường nhanh hơn, cô có thể nhanh chóng xuống xe để trốn khỏi cái tình huống xa lạ này và quay về thế giới an toàn của mình. “Cô nhạy cảm vậy à? Thật chết người! Tôi còn chưa hề hấn gì thì cô đã ngượngngùng thay tôi rồi.”

Gia Thông cười hô hố, giọng cười rõ ràng không chút vui sướng nào. Nhâm Nhiễm im lặng.

“Tôi đoán cô có một tuổi thơ rất hạnh phúc.” Giọng Gia Thông vẫn rất điềm đạm.

“Cô có nét đặc trưng, điển hình của một đứa trẻ lớn lên trong gia đình hạnh phúc, có gia giáo, biết cảm thông và lễ phép. Lúc nào cũng luôn miệng “gọi dạ bảo vâng, xin mời, xin lỗi, cảm ơn.” Cô có cái nhìn thánh thiện về thế giới, về cuộc sống của người khác, dễ đau lòng, dễ xúc động...”

Nhâm Nhiễm bực dọc, “Nếu như tôi suy diễn theo cách của anh, thì anh có một tuổi thơ không hạnh phúc?” “Đúng vậy.” Gia Thông không hề bị chọc giận, vẫn điềm đạm nói.

Nhâm Nhiễm như bị đóng băng, vừa thấy hổ thẹn vừa uất ức, nước mắt đã dâng đến tận mi, cô mở to mắt cố kiềm chế: “Xin lỗi.”

Gia Thông liếc nhìn cô, “Thôi được rồi, tuổi thơ của tôi vốn không vui vẻ như bạn trai của cô. Nhưng cũng không xui xẻo như cô tưởng tượng, cô đừng có đa sầu đa cảm và đau khổ thay tôi.”

“Tôi từng nói, tôi không phải là bạn gái của Gia Tuấn. Chúng tôi chỉ là bạn chơi thân từ bé, giống như hai anh em, tình cảm rất tốt.”

Gia Thông nhìn về trước, nhẹ nhàng nói: “Cô ám chỉ điều gì với tôi sao?”

Nhâm Nhiễm đỏ hỏn, trong cơn nóng giận, mặt cô đỏ bừng bừng.

“Xin dừng xe.” Cuối cùng cũng thoát lên lời, cô nói ngắn gọn.

“Chưa đến trường.”

“Bây giờ tôi muốn xuống xe.”

“Thưa cô, đây là cầu vượt, không thể lên xuống theo ý muốn.”

Nhâm Nhiễm quay hẳn mặt về một phía, một lúc sau, Gia Thông dỗ dành: “Được rồi, tôi xin lỗi... lúc này, tôi quả thật... rất vô duyên.”

“Hà tất phải vậy? Thực ra anh đang cảm thấy tôi ấu trĩ ngây ngô. Đúng, tôi thừa nhận, tôi đích thực như vậy. Thế nhưng, có lẽ tôi ấu trĩ nhưng không đáng cười. Tôi không dư tình cảm, cũng không hoang tưởng rằng người nào cũng phải thích mình, cho nên tôi không dự định ám chỉ điều gì. Tôi cho anh hay điều này chỉ không muốn ai có bất kỳ hiểu lầm nào. Cảm ơn anh đã miễn cưỡng nhận nhận, may mà anh sắp rời xa chỗ này, không cần phải nhận nhận tôi nữa.”

Gia Thông đột nhiên đưa cánh tay phải vỗ nhẹ vào bả vai trái của cô, lực vừa phải, thể hiện rõ niềm an ủi thực sự: “Được rồi, tôi chỉ nói đùa với cô thôi. Bất kỳ người nào trong nhà họ Kỳ với tôi đều là người qua đường. Cô có phải là bạn gái của Kỳ Gia Tuấn hay không, đối với tôi, chẳng nghĩa lý gì.”

Xe đã chạy xuống cầu vượt, nhưng Gia Thông hoàn toàn không có ý tấp lẹ dừng xe mà còn tăng nhanh tốc độ. Nhâm Nhiễm không có thói quen nhõng nhẽo, cũng không đòi xuống xe nữa. Họ chạy qua một đèn đỏ rồi rẽ trái, cổng trường đại học tài chính từng sừng sững trước mặt. Xe vừa dừng, cô vội mở cửa bước ra nhưng chưa đi được vài bước đã bị Gia Thông rượt lên cản lại.

“Làm gì thế?”

Gia Thông cười: “Cô quên mang theo CD tôi tặng.”

“Tôi không nhận nữa.”

“Được rồi, được rồi, thứ lỗi cho tôi, nể tình tôi sắp rời khỏi đây.”

“Anh có rời khỏi hay không can hệ gì đến tôi?”

“Tôi cứ tưởng cô muốn nói lời chia tay và hi vọng gặp lại tôi nữa kia chứ.”

Nhâm Nhiễm giận run người: “Đó là do lúc này đầu óc tôi bị một cánh cửa vô hình va phải, nhưng cánh cửa đó không đụng vào anh nhỉ? Anh tỏ vẻ chín chắn của mình bằng cách này có thú vị hay không?”

“Đích thực là không thú vị. Xin lỗi, thứ lỗi cho tôi, tôi cảm thấy mình thật vô vị.”

Anh nhìn cô, ánh mắt rất thành khẩn, nước mắt của Nhâm Nhiễm đã chiến thắng lực cản của cô, cứ ào ra lăn dài trên má. Cô đưa tay giật lấy CD trên tay anh, nhét vội trong túi jeans: “Cảm ơn anh, tạm biệt.”

Không ngờ lại khóc trước mặt người đàn ông này nữa, thật là mất mặt quá, cô suy nghĩ trong tuyệt vọng rồi quay người bỏ đi. Nào ngờ Gia Thông đưa tay ôm chặt cô vào lòng.

Cánh tay của anh vòng qua eo và ghì cô vào lòng, cô va vào ngực anh, trong đêm hè, hai cơ thể áp sát vào nhau, bỗng chốc nóng ran ran.

Vòng tay này đến quá đường đột, không thể cho là dịu dàng, cũng chẳng phải trong tư thế thoải mái gì nhưng hoàn toàn không khiến cô hoảng sợ. Nhâm Nhiễm chỉ phản kháng nhẹ theo bản năng, cô triệt để mất hẳn năng lực hành vi và cũng bất chấp nếu có người quen đi trước cổng bắt gặp tình cảnh này. Toàn bộ tâm tưởng của cô đều bay bổng trong đôi tay của anh.

“Cảm giác bị nhấn chìm.” Cô nhớ đến ước mơ trẻ con của mình, “biển người mệnh mông” không còn là một phạm trù trừu tượng, quả thật, cô đang bị lôi cuốn bởi một sức mạnh thần kì. Cô như được chìm trong biển cả và ánh đèn trên phố như dòng nước xiết cuốn trôi cô đi. Cô nhìn quanh bốn bề và phát hiện bản thân chỉ có thể nương tựa vào cơ thể trước mặt.

Với cô, anh còn là một người xa lạ. Nếu như cô có thể tiên đoán được rằng, đồng hành cùng cảm giác bị nhấn chìm là nỗi sợ hãi vô bờ và sự tuyệt vọng thì liệu cô còn mơ ước nữa chăng?

Khi Nhâm Nhiễm hồi phục lí trí thì cô đã ngồi trong xe Gia Thông, xe đang chạy êm ả lên cầu.

Cô hoàn toàn không nhớ mình đã lên xe bằng cách nào.

Thành phố này được Trường Giang chia thành hai phần, trường học ở phía nam sông còn khu thương mại thì ở phía Bắc. Nhâm Nhiễm dù đã đến đây được hai năm nhưng cô không thích dạo phố, phạm vi hoạt động chỉ ở phía nam, hiếm khi được qua sông, càng hiếm khi vượt qua cầu trong đêm hôm như thế.

Cô áp sát đầu vào cửa kính xe, ngắm nhìn cảnh vật lướt qua, trông thấy vầng trăng ngời ngời rọi chiếu sáng trên cao. Cảnh sông trong đêm thật tĩnh lặng, chỉ thi thoảng vọng lên tiếng còi của thuyền bè chầm rãi vượt qua phía dưới cầu. Phía bên kia sông toàn những ánh đèn chói chang, đèn nê-on trong bảng hiệu quảng cáo chen chúc nhau mà tỏa sáng. Phút chốc, thành phố trở nên huyền ảo trong mắt cô.

“Tôi thật sự sợ em như lần trước, khóc đến long trời nổi đất, không biết đâu là điểm dừng.”

Nhâm Nhiễm đã lau khô nước mắt từ sớm, chế giễu: “Vì sợ tôi khóc, mà anh chịu thỏa hiệp à. Hôm đó, bỏ mặc người đẹp đi uống cà phê cùng tôi, lấy điểm tâm tôi ăn, bây giờ còn dẫn tôi đi dạo.”

Gia Thông cười mỉm: “Lần đó em khóc quả thật kinh người. Tôi lái xe chở em đi suốt ba tiếng, đi khắp cả vùng phía nam mà nước mắt em vẫn tuôn không ngừng, đến khi đuối sức ngủ thiếp đi, trên mặt vẫn còn nước mắt. Lúc đó tôi nghĩ, cô bé này sao lại nhiều nước mắt đến thế, còn chôn vùi trong nỗi thương tâm của mình, hoàn toàn bỏ mặc người khác, người ta muốn dỗ dành mà không biết dỗ từ đâu.”

Cô vốn không muốn phản biện rằng, cô không mót ướm như anh nghĩ, hầu như trong mọi tình huống, cô đều không bộc lộ cảm xúc của mình với một người xa lạ. Cô cũng không muốn phân tích cặn kẽ lòng thương hại của anh đối với cô. Như một bản năng, cô biết rõ rằng tình cảm của anh cũng phức tạp như chính con người anh, cô không dễ dàng nắm bắt được.

Trận khóc đó giờ nghĩ lại dường như đã là chuyện rất xưa. Giờ đây ngồi lại trong xe, Nhâm Nhiễm cảm giác, toàn cơ thể mình – từ trong ra ngoài đều nhẹ bẫng. Cảm giác lâng lâng thế này, cô chưa từng trải nghiệm bao giờ.

9. Chương 16

Chương 16

Gia Thông không còn mở nhạc Rock âm ỉ để từ chối mọi giao tiếp, anh chuyển sang tiết mục hát theo yêu cầu của đài phát thanh. DJ không ngừng bật các bài hát được yêu cầu, toàn là các bản nhạc đang thịnh hành.

“Chúng ta đi đâu?”

“Cô bé à, tôi cho em lời khuyên, đừng bao giờ tùy tiện đi theo đàn ông vào quán bar, như vậy rất nguy hiểm.”

Cô bĩu môi, “Tôi nhớ lúc gặp anh trong quán bar, anh cũng dẫn theo một cô nàng rất xinh đẹp, anh không nguy hiểm với cô ấy à?”

“Cô ấy thì khác, cô ta biết mọi nguy hiểm có khả năng tồn tại trong quan hệ nam nữ, nhưng mạo hiểm mang đến niềm vui cho cô ta. Cô ta hoan nghênh mọi mạo hiểm. Về phần cô, một cô bé ngây thơ như thế ở trong nhà sẽ an toàn hơn.”

Lời nói anh pha lẫn ý chọc ghẹo khiến cô tức giận, nhưng cô không cãi lại, chỉ khéo léo chuyển đề tài.

“À! Người yêu cầu nhạc lúc này là anh học cùng khoa trong trường tài chính.”

“Khi tôi học đại học, cũng có người xếp hàng đứng trước đài phát thanh của trường, yêu cầu phát bản nhạc tặng cô gái mình theo đuổi, có thể bây giờ giới trẻ chuyển sang tỏ tình bằng radio hết rồi.”

“Anh từng làm việc đó ư?”

Gia Thông lắc đầu, cô không cảm thấy kì lạ. Nhưng cô có lòng hiếu kì mạnh mẽ với anh: “Vậy anh theo đuổi con gái thế nào? Đừng nói với tôi là anh chưa từng yêu nhé.”

“Đại khái là tôi chưa từng yêu theo cách lí giải của em.”

“Yêu tức là yêu, sao lại nói là theo cách lí giải của tôi?”

“Được rồi, tôi không có thời gian bồ bịch trai gái. Thành tích học tập tôi tạm tạm, thi đậu vào trường đại học được quản lý tương đối lỏng lẻo nhưng cũng bận đến nỗi bị cảnh cáo vài lần rằng nếu còn cúp học nữa thì sẽ bị xử lý, suýt tí là không tốt nghiệp được.”

“Anh bận gì? Đi làm thêm ư?”

“Nói là đi làm thêm cũng được. Vừa vào đại học, tôi đã bắt đầu làm việc tại một công ty kinh doanh các hợp đồng làm tương lai.” Gia Thông nhớ lại, trông anh rất vui, “Công ty đó là của một người Malaysia gốc Hoa, kinh doanh hợp đồng tương lai mà hàng hóa chủ yếu là của Mỹ. Tôi đi làm vào buổi tối, ban ngày đi học và ngủ bù. Ngoài ra còn phải phân tích thị trường, điều động nguồn vốn, báo cáo khách hàng mọi động thái của nguồn vốn... Thật sự rất bận rộn, hoàn toàn không nhàn rỗi lo các chuyện khác.”

Nhâm Nhiễm nghe như vẹt nghe sấm, đi làm thêm trong khái niệm của cô chỉ là dạy kèm hoặc làm những công việc thời vụ, hoặc tham gia viết sách, viết chuyên đề như học sinh tiến sĩ của cha cô đã là giỏi lắm. Những việc mà Gia Thông nói đã vượt quá tầm hiểu biết của cô. Chưa bao giờ cô phải bận tâm vì tiền, liên tưởng cảnh Gia Tuấn lấy cắp xe hơi trong nhà để dạo phố vào năm mười sáu tuổi, năm mười tám tuổi thi đậu giấy phép lái xe đã được tặng cả chiếc xe đua Mitsubishi làm quà sinh nhật, lúc nào cũng lái xe phời phới ngoài đường. Bất chợt, cô thầm khâm phục anh.

“Như vậy là anh đã vào đời rất sớm, có phải... gặp áp lực về kinh tế không?”

“Em thật khéo hỏi. Không, tuy tuổi thơ tôi không hạnh phúc nhưng chưa từng thiếu tiền. Làm việc ở đó chỉ vì thích cảm giác mạnh khi suy đoán giá thị trường, so ra, cuộc sống trong giảng đường đại học quá tẻ nhạt.”

“Nhưng tôi nghĩ, mỗi chúng ta đều có khả năng phải làm việc cả đời, sao không tranh thủ lúc còn là sinh viên mà hưởng thụ cuộc sống không có áp lực?”

“Cái mỗi người muốn học đều khác nhau, cảm giác hưởng thụ của mọi người cũng không giống nhau.”

“Thì ra, tính cuồng việc của con người là bẩm sinh.”

Gia Thông cười, “Có thể nói như vậy. Tôi quen lão Lý ở đó. Ông là phó giám đốc trong công ty, phụ trách toàn bộ việc kinh doanh. Ông là thạc sĩ tài chính của trường đại học Yale, chức vụ đó với ông là sự si nhục. Tôi học từ ông rất nhiều điều mà giảng viên trong đại học không thể truyền dạy.”

“Vậy tại sao ông ta lại ở ẩn trong cửa tiệm nhỏ mà bán cà phê?”

“Cuộc đời ông ta rất phức tạp, đợi khi em qua đó uống cà phê rồi nghe ông ta tự kể.”

“Anh có cảm thấy tôi nhiều chuyện lắm không, gì cũng muốn biết.”

“Trẻ con có tính tò mò là chuyện bình thường mà.” Nhâm Nhiễm vẫn không cãi lại, cô tiếp tục hỏi: “Anh luôn làm việc chung với lão Lý à?”

“Tôi làm việc ở đó hai năm, thực tế khi làm việc chưa đầy ba tháng thì tôi đã hiểu, chúng tôi cầm tiền của khách, cứ luôn phân tích giá cả lên xuống của đậu, bắp, gạo... về bản đồ K, không ngừng quan tâm thời tiết, chính trị của Mỹ, nhưng tất cả hợp đồng đều không đưa vào thị trường Mỹ, tất cả chỉ là một bàn cờ của các đại gia ở Hồng Kông. Lão Lý thấy tôi tự ngộ được điều này, kinh ngạc vô cùng. Khen tôi có năng lực hơn người.” Nhớ về chuyện cũ, Gia Thông trông rất vui vẻ, miệng luôn nở nụ cười.

“Cái đó... không phạm pháp hay sao?” – Nhâm Nhiễm chần chừ hỏi, Gia Thông không nhịn cười được, cô biết ẩn ý trong nụ cười đó, nhưng cô không phục.

tôi.” “Không được dùng hai chữ ấu trĩ đề

“Không hổ thẹn là con gái của luật gia, đầu tiên nghĩ đến điều này. Đương nhiên, không thể gọi là phạm pháp, có thể lúc đó hợp đồng tương lai trong nước còn là một khái niệm, mọi người đều đổ xô vào đầu tư. Nhưng xu hướng kinh doanh luôn tồn tại song song với việc hoàn thiện chính sách, pháp luật. Tôi vẫn tiếp tục kinh doanh các hợp đồng tương lai trong thị trường Mỹ, đồng thời học hỏi lão Lý. Sau khi ông chủ Malaysia rút vốn đi, tôi chuyển sang kinh doanh các hợp đồng tương lai hợp pháp trong nước, chưa dừng lại bao giờ. Đại học thì miễn cưỡng đậu tốt nghiệp, đại khái là đích thực chưa từng yêu đương theo ý của cô.”

“Lại nữa, theo ý tôi là sao? Sao chuyện nào đến chỗ anh cũng chia thành hai phần khác nhau, sự lý giải của tôi và anh khác biệt nhiều lắm sao?” – Cô không phục.

Gia Thông không trả lời vì đáp án đã quá rõ ràng. Xe đã vượt qua cầu đi vào thành phố. Ánh đèn hai bên đường tan vào người anh khiến anh trở nên lung linh huyền bí. Nhâm Nhiễm nhận thức rõ sự cách biệt quá lớn giữa tuổi tác và hiểu biết của hai người, cô buồn rười rượi.

“Lại buồn rồi à? Tôi không biết cách dỗ ngọt con gái đâu nhé. Nào, nói tôi biết, em thích trò tiêu khiển nào?”

Cô bực dọc, “Tôi không có chí lớn, chỉ thích ăn chơi hưởng lạc thôi.”

“À, khá lắm, đáng tiếc là tôi không thể ăn chơi hưởng lạc cùng em, Nhâm Nhiễm.”

Cơn giận đột nhiên tan biến, cô hỏi nhỏ: “Chẳng phải nói chuyện đó không nghiêm trọng sao? Anh đi lâu lắm à?”

“Không biết chừng, một mình tôi rất khó quyết định mọi việc.” Ngừng một lúc, anh nói: “Đừng lo lắng cho tôi, cũng đừng nảy sinh tình cảm với tôi. Nhâm Nhiễm, tôi lớn hơn em quá nhiều, trải nghiệm quá phức tạp, không thích hợp với em. Em nên hẹn hò với chàng trai trẻ tuổi như Kỳ Gia Tuấn và hưởng thụ cuộc sống sinh viên.”

Câu nói thẳng thắn đến mức không chừa đường lui ỉnh, Nhâm Nhiễm xót xa, “Dường như các anh đều hiểu rõ hơn bản thân, cái gì là thích hợp cho tôi.”

Gia Thông buồn cười, “Nếu mọi người đều nói như vậy thì cũng đáng được cân nhắc kĩ.”

“Anh biết rõ là không hợp, sao lúc này không để em về trường, mà còn... ôm em vào lòng?”

Anh tắt lời, một lúc sau mới đáp: “Đúng vậy, anh đã mâu thuẫn với chính mình. Không biết tại sao, cứ nhìn em buồn thì anh không kiềm được lòng, quả là tội lỗi, cứ dỗ ngọt em trước rồi tính sau.”

Giọng nói anh mang đầy chế giễu, anh vừa liếc mắt sang Nhâm Nhiễm, quả nhiên, cô đang tức điên người, tròn tròn mắt nhìn anh.

“Thế nhưng, anh phải thừa nhận, lúc ôm em vào lòng, người em mềm nhũn, cảm giác rất thoải mái.”

Mặt cô đỏ bừng đúng như anh dự đoán, cô sụp hai mí, thì thầm: “Anh chưa từng yêu mới lạ.”

“Anh lí giải về tình yêu thật sự khác với em. Anh cũng không dự định vào vai trai tơ trước mặt em, đương nhiên anh đâu từng có bạn gái và không chỉ là một.”

Nhâm Nhiễm không ngây thơ đến mức ấy, cô hiểu hàm ý của anh. Lúc này xe đang chạy ngang qua con phố sầm uất nhất trong khu thương xá, cứ cách một đoạn đường ngắn là có đèn đỏ, dòng người đi bộ đèn nghị băng qua đường trên vệt ngựa vằn. Cô hoang mang nhìn dòng người tuôn chảy một cách bất ngờ ấy. Đèn xanh bật sáng, xe khởi động tiếp, cứ như thế, lúc chạy lúc dừng đến khi đèn hai bên đường mờ hẳn, bóng tối bình lặng trở lại.

Gia Thông chở cô đi ngược lại con cầu vượt lúc họ đến, đường bên này thông thoáng hơn, họ nhanh chóng trở về cổng trường đại học tài chính.

Anh giảm dần tốc độ, đậu xe vào lề: “Chúc em một kì nghỉ vui vẻ, rồi em sẽ nhanh chóng quên anh.” “Anh có chút tình cảm với tôi, đúng không?”

Gia Thông cười nhạt, “Ồ, đương nhiên rồi! Anh vốn không phải là người có tính nhẫn nại để dễ dàng trẻ con.”

“Em cũng thích anh.”

Sự thẳng thắn của cô không làm anh ngạc nhiên: “Người em thích không phải là anh, em chỉ cảm thấy anh không giống như các chàng trai mà em từng gặp, em chỉ thích cảm giác thần bí của một người đàn ông xa lạ.”

Nghe lời phân tích hết sức lí trí và tỉnh táo của Gia Thông, cô hoàn toàn không có cách phân biệt, chỉ biết im lặng ngồi nghe.

“Em không hợp với anh. Đừng nói tương lai anh đangมืด mù và sắp phải rời khỏi đây. Cho dù anh ở lại đây cũng không thể hẹn hò và bắt đầu một tình yêu thuần khiết như em mong đợi.”

“Nhưng anh vừa thừa nhận anh thích em...” Nhâm Nhiễm bồn chồn, cắn chặt môi.

Gia Thông bình thản: “Anh nói thẳng với em thế này. Quy luật phát triển tình cảm giữa anh và phụ nữ anh thích thường là: chỉ cần cô ta bằng lòng và có thể chịu trách nhiệm với hành vi của mình, vừa khéo đúng lúc tâm trạng anh thoải mái thì anh sẽ dẫn cô ta về khách sạn.”

Nhâm Nhiễm trố mắt, há hốc mồm. Gia Thông tận hưởng nét mặt của cô với tâm trạng phức tạp, anh bật cười.

“Quả nhiên đã hăm dọa được em. Em thấy đó, thế giới của người trưởng thành thẳng thắn và trực tiếp như vậy, anh không có tâm trí theo đuổi người khác, càng không có thời gian nhàn rỗi để làm những việc không đâu. Điều quan trọng là, anh không thể cứ mãi huyền bí và thuần khiết trước mặt các cô nàng, cũng không hi vọng các cô nàng gửi gắm quá nhiều tưởng tượng lãng mạn nơi anh.”

“Cho nên một chút tình cảm với em là hoàn toàn vô nghĩa, đúng không?”

“Tình cảm ít hay nhiều thì cũng có ý nghĩa của nó chứ, Nhâm Nhiễm, em ngây thơ và quá nhỏ. Anh thích em nên quyết định hiền từ với em. Anh sẽ không quyến rũ em lún sâu hơn, càng không dẫn vào phòng khách sạn. Đó không phải là cái em cần, càng không phải là điều mà anh nên làm.”

Lời nói của anh đã khiến cô chùn bước, cô gỡ đai an toàn đưa tay về phía cửa. Nhưng trong chốc lát, cô thay đổi ý định, trở ngược vào: “Nói em biết, anh định đi đâu?” “Anh không có ý giấu em, trước mắt anh chưa có kế hoạch rõ ràng, anh phải xem tiến triển sự việc mới quyết định.”

“Cho em số điện thoại của anh.” Nhâm Nhiễm lại đề nghị, lấy bút và sổ ghi chép trong cặp ra, “Ít nhất thì ngày mai anh sẽ vẫn chưa đổi số đúng không? Ngày mai em sẽ mua di động, nhắn số của em cho anh.”

Gia Thông chau mày nhưng anh vẫn ngoan ngoãn khai báo số điện thoại. Cô nường theo ánh đèn đường ghi chép cẩn thận. Anh vừa định mở lời thì cô ngược đầu lên, nét mặt tươi tỉnh hẳn.

“Nếu như anh thật sự có hơi thích em thì anh vẫn sẽ lưu số của em. Nếu tiện, hãy liên lạc với em.”

“Như thế để làm gì?”

“Chính anh cũng tự nói, anh không nhẫn nại với tất cả mọi người, cho nên, với em, vẫn có sự khác biệt, đúng không?”. Ánh mắt cô long lanh như biết nói, cô nhìn thẳng vào anh: “Anh yên tâm, em sẽ không ủ rũ chờ đợi anh gọi điện, vì thế anh không có gánh nặng. Em biết anh cảm thấy em sẽ rất ấu trĩ, không muốn lời thôi với em. Nhưng em sẽ trưởng thành, sẽ học được lối sống của người lớn. Anh cũng có khả năng quay về, thậm chí còn có thể thích em nhiều hơn. Chuyện tương lai ai đoán trước được? Có lẽ đến lúc đó, cách nhìn về tình yêu của em sẽ khác, sẽ cảm thấy anh chẳng thú vị tí nào, biết đâu còn nói với anh, ‘Chú này, đừng đến phiền cháu nữa nhé’.”

Gia Thông ngạc nhiên rồi cười ồ ngay sau đó, nụ cười như ánh mặt trời lần đầu tiên ngự trị trên gương mặt anh, anh đưa tay vuốt ve tóc cô: “Cô bé thông minh ạ, được thôi, anh sẽ lưu số điện thoại của em, chờ ngày tiếp nhận sự khinh bỉ của em.”

Nhâm Nhiễm xuống xe, đến khi đã đi hẳn vào trong trường mới dám quay đầu lại, cô núp trong bóng của tòa nhà nhìn vọng ra, thấy chiếc xe Mercedes màu đen cũng vừa nổ máy rẽ ra đường, xe tăng tốc độ rồi biến mất trong tầm nhìn của cô.

Cô thở một hơi thật dài, bước nhanh về kí túc xá, giờ này đương nhiên là đã qua giờ khóa cổng, may mà mấy ngày nghỉ hè cô quản lý không nghiêm khắc như lúc trước, chỉ đóng hờ cổng lớn. Cô men dọc theo ánh đèn trở vào phòng, lấy khăn tắm vào tắm gội theo thói quen. Cô thay áo ngủ, leo lên giường.

Đầu óc cô bây giờ là một mớ hỗn loạn, chập chững và không phóng thích đi đâu được. Cô vẫn cảm thấy cảm giác ngọt ngào và lâng lâng đang lan tỏa, khiến cô bay bổng. Đây là lần đầu tiên trong đời cô đã phải lòng người khác giới – hơn nữa còn là một người đàn ông nguy hiểm và xa lạ.

Cô và người đàn ông cô yêu phải rời xa trong khoảng khắc. Khoảng cách như vực sâu nghìn dặm nhưng cô lại không hề hoang mang, sợ hãi.

Tình yêu sẽ được tiếp diễn như thế nào, cô không tưởng tượng cụ thể. Trong thâm tâm, cô thích tình yêu trong tinh thần nhiều hơn. Cô còn nhỏ, cô biết rõ cuộc sống của mình có quá nhiều việc có thể xảy ra trong tương lai. Đối với biệt li, cô không đau buồn và chán nản.

10. Chương 17

Chương 17

Nhâm Nhiễm cùng Gia Tuấn quay trở về quê nhà tại thành phố Z. Triệu Hiểu Việttiếp đãi cô vô cùng chu đáo, bà đã dọn dẹp sẵn cho cô một căn phòng hướng về phía nam ở lầu 2 trong khu biệt thự, căn phòng được trang trí rất tao nhã và ấm cúng.

Kỳ Hán Minh chỉ về nhà ăn cơm một lần vào ngày mà họ trở về, ngoài ra ít khi về nhà đúng giờ. Triệu Hiểu Việt và Gia Tuấn đã quá quen thuộc với hành tung bất định của ông.

Gia Tuấn lớn lên tại thành phố này, tính tình lại khá ham chơi nên bạn bè nhiều vô hạn. Anh vừa đặt chân vào nhà là điện thoại reo liên tục, tiếp theo đó thì lịch hẹn hò, đi chơi, dã ngoại... được xếp kín. Ngày thứ hai sau khi về nhà, anh đã lái xe vì vụ cùng bạn bè tận hưởng kì nghỉ.

Triệu Hiểu Việt lắc đầu than thở với Nhâm Nhiễm: “May mà nó đi học bên ngoài chứ nếu học ở đây, suốt ngày ăn chơi với đám cậu ấm này hết như con ngựa hoang không ai giữ được, chắc tóc của dì cũng bạc sớm.”

Nhâm Nhiễm cười thầm, không tố cáo cuộc sống sinh viên của Gia Tuấn ở trường cũng ăn chơi ở mức độ tương tự.

Gia Tuấn dẫn Nhâm Nhiễm tham gia một số buổi dã ngoại mà anh cho là thích hợp với cô. Nhưng cô phát hiện, từ hồi anh nửa đùa nửa thật nói cô làm bạn gái anh, dường như anh đã nghiệm một sở thích – thích chăm sóc cô như chăm sóc bạn gái trước mặt bạn bè. Bạn của anh cũng mặc nhiên hiểu họ là một đôi, điều này khiến cô ngượng ngùng, bối rối không ít.

Khi anh gọi cô đi chơi nữa, cô lắc đầu: “Không đi, không đi, không vui gì hết.”

Triệu Hiểu Việt cũng cau mày: “Tuấn con, một cô gái ngoan hiền như Tiểu Nhiễm, đừng suốt ngày dắt người ta vào trong quán bar, KTV chứ. Nơi đó toàn lui tới cô nàng không đàng hoàng, ăn mặc thì chẳng giống ai, trang điểm nhố nhăng, hơn nữa dục những kiểu người nào, con cũng bớt lui tới đó đi.”

Nhâm Nhiễm cười giải vây cho anh: “Không hẳn đâu dì, bây giờ có nhiều sinh viên cũng thích hát karaoke. Con sợ ồn lại không thích uống rượu, không có đề tài nào để nói chuyện cùng nhóm bạn anh Tuấn nên tránh làm họ mất vui.”

“Được, được, được. Hôm khác anh ra bãi biển cắm trại câu cá rồi dắt em đi sau nhé.”

Nhâm Nhiễm cũng không phải cứ ở nhà suốt.

Trở về nơi cô sinh sống trước đây, cô không thể không nhớ về cuộc sống lúc trước. Với sự dẫn đường của Gia Tuấn, họ đã đến mộ của Phương Phi. Xưa nay cô rất sợ đến đó, hễ đặt chân vào đó là cảm giác đầu óc có tiếng vọng bên tai nhắc nhở cô và mẹ đã cách biệt mãi mãi, không thể bên nhau được nữa. Cô không thể tỏ mộ như người khác, không thể đứng rất lâu trước linh vị để tưởng niệm người đã mất, cô chỉ nán lại một lúc thì đã thúc Gia Tuấn về. Thỉnh thoảng cô về thăm nhà quét dọn nhà cửa, lau chùi bụi bặm, mở cửa sổ cho thoáng. Cô còn trở về thư viện nơi mẹ làm việc trước đây và ở hẳn cả ngày trong thư viện. Mọi cảnh, mọi tình đều nhẹ nhàng chạm vào vết thương của cô, cô u buồn triền miên.

Dù sao cũng đang sống trong nhà người khác, cô không mong muốn cứ giữ vẻ mặt đau buồn hoài, cô cố gắng sinh hoạt bình thường, tránh để dì Triệu và Gia Tuấn lo lắng. Cô thử liên lạc với vài người bạn trung học, tuy lúc đó cô bận bịu chăm sóc mẹ nên cũng chẳng có bạn thân nào rồi sau đó lại chuyển trường đến nơi khác. Nhưng bạn cũ hẹn gặp mặt xem phim, ăn uống, chia sẻ cuộc sống sinh viên với nhau thì cũng khá thú vị.

Lúc Gia Tuấn rảnh rồi thì cũng hào hứng xung phong đưa đi đón về. Anh buông lời đánh giá rất ư độ lượng về sở thích ăn KFC, xem phim tình cảm, shopping quần áo của các cô nữ sinh: “Chỉ cần em thấy vui là được!”

“Cái đó lành mạnh hơn nhiều so với rượu chè tiệc tùng của anh.” Nhâm Nhiễm không đồng tình.

“Đừng nghĩ anh hư hỏng đến thế chứ, anh chỉ thích cuộc sống của mình sôi động hơn thôi mà. Hơn nữa, chỉ cần em lên tiếng muốn anh đi cùng, anh sẽ bỏ hết sở thích của mình mà không một lời oán thán.”

Nhâm Nhiễm thờ ơ: “Thôi đi anh, đừng nịnh nọt em nữa! Lần sau không được gấp thức ăn cho em, anh không thấy ánh mắt mẹ anh rất kì lạ, hôm nay dì lại nói với em điều gì rất khó hiểu. Nào là dặn dò em cứ xem đây như nhà mình, đừng quan tâm đến cha em, mặc kệ ông ta muốn gì. À, anh biết cha em định làm gì không?”

“Anh không rõ.” Mắt Gia Tuấn chớp vài cái, anh nhún vai: “Anh đoán mẹ đang vui đó. Hôm qua mẹ nói với anh, nếu anh theo đuổi được em làm bạn gái anh mới là giỏi.”

“Anh làm thế hòng hù em dọn về nhà em ở phải không?”

“Ấy, đừng, đừng. Anh giỡn thôi mà.” Gia Tuấn cản lại, cười nói: “Em cứ yên tâm mà ở đây, gia đình anh không làm cái chuyện bắt cóc con gái nhà lành đâu.”

Nhâm Nhiễm bất an nhưng nhìn phong thái thoải mái của Gia Tuấn lại cảm thấy mình quá đa nghi, anh vẫn rất mực quan tâm chăm sóc cô, và cô cũng quen với cách ăn nói thiếu chín chắn của Gia Tuấn. Cô đành tròng mắt nhìn anh: “Sau này đừng đùa giỡn kiểu vô bổ đó nữa để tránh dì hiểu lầm. Cô bạn họ Nhạc gì đó của anh, nghe nói luôn thương thầm anh, không có khả năng tiến xa hơn sao?” “Cô ta đàng hoàng quá, không thú vị.” “Bạn học của em, Mạc Mẫn Nghi rất thích anh, cô ấy trông rất xinh, lại lanh lẹ hoạt bát, hôm qua anh cũng thấy rồi đó, nó nhìn thấy anh là đỏ mặt, ha ha!!!”

“Một cô bé lóc chóc, không thú vị.” “Không thú vị, lần nào anh chia tay với người ta cũng nói không thú vị, anh mới tí tuổi mà đã mất năng lực yêu rồi à?”

Gia Tuấn cười nham nhở, sáp sát vào mặt cô: “Nếu như với em, anh chắc chắn sẽ không nói là không thú vị, em xem, chúng ta quen nhau bao năm nay, anh chưa từng chán ghét em.”

Nhâm Nhiễm chưa kịp gõ đầu anh thì anh đã cười ha ha bỏ ra ngoài. Cô bất lực nhìn theo dáng anh đi, cũng bật cười.

Đêm hôm đó, cô và Mạc Mẫn Nghi bước ra từ rạp chiếu phim của thương xá, Gia Tuấn hứa đến đón cô, nhưng khi họ xem xong thì Gia Tuấn gọi điện đến nói đang kẹt xe, bảo họ đợi tí.

Hai cô nàng dạo quanh các gian hàng trong thương xá, đảo mắt nhìn quanh các sản phẩm bày bán trong gian hàng và không ngừng thảo luận về bộ phim vừa xem. Mạc Mẫn Nghi là cô gái hoạt bát, thẳng thắn, Nhâm Nhiễm thích cá tính bộc trực của cô. Nhưng hôm nay cô nàng bỗng lập lờ: “Bạn có thấy Gia Tuấn rất tốt với bạn không?”

Nhâm Nhiễm mất tự nhiên với vấn đề đó: “Anh ấy giống như anh trai của mình, đương nhiên tốt với mình rồi.”

Mạc Mẫn Nghi không đồng tình: “Mình cũng có anh trai, cái tốt của một người anh trai với em gái chẳng lẽ mình không biết sao? Nếu có người bắt nạt mình, anh mình chắc chắn sẽ đập kẻ đó một trận tơi bời. Nhưng anh sẽ không nhẫn nại đưa đi đón về, càng không xách đồ như một cu ly đi theo sau khi mình mua quần áo.”

“Mình quen anh ấy bao lâu thì cũng chỉ được lần đó. Hôm đó đúng lúc anh rảnh mới đi theo bọn mình rồi tiện thể chê quần áo mình mua đến tệ hại, thường thì anh ta cũng mặc kệ mình đấy chứ.”

Mẫn Nghi lắc đầu, “Bạn xem, hôm nay anh ấy còn gọi điện căn dặn nào là trời nóng, bạn đừng chen xe buýt làm gì để anh ấy đến đón. Đổi lại là anh mình đó hả, anh chẳng thèm quan tâm mình đi xe buýt hay đi bộ về nhà, quá lắm là thấy mình về trễ sẽ la mình một trận. Nhâm Nhiễm, tin vào trực giác của mình, anh ấy với cậu, không đơn thuần chỉ là tình cảm anh em.”

Nhâm Nhiễm là con một, nghe bạn mình nói thế, cô vừa hoài nghi vừa phiền não. Cô cảm thấy Gia Tuấn có rất nhiều biểu hiện của một người anh trai như Mẫn Nghi nói, nhưng khi nói đến trực giác, cô thấy bất an.

Cô vừa định phủ nhận thì đột nhiên tê cứng người.

Trước mặt cô là một gian hàng nữ trang nổi tiếng, ánh đèn được sắp xếp rất kidiệu, tia sáng rơi tập trung vào ngay trung tâm của tấm nhung đậm màu, kế bên là mô hình một bàn tay ngọc ngà yếu đuối, ngón tay giữa đeo chiếc nhẫn kim cương được gọt giữa tinh xảo, lung linh dưới ánh đèn. Phần khác của tủ kính đều tối mờ và phản bóng của một người đàn ông cao to đang đứng cách đó không xa. Anh ta tay cầm di động, vừa đi vừa gọi điện, dù hòa mình giữa dòng người tấp nập nhưng anh vẫn rất nổi bật – Nhâm Nhiễm tim đập liên hồi, không ai khác – đó chính là Gia Thông, thậm chí cô còn nhìn thấy anh đưa mắt nhìn về phía cô một cái rồi bỏ đi.

Cô nhìn không chớp mắt vào tủ kính, cố xác định rõ vị trí của anh nhưng anh bước đi quá nhanh và vội vã biến mất trong phạm vi phản chiếu của tủ kính. Lúc này cô mới bừng tỉnh vội quay mình, phía trước toàn ánh đèn chói lóa, người qua lại nhộn nhịp, một người qua đường chạm ngang vai cô. Cô không nhìn thấy dáng người cao to nổi bật trong đám đông đó nữa.

“Này”. Mẫn Nghi sốt sắng lay tay cô, “Bạn không giận mình vì lời nói ban nãy chứ, mình chỉ nói vậy thôi, anh ta thích bạn cũng là lẽ thường tình mà.”

“Không có, không có.” Cô lắc đầu liên hồi, “Có gì đâu mà giận chứ. Nhưng tình cảm của Tuấn đối với mình không như bạn nghĩ đâu, anh ta chỉ thích quen với các cô nàng nóng bỏng, đâu giống như mình. Bạn chưa thấy những cô bạn gái anh ta trước đây, dáng người nào cũng như bạn, hết như người mẫu.”

Mẫn Nghi đỏ mặt, “Anh ta từng có rất nhiều bạn gái lắm sao?”

“Cậu đừng hiểu lầm, anh Tuấn thực ra không lăng nhăng.” Nhâm Nhiễm biện hộ cho bạn theo bản năng, “Chúng ta còn rất nhỏ, phải quen biết nhiều người khác nhau, mới biết ai thích hợp với mình nhất.”

Mẫn Nghi gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, tiếng sét ái tình thì quá hiếm hoi.”

Chuyển đề tài thành công, Nhâm Nhiễm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Gia Tuấn đến, anh lái xe đưa Mẫn Nghi về nhà rồi đưa Nhâm Nhiễm về trước cổng biệt thự, nói là tối nay có tiệc không về nhà ăn cơm.”

Kỳ Hán Minh cũng về nhà trễ như thường lệ. Nhâm Nhiễm và Triệu Hiểu Việt ngồi ăn giữa căn phòng rộng lớn, tâm trạng đều hơi lạc lõng.

Triệu Hiểu Việt không có thói quen ba hoa các chủ đề gia đình như các quý phu nhân cùng tuổi, thường trông bà rất lạnh lùng. Nhâm Nhiễm hiểu tính cách của bà, không nghĩ rằng bà lạnh nhạt với mình. Vả lại, dáng người cao to trong tú kính ở thương xá ban nãy đã cướp mất hồn cô, không tâm trạng đâu mà tìm đề tài trò chuyện cùng bà nữa.

Bữa cơm kết thúc một cách khó khăn, cô xin phép lui về phòng trên lầu 2 ngồi bên ghế sofa cạnh cửa sổ nhìn vào di động.

Di động được mua vài tiếng trước khi cô về thành phố Z. Gia Tuấn cứ thắc mắc: “Trước đây cứ nói em mua di động, em nói không cần thiết. Bây giờ sao lại đột nhiên muốn mua?”

“Để liên lạc dễ hơn mà.” Cô cười giả lả.

Trên đường đến sân bay, cô loay hoay gõ lung tung theo sách hướng dẫn, Gia Tuấn trông mà bực bội. Anh giật lấy điện thoại rồi lưu số của mình vào trước tiên. Cô vẫn chưa biết cách sử dụng chức năng tin nhắn lắm, đành nhân lúc Gia Tuấn kí gửi hành lí mà gọi vào số điện thoại ghi lại đêm hôm đó.

Gia Thông bắt điện thoại rất nhanh, “Xin chào, ai ở đầu dây?”

“Là em, Nhâm Nhiễm, đây là số di động của em. Anh đã hứa là sẽ lưu số em. Lúc tiện, hãy liên lạc với em.” Cô nói lưu loát đến nỗi bản thân cô cũng ngạc nhiên, giống như đã học thuộc và tập dợt nhiều lần từ trước.

Giọng Gia Thông dịu dàng: “Được, chúc em một kì nghỉ vui vẻ. Tạm biệt.” Đó là cú điện thoại duy nhất của họ. Nhâm Nhiễm lưu số của anh, không biết đã suy nghĩ điều gì mà cô lưu bằng cái tên viết tắt bằng phiên âm: “JC”

Cô âm thầm soạn nhiều tin nhắn nhưng đều xóa sạch trước lúc gõ lệnh gửi. Những lời đó cô đọc còn cảm thấy ngây ngô, rõ ràng là nỗi nhớ nhung của một cô bé nhàn rỗi trong kì nghỉ, chẳng ý nghĩa gì, càng làm anh ta thêm chán ghét.

Một tuần sau, cô kiểm chế không được nữa đã gửi một tin nhắn đi, đợi nửa ngày trời cũng không thấy hồi âm. Cô nhắc mấy gọi số điện thoại đó, chỉ nghe giọng của cô tổng đài “Điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Cô vẫn không bỏ cuộc và gọi lại vào khi khác nhưng vẫn không liên lạc được. Anh đã bốc hơi như anh từng tiên đoán và hoàn toàn không nhắn số điện thoại mới cho cô.

Nghỉ hè hơn một tháng, cô có quá nhiều thời gian nhớ về anh, dần dần cô phát hiện, hình ảnh của anh trong tâm trí công ngày càng lu mờ.

Cô hoàn toàn không dám khẳng định, anh có thật sự lưu số điện thoại của cô như anh đã hứa.

Cô cũng không dám khẳng định, người đàn ông nhìn thấy qua tú kính lúc nãy chính là Gia Thông chứ không phải bóng xuất hiện trong sự tưởng tượng của mình.

hồi.”

11. Chương 18

Chương 18

Hôm sau, thời tiết rất âm u, khí áp thấp đến khiến người ta ngạt thở. Không cần xem dự báo thời tiết, Nhâm Nhiễm và người dân trong thành phố đều biết có một cơn bão sắp kéo đến. Bị ảnh hưởng bởi thời

tiết, hôm nay công gủ trưa lâu hơn mọi ngày. Cô tỉnh dậy, gà gập bước xuống bếp mở tủ lạnh lấy nước ép trái cây, vừa định đưa lên miệng uống thì nghe tiếng xe hơi chạy vào sân, Nhâm Nhiễm tưởng Gia Tuấn về, cô thò đầu ra, xe vừa đậu vào là chiếc xe BMW màu xám, Kỳ Hán Minh đang bước xuống xe, ông ít khivề nhà sớm như vậy.

Nhâm Nhiễm bước ra chào ông, Kỳ Hán Minh trông khá phiền muộn, ông nghiêm nghị nhìn vào cô: “Đi Triệu của cháu đâu?”

“Dạ, chắc trong thư phòng trên lầu.”

Kỳ Hán Minh gật đầu, vội vã bước lên. Nhâm Nhiễm cảm thấy ối bức, dắt chú chó Shepherd trong nhà Gia Tuấn ra ngoài dạo. Cô muốn tản bộ dọc theo con đường khu biệt thự nên tiện thể dắt nó đi dạo. Thường thì chỉ lúc xế chiều, người dắt chó đi dạo trong khu biệt thự mới nhiều. Thời gian này rất yên tĩnh. Cô đi đúng một vòng quanh khu biệt thự rồi dắt chú chó quay về nhà và cho nó vào chuồng, chuẩn bị lên lầu. Cô nghe thấy tiếng loảng xoảng vọng ra từ phía thư phòng, nghe như tiếng cửa đồ sứ. Cô giật thót người, đứng lại lắng nghe, thoang thoang nghe được tiếng cãi vã. Cô vội xoay người liền trông thấy chị giúp việc họ Vương cũng bước ra từ phòng của mình, đứng tựa vào thành cửa nhìn lên lầu.

“Sao vậy?”

“Cô giáo Triệu và Kỳ Tổng đang cãi nhau.” Chị Vương lắc đầu than thở, “Hai người đóng cửa phòng cãi nhau cả ngày trời, nào có ai dám khuyên can.”

Nhâm Nhiễm cũng không dám khuyên can họ, cô nghĩ bụng, người khách như cô nên biết điều vờ như không biết chuyện mà quay vào phòng, hay gọi điện cho Gia Tuấn bảo anh ta về? Gia Tuấn xưa nay luôn tránh né quan hệ gay gắt giữa cha và mẹ anh, dường như cũng chẳng phải là người thích hợp để khuyên can.

Cánh cửa trong thư phòng đột nhiên bật mạnh ra, giọng phẫn nộ của Triệu Hiểu Việt vang vọng rõ ràng: “Ông đừng hòng giao cả tính mạng và tài sản của cả nhà cho thằng con hoang của ông...”

Con hoang – từ ngữ thô tục này khiến cô chau mày, cô chưa kịp kinh ngạc trước hành vi hung tợn của một người vốn đoan trang như Triệu Hiểu Việt thì chợt nhận ra, người con hoang mà dì Triệu nói chính là Gia Thông. Cô chưa kịp phản ứng thì Kỳ Hán Minh đã xách vội cặp đi xuống lầu với nét mặt rất nặng nề, cô không trốn đi đâu được, đành gọi: “Bác Kỳ.” Kỳ Hán Minh gượng cười: “Tiểu Nhiễm, bác phải đi ngay.”

“Bác Kỳ,” cô gọi ông lại như một bản năng: “Có phải có việc gì gấp không?”

Cô thường không dò la điều gì, Kỳ Hán Minh đang tức tối cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ dừng lại gật đầu: “Ừ, có việc gấp. À, cha cháu có gọi điện đến, thôi, để hôm khác có thời gian ta nói tiếp. Chào cháu.”

“Chào bác.”

Nhâm Nhiễm lên lầu, nhẹ nhàng trở về phòng mình. Cô cứ cảm thấy bất an, đoán đo suy nghĩ mãi mới đi đến thư phòng của Triệu Hiểu Việt, cửa đã được mở, cô có thể nhìn thấy bình hoa vỡ vụn dưới đất. Còn Triệu Hiểu Việt thì tóc tai bù xù, mặt đỏ gay bất thường, đôi môi tái nhợt, đang đờ người trên ghế, bỗng chốc trông bà già đi rất nhiều.

Cô lấy chổi rồi gõ nhẹ cửa bước vào, Triệu Hiểu Việt vẫn bất động. Cô quét sạch mảnh thủy tinh vụn trên đất, gọi chị Vương hâm ly sữa nóng mang lên đặt trên bàn.

“Dì ơi, uống chút sữa nóng, có cần con gọi điện bảo anh Tuấn về không?”

Triệu Hiểu Việt lắc đầu: “Nó quay về thì có ích gì? Đã khiến con chê cười, Tiểu Nhiễm, dì cứ tưởng mình không còn sức tranh giành điều gì, nhưng hôm nay lại bỏ mặc khách trong nhà mà cãi ầm lên.”

“Dì đừng giận, có chuyện gì, có thể bàn bạc lại với bác Kỳ.”

“Con thật là một cô bé ngây thơ, dì và bác đâu còn có thể giải quyết chuyện chỉ qua bàn bạc.”

Hiệu Việt cười nhạt, bà đột nhiên đứng dậy, “Không được, dì phải đi một chuyến.”

Bà cầm di động gọi cho em gái mình: “Em về công ty trước, gọi cả chồng em nữa, giữ lại toàn bộ hợp đồng, sổ sách và các tài khoản quan trọng. Chị đi tìm con hồ li tinh và thằng con hoang đó, xem rốt cuộc bọn họ muốn gì?”

Nhâm Nhiễm bàng hoàng nhìn Triệu Hiểu Việt.

Không biết bên kia đã nói gì, mắt của Hiểu Việt bén tia lửa hận, “Em hoàn toàn không hiểu, chị không nhượng bộ được nữa, chị nhẫn nhịn bao năm nay là vì cái gì? Tài sản đó là chị để lại cho con Ngọc và thằng Tuấn, tuyệt không thể mặc họ cướp đi, để rồi con cái của chị cuối cùng phải trắng tay.”

Triệu Hiểu Việt đặt điện thoại xuống, Nhâm Nhiễm cẩn thận hỏi, “Trễ rồi, dì còn đi đâu nữa ạ?”

“Dì có chút chuyện, con đừng hỏi.” “Dì ơi, hay con gọi anh Tuấn về!” Triệu Hiểu Việt lắc đầu, lấy chìa khóa xe xuống lầu, Nhâm Nhiễm theo sát phía sau, biết chắc là không ngăn lại được, đành điện cho Gia Tuấn nhưng Gia Tuấn không bắt máy.

“Tiểu Nhiễm, con tránh sang một bên, nhanh!” – Triệu Hiểu Việt tức giận. “Dì đừng đi, đợi anh Tuấn về rồi tính.” “Con vốn không hiểu, Tiểu Nhiễm, nếu dì cứ né tránh, kết cục sẽ thảm hại như mẹ con.”

Nhâm Nhiễm ngơ ngác nhìn bà, mặt trắng bệch. Triệu Hiểu Việt hối hận vì đã lỡ lời, bà bối rối, “Xin lỗi, Tiểu Nhiễm, dì giận đến hồ đồ, con đừng ngại...”

“Con đều biết cả, dì ạ.” Nhâm Nhiễm sụp mặt.

“Vậy à? Thằng Tuấn nó cứ dằn dì mãi bảo đừng nhắc trước mặt con. Dì luôn đồng tình với mẹ con, một phụ nữ lương thiện, nhưng lương thiện thì có ích gì? Con tránh ra nhanh lên, hôm nay dì nhất định phải đi.” Triệu Hiểu Việt bước lên xe, ghim chìa khóa vào, ra dấu yêu cầu cô tránh ra.

Lúc này, Gia Tuấn gọi lại, Nhâm Nhiễm vội bắt máy: “Anh Tuấn, mẹ anh định lái xe đến tìm... mẹ của Kỳ Gia Thông, anh về nhanh lên.”

Gia Tuấn kinh ngạc, “Em ngăn mẹ lại, mẹ điên rồi sao?” Triệu Hiểu Việt không còn nhẫn nại nghe hai người nói điện thoại, bà nổ máy, chuẩn bị lui xe. Nhâm Nhiễm quýnh đến phát khóc: “Em không ngăn lại được, dì dẫn đi rồi, chẳng lẽ anh muốn em nằm chặn bánh xe, ngăn dì lại à?”

“Em bình tĩnh nào, bây giờ em lên xe đi theo mẹ anh, nói anh biết hai người đang đi về hướng nào, anh lập tức lái xe đến ngăn bà lại.”

Nhâm Nhiễm hết cách, cô vòng ngược qua bên kia, mở cửa kế bên buồng lái rồi ngồi lên xe.

Triệu Hiểu Việt cắn răng: “Nhâm Nhiễm, xuống xe.” “Dì, dì đợi anh Tuấn về được không?” Triệu Hiểu Việt mặc kệ cô, đạp ga lái xe thẳng ra khỏi biệt thự. Nhâm Nhiễm giữ liên lạc với Gia Tuấn, bảo anh biết tên các con phố họ đi ngang, Gia Tuấn cứ quýnh lên: “Hai người đi về phía thành nam, bây giờ anh đang ở ngoại ô, đến đó phải mất khá nhiều thời gian. Tiểu Nhiễm, em theo sát mẹ anh, đừng để bà làm chuyện dại dột.”

Nhâm Nhiễm đành phải đồng ý.

Hai mươi phút sau, xe của Hiểu Việt dừng phía dưới một khu chung cư cao cấp, bà bước nhanh xuống xe. Nhâm Nhiễm bỏ ngõ vừa bước theo vừa nói vọng qua điện thoại: “Đây B khu chung cư Tú Phong trên đường Tú Phong, dì bấm chuông căn hộ 2802. Anh qua đây nhanh lên!”

Bộ đàm vọng ra tiếng người đàn bà, giọng phổ thông rất chuẩn: “Xin hỏi ai vậy?”

Triệu Hiểu Việt chua ngoa: “Trần Trần Trần, tôi đây. Căn nhà bà đang sống là tài sản chung của tôi và chồng tôi, chắc không từ chối tôi đến thăm bà chứ?”

Bên kia im lặng, Triệu Hiểu Việt nói thêm: “Bà cứ trốn mãi trong đó cũng được, dù gì thì hôm nay tôi sẽ không bỏ đi dễ dàng như vậy.”

Một lúc sau, cánh cổng căn hộ hiện ra chữ “OPEN”, Triệu Hiểu Việt đẩy mạnh bước vào. Nhâm Nhiễm đành đi theo bà.

Nhâm Nhiễm lập tức đoán được, đó là mẹ của Gia Thông, hai người đều có khuôn mặt hao hao giống nhau, rất thanh thoát, sống mũi bà cũng cao quắp như điều hâu. Chỉ là người đàn bà này trông có vẻ đang rất

hoảng hốt, mắt nhấp nháy liên tục, bà không điềm đạm như Gia Thông. Hơn nữa, Nhâm Nhiễm nhanh chóng nhận ra, dung mạo người đàn bà đang bước sang tuổi trung niên này chỉ mức tầm tầm bậc trung, bà đang mặc bộ đồ ở nhà trông rất giản dị, khác xa với các cô “vợ bé” mà cô hay tưởng tượng.

Triệu Hiểu Việt bước vào nhà, bà ta hoảng hốt bước theo sau.

Đó là căn hộ chung cư cỡ vừa nhưng được trang trí rất cầu kì, rèm cửa bằng pha lê chiếu sáng khắp nhà. Triệu Hiểu Việt nhìn quanh, “Hừ, không ngờ Kỳ Hán Minh lại si tình bà như vậy, bà và ông ta đến nay được 25 năm rồi đúng không? Ngoài căn hộ này, ông ta còn cho bà những gì?”

“Bà Kỳ, 20 năm trước chẳng phải chúng ta đã thống nhất là không làm phiền lẫn nhau sao, lần này bà đến đây làm gì?”

“Hay cho câu không làm phiền lẫn nhau, Trần Trần Trần, bà còn nói được câu đó à? Năm xưa tôi nể tình bà dắt theo đứa con, không nhẫn tâm dồn bà đến đường cùng, bây giờ bà lại dụ dỗ Kỳ Hán Minh chuyển toàn bộ gia tài cho thằng con hoang chết tiệt của bà, bà cho là tôi sẽ đồng ý sao?”

“Chuyện không như bà nghĩ, bà Kỳ, việc kinh doanh của con trai tôi có chút vấn đề, nó cần tiền xoay sở. Hai mươi năm nay nó chưa từng yêu cầu cha nó làm bất cứ việc gì, tôi chỉ hy vọng Hán Minh có thể...”

“Bây giờ tôi nói bà hay, thằng đàn ông như Kỳ Hán Minh, tôi đã nguội lòng từ lâu rồi, ông ta muốn làm gì, tôi không quan tâm. Người thân của tôi hiện giờ chỉ còn đứa con gái và con trai tôi.” Triệu Hiểu Việt nghiêm nghị nói tiếp, “Bà đã chiếm đoạt chồng tôi, nhưng được thôi, nếu ông ta đề tiện thì tôi cũng chấp nhận và cũng không thêm quan tâm, ông ta thích làm gì tôi mặc kệ, không liên quan đến tôi, dù sao cuộc hôn nhân này chỉ tồn tại trên danh nghĩa. Nhưng hà cớ gì bà lấn bước chiếm đoạt gia tài nhà họ Kỳ, nếu bà muốn tổn hại đến quyền lợi của con cái tôi thì bà đừng hòng mơ tưởng.”

“Thằng Thông cũng là con trai của Hán Minh, nó...”

“Nhà họ Kỳ chỉ có một đứa con trai, tên là Gia Tuấn, còn về thằng Thông gì đó, nó chỉ là một đứa con hoang, là tạp chủng của hai người, không ai thừa nhận nó. Bà muốn thay nó tranh giành tài sản nhà họ Kỳ sao? Được, đợi Kỳ Hán Minh tắt thở rồi tính. Tôi sẽ chăm sóc tốt ỳnh, cố gắng sống thọ hơn ông ta, đến lúc đó, bà có thể kiện tôi ra tòa, xem được chia bao nhiêu cơm thừa canh cặn, ha ha!!!”

Giọng của Triệu Hiểu Việt vang vọng khắp phòng. Nhâm Nhiễm nghe mà lạnh người, nhưng trông sắc mặt của bà, cô lo lắng vô cùng, vội kéo bà lại: “Dì, dì đừng như vậy...” Triệu Hiểu Việt xua tay, nhìn thẳng vào gương mặt cũng đang tái xanh của Trần Trần Trần: “Bây giờ tôi nói rõ với bà, năm xưa tôi và Kỳ Hán Minh thỏa hiệp rất rõ, không có sự đồng ý của tôi, ông ta không có quyền xử lý tài sản của công ty. Nếu ông ta tự ý chuyển tiền cho hai người, tôi sẽ liều mạng với ông ấy. Đừng nói đến việc đem cả khu công nghiệp thế chấp cho ngân hàng, thằng con hoang nhà bà gây bao sóng gió bên ngoài, tin chắc là giờ đây có không ít người đang tìm nó, nếu bà dám yêu cầu Hán Minh nữa, tôi lập tức công bố hành tung của nó, xem nó có kết cục như thế nào.”

“Bà có thể thử xem, bà Kỳ.”

Một giọng nói trầm ngâm vang lên, Kỳ Gia Thông bước ra từ căn phòng đối diện phòng khách. Nét mặt anh vẫn chai sạn không cảm xúc, một tháng không gặp, trông anh gầy hơn trước. Nhâm Nhiễm đỡ đỡ nhìn anh, nhưng anh không ngó ngang gì đến cô.

Triệu Hiểu Việt bật cười, “Mày cho là tao không dám à? Tao sợ gì? Đây có lẽ là phương pháp giải quyết nhanh nhất.”

Trần Trần Trần xông lên ôm lấy Gia Thông, nói hàm hồ, “Con ra đây làm gì, vào trong, à không, con đi nhanh lên, cái gì bà ta cũng dám làm.”

Bà tuyệt vọng nhìn Triệu Hiểu Việt: “Bà Kỳ, tôi xin bà, bà đừng làm như vậy, bà muốn gì, tôi cũng đồng ý.”

Triệu Hiểu Việt cười hớn hở: “Tôi muốn gì ư? Bà cho tôi được sao? Người đàn bà tội nghiệp à! Con cò trong tay bà chỉ duy nhất có Kỳ Hán Minh, cảm ơn, tôi đã không còn hứng thú với ông ta lâu lắm rồi.” “Tôi có thể rời xa Hán Minh, không bao giờ gặp ông ta nữa...”

“Đủ rồi...” Kỳ Gia Thông lớn tiếng cắt ngang, sau đó nhẹ nhàng gỡ tay mẹ ra, giọng vẫn lạnh lùng, “Mẹ, lần sau đừng gạt con quay về như vậy. Nếu không sau này mẹ bệnh thật con cũng mặc kệ. Chuyện của con không liên quan đến mẹ, đừng làm chuyện đại dột nữa.”

“Nghe hay nhỉ, đã thúc ép Kỳ Hán Minh thế chấp khu công nghiệp rồi mà còn phải tay sạch sẽ.” Triệu Hiểu Việt lạnh như băng. “Lời tao lúc nãy, tin chắc là mày đã nghe hết, không cần tao phải phí sức lặp lại chứ?”

“Tôi không phí sức nói lại lần thứ hai với người khác bao giờ, cho nên, bà Kỳ, tôi chỉ nói một lần, tốt nhất là bà hãy nghe cho rõ. Kỳ Hán Minh làm gì, không liên quan đến tôi, tôi sẽ không tiếp nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào của ông ta. Bà hãy rời khỏi đây ngay và đừng đến chỗ này nữa. Nếu bà còn đến đây lần nữa, tôi sẽ khiến hai đứa con bà phải hối hận tại sao họ lại mang họ Kỳ.”

Kỳ Gia Thông nói rất ôn hòa nhưng toàn thân anh sắc mùi thuốc nổ, mọi người trong phòng đều im phăng phắc.

Anh đưa mắt liếc sang Triệu Hiểu Việt, bà không nói được câu nào.

Ánh mắt đó lướt qua bà ta và dừng lại trên người Nhâm Nhiễm, Nhâm Nhiễm phút chốc bị đóng băng dưới ánh mắt xa lạnh lùng đó.

Lúc này, tiếng chuông đột nhiên vang lên nhưng không ai cử động, mặc cho tiếng chuông reo ầm ĩ. Nhâm Nhiễm lách khỏi ánh mắt Gia Thông bước qua cầm lấy ống nghe, Gia Tuấn đang dưới lầu.

“Anh Tuấn, em và đi xuống ngay.” Cô nói ngắn gọn rồi gác ống nghe, bước lấy lấy Triệu Hiểu Việt, “Dì, chúng ta về thôi.”

12. Chương 19 - 20

Chương 19

Nhâm Nhiễm dìu Triệu Hiểu Việt bước đến thang máy, cô phát hiện người bà ướt đầm mồ hôi, cô cũng không giỏi hơn bà, hai tay toát đầy mồ hôi lạnh, khó chịu vô cùng.

Họ vừa ra khỏi tòa nhà liền trông thấy Gia Tuấn đứng bên ngoài.

“Mẹ, mẹ điên rồi à?”. Anh cũng đầm đìa mồ hôi, vừa sốt sắng vừa tức giận, “Lại dẫn cả Tiểu Nhiễm đến nhà người đàn bà này.”

Triệu Hiểu Việt đau khổ: “Tuấn, con nghĩ mẹ đến đánh ghen rồi chuốc nhục vào thân à? Hai mươi năm trước mẹ không có ý định đó, huống chi tới tuổi này.”

“Được rồi, đừng nói nữa, đi thôi.” Gia Tuấn không muốn bàn chuyện này trước mặt Nhâm Nhiễm, anh cau mày.

Triệu Hiểu Việt vẫn đứng im, “Mẹ không thể giấu con nữa, Tuấn. Cha con điên rồi, chiều nay quay về nói với mẹ, ông ta muốn điều động hết tất cả nguồn vốn lưu động trong công ty, còn có ý định thế chấp cả khu công nghiệp.”

“Ông ta muốn làm gì?”

“Ông ta có thằng con hoang với người đàn bà này, chắc con đã biết.”

Gia Tuấn chán ngán gạt đầu: “Đó có phải là bí mật gì đâu!”

“Toàn bộ nguồn vốn trong trái phiếu riêng lẻ của nó đã bị đóng băng, nghe nói có người đang tìm nó khắp nơi, cha con muốn lấy tiền lấp vào khoản hao hụt đó để giữ lại tính mạng cho nó.”

Nhâm Nhiễm và Gia Tuấn đều giật thót người, Gia Tuấn cố lấy lại tinh thần, chần chừ nói, “Nếu liên quan đến tính mạng, mẹ muốn cha mặc kệ thì chắc chắn là không được.”

“Tuấn, con ngây thơ quá. Con có biết đó là con số khổng lồ cỡ nào không? Đền hết cả gia tài nhà họ Kỳ cũng chưa chắc xong chuyện. Huống chi, nó dựa vào gì mà lấy hết cả gia sản nhà mình?”

“Có nghiêm trọng vậy không?”

“Cha con lúc nào cũng hết lời khen thẳng con hoang này, còn thổi phồng với người ngoài ông có thẳng con trai là thiên tài trong ngành tài chính, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, tài giỏi hơn người cha nhường ta biết mấy.” Triệu Hiểu Việt đầy căm phẫn, “Bây giờ nó gây ra tai họa lớn như vậy mà lại mở miệng đòi cha con cứu nó, đừng có hòng! Nó và mẹ nó đều là tên ăn cướp, cướp chồng từ tay mẹ, cướp đi người cha từ con và chị con, bây giờ lại muốn cướp tài sản thuộc về chúng ta. Trừ khi mẹ chết, nếu không mẹ tuyệt không đồng ý.”

“Mẹ, có chuyện gì, về rồi nói.”

“Về ư?”, Triệu Hiểu Việt gằn giọng, “Bây giờ chúng ta đến công ty, dì và dượng con đã đến đó, cùng bàn bạc phải làm gì tiếp theo. Con không thể cứ như trước đây, lơ là chuyện công ty rồi trút toàn bộ gánh nặng ẹ.”

Gia Tuấn chỉ biết gật đầu, “Dạ”

Nhâm Nhiễm lập tức phát hiện đôi tay run rẩy của bà khi cầm chìa khóa, “Anh Tuấn, e rằng dì không thể lái xe.”

“Xe của anh để tạm ở đây. Mẹ, đưa chìa khóa cho con.” Gia Tuấn đón lấy chìa khóa từ tay mẹ, dìu mẹ ngồi vào vị trí kế buồng lái, quay đầu nói với Nhâm Nhiễm: “Lên xe nhanh lên, Tiểu Nhiễm.”

Nhâm Nhiễm bần loạn: “Anh Tuấn, anh đi với dì đến công ty đi, em không qua đó đâu, em có hẹn với Mẫn Nghi đến nhà một người bạn.”

“Thời tiết thế này...” Gia Tuấn kịch liệt phản đối, nhưng chợt nhận ra rằng Nhâm Nhiễm vốn không muốn tham gia vào chuyện xấu trong gia đình anh, vội gật đầu, “Thôi được, em chú ý an toàn. Đến giờ gọi điện cho anh, anh đến đón em.”

Nhâm Nhiễm trông thấy xe đi ra, vừa cảm giác tội lỗi vừa hoang mang. Đương nhiên là cô không có hẹn với Mẫn Nghi, nhưng đích thực cái tin mà Triệu Hiểu Việt vừa nói đã đốt cháy lòng cô. Cô nghĩ ngay đến tình cảnh của Gia Thông, tim nhảy thót đến tận cổ họng, nghẹn đến khó thở, cộng thêm không khí ngột ngạt của thời tiết, tim cô cứ đập nhanh một lúc rồi ngừng đập, lại đập nhanh hơn, không tuân theo quy luật nào, lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh.

Cô đứng bất động như cây cột nhớ đến ánh mắt lạnh lùng và xa lạ của Gia Thông hiện lên trước mắt, cô lại ớn lạnh cả người.

Trời bắt đầu nổi gió, rác và bụi bặm trên đường bay tung tóe. Cuối cùng, bão cũng ập đến. Mây đen kéo đến xám xịt, người đi đường tăng nhanh tốc độ, hi vọng về đến nhà trước cơn bão.

Cô lấy hết can đảm chạy đến khu chung cư, bấm chuông căn hộ 2802, một lúc sau, giọng Trần Trân Trân vang lên: “Aidó?”

“Chào dì.” Nhâm Nhiễm lắp bắp, “Cháu... muốn tìm Kỳ Gia Thông.”

“Đây không ai tên Kỳ Gia Thông.” Cuộc đối thoại kết thúc nhanh chóng.

Nhâm Nhiễm hết cách, cô ngược nhìn lên tòa nhà cao 33 tầng trên đường Tú Phong cao sừng sững, cô nhìn chung quanh rồi tìm đến một quán nước đối diện đường, gọi một ly trà sữa, đến ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ.

Máy điều hòa trong quán chỉnh ở nhiệt độ vừa phải, Nhâm Nhiễm vốn đã sợ đến lạnh người, nên càng cảm thấy lạnh hơn. Lúc này, cô mới phát hiện mồ hôi trên lưng đã thấm ướt áo sơ mi đang mặc.

Trong quán nước, ngoài chủ quán thì chỉ có mỗi cô ngồi đó, ti vi treo trên vách tường được chỉnh đến đài bản xứ, đang trình chiếu các dự báo về cơn bão. Ngoài cửa sổ, mưa nặng hạt dần, thỉnh thoảng trông thấy những cây dù bị gió thổi đến biến dạng đang cùng chủ của nó vội vã chạy ngang qua.

Cô cầm chặt ly trà sữa lạnh băng, thờ thẩn nhìn hạt mưa rơi tí tách trên mặt đất, không biết đã ngồi bao lâu, cô chợt trông thấy chiếc xe taxi trống khách chạy đến, đang do dự không biết nên dầm mưa xông qua

đó không thì bỗng nhìn thấy Gia Thông đang đứng trước khu chung cư Tú Phong và đi thẳng về phía taxi. Cô vội vã đứng dậy xông ra khỏi quán nước, băng nhanh qua đường, vỗ mạnh cửa xe vừa khép lại.

Gia Thông kinh ngạc ngược nhìn, mở cửa lái cô vào, toàn thân cô đã ướt đầm.

“Sao cô còn ở đây, chưa xem kịch xong à?”, anh lạnh lùng.

Nhâm Nhiễm trông lui thủi và âm ức: “Em không có ý định đến đây xem kịch, em... chỉ lo lắng cho anh.”

Gia Thông không hề động lòng, cúi gập: “Cô ngồi xe này đi, tôi đón chiếc xe khác.”

Anh vừa định mở cửa xuống xe thì Nhâm Nhiễm đã nắm chặt tay anh, anh quay đầu lại. Trước ánh mắt sắc bén của anh, cô co rúm người nhưng vẫn không chịu buông tay: “Em thật sự rất lo lắng cho anh.”

Gương mặt cô ướt sũng, nhưng vẫn trông rất rõ ánh mắt long lanh đang loang nước. Trước mặt cô bé quá đổi thành khẩn và lo lắng ình vô ngàn, toàn bộ phần nộ của anh đều tan biến. Lúc này, bác tài bực dọc lên tiếng: “Hai vị, rốt cuộc có đi không? Đừng cản trở tôi kinh doanh chứ!”

Gia Thông cúi đầu nhìn xuống tay Nhâm Nhiễm, nước mưa trên áo men theo cánh tay chảy xuống, tay lạnh cóng, anh ôm chầm lấy cô rồi đưa cô vào lòng: “Đến Đê Cảnh. Mở máy lạnh nhỏ một chút, cảm ơn.”

Gió thổi mạnh đến nỗi hai hàng cây bên đường đều nghiêng ngả, mưa như trút nước, chiếc taxi đi trên đường như thuyền cô giữa biển, Nhâm Nhiễm co người vào vòng tay Gia Thông nhìn về phía trước, chỉ thấy cần gạt nước vạt liên tục, phía trước là một màn trắng xóa, tầm nhìn mờ lung, trong lòng cô cũng rất mờ lung.

Đê Cảnh là một khách sạn 5 sao nằm ngay trung tâm thành phố Z. Taxi phóng nhanh trong cơn bão dừng tại đích đến. Gia Thông trả tiền xe, dắt Nhâm Nhiễm vào trong. Đại sảnh hào hoa trong khách sạn nào nhiệt đến bất ngờ, từng đoàn khách nước ngoài mang theo hành lý đứng chờ tại đại sảnh, họ đang nói chuyện bằng tiếng Anh, có lẽ thời tiết đã phá hỏng hành trình của họ.

Gia Thông dẫn cô xuyên qua đoàn du khách, bước lên thang máy đến căn phòng ở lầu 20. Sau khi bước vào phòng, anh lập tức lấy chiếc áo sơ mi từ trong tủ đưa cho cô: “Vào phòng tắm thay đồ đi.”

Nhâm Nhiễm lạnh run người trong không khí phòng máy lạnh khách sạn, cô vội giam mình trong phòng tắm, cởi bỏ quần áo bị ướt, vớ khăn tắm lau khô người và thay áo sơ mi vào. Anh cao hơn cô nhiều, chiếc áo mặc trên người cô dài đến đầu gối, rộng thùng thình.

Cô xắn tay áo lên, nhìn vào hình ảnh xa lạ của mình trong gương, lòng đầy nghi hoặc. Cô đang muốn làm gì? Đêm hôm nay, lần đầu tiên cô tự hỏi mình.

Đương nhiên là cô chẳng có đáp án nào cho bản thân.

Nhâm Nhiễm bước ra với đôi chân trần, thấy Gia Thông đứng uống rượu bên ô cửa sổ, toàn bộ rèm cửa đều được vén lên, mưa bão đập mạnh qua ô cửa, cả thế giới đắm chìm trong cơn mưa dữ dội. Cô bước qua, nhìn ánh đèn mờ ảo trong mưa.

“Gọi điện kêu người đến đón cô hay tôi nhờ khách sạn sắp xếp taxi?”. Gia Thông nâng ly, chậm rãi lắc lư chất lỏng màu hổ phách trong đó, uể oải nói.

“Anh đến đây được mấy ngày?”. Cô hỏi thay vì trả lời.

“Ba ngày.”

“Vậy người em gặp trong thương xá vài hôm trước là anh, đúng không?”

Gia Thông vẫn điềm đạm như thường ngày, không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào. Anh uống cạn rượu trong ly rồi lấy chai rượu Whisky bên cạnh, rót tiếp vào, “Tôi cứ ngỡ là chỉ có những phụ nữ hám chồng mới đứng trước quầy nhân, nào ngờ các cô bé cũng có sở thích đó.”

“Tại sao anh không gọi em?”. Cô bất giác cất cao giọng chất vấn, nhưng lại nhụt chí ngay, cô hạ giọng, “Hoặc gọi điện thoại cho em cũng được.”

“Em cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn với em sao?”

“Lại nữa, sao anh lại suy nghĩ phức tạp vậy?”

Gia Thông vẫn một hơi uống cạn rượu trong ly, đặt ly xuống. Quay đầu nhìn cô, cười mỉm: “Nhâm Nhiễm, cảnh tượng hôm nay em chứng kiến đã quá tệ hại, chẳng lẽ vẫn chưa đủ để đánh tan mơ tưởng màu hồng trong suy nghĩ của em sao?”

Nhâm Nhiễm ngược nhìn anh, “Đâu phải hôm nay em mới biết anh là con của ai, xin đừng đánh giá tình cảm của em nông cạn thế!”

Gia Thông như bị chọc cười, anh nhếch môi nhưng cuối cùng vẫn không lộ nụ cười ra ngoài, anh chọc cô đầy ác ý: “Vậy tình cảm của em với Kỳ Gia Tuấn được xem là thế nào? Theo như em nói, hai người chỉ đơn thuần là tình cảm hai anh em, nhưng tình huống như vậy mà bà Kỳ cũng dắt theo em, dường như đã xem em là dâu trong nhà.”

“Đừng hiểu lầm, đó chỉ là trùng hợp...” Gia Thông bỏ ngoài tai lời phản bác của cô, “Được rồi, bất kể tính chất tình cảm như thế nào. Nếu thật sự như lời bà ta, anh là mối nguy đe dọa đến gia sản của Kỳ Gia Tuấn, em sẽ lo lắng cho ai hơn?”

Nhâm Nhiễm không lên tiếng, chiêm trợn tâm trí cô lúc này toàn sự lo lắng cho anh, chưa kịp nghĩ đến điều này.

“Em xem, đây chẳng phải là một sự lựa chọn khó khăn sao? Chuyện chưa xảy ra thật thì em đã khó xử rồi.”

Gia Thông cười thành tiếng, anh nhéo vào cằm cô, để cô trực diện với bản thân: “Cô em, tình cảm của em không nông cạn, nhưng cô em đã thần thánh hóa những hoang tưởng về một người đàn ông xa lạ, bây giờ tỉnh ngộ vẫn còn kịp.”

Lời phán xét lạnh lùng làm lòng cô đau nhói. Mặt cô lại đỏ bừng, cô đẩy mạnh tay anh ra: “Em chỉ lo lắng cho anh, nếu anh cảm thấy nực cười thì chẳng còn gì để nói.”

“Cảm ơn sự quan tâm của em. Cuộc sống của em quá bình lặng, khó tránh khỏi cảm giác tẻ nhạt, mong muốn trải nghiệm một tình yêu đầy cảm giác mạnh. Anh hoàn toàn hiểu được cũng không nghi ngờ lòng thành của em. Thế nhưng anh phải nhắc nhở em, đừng lãng phí tình cảm vào anh.”

Nước mắt Nhâm Nhiễm dâng lên trong mắt, cô vật vờ kiềm chế, hít thở thật sâu, một lúc sau mới lên tiếng: “Em chỉ hỏi anh một câu, tình hình của anh có nghiêm trọng như dì Triệu nói không?”

Gia Thông úp mở: “Có người đang tìm anh, nhưng trí tưởng tượng của bà Kỳ quá phong phú, thật sự không giống như cảnh truy sát như phim điện ảnh. Chẳng qua những người đó khống chế anh, tiến tới khống chế nguồn tiền đang bị đóng băng và đồng thời buộc anh thao túng nguồn tiền theo yêu cầu của họ, một cách nói khác của sự giam cầm, cho nên đích thực anh phải né tránh.”

Cô suy nghĩ lời nói của Gia Thông, sau đó gật gù: “Em không hiểu sai thì, anh không nguy hiểm về tính mạng, đúng không, vậy thì em yên tâm.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, “Có lẽ anh nói đúng, em đích thực vừa nực cười vừa phiền phức, em quyết định sau này sẽ tự tiêu hóa những điều phiền toái của mình, không dùng tình cảm quấy nhiễu anh nữa. Chúc anh may mắn, em đi đây.”

Chương 20

Nhâm Nhiễm vừa định đi khỏi thì Kỳ Gia Thông đã dang tay ôm cô vào lòng. “Thực ra anh đang tự đấu tranh quyết liệt với chính mình. Anh nói với bản thân, cô bé ngây thơ khờ khạo này, anh nên thả cô ta đi. Nhưng nếu em thật sự bỏ đi thì anh lại không nỡ.” Anh thì thầm vào tai cô.

Cô tức giận, đánh mạnh vào người anh: “Đây là ý gì?”

“Anh sợ anh thả em đi, sau này sẽ không còn có người nói với anh, ‘Em rất lo cho anh’.”

Anh vòng hai tay ra sau, ôm chặt cô, dường như đang chọc ghẹo. Nhưng giọng nói luôn điềm đạm và lạnh nhạt đó đã bộc lộ nét dịu dàng và thương cảm. Cô xúc động òa khóc và thôi không kháng cự nữa, lặng lẽ tựa vào người anh.

“Anh lại chọc em khóc rồi à! Thật là tội lỗi!” Cô âm ức: “Em không khóc.”

“Được, không khóc.” Anh an ủi, môi anh lướt nhẹ qua vành tai cô rồi dừng lại trên đôi mắt, anh hôn vào giọt nước mắt đọng lại. Hơi thở anh nồng mùi rượu Whisky và thoang thoang mùi thơm thuốc lá, cảm giác xa lạ và nguy hiểm tràn ngập.

Môi anh tiếp tục lướt nhẹ xuống dừng lại trên đôi môi mềm mại của cô, cách tiếp xúc này khiến mặt cô lại đỏ bừng. Cô lui nhẹ về phía sau muốn nhìn rõ nét mặt của anh, nhưng khoảng cách của hai người quá gần, mặt của anh phóng to vô hạn trong tầm nhìn của cô, cô không thể nhìn rõ, chỉ cảm giác được, nụ hôn của anh càng lúc càng mặn nồng, anh ngậm chặt môi cô, rồi vào sâu bên trong.

Thì ra, hôn không đơn thuần là một va chạm và tiếp xúc giản đơn, nó chứa đựng cả một khát khao phức tạp, và cả sự chiếm ngự, chọc ghẹo, quyến luyến tha thiết. Côn hăm mất theo phản xạ, hoàn toàn không biết đáp trả thế nào, chỉ bị động mở miệng ra, mặc anh đi thẳng vào trong, quần quýt đấm đuổi.

Cô loạng choạng bước về sau, anh ép sát cô vào khung kính cửa sổ, sau lưng cô, tấm thủy tinh trơn trượt đã lạnh băng do nước mưa phun tạt, đầu cô dựa vào kính, có thể nghe rõ tiếng mưa hắt mạnh vào. Còn trước mặt cô là một cơ thể cường tráng, đang lan tỏa một sức nóng mà cô hoàn toàn xa lạ.

Đây không phải là lần đầu anh ôm cô, những vòng tay lần trước đều dịu dàng vô hại, chỉ làm cô đắm chìm trong mê mẩn và sung sướng. Nhưng lần này, lần đầu tiên cô cảm nhận được dự cảm không qua kiểm chế của anh, nó lớn mạnh, trực tiếp và nguy hiểm, cô hoảng hốt và bất lực. Mưa bão ầm ỹ sau lưng cô được ngăn cách bởi ô cửa sổ, còn nụ hôn của anh, những vuốt ve của anh, như một cơn bão vô hình ập đến người cô, nhấn chìm cô.

Nụ hôn kéo dài trong bao lâu, cô hoàn toàn không có khái niệm.

Gia Thông không hành động tiếp.

Khi Nhâm Nhiễm bình tĩnh trở lại, phát hiện anh đang ngồi trên ghế sofa, còn cô thì nằm gọn trong lòng anh.

Anh cúi đầu nhìn cô, đó là lần đầu tiên anh thể hiện tình yêu của mình. Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi căng hồng của cô. Toàn bộ giác quan của cô đột nhiên nhạy cảm khác thường, tim cô đập nhịp nhàng theo ngón tay của anh, phảng phất từng đường vân môi đều tràn ngập khát vọng, cô gần như muốn há miệng cắn chặt ngón tay đó. Thế nhưng, cô quá nhát gan và không dám phóng túng cho dự cảm của mình, cô gồng cứng người như chuẩn bị cho cuộc chiến. Cô chưa từng có cảm giác này bao giờ, điều đó khiến cô sợ hãi bất an, cô ôm chặt eo anh, né tránh ngón tay anh, vùi gương mặt đang nóng bừng bừng vào lòng anh.

“Anh sẽ ở đây bao lâu?”. Cô thì thầm, cố gắng chuyển sự tập trung của mình.

“Anh không hề có dự định đến đây. Chẳng qua là mẹ anh nói dối là bà đang lâm bệnh nặng, anh không thể không về thăm.”

“Đừng trách dì, dì cũng rất lo cho anh.” Gia Thông không lên tiếng: “Anh vẫn phải đi sao?”

Một lúc lâu không nghe anh trả lời, cô đoán được đáp án, ôm anh chặt hơn. “Chuyện sau này, sau này hãy tính. Anh dẫn em đi ăn.”

Lúc này, di động cô đặt trên bàn trà vang lên, Gia Thông vươn mình lấy giúp cô, Gia Tuấn gọi đến, cô vội bắt máy.

Gia Tuấn hỏi cô đang ở đâu, cô sợ hãi buột miệng nói: “Em đang ở nhà bạn học, anh Tuấn.”

Gia Thông buồn cười nhéo vào sống mũi cô, mặt cô đỏ bừng, bắt lấy ngón tay anh, nói tiếp: “Mưa lớn quá, anh không cần đến đón em, hôm nay em sẽ ở lại đây.”

Gia Tuấn thở dài, “Được thôi, bây giờ anh thực sự không thoát thân được, mẹ và dượng bắt anh đối chiếu sổ sách cùng họ.”

“Vậy anh bận việc của anh nhé, bye anh.”

Cô đặt điện thoại xuống, bắt gặp ánh mắt trêu ghẹo của Gia Thông, cô bồn chồn không yên. Gia Thông hiển nhiên không muốn xoáy vào vấn đề đó, chỉ than thở: “Em ở lại đây, quả là thử thách sức chịu đựng của anh.”

Cô hiểu ý anh, ngượng ngùng nói: “Em ngủ ghế sofa bên ngoài được rồi.”

Anh cười, “Chỉ một đêm thôi thì anh còn kiềm chế được.”

“Ngày mai anh phải đi rồi à?”

“Vốn dĩ hôm nay anh đi, nhưng vì bão chuyển bay bị hủy.”

Cô chồm dậy ghì chặt cổ anh, tựa đầu vào vai anh, “Anh muốn đi đâu? Nói em biết được không?”

Anh vuốt tóc cô, “Nhâm Nhiễm, em có biết đi nữa cũng rất vô nghĩa. Anh mua vé bay đến Thâm Quyển, nhưng anh chỉ nán lại đó một ngày, xử lý xong việc sẽ lập tức bay sang nơi khác, cụ thể là đi đâu, em không biết thì tốt hơn.”

“Nhất định phải vậy sao? Vậy thì giống như bỏ trốn, hay để bác Kỳ nghĩ cách...”

Gia Thông hất mạnh tay cô, lạnh lùng nói: “Sau này không được nói những lời như vậy.”

“Xin lỗi, em...” Nhâm Nhiễm sốt sắng, “Chỉ là em không muốn anh đi, em hứa sẽ không nói điều này nữa.”

Gia Thông thả lỏng người, “Đừng sợ, anh không giận em, nhưng có một điều, bà Kỳ không nói sai, e rằng có mang toàn bộ gia tài nhà họ Kỳ cũng chưa chắc giải quyết vấn đề anh gặp phải. Huống chi, anh không muốn dính líu gì đến gia đình đó.”

Nhâm Nhiễm nhìn anh trừng trừng, im lặng rất lâu.

“Sao vậy, hết hồn rồi hả?”

Cô lắc đầu, mắt đỏ hoe: “Em còn gặp lại anh không?”

Gia Thông cười, “Đừng hỏi vấn đề này, anh không muốn gặt em, chúng ta vui vẻ tận hưởng đêm nay, sau này em có còn nhớ anh, thì nhớ anh một chút, lỡ như có lãng quên cũng không sao.”

“Anh sẽ nhanh chóng quên em à?”

“Cái này thì em yên tâm. Em cứ hỏi lão Lý thì biết, lúc trước ông ấy giảng bài cho anh đã rất kinh ngạc, bất kỳ thị trường nào anh cần theo dõi, anh đều nhớ rất rõ. Ông ta nói chưa gặp người nào có trí nhớ như một máy chụp hình.”

“Điều đó, với việc nhớ một người là hoàn toàn khác nhau.” “Em thật là khó dỗ, được rồi, sổ của em anh vốn không lưu, nhưng anh chỉ nhìn một lần là thuộc lòng, đủ rồi chứ?”

Nhâm Nhiễm không bị chọc cười, “Vậy anh tả thử cô bạn gái trước đây của anh, được không?”

Yêu cầu này khiến Gia Thông cười dở khóc dở: “Bây giờ em bắt đầu ghen thì thật không hay.”

“Không phải là ghen, anh nghĩ thử xem, bạn gái trước của anh là ai, lúc đó anh thích cô ta ở điểm nào, giây phút vui vẻ nhất của hai người là gì? Nói em biết, điều đó rất quan trọng.”

Gia Thông suy nghĩ một lúc, nãy nê nói: “Anh đã nói với em từ trước, anh chưa từng yêu như em tưởng tượng. Nếu nhất định phải trả lời thì người anh ấn tượng nhất, là cô bạn gái đầu tiên.”

“Tại sao? Vì là mối tình đầu ư?”

“Bởi vì đó là lần đầu tiên anh lên giường với con gái.” Gia Thông thẳng thừng, Nhâm Nhiễm quả nhiên đã cứng họng. Anh thở dài, sờ vào khuôn mặt đang tựa sát vai mình, phát hiện mặt cô nóng như lửa đốt. “Cô bé ngốc nghếch, thật không hiểu em lại truy hỏi chuyện đó làm gì.”

“Em muốn biết anh sẽ nhớ em không?” Nhâm Nhiễm lẩm bẩm, đột nhiên lại ghì chặt cổ anh, thì thầm, “Nếu như em lên giường với anh, có phải anh sẽ nhớ em nhiều hơn không?”

Gia Thông kinh hoàng, “Anh thật không ngờ, em lại nói ra những lời này!”

Nhâm Nhiễm then thùng không dám ngược đầu lên, nhưng vẫn kiên trì: “Có gì không thể nói, anh thích em, em cũng thích anh, người yêu nhau làm việc đó là lẽ thường tình thôi mà?”

“Đừng thử những trò này, Nhâm Nhiễm. Trí nhớ bằng cơ thể không đáng tin cậy, anh không dám chắc rằng anh sẽ nhớ hết người đàn bà từng ngủ chung với anh. Hơn nữa, được anh nhớ, không quan trọng đến mức đó, không đáng để em làm như vậy.”

“Thế nhưng, em muốn ghi nhớ anh.” Nhâm Nhiễm nhỏ nhẹ.

Tay cô ôm chặt người anh, cơ thể đang khoác áo sơ mi của cô dí sát trong lòng anh, mùi hương trên cơ thể cô lan tỏa khiến anh nóng bừng, khả năng tự kiểm chế mà anh luôn tự hào dường như bị dao động. “Anh không phải là thánh nhân, đừng thử thách anh!”

Gia Thông nhẹ nhàng kéo tay cô ra, dặng giọng: “Không, Nhâm Nhiễm. Anh không thể hứa với em điều gì, nếu như là người phụ nữ khác, hiểu rõ anh là hạng người nào, không hề kì vọng gì nơi đây, anh không ngại chuyện gì xảy ra tiếp theo. Nhưng em khác, em trông mong vào anh quá nhiều, anh không thể gánh vác.”

13. Chương 21 - 22

Chương 21

Cơn bão ập đến từ ngoài khơi đã chấm dứt sau một đêm âm ỉ, đâu đâu cũng thấy những nhánh cây bị quật ngã, các tấm bảng quảng cáo rơi ngổn ngang, những cột điện dây đứt lơ lửng, những người dân sầm sập trước tổn thất... Trái ngược với cảnh tượng tàn tạ dưới mặt đất, bầu trời trong xanh đến khó tả, như vừa gột rửa sạch sẽ, các áng mây trong veo nối tiếp nhau bay lượn, ngược đầu nhìn lên, bầu trời cao vời vợi, thanh khiết và lấp lánh, cảm giác như vừa được tái sinh.

Buổi sáng, Gia Thông trả phòng cùng Nhâm Nhiễm bước ra, nói nửa đùa nửa thật: “Nếu một ngày nào đó em chán ngấy tình cảm bông bột này của tuổi trẻ, nhất định phải nói thẳng, đừng ngại ông chú này nhé. Tình cảm của con người rất dễ thay đổi, điều nay anh có thể hiểu được, cũng chấp nhận được. Cũng tức là, khi anh đổi số điện thoại anh sẽ báo em, khi điện thoại anh còn gọi được tức là anh vẫn còn nhớ em.”

Nhâm Nhiễm không biết trả lời câu dẫn dò mang tính lí trí quá đáng của anh như thế nào. Anh từ chối thẳng thừng khi Nhâm Nhiễm muốn tiễn anh ra sân bay: “Anh đưa em về. Anh không thích hình thức hóa một cuộc chia ly, nỗi buồn ấy thật nực cười.”

Nhâm Nhiễm đã biết, Gia Thông vốn không thích cảnh tượng quá lâm li bi đát, cô cũng không bằng lòng dung túng tình cảm trẻ con của mình dậy sóng, anh nói gì, cô đều gạt đầu.

Hai người đậu xe tại cổng sau trường đại học Z, cô chỉ cho anh biết nhà của mình và bảo là muốn đi dạo một lúc. Đến khi nhìn thấy xe taxi của Gia Thông chạy xa dần, cô đột nhiên không muốn về nhà nữa.

Chưa bao giờ cô đi chơi qua đêm bên ngoài chứ nói chi đến chuyện ngủ tại nhà người khác. Dù biết hàng vạn điều không phải, cảm giác tội lỗi lại tự động nhường đường sang một phía, ngập tràn trong tâm trí cô giờ đây là nụ hôn nồng nàn và vòng tay ấm áp đêm hôm qua, cô cần một nơi mà không ai có thể quấy rối để hồi tưởng và tận hưởng lại cảm giác mới mẻ, xa lạ đó.

Cô chột dạ điện về nhà Gia Tuấn, chị Vương bắt máy, chị ta nói với cô trong nhà không có ai, cô giáo Việt và Gia Tuấn đều chưa trở về.

Cô lại gọi vào di động của Gia Tuấn, hỏi anh đang làm gì. Giọng Gia Tuấn khàn khàn, “Mẹ và anh vẫn đang ở công ty, cả đêm qua không ngủ, cha mẹ, cô, dì, chú và dượng tranh cãi kịch liệt trong văn phòng. Sáng sớm nay, ông nội hay tin chạy lên, cảnh tượng càng hỗn loạn hơn, anh không biết khi nào mới tranh cãi xong.”

Nhâm Nhiễm biết bà con của hai nhà Kỳ – Triệu rất nhiều, ông nội của Gia Tuấn không màng gì đến chuyện kinh doanh nữa nhưng vẫn giữ chức Chủ tịch hội đồng quản trị, cô và chú Gia Tuấn đều có không ít cổ phần

trong công ty, còn dì và dượng anh ta đều giữ những chức vụ quan trọng trong công ty. Cô có thể tưởng tượng, nhóm người đó mà tụ lại thì chiến tranh sẽ diễn ra ghê gớm đến nhường nào. Cô cảm nhận sâu sắc nỗi buồn phiền Gia Tuấn đang đương đầu, chỉ biết an ủi anh: “Anh Tuấn, hôm qua Kỳ Gia Thông...” nhắc đến tên này, cô bất giác ngừng một lúc, “Anh ta đã nói là không cần tiền của nhà họ Kỳ, mẹ anh ta cũng có nói sẽ gọi điện cho bác Kỳ ngay. Vấn đề không phải được giải quyết rồi sao.”

“Nhưng cha anh cảm thấy có lỗi với hần, càng muốn giúp hần nhiều hơn, chú anh cũng nói đỡ phía sau, nói Kỳ Gia Thông tài năng siêu phàm, chỉ cần cho hần cơ hội, hần nhất định thành nghiệp lớn.” Gia Tuấn đột nhiên chuyển giọng, “Ý của chú, sau này nhà họ Kỳ không chừng đều trông cậy vào hần, mẹ anh càng giận hơn. Bà nhắc đến chuyện năm xưa, chính chú và ông nội trọng nam khinh nữ, chê mẹ anh sau khi đẻ chị gái không sinh thêm được mụn con nào nên mới đồng ý chuyện cho cha nuôi tình phụ và con riêng.”

Những lời nói hỗn loạn ấy, Nhâm Nhiễm càng nghe càng nhức đầu: “Anh Tuấn, để mặc họ tranh cãi, chuyện này anh không thể lo được, anh cứ xem như gió thoảng qua tai, đừng để trong lòng.”

“Nếu không phải vì thấy mẹ kiên trì tranh giành quyền lợi cho chị và anh đến đáng thương, anh đã bỏ đi lâu lắm rồi, Tiểu Nhiễm, hay cùng bỏ trốn theo anh nhé.”

Nhâm Nhiễm trở mặt, “Anh lại nói xằng gì vậy? Phải chăng khả năng ngôn ngữ anh bị thoái hóa rồi à, anh có biết nghĩa của cụm từ “bỏ trốn theo anh” là gì không vậy?”

“Đương nhiên là biết, tức là em cùng anh bỏ trốn, cao bay xa chạy, đến một nơi không ai quen biết chúng ta sinh sống, anh không cần màng đến cha mẹ, cả đồng nghiệp toái trong nhà, hay biết bao!”

“Anh Tuấn, dì đang đau lòng, chị anh lại đang ở nước ngoài, sao anh có thể chê phiền phức?”

“Nhưng tại sao chúng ta nhất định phải đối mặt với cuộc sống hỗn loạn của họ, họ thích kết hôn với ai, thích chia tài sản cho ai thì mặc kệ. Hai chúng ta ở bên nhau có thể sống cuộc sống đơn giản, sẽ không bị ép phải tham gia vào những chuyện phiền phức này nữa.”

“Anh Tuấn, đó chỉ có thể gọi là bỏ nhà ra đi.”

“Bỏ nhà ra đi là một mình anh, anh muốn dẫn theo em. Tiểu Nhiễm, sau này chúng ta bên nhau mãi mãi, được không?” Anh nói như đang đùa, nhưng có vài phần khiến Nhâm Nhiễm bất an.

Cô dở khóc dở cười: “Anh đi ra ngoài hút thuốc, bình tĩnh trở lại rồi hãy quay trở vào, đừng ăn nói lung tung nữa.”

“Trời, em cứ tưởng anh nói chơi, thực ra anh thật sự muốn làm như vậy.”

“Nếu không phải vì chuyện phiền toái này thì đêm nào mà anh chẳng múa hát vui chơi, còn bỏ trốn theo anh, sống đơn giản, thôi bỏ đi anh!”

“Em thật quá hiểu rõ anh, anh có đến Úc thăm chị một lần, cuộc sống của chị ở đó quả là đơn giản cực kì. Đáng tiếc là nó quá đơn điệu, anh buồn chết đi được.” Gia Tuấn trút giận xong, gượng cười: “Thôi, anh vào đây, em đừng cứ mãi nhốt mình trong nhà, ra ngoài chơi cùng bạn bè đi, anh nghĩ, họ tranh cãi sẽ có lúc mệt mỏi thôi, đợi anh về, anh dẫn em đi chơi.”

Nhâm Nhiễm tắt máy, bước vào trường đại học Z với đôi môi sưng phồng và dấu hôn được che lấp dưới cổ áo. Sân trường vào mùa hè chỉ thấy thoáng vài cây cỏ và học sinh qua lại, bác lao công đang quét dọn lá cây trên mặt đất, sau cơn mưa không khí thật trong lành, vài chú chim non ca hát trên cao, cảnh tượng rất yên bình.

Nhà của cô nằm ngay sau lưng đại học Z, lúc nhỏ, mẹ thường dắt cô vào trường tản bộ từ cổng sau. Từ khi cha làm việc ở đây, mẹ càng đến nhiều hơn. Từng có một khoảng thời gian rất dài, cô từng suy nghĩ như mẹ, sau khi cô tốt nghiệp cấp 3 sẽ đương nhiên vào học tại đại học Z.

Nhưng cuộc sống cô quá nhiều biến cố.

Mẹ mất, còn cô thì bỏ đi đến nơi khác. Bước trên khuôn viên trường này, cô không buồn ngủi khi không có duyên học tại trường mà chỉ ngậm ngùi về tình yêu cô vừa chớm nở, nhớ thương người đàn ông vừa biệt ly.

Cô vốn không tham lam, càng không có hiểu biết trực quan về việc tiếp xúc thân mật giữa nam nữ, nói gì đến dục vọng.

Cái cô xem trọng là cảm giác thân mật.

Mẹ mất, lại đoạn tuyệt qua lại với cha, với một đứa trẻ lớn lên trong tình thương và chăm sóc chu đáo của cha mẹ như cô, dù có quật cường đến đâu, nỗi thương cảm và phần nộ có trào dâng trong lòng, thì vẫn còn một khoảng trống mênh mông từ tận đáy lòng.

Cả đêm, cô nằm trong lòng của một người đàn ông, hưởng thụ tình yêu, sự vuốt ve và vòng tay nồng nàn của anh, sáng sớm tỉnh giấc lại được nhìn thấy gương mặt của anh. Cô nghĩ, cô không thể có yêu cầu nào hơn nữa.

Cô cảm thấy, chỉ ít là bây giờ đã quá đủ.

Nhâm Nhiễm thơ thẩn rải bước trên sân trường, bắt giắc, đã dạo quanh một vòng lớn và dừng tại con phố ngay sau lưng đại học Z.

Con phố này có nhiều tòa nhà cổ kính được xây theo nhiều phong cách khác nhau, có vài nhà được tu sửa thành quán bar, nhà triển lãm tranh, khách sạn gia đình và quán cà phê, chỉ một số ít giữ nguyên hiện trạng. Tương xứng với nó, nhà của cô hoàn toàn không nổi bật. Hai năm không ai sinh sống, lá rơi ngập cả khu vườn, ít nhiều có vẻ hoang tàn. Lần trước, Nhâm Nhiễm chỉ kịp nhìn lướt qua, Gia Tuấn sợ cô vào nhà sẽ nhớ đến mẹ, cô cũng sợ chạm vào nỗi đau của mình, liền vội quay về.

Hôm nay, cô bỗng dưng muốn bước vào nhà, ngồi một mình suy nghĩ về tâm sự của mình, thậm chí thì thầm với người mẹ quá cố, thổ lộ tâm sự không thể nói cùng ai.

Cô đứng trước vườn nhà mình, lấy ra chiếc chìa khóa mang theo bên người. Bất ngờ phát hiện cổng vườn không đóng, chỉ hờ khép lại, quá kinh ngạc, cô bước vào nhà và cố nhớ phải chẳng lần trước đi quá vội vàng, chưa kịp khóa cửa.

Cô ngược đầu nhìn lên, cửa sổ phòng ngủ lớn ở lầu 2 mở toang, cô có thể trông thấy rõ, rèm cửa sổ màu cả phê đang bay lượn trong gió, cô càng kinh ngạc hơn. Cô có thể xác định, lần trước khi ra về đã đóng hết toàn bộ cửa sổ. Nếu lỡ bị sót, căn phòng ắt hẳn đã bị cơn bão hôm qua thổi cho lộn xộn cả. Vừa nghĩ đến căn phòng của mẹ bị phá tung, lòng như lửa đốt, cô hoảng loạn chạy băng qua vườn, đưa tay đẩy cổng chính, cổng được mở ra, cô thừ người: Cô khẳng định mình không thể quên khóa cổng chính mà bỏ đi.

Chẳng lẽ nhà có trộm? Trộm mà cũng viếng thăm căn nhà đã hai năm không người ở? Lại còn nán lại trong nhà vào ban ngày nữa ư? Cô nghi ngờ bước vào, nhìn vào căn phòng phía dưới lầu, không có gì bất thường, cô nhẹ nhàng lên lầu, tay cứ toát mồ hôi lạnh, từng bước từng bước đi vào phòng mẹ.

Cửa phòng mở, dáng mảnh mai của một người đàn bà đang quỳ nửa người trước tủ áo, bên cạnh để một chồng hồ sơ, như đang lục lọi cái gì đó.

Là Quý Phương Bình.

Chương 22

Nhâm Nhiễm chỉ cảm thấy máu xông lên tận não, cô há hốc mồm, nhưng nhất thời không nói được gì, Quý Phương Bình như cảm giác được gì, ngược đầu liền trông thấy cô, hơi bất ngờ, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

“Chào cháu, Tiểu Nhiễm.”

“Sao bà lại dám vào phòng của mẹ tôi? Bà rút ra ngoài.”

“Bình tĩnh nào, Tiểu Nhiễm, cha cháu đang họp ở Bắc Kinh, ông nhận được tin rằng chính phủ đang chuẩn bị quy hoạch khu phố này, toàn bộ nhà phải di dời, ông cố tình nhờ cô đến đây thu thập tài liệu cũ, chuẩn bị liên lạc với các chủ hộ khác, đưa ra một phương án khác với chính phủ, thuyết phục họ giữ nguyên kiến trúc của khu phố này.”

Cô hoàn toàn bỏ ngoài tai lời giải thích: “Tôi lập lại một lần, để đồ xuống, rút ra khỏi nhà tôi ngay.”

Quý Phương Bình đành đặt hồ sơ xuống, đứng dậy chau mày nói: “Nhâm Nhiễm, chúng ta không thể đối xử với nhau một cách lí trí hơn sao? Ngồi nói chuyện một cách lí trí. Đừng cứ mở miệng là chửi rủa, la hét, chẳng có ý nghĩa gì.”

“Tôi nói chưa đủ rõ à? Tôi không có gì để nói với bà.”

“Bất kể cháu có bằng lòng hay không, cuộc sống của chúng ta không thể quay lại được, tiếp nhận sự thật, tìm ra phương thức đối xử hợp lí hơn cho hai chúng ta, không phải tốt cho cả hai sao?”

“Đó là cách nghĩ của bà, tôi không thể nảy sinh bất kỳ mối liên hệ nào trong cuộc sống của bà.”

“Nhâm Nhiễm, cháu không ngại thơ đến nỗi cô cần cầu xin cháu đồng ý cho cô và cha cháu qua lại với nhau chứ?” Sức nhẫn nại của Quý Phương Bình cạn kiệt, lạnh lùng nói.

“Bà nghĩ quá nhiều rồi, tôi không ngại thơ đến mức đó. Bà đã ngang nhiên vụng trộm bao năm nay, tôi nghĩ, hai người vốn không quan tâm đến cách nhìn của người khác. Tôi đồng ý hay không hai người vẫn sẽ tiếp tục qua lại”, Nhâm Nhiễm lạnh lùng: “Không sao, hai người cứ tiếp tục đi, nhưng cha tôi đừng hòng mong tôi sẽ tha thứ cho ông ấy, đừng nhắc đến việc phải thừa nhận mối tình này.” Quý Phương Bình tức giận, “Cháu như vậy là lạm dụng tình thương của cha cháu, dùng tình thân trói buộc ông ta.”

“Thật không hổ danh là luật sư. Như vậy đã định được tội tôi. Còn bà thì sao? Bà đã phán xét thế nào về hành vi của bản thân mình? Bà phá hoại hôn nhân của người khác, cướp chồng của người khác, công khai bước vào nhà người khác, tất cả, đều là đặc quyền và phần thưởng mà thượng đế ban tặng bà hay sao?”

Quý Phương Bình không ngờ một bé gái trông yếu ớt và nho nhã như cô lại nói được lời danh giá đó: “Cháu vốn không hiểu về hôn nhân, Nhâm Nhiễm, cháu chỉ trách móc cô, cô hỏi cháu, cháu có biết cuộc hôn nhân giữa cha mẹ cháu tồn tại chỉ trên danh nghĩa từ khi nào không?”

Nhâm Nhiễm cứng họng, Quý Phương Bình không muốn kéo dài, quyết tâm nói rõ: “Đúng vậy, cha mẹ cháu đã có vấn đề từ sớm, cha cháu đề nghị li hôn, nhưng mẹ cháu cứ dây dưa, sau này, bà ta mắc bệnh hưng thục, cha cháu không thể nào mở miệng được nữa, nên hôn nhân của họ mới tiếp diễn...”

“Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe thêm bất kỳ chữ nào từ bà! Bà cút ra khỏi nhà tôi ngay.”

Nhâm Nhiễm ngắt ngang lời bà, đi ra khỏi phòng.

Quý Phương Bình đi sát theo sau, hoàn toàn không khách sáo: “Chúng ta đều phải đối diện với thực tại, hôn nhân không phải là một hiệp ước mà một khi đã kí vào thì mãi mãi không có cơ hội lật lọng. Mỗi người đều có quyền chọn lựa lại. Một cuộc hôn nhân khi đã nảy sinh vấn đề, hoàn toàn không phải chỉ là trách nhiệm của một phía. Cha cháu thương hại mẹ cháu, cô không muốn bắt ép cha cháu, thế là chúng tôi cứ dây dưa mãi. Nếu vì lòng nhân từ của cha mà cháu quay ngược lại chỉ trích ông ấy, như vậy quá bất công với ông ấy.”

Nhâm Nhiễm giận dữ nhìn bà ta, “Dám nói đến công bằng nữa à, đó đại khái là lời tỏ tình hoang đường nhất, mặt dày nhất mà tôi được nghe. Hai người đã hi sinh quá nhiều ư? Hai người là điển hình của lòng nhân từ và nhẫn nhịn ư? Có cần tôi trao bằng khen cho tình yêu vĩ đại của hai người không?”

“Cô không có ý đó...”

“Vậy ý của bà là sao? Bà cướp chồng người khác, trước khi bà chen ngang vào, họ có một hôn nhân và gia đình hạnh phúc, tôi có tuổi thơ hạnh phúc nhất của tôi, đó là bằng chứng tốt nhất. Bà muốn nói hôn nhân của Nhâm Thế Yến không hạnh phúc, gia đình là địa ngục, nên bà cố tình đến giải cứu cho ông ta sao?”

“Họ chỉ vì cháu mà miễn cưỡng sống tiếp với nhau thôi.”

“Bà cho rằng bà hiểu cuộc sống gia đình ba người chúng tôi hơn tôi sao? Tôi kể cho bà nghe một vài sự thật cơ bản, cha và mẹ là bạn học thuở đại học, khi cha thành thạc sĩ đã kết hôn với mẹ, từ lúc đó, mẹ đã từ bỏ cơ hội được đào tạo cao hơn, chăm sóc cho ông bà nội đã lớn tuổi đến khi họ mất. Bà toàn tâm ủng hộ cha tôi chuyên tâm nghiên cứu, từ thạc sĩ đến sau tiến sĩ, ông ở lại trường làm một giáo viên quen, mãi sau này được ra nước ngoài làm các chuyên đề nghiên cứu rồi trở về nước giảng dạy, viết sách chuyên đề, trở thành một luật gia nổi tiếng. Mẹ một mình lo toan chuyện nhà, không để bất kỳ chuyện gì làm ông phân tâm. Bà cho rằng, mẹ làm tất cả chuyện này, hoàn toàn không phải vì yêu sao?”

“Cô không nói mẹ cháu không yêu cha cháu.”

“À, tôi hiểu, bà đang ám chỉ, mẹ tôi là một người đàn bà tội nghiệp, đơn phương yêu cha, người cha tôi yêu là bà, cha tôi không yêu mẹ.” Nhâm Nhiễm nói từng chữ một cách rõ ràng: “Thế nhưng, nếu cha không yêu mẹ mà lại chung sống với mẹ, còn có một đứa con gái, an nhàn hưởng thụ sự hi sinh của mẹ trong nhiều năm, vậy thì ông ta là một ngụy quân tử đích thực, một nhân cách tồi tệ, một người đạo đức giả, tôi càng khinh bỉ ông ta.”

Đến lượt Quý Phương Bình cứng họng.

“Tôi hận cha tôi, nhưng tôi không nhìn lầm ông ấy. Bà cho rằng, cha không bỏ rơi mẹ khi mẹ bệnh hoàn toàn vì thương xót mẹ sao? Bà lầm rồi, cha chăm sóc mẹ rất chu đáo, tôi từng trông thấy cha lặng lẽ ngồi khóc bên giường mẹ. Cha từng nói với tôi, cha bằng lòng từ bỏ mọi thứ để đổi lấy sức khỏe cho bà. Lúc đó, cha không cần đóng kịch trước mặt tôi, Luật sư Quý, trên thực tế, cha đã chăm sóc ẹ rông rã suốt bốn năm, không ai có thể đóng kịch suốt bốn năm mà không mệt mỏi, nhất là khi không ai khen ngợi vở kịch của ông, mà tôi nghĩ, ắt là bà vẫn luôn tạo áp lực cho ông.”

Nhâm Nhiễm nhìn thẳng vào Quý Phương Bình, trông thấy gương mặt bà tái dần, cô ít nhiều có khoái cảm của người chiến thắng. “Bà cho rằng tình yêu của bà vĩ đại lắm à, nhưng tôi xem ra, bà chẳng qua chỉ là một tên cướp dê tiện, vọng tưởng, chiếm đoạt những thứ vốn không thuộc về mình, vụng trộm trong bóng tối suốt thời gian dài và làm le phà hoại gia đình người khác.”

“Cho nên cháu đã phán xét cô, cảm thấy tất cả đều là lỗi của cô, chính cô đã cảm dỗ cha cháu, không những phá hoại gia đình ông ta còn phá hỏng hình tượng hoàn mỹ của ông trong lòng cháu, tội ác tày trời. Nếu như trong thời cổ đại, cháu sẽ vui sướng nhốt cô vào lồng rồi thả xuống biển, đúng không?” Quý Phương Bình cổ bình tĩnh, giễu cợt cô.

“Bà đã đề cao bà quá rồi, không, bà là người như thế nào, đáng chịu những trừng phạt gì, không liên quan đến tôi. Tôi chỉ biết, cha đã phản bội mẹ, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ấy.”

“Mày đã quan trọng hóa sự tha thứ của mày rồi đấy.” Quý Phương Bình nhếch môi, khinh bỉ: “Cô bé ăn nói hùng hồn ạ, có một chuyện, bây giờ tao nói ạ nghe, có lẽ mày sẽ rất mất hứng. Bất kể mày có tha thứ không, tao và cha mày đều chuẩn bị kết hôn, tao không cần trưng cầu ý kiến của mày, Nhâm Nhiễm, tuần sau cha mày sẽ quay về, chính thức nói việc này với mày, tốt nhất là mày nên có tâm lý trước.”

“Cha sẽ không kết hôn với bà mà không hỏi qua ý kiến của tôi, trừ khi ông ta muốn mãi mãi đoạn tuyệt quan hệ với tôi.”

“Tao nói lại lần nữa, tốt nhất là mày đừng nên dùng tình thân uy hiếp ông ta nữa, ông ta cũng có thể không chấp nhận sự uy hiếp của mày.” Quý Phương Bình đâm xuyên mắt cô, giơ cao cánh tay phải, ngón tay áp út của bà đang đeo chiếc nhẫn kim cương nhỏ, chiếu lấp lánh theo tia sáng ít ỏi được rọi trong nhà. Mặt cô tái xanh, chỉ nghe Quý Phương Bình nói tiếp: “Tao đang mang thai, chuẩn bị sinh đứa con cho ông. Ông đã cầu hôn tao, cuối tuần này ông ta sẽ về để đăng ký kết hôn với tao.” Nhâm Nhiễm không thể tin vào tai mình, ánh mắt được chuyển từ chiếc nhẫn xuống bụng bà, chỗ đó vẫn phẳng lì, không hề có dấu hiệu của một người đang mang thai. Cô ngược lên ném vào mặt bà ta một ánh mắt sắc bén, Quý Phương Bình chột rợn người, nhưng bà vẫn bình tĩnh nói tiếp: “Cha cháu đã gọi điện cho cha mẹ của Gia Tuấn, họ đều đã đồng ý sẽ khuyên nhủ cháu, cô cho rằng, cháu chấp nhận hiện thực sẽ tốt hơn, chúng ta không cần thích nhau, nhưng có thể...”

Nhâm Nhiễm dùng sức tóm lấy bà, hất mạnh bà ra sau cầu thang, bà ta không cảnh giác trước nên bị đẩy về sau mấy bước dựa sát vào viên thang rồi hoang mang vịn chặt tay cầm: “Cháu điên rồi à? Đừng làm vậy, đừng làm vậy.”

Nhâm Nhiễm mặc kệ, cô điên cuồng dùng sức đẩy bà ta xuống, Quý Phương Bình vừa chống đỡ, vừa la toáng lên, “Dừng tay, Nhâm Nhiễm, dừng tay, cháu không thể làm vậy...”

Nhâm Nhiễm một tay dùng sức xô bà ta, một tay ra sức lôi ngón tay ra khỏi tay cầm. Trong lúc đôi co, tay của Quý Phương Bình đâm vào một vết nứt ngay gần kẽ trên tay cầm, bà hét lên vì đau, buông một tay ra, suýt bị đẩy đến mất thăng bằng. Ánh mắt của Nhâm Nhiễm đọng lại trên vết nứt đó.

Cô nhớ rõ nguồn gốc của vết nứt này. Hôm đó là lần cuối cùng mẹ ngắt xỉu trong nhà, cô điện gọi xe cấp cứu, khi nhân viên cứu hộ đến đã dùng cang cữu thương đưa mẹ cô xuống, thanh thép trên cang cữu thương đâm vào tay vịn khi rẽ xuống. Lần đó Phương Phi nhập viện và không trở về nhà nữa. Khi bà mất, mọi người đều tắt bật chuẩn bị hậu sự, Nhâm Nhiễm một mình thơ thẩn về nhà, nhìn thấy vết nứt trên tay vịn đã quỳ ngay xuống đất, khóc thật to. Lúc đó cô nghĩ, lòng cô cũng như tay vịn này, mãi mãi, có một vết nứt.

Sau này, cha cô vội vã đưa cô đến nơi khác, không màng đến việc tu sửa lại tay vịn cầu thang. Hai năm trôi qua, vết nứt không còn nổi bật như trước, nhưng trong mắt Nhâm Nhiễm, nỗi đau to lớn ấy lại dâng trào, sự phẫn nộ của cô phút chốc tan biến.

Cô dừng lại, cô đưa tay chạm vào vết nứt, nắm thật chặt, để mặc cho gai gỗ đâm vào đau xuyên tim. Những ngón tay còn lại, từ đây chuyển thành nắm, cô túm lại áo của Quý Phương Bình, từ từ kéo bà lại, để bà giữ lại thăng bằng.

“Từ nhỏ, mẹ đã dạy phải làm một người lương thiện, không được độc ác với người khác. Tôi không làm được những chuyện như vậy.” Nhâm Nhiễm khò họng, cô buông tay, “Bà phải giữ lại đứa con bà.”

Sắc mặt Quý Phương Bình tái nhợt, vịn chắc tay cầm, thở hổn hển, Nhâm Nhiễm cũng thở gấp rút, cô hít thở thật sâu, đứng một hồi, lấy điện thoại ra, gọi điện cho cha.

“Tiểu Nhiễm,” ông đã biết số điện thoại của con gái từ Gia Tuấn, một tháng qua, đây là lần đầu cô chủ động gọi điện đến, ông rất vui mừng, “Cuối tuần này cha sẽ...”

“Giao sư Nhậm, cuối tuần này ông sẽ quay về kết hôn với Quý Phương Bình đúng không?”

Nhâm Thế Yến nuốt lời định nói, ông không phủ nhận, “Nghe cha nói, Tiểu Nhiễm, cha và bà ấy...”

Nhâm Nhiễm nhả rõ từng chữ: “Không cần giải thích, ông nghe tôi nói đây, tôi chỉ nói với ông hai điều: Thứ nhất, nếu như ông kết hôn với bà ta, tôi không còn là con gái ông nữa, dù sao thì ông cũng còn đứa con khác, tôi nghĩ ông cũng không ngại mất đứa con này. Được, tôi cũng không ngại thành trẻ mồ côi, trên thực tế, kể từ ngày ông vụng trộm, tôi đã là trẻ mồ côi. Thứ hai, nếu ông để Quý Phương Bình vào ở căn nhà mẹ từng sống, vậy thì, không cần đợi chính phủ đến dỡ nhà, tôi sẽ phóng hỏa đốt sạch mọi thứ ở đây. Tôi phóng hỏa phải giam tù mấy năm, hai người một là luật sư, một người là giáo sư ngành luật, chắc là có thể trả lời tôi ngay chứ?”

Không đợi Nhâm Thế Yến nói gì, Nhâm Nhiễm đặt điện thoại xuống, trừng mắt nhìn Quý Phương Bình: “Cút ra ngay, đừng để tôi trông thấy mặt bà.”

Quý Phương Bình ngơ ngác hồi lâu, lếch thếch nhấc chân bước ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa ngoài sân, Nhâm Nhiễm mới buông tay trượt theo tay vịn, ngồi bệt xuống cầu thang, tay kia vẫn nắm chặt vết nứt.

Tiếng điện thoại reo, Nhâm Thế Yến gọi điện, cô tiện tay tắt máy.

Cô không muốn nói chuyện với cha, cũng không khóc được nữa, chỉ ngồi như người mất hồn.

Cô ngồi đến 6 giờ mới tỉnh lại như người mộng du, cô cẩn thận đóng hết toàn bộ cửa sổ, kéo rèm cửa, khóa chặt cửa chính, vẫy tay gọi xe taxi về nhà Gia Tuấn.

Gia Tuấn và dì Triệu vẫn chưa về nhà, chị Vương đang ngủ trưa, cô lên lầu nhanh chóng thu dọn hành lý đơn giản của mình, nhét cuốn “Xa rời đám đông huyền ảo” vào trong.

Cô cầm bút, viết lại mẫu tin cho Gia Tuấn.

“Anh Tuấn,

Chắc là anh lại biết chuyện cha em sẽ kết hôn với Quý Phương Bình trước em, đúng không?

Anh nói đúng, em hận ông ấy, em cũng muốn bỏ trốn, em không muốn ở lại đối mặt với cuộc hôn nhân của họ.

Nhờ anh chuyển lời xin lỗi đến chú Kỳ, dì Triệu.

Em sẽ gọi điện cho anh, anh đừng lo cho em.”

Hôm đó, Tiểu Nhiễm vác ba lô ra khỏi biệt thự, gọi taxi phóng thẳng ra sân bay.

14. Chương 23 - 24

Chương 23

Gia Thông đang uống rượu một mình trong quán bar.

Chuyến đi Thẩm Quyển đã không thuận lời như anh dự đoán. Từ nhiều nguồn thông tin cho biết, Du Hồng Lương đang trong thời gian chờ thẩm xét đã bí mật bỏ trốn, giới truyền thông chưa chính thức công bố, mọi điều tra ngấm ngầm tiến hành, sự chấn động trong giới chứng khoán không cần động não cũng biết.

Trong tình hình căng thẳng lúc này, gần như không còn hi vọng nguồn tiền sẽ được giải băng, hơn nữa, những người quan trọng trong ngành đều dè dặt ngó đến nó, định thừa nước đục thả câu chiếm đoạt nguồn tiền. Tất cả những người hẹn gặp anh, đều lộ rõ ham muốn của mình, trước mắt anh không thể chấp nhận phương án hợp tác mà họ nêu ra, những tin tức trái chiều lan truyền ngày càng nhanh.

Anh hiểu rõ, anh chỉ có thể tạm thời mất tích.

Anh đã dự tính trường hợp xấu nhất, cũng đã có sắp xếp thỏa đáng, nhưng đi đến bước này, anh vẫn trần trố không nguôi.

So với những người trong ngành, anh gần như là cao thủ có tài bẩm sinh. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, anh đã chuyển nguồn vốn từ năm trăm ngàn thành ba mươi triệu bằng hợp đồng tương lai trên thị trường, từ lúc ấy tên anh vang danh trong ngành tài chính và cả thị trường dưới mặt đất. Gần như trở thành một truyền kỳ, nó thu hút nhiều người đầu tư vào thị trường này nhiều hơn, anh cũng trở thành bằng quảng cáo sống động, dòng tiền ồ ạt chuyển vào tay anh nhờ đầu tư giúp, thương nhân trong đủ ngành đều muốn quen biết anh, không ai còn nghi ngại tuổi tác của anh là vấn đề.

Thế nhưng, không ai biết rằng, anh là người hoàn toàn xa lạ với ngành giao dịch tiền tệ này.

Là một đứa con riêng, Gia Thông đã được mẹ đưa về quê ở miền Bắc từ khi còn rất nhỏ. Anh lớn lên cùng ông bà ngoại, người dân trong vùng quê hẻo lánh lúc đó rất phong kiến và bảo thủ, anh đã sớm nhận thức được, hoàn cảnh của mình không giống như bao đứa trẻ khác.

Anh ngấm ngầm đánh nhau với bọn trẻ trong làng cho đến khi không còn đứa nào dám cười nhạo trước mặt anh. Đồng hành với việc đó, anh không có bất kỳ người bạn nào và trải qua tuổi thơ đầy cô độc. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, anh chọn trường đại học xa nhất mà mình có thể thi đậu. Những đam mê khác của thanh niên cùng thời không thể thu hút anh cũng là lẽ đương nhiên.

Anh vốn không cần lo nghĩ về mặt tiền bạc. Gia nhập vào công ty môi giới hợp đồng tương lai thuần túy chỉ là một cơ duyên. Lúc ghi danh anh giấu tuổi thật của mình. Sau khi nghe Lý Chí Lương giảng bài khóa nhập môn, anh lập tức nhận định, với một người căm ghét giao thiệp xã hội nhưng lại có năng lực phân tích và phán đoán siêu phàm mà nói, trò chơi này rất thú vị. Đối với tiền bạc, anh vốn không tham lam. Anh thích cảm giác mua bán không, điều anh cần làm là phân tích mỗi khả năng có thể phát sinh, đưa ra phán đoán hoàn toàn lí trí, quá trình này do một mình anh hoàn thành, không cần phối hợp với bất kỳ ai. Anh làm nên thành tích trong một thời gian rất ngắn. Lão Lý sau khi biết được tuổi thực của anh, không thể không ca ngợi tài năng của anh. Trong khi các bạn học của anh còn bỡ ngỡ với tương lai của mình thì anh đã công tác được vài năm, kiếm tiền đối với anh, chưa từng khó khăn bao giờ.

Trong trường đại học, không ai để ý đến xuất thân của anh. Tính cách lạnh lùng, hành tung bí ẩn, cộng thêm phong độ điềm đạm hơn người do được tôi luyện trong công tác, anh được nhiều cô gái si mê.

Nhưng thường anh không màng đến sự theo đuổi của các cô bạn học, đích thực anh không có thời gian, cũng không có hứng thú nói chuyện yêu đương thuần khiết trong sáng đó.

Cô bạn gái đầu tiên của anh là một nữ sinh ngành kinh tế học của một trường đại học gần trường anh, lớn hơn anh ba tuổi. Đó là một cô gái có cá tính độc lập, rất quyến rũ, thành tích học tập cũng rất giỏi. Lúc đó, cô nàng đang cùng giáo viên hướng dẫn làm cuộc nghiên cứu về thị trường hợp đồng tương lai mới vùng dậy trong thị trường. Cô nàng đến công ty môi giới và thảo luận rất say sưa với lão Lý. Sau đó, cô nàng quen biết anh và cảm thấy anh rất thú vị. Cách tiếp cận của cô nàng khá trực tiếp, mạnh dạn, đối với anh, nó hiệu quả hơn nhiều so với các bạn học vụng về khác.

Họ nhanh chóng sống chung với nhau, nhưng rất thoải mái, về cơ bản, ai nấy đều sống tự lập.

Sau này, cô nàng lấy được học bổng du học và chuẩn bị ra nước ngoài theo học tiến sĩ. Lúc từ biệt anh, hai người hoàn toàn không nuối tiếc về bắt đầu và kết thúc của mối tình này.

Trần Trần Trần gửi tiền cho anh đúng thời hạn, mỗi năm đều về quê thăm nhà, bà thương con theo cách riêng của mình nhưng không hiểu về con, càng không có cơ hội bồi dưỡng tình cảm mẹ con thăm thiết, cũng không biết con đang làm nghề gì. Khi con tốt nghiệp rồi mất tích, bà suốt ngày lo lắng cho con.

Những lần gặp mặt giữa Kỳ Hán Minh và Gia Thông rất hạn chế, giống hệt như hai người xa lạ. Hán Minh từng muốn bù đắp cho đứa con rơi ngoài tầm tay mình, nhưng Gia Thông vốn không có ý định tiếp cận ông.

Trước lời khuyên nhủ của Trần Trần Trần, Hán Minh đồng ý nghĩ cách thuyết phục bà vợ Triệu Hiểu Việt cho Gia Thông vào làm trong công ty, hoặc chuyển cho anh một số tiền và dự án nào đó để anh tự lập nghiệp. Triệu Hiểu Việt và em gái kiểm soát chặt chẽ tài chính trong công ty, trước giờ rất khó thuyết phục, Kỳ Hán Minh hạ quyết tâm khổ chiến với vợ, mới giành được một thỏa hiệp.

Nhưng đợi khi Trần Trần Trần bắt ép anh đến gặp cha mình, Kỳ Hán Minh mới phát hiện mọi lo toan của ông đều thật nực cười. Khu chế xuất có quy mô thuộc dạng tầm cỡ trong thành phố Z hoàn toàn không có sức hấp dẫn với Gia Thông. Ngược lại, ông và em trai của ông chán động bởi nguồn vốn mà Gia Thông đang kiểm soát, hai người cố tình đến Bắc Kinh tham quan văn phòng của Gia Thông. Kỳ Gia Thông tuy không bằng lòng, nhưng vẫn tiếp đãi họ chu đáo, anh thắng thường từ chối thao túng nguồn vốn nhà họ Kỳ.

Cho dù như vậy, anh em Kỳ Hán Minh cũng không tức giận. Trần Trần Trần vẫn chưa hiểu rõ con mình làm nghề gì, nhưng được Hán Minh và em trai ông ta khen ngợi hết lòng, bà nhện hờn hẫn.

Có thể nói, bất kể với sự nghiệp hay với bạn gái, Kỳ Gia Thông chưa từng nếm trải khó khăn của những người cùng tuổi. Anh từ một thiếu niên, nhanh chóng trở thành một người trưởng thành, không một khó khăn nào cản trở anh bước vào thế giới của người lớn, thuận lợi đến khó tin.

Lúc này, khi gần bước sang tuổi hai mươi lăm, anh đương đầu với khó khăn lớn nhất đầu tiên trong đời mình, thậm chí có thể nói là tai họa. Tâm trạng của anh, không phải là sự chán nản mà ta có thể lí giải.

Anh không bao giờ đọc các cuốn sách kích lệ tinh thần tuổi trẻ, cũng chẳng cần kích lệ bản thân, anh tin rằng, khó khăn rồi sẽ qua đi. Từ hôm đầu tiên anh nghe lão Lý giảng về sơ đồ K thì đã hiểu, cho dù có thiên thời địa lợi thế nào đi nữa, cũng không thể có đường nào ngự trị mãi trên cao, cũng sẽ có lúc bị tụt dốc. Những thay đổi lên xuống đó, có lúc có lí do, có điềm báo trước, có lúc chỉ có thể miễn cưỡng quy nạp, phân tích sau khi sự việc xảy ra, tóm lại sẽ đến vào lúc mà ta hoàn toàn không ngờ được. Việc mà anh cần làm, là điều khiển sự lên xuống đó, chứ không phải chịu sự lên xuống của thị trường điều khiển.

Từ hôm Du Hồng Lương bị bắt nhốt, anh đã đưa ra hàng loạt đối sách trong thời gian ngắn nhất, thu hẹp khách hàng và nguồn vốn trong tay mình, điều động vốn, bàn bạc với người đầu tư, xử lý sổ sách giao dịch...

Tốc độ ứng biến và xử lý rủi ro lần này để lại ấn tượng sâu sắc cho khách hàng và bạn bè anh. Chỉ là, người tính không bằng trời tính. Sự việc phát triển nhanh đến chóng mặt như Nhâm Thế Yển tiên đoán, dần dần mất đi kiểm soát của tất cả mọi người.

Anh hoàn toàn không biết, bao giờ mới vượt qua hố sâu này. Đây là lần đầu tiên anh đối mặt với sự bất lực của mình.

Giai đoạn trưởng thành của anh không đồng hành cùng những lời la mắng, quản thúc của phụ huynh. Bất kể là hút thuốc, uống rượu, hay đàn bà, đều không tồn tại bất kỳ điều cấm kị nào.

Không có cảm kị, điều đó đồng nghĩa với việc, có quá nhiều cảm dỗi với anh không còn là cảm dỗi, chưa bao giờ có sự cảm dỗi nào to đến mức khiến anh hoàn toàn mất kiểm soát, anh cũng không cần cố gắng kiềm chế bản thân. Nhưng khoảng thời gian gần đây, lần đầu tiên anh uống say, say đến nỗi không biết mình về khách sạn như thế nào.

“Thỉnh thoảng say rượu một lần, chẳng có gì to tát cả.” Anh tự lẩm bẩm với mình lúc nôn ọe trước bồn cầu. Rồi anh nhanh chóng nhận ra, anh lại biện hộ cho chính mình trước một người vô hình, nên câu gắt vô cùng.

Anh đưa ra giới hạn rõ ràng, đây là ly Whisky cuối cùng trong đêm nay. Anh đã say ngà ngà, nhưng tư duy vẫn còn rất minh mẫn, đầu óc vẫn ngập tràn lời nói kinh tởm trong bữa cơm tối ban nãy.

Chính Bang – trợ lý của anh gọi điện đến, báo cáo về tình hình bên Thượng Hải. Anh tỉ mỉ lắng nghe, yêu cầu trợ lý xử lý vài việc. Vừa đặt điện thoại xuống, một cô nàng trông rất hấp dẫn và gọi tình bước đến gần anh, ngồi kế bên anh, cười nói: “Anh đẹp trai, có thể mua cho em ly rượu không?”

Anh chống cằm nói với cô nàng đang tán tỉnh: “Ly này tôi mời, nhưng tôi muốn ở một mình.”

Cô nàng héch mặt, vừa định nói gì, điện thoại anh reo lên, là Nhâm Nhiễm.

“Kỳ Gia Thông,” giọng cô nhỏ nhẹ, xen lẫn chút sợ hãi, dường như vẫn không biết có nên gọi điện cho anh không.

Cho dù anh tâm trạng đang rất tồi tệ, nhưng vẫn cười rất khoan dung: “Sao rồi?”

“Anh bây giờ đang ở đâu?”

“Đang uống rượu trong quán bar.” Quả thật anh đã uống không ít, chất cồn bắt đầu điều khiển bộ não của anh, anh chọc ghẹo: “Chưa gì đã nhớ anh rồi à?” “Bây giờ em đang ở sân bay Thẩm Quyến, em muốn gặp anh.”

Anh vừa bất ngờ, vừa cảm thấy phiền toái. Anh không thích bị người ta đeo bám như vậy, do dự một lúc, anh báo cô địa chỉ khách sạn anh đang ở, “Gọi xe taxi đến đó, khoảng 20 phút sẽ tới, anh đợi em dưới sảnh.”

“Anh sẽ nói với cô ta, anh muốn ở một mình chứ?” Cô nàng bên cạnh chế giễu, nghiêng đầu nhìn anh chăm chăm.

Anh bật cười, uống cạn rượu trong li, lấy ví thanh toán tiền: “Có thể có, cũng có thể không?”

Chương 24

Đêm hè trên đường phố Thẩm Quyến, gió biển thổi vào đất liền mát rười rượi, Gia Thông đã nhuốm men say, đi bộ về khách sạn cách đó không xa, trên đường, đích thực anh đang suy nghĩ, mình nên làm gì.

Từ lần đầu tiên ôm chầm Nhâm Nhiễm, chứng kiến cảnh cô khóc đến long trời lở đất trong vòng tay của mình, anh đã nảy sinh một tình cảm rất phức tạp, vừa thương xót, vừa bất nhẫn.

Công việc của anh là phân tích xu hướng thị trường, nhưng không hề thích phân tích kẻ tình cảm của mình, trong cách đối xử giữa nam nữ, anh bằng lòng hành động theo bản năng nhiều hơn.

Nhưng đối mặt với Nhâm Nhiễm, anh không thể không kiềm chế bản năng của mình.

Chẳng lẽ lại cư xử với nhau như cái đêm ở khách sạn Đế Cảnh thành phố Zsao? Anh cười đau khổ.

Cô bé còn trẻ như vậy, với gương mặt thanh thoát, trong sáng, tính cách ngây thơ, nhiệt tình, đôi mắt trong vắt long lanh, đôi môi và cơ thể đều rất mềm mại, toàn thân lan tỏa nét đẹp thật quyến rũ. Anh luôn kiềm chế dục vọng của mình làm một thằng đàn ông vô hại. Cùng một bé gái chơi trò chơi ôm ấp, hôn hít, đối với anh, đương nhiên, không phải lúc nào cũng thú vị.

Cách khung cửa kính của đại sảnh, Gia Thông trông thấy phục vụ ra mở cửa xe, Nhâm Nhiễm bước ra, cô mặc chiếc áo sơ mi màu cam in hình con gấu hoạt hình trước ngực, đeo chiếc ba lô to đùng, trên tay còn xách thêm một túi xách nữa, tóc cột cao, không biết có phải do đi đường mệt hay không, mặt mày tái mét, sắc mặt hơi đỏ ửng. Nghĩ đến việc cô bé này một mình đến tìm mình, trong lòng anh đột nhiên mềm nhũn ra.

Anh đứng dậy bước ra đón cô, vừa nắm chặt tay cô thì cô lại hét đau thành tiếng.

Anh cầm tay cô lên, lòng bàn tay có vài vết thương còn rất mới, “Bị gì vậy?”

Cô rút tay lại, ấp úng: “Không cẩn thận bị xước, không sao đâu.”

Điện thoại anh lại reo lên, ông Chu – chủ tịch hội đồng quản trị của một tập đoàn nọ tại Thẩm Quyển vừa ăn tối cùng anh lúc này, nhiệt tình mời anh đến quán bar cao cấp nào đó gặp mặt, nói sẽ giới thiệu người bạn tai to mắt lớn gì đó cho anh quen. Anh cười nói, “Chu Tổng, thật ngại quá, bạn gái tôi đột nhiên đến thăm.”

Mặt Nhâm Nhiễm đỏ bừng, nhưng có thể lờ mờ nghe được giọng Chu Tổng nói bên đầu dây: “Có thể dẫn theo bạn gái anh mà, tiết mục ở đây phong phú lắm.”

“Máy bay trễ chuyến, cô ấy bảo là mệt rồi. Cô bé này bướng bỉnh lắm, tôi mà không ở bên cạnh thì cô bé sẽ không vui.”

“Vậy à? Ngày mai khi nào chúng ta gặp được?”

Gia Thông im lặng một lúc, anh đưa di động ra, mắt nhìn sang Nhâm Nhiễm như ngụ ý điều gì, miệng vẫn nói: “Ngày mai em đi chơi một mình được không? Anh còn có việc...”

Nhâm Nhiễm đột nhiên hiểu ý, nhỏ nhẹ và rõ ràng: “Em không chịu, anh phải đi chơi với em.”

Gia Thông nhìn Nhâm Nhiễm lộ một nụ cười rất tươi, tỏ ý khen ngợi rồi nãy nê nói vào điện thoại: “Chu Tổng, hay là như vậy, tối mai chúng ta hẹn lại, kiến nghị của ông tôi sẽ xem xét cẩn thận, nó rất hấp dẫn, nhưng cần thảo luận lại vài chi tiết...”

Chu Tổng cười hớn hở: “Cũng được, Tiểu Kỳ, không ngờ một người ngang tàng như cậu cũng không qua được ả mỹ nhân, chi tiết thì dễ thương lượng, nhưng mấy ngày này cần phải kí kết thỏa thuận ban đầu, không thể kéo dài thêm nữa.”

Gia Thông tắt máy, mắt tối sầm, Nhâm Nhiễm ngơ ngác nhìn anh, anh chỉ mắt hờn chốc lát, liền lấy ba lô Nhâm Nhiễm xuống, nắm cánh tay còn lại của cô, vừa dắt cô về phòng vừa hỏi: “Mệt lắm phải không, sao sắc mặt trông tệ vậy?”

“Em sợ đi máy bay một mình.”

Gia Thông hơi ngạc nhiên, “Sợ gì kia chứ, tỉ lệ tai nạn do máy bay là thấp nhất trong các tai nạn giao thông.”

“Không phải sợ bị tai nạn.”

Nhâm Nhiễm không giải thích rõ. Trước đây khi theo cha mẹ đi máy bay du lịch, cô đã rất căng thẳng cứ nắm chặt tay của mẹ suốt, cha mẹ đành thay phiên an ủi cô, lúc quay về cả nhà chuyển sang ngồi xe lửa.

Lần ngồi máy bay kế tiếp là lúc theo Gia Tuấn về thành phố Z trong mùa hè năm nay, cô không hiểu tại sao mình vẫn sợ hãi bất an, không thể không nắm chặt tay Gia Tuấn. Dù Gia Tuấn có trò chuyện cỡ nào, cô vẫn không thể thả lỏng người. Hôm nay một mình đáp máy bay đến Thẩm Quyển, cô một mạch đến thẳng sân bay mua vé, cho đến khi bước lên máy bay, cô mới toát mồ hôi, tim đập liên hồi, thậm chí cô không biết là vì đột nhiên cảm nhận được cô đang bỏ đi một mình bằng cách mà mình sợ hãi nhất, hay là hồi hộp vì sắp được gặp Gia Thông.

Gia Thông hoàn toàn không chú ý, anh mở tủ lạnh lấy chai nước ép: “Đói không? Anh dẫn em đi ăn, ở đây có nhà hàng Ý...”

Nhâm Nhiễm không đón lấy chai nước ép, cô xông thẳng vào lòng anh, ôm chặt anh, anh tiện tay đặt chai nước xuống, một tay ôm chặt cô, một tay vuốt tóc cô, vừa định nói chuyện, cô đã nhón chân lên, hôn vào môi anh.

Cô đột nhiên bạo gan như vậy, khiến anh bất ngờ.

Rõ là cô nàng đang mô phỏng động tác của anh đêm hôm qua, chiếc lưỡi nhỏ nhỏ mưu đồ chui vào trong môi anh, không ngờ rằng lại va vào răng. Anh vừa ngạc nhiên, vừa cảm thấy buồn cười, anh choàng tay

qua eo cô, điều chỉnh chút tư thế, chuẩn bị đáp trả một nụ hôn thật sâu. Không ngờ cô lại xuệch xoạc đưa tay luồn qua sơ mi vuốt ve cơ thể anh.

Lần đầu tiên Gia Thông trông thấy một cô bé bộc lộ một cách gan dạ và đồng thời cũng vụng về và thiếu kinh nghiệm đến thế.

Tay của cô không ngừng lượn lờ trên cơ thể, lúc thì như muốn cởi nút áo cho anh, lại chần chừ dừng tại một điểm. Cơ thể cô áp sát người anh, mang theo sức ép mềm mại, dường như rất nóng lòng đi xuyên vào sâu trong lòng, đôi môi ú ớ phát ra vài tiếng... Tất cả đều đang kêu gọi anh, kích thích anh.

Anh miễn cưỡng buông cô ra, muốn xa cô một khoảng cách, nào ngờ cô càng dùng sức bấu vào cổ anh, quần lầy anh da diết.

“Nhâm Nhiễm, em biết em đang làm gì không?” Anh hét lớn. Cô nghe nhưng mặc kệ, như một người đã hạ quyết tâm, không để bất kỳ người nào trong hai người có cơ hội chần chừ và do dự. Cô cởi tiếp nút áo thứ hai trên người anh, áp sát đôi môi vào lồng ngực anh.

Gia Thông vốn đã ngà ngà, đang trong trạng thái hưng phấn, hoàn toàn không cần quá nhiều khích lệ.

Nhâm Nhiễm được anh cố định trên tấm ga giường trắng tinh, cơ thể anh lấp kín cơ thể cô. Khi anh đi vào người cô, cô đau đến toàn thân co rúm, cắn chặt hai môi, bấu mạnh vào vai anh, nghiêng đầu về một bên.

Anh cảm nhận nỗi sợ hãi và co rúm trên cơ thể cô, thế nhưng, cô kiên định đến bất ngờ. Kỳ Gia Thông chinh chiến nhiều năm trên thị trường trái phiếu, anh từng trông thấy nhiều người có nét mặt tương tự, đều hồi hộp kiên định cực một ván với chính mình, đương nhiên anh không muốn người đàn bà nằm dưới cơ thể mình không thấy khoái cảm, mãn nguyện mà còn đau khổ như vậy.

Chần chừ về mặt tâm lý và trở ngại về mặt sinh lý đã khiến động tác anh chậm dần, lúc này, Nhâm Nhiễm quay đầu qua, đôi mắt trong veo đột nhiên loang nước, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt. Phút chốc, anh đột nhiên nhớ đến cái lần đầu tiên gặp cô, anh lái xe chở cô, đi lang thang trong thành phố, cho đến khi cô không còn phát ra tiếng khóc nữa, anh dừng đèn đỏ, thừa dịp liếc mắt ra sau, phát hiện cô đang khóc không thành tiếng, nước mắt cũng ròng ròng như thế. Anh rung động, thương xót cô vô cùng. Anh hôn nước mắt cô, đầu lưỡi nếm vị mặn chát, lại hôn vào môi cô, liếm vào chiếc răng đang cắn chặt, lướt nhẹ từng kẽ răng nhỏ bé nhất rồi cuốn thẳng vào trong quần quýt lấy cô, an ủi cơ thể co rúm và căng thẳng. Cô khép môi lại, giữ chặt anh trong ấy, thân người cô nóng ran và tan chảy như dòng nham thạch. Cái đau rát thế người ấy cuối cùng cũng đến, nhưng dường như cô không còn cảm giác chịu đựng như ban đầu, hơi thở và tiếng rên rĩ đều được môi anh bao bọc tất, nụ hôn anh sâu ngất ngưỡng, nụ hôn phối hợp cùng cơ thể từ chậm sang nhanh, dần dần đi thẳng vào cơ thể cô.

Thì ra, giao hợp không hẳn chỉ là sự giao thoa giữa môi lưỡi hoặc cơ thể, anh có cảm giác như mình vào sâu trong từng ngõ ngách trên cơ thể cô, và cơ thể nhỏ bé cô phẳng phất dung nạp mọi thứ thuộc về anh. Hai người như được một sức mạnh vô hình, cướp đi mọi lí trí.

Gia Thông ôm Nhâm Nhiễm ngủ một giấc ngủ thật sâu.

Nguồn vốn bị đóng băng, những mưu mô và toan tính từ các phía, sự nghiệp buộc phải dừng bước, mất phương hướng trên thị trường... tất cả đều bị một bàn tay vô hình xua đi, lần đầu tiên, anh không cần dùng rượu gây tê bản thân, anh vứt sạch sẽ mọi lo âu và ngủ rất thoải mái.

Khi anh mở mắt ra, tia nắng ban mai xuyên vào rèm cửa chiếu vào trong phòng, cô gái ngủ chung giường đang tròn mắt, nhìn anh tha thiết.

“Chào buổi sáng.”

“Chào anh.” Nhâm Nhiễm mỉm cười, cô mặc chiếc áo ngủ sọc ca rô, đã dậy từ rất sớm và tắm gội sạch sẽ.

“Sao em thức dậy sớm vậy?”

“Anh ngủ ngang như cua, không để em ngủ.” Cô chỉ trích: “Hèn là em không bị rơi xuống.”

Anh chột nhìn lại vị trí nằm của anh, quả nhiên đang nằm ngay giữa giường. Anh cười lớn, đưa tay ôm cô vào lòng, “Lần sau anh sẽ nhớ đặt căn phòng với chiếc giường KING SIZE.” Anh đột nhiên nghĩ ngay đến

kế hoạch mà anh sắp xếp sẵn, vội chau mày lại.

Nhâm Nhiễm vuốt thẳng đường chân mày: “Sao rồi?”

“E rằng hôm nay anh phải rời khỏi Thẩm Quyển.”

Nhâm Nhiễm im lặng. “Hôm qua sao em đột nhiên chạy đến đây? Ăn nói sao với người nhà?”

“Sắp khai giảng, em đi chơi chút thôi, đâu có gì nghiêm trọng đâu.”

Gia Thông ngồi dậy.

Đương nhiên, một đêm hưởng lạc chỉ có thể giải ưu tạm thời, không thể triệt để giải sầu, mọi buồn phiền phút chốc trào dâng, anh sầu não gơ tay vớ lấy điều thuốc trên đầu giường, nhưng không tìm được bật lửa, lại đặt trở về chỗ. Anh vừa xoay đầu thì thấy Nhâm Nhiễm nằm ngửa, nhìn lên trần nhà.

Anh vuốt ve mặt cô: “Em định ở lại chơi mấy ngày?”

“Khoảng hai – ba ngày.” Nhâm Nhiễm chần chừ.

“Nghe cho kĩ, Nhâm Nhiễm.” Anh dùng hết sức dịu dàng có thể: “Hôm qua em nghe được điện thoại anh nói đó, anh rất muốn ở lại chơi với em vài ngày, nhưng tình thế bất buộc, anh phải rời khỏi ngay lập tức. Anh hi vọng em có thể hiểu cho anh.”

“Không sao. Em ở chơi vài ngày rồi quay về trường học.” Im lặng hồi lâu, cô mới nói nhỏ.

Cô biểu hiện quá thông tình đạt lý, hoàn toàn khác với ngày đầu tiên khi gặp cô. Gia Thông vui mừng hết sức, anh chợt nhớ: “Chu kỳ sinh lý của em là vào khi nào vậy?”

Mặt Nhâm Nhiễm đỏ bừng, quay mặt sang một bên không nhìn anh, “Anh hỏi cái này làm gì?”

“Cô bé ngốc nghếch ạ.” Anh lại ôm cô vào lòng, “Đêm qua không dùng phương pháp bảo vệ nào hết, em không nghĩ sẽ có hậu quả gì hay sao?”

Mặt Nhâm Nhiễm càng đỏ hơn, chần chừ một lúc, “Em biết, hôm qua là thời kì an toàn.”

Gia Thông hơi ngạc nhiên, “Em hiểu biết hơn anh nghĩ, nếu không, anh càng cảm thấy tội lỗi.”

Nhâm Nhiễm im lặng, cô đích thực có không ít kiến thức về mặt này. Mẹ cô chết do ung thư tử cung, từ rất nhỏ, cô đã đọc và nghiên cứu rất nhiều tài liệu nên có được kiến thức phong phú về giới tính và phụ khoa.

Gia Thông tắm gội sạch sẽ, dẫn Nhâm Nhiễm đi ăn sáng, sau đó trả phòng, dẫn cô đón taxi đến một khách sạn khác, đặt phòng rồi dắt cô vào phòng.

“Quầy tiếp tân có bản đồ Thẩm Quyển, cửa sổ Thế Giới, Tú Lệ Trung Hoa, Tiểu Mai Sai đều là những thắng cảnh, có thể đi tham quan.” Anh chưa bao giờ hứng thú đi du ngoạn ở bất kỳ thành phố mà mình ghé thăm, chỉ giới thiệu cho cô vài nơi mình nhớ, đồng thời dặn dò: “Có vài nơi trị an không được tốt, em đừng chạy lung tung một mình.”

Cô chỉ “Ừ” một tiếng.

Anh chuẩn bị đi, trông thấy Nhâm Nhiễm ngồi im trên giường, thơ thẩn, nhìn anh.

Anh thở hơi dài, đặt hành lí xuống đến bên cạnh cô, nắm chặt tay cô, “Anh biết anh đi bây giờ là rất tội tệ. Nhưng anh không muốn hù dọa em, anh có lí do không thể không đi, nếu ở đây không những không bên cạnh em được, mà còn thêm nhiều phiền toái.” “Em hiểu.”

“Em phải tin anh. Anh không tìm cơ bỏ rơi em khi đã quan hệ.”

Cô hơi bất ngờ, nhìn vào anh, “Em đâu nghĩ vậy.”

Gia Thông vừa buồn cười, vừa đang rất tâm trạng: “Anh phải tự mâu thuẫn chút, em không thể cứ tin tưởng vô điều kiện anh.”

Nhâm Nhiễm cũng bật cười, “Anh thật mâu thuẫn. Em không nghĩ ngợi nhiều, em chỉ biết, nếu anh cảm thấy phiền, sẽ chẳng có tâm trạng để tìm có.”

“Đúng vậy, anh hi vọng nhanh chóng xử lý xong mọi việc, tìm được em trước khi em quên anh, hoặc chán ghét ông chú này.”

Nhâm Nhiễm cũng nhớ đến câu từng nói với anh, cô gượng cười, khoe mắt đỏ hoe, nói nhỏ nhẹ, “Được, em tin anh, nếu có thể, hãy gọi điện cho em, được không?”

“Em phải chuẩn bị tâm lý trước, anh sẽ tắt máy, không thường xuyên liên lạc với em.”

Cô sụp mắt gật đầu. Anh hôn vào môi cô, nụ hôn sâu dần, mùi thơm trên cơ thể cô một lần nữa lan tỏa vây quanh người anh, anh bồn chồn xao động, anh buông cô ra, khàn giọng: “Nếu cứ như thế, anh không thể nào đi được.”

Anh không nhìn cô đứng dậy, tay xách hành lý, đi thẳng ra ngoài phòng.

Anh xuống lầu đến quầy tiếp tân làm nốt các thủ tục, sau đó gọi điện lên: “Nhâm Nhiễm, anh đã đặt phòng ba ngày, em cứ ở đây, đừng đổi khách sạn, trị an ở đây tốt hơn.” “Dạ.” Giọng cô vẫn rất nhỏ nhẹ.

“Chơi vui nhé, khi về tìm đại lý máy bay mà đặt vé.”

“Dạ.”

“Anh đã để một số tiền vào cặp em, ra đường chú ý an toàn.”

“Em còn tiền mà.”

“Ngoan, anh đi đây, hẹn gặp lại.”

Anh tắt máy, tự chế giễu mình, “Không ngờ mày lại nhậy như đàn bà, quả có chút già nua như một ông chú thật.”

Gia Thông gọi taxi, đi thẳng đến Quảng Châu.

Chính Bang – trợ lý Gia Thông đã thuê giúp anh một căn hộ chung cư trong trung tâm thành phố, anh đổi card điện thoại và tạm trú tại đó.

15. Chương 25 - 26

Chương 25

Tại một thành phố náo nhiệt phồn vinh như Quảng Châu, người đổ xô về rất nhiều, dân số luôn biến động đến chóng mặt, ẩn cư tại đây là một chuyện khá dễ dàng.

Theo danh mục lão Lý giới thiệu, Gia Thông mua từ Hồng Kông hơn mười quyển sách nổi tiếng về kinh tế học, thị trường trái phiếu. Kế hoạch mà anh lên ình là không nhận các hợp đồng ngắn hạn nữa, thu hẹp quy mô văn phòng, chỉ giữ lại vài người đáng tin cậy để theo dõi các hợp đồng trung dài hạn của vài khách hàng.

Thường ngày, anh phân tích tài khoản tiền tệ, theo dõi toàn bộ lên xuống của thị trường tiền tệ, thời gian rảnh rỗi đọc sách ở chung cư, buồn thì đi phòng gym tập thể dục.

Từ lúc trưởng thành, chưa bao giờ anh sống cuộc sống an nhàn như hiện tại. Anh hiểu rõ, sự an nhàn này chỉ là bề mặt, phía dưới vẫn là đáy sâu thăm thẳm, hễ bất cẩn sẽ bị rút xuống vực ngay.

Việc mất tích của anh, đúng như anh dự đoán, tuy không gây nhiều sóng gió như lúc Du Hồng Lương bỏ trốn, nhưng dấy lên không ít dư luận trong ngành, quá nhiều người ngấm ngấm bán tán xôn xao, còn có người âm thầm truy tìm tung tích của anh.

Điều anh có thể làm, chỉ là âm thầm chờ đợi cơ hội...

Anh chỉ giữ liên lạc với Chính Bang ở Bắc Kinh, tin tức Chính Bang báo cáo anh mỗi ngày đều không lạc quan.

“Nguồn vốn đó vẫn bị đóng băng, tài khoản các bên có liên quan đều bị phong tỏa, cuộc điều tra của hiệp hội trái phiếu vẫn đang tiến hành, một công ty trái phiếu còn tiết lộ tin Du Hồng Lương bỏ trốn.”

“Nghe nói có một bài phân tích tình hình nội bộ, nhưng tôi chưa đọc.”

“Chu Tổng ở Thẩm Quyển cứ tìm anh suốt, lúc điện cho tôi cứ mắng nhiếc chửi rửa, tức tối vô cùng.”

“Ông Tiết ở Thẩm Dương cũng đã đến công ty được vài lần.”

“Tài khoản của Tần Tổng đã xử lý xong, ông ta nhờ tôi cảm ơn anh.”

“Tôi và Tiểu Lưu cũng bị cục công an giải đi tra hỏi vài lần, tôi nói tôi chỉ lái xe, không biết gì hết, còn hỏi ngược họ, trong tình huống này, tôi phải tìm ai để lấy lương và có thể bán tài sản công ty để đền bù tiền lương hay không.”

“Kỳ Tổng, mẹ anh đã đến Bắc Kinh, bây giờ ngồi trong văn phòng không chịu về, nhất định buộc tôi hỏi anh, có biết tin tức của một cô gái tên là Nhâm Nhiễm hay không?”

Tin này khiến cho Gia Thông tay cầm ly rượu đá kính ngạc vô chừng, anh đặt ly rượu xuống: “Bà ấy còn nói gì?”

“Bà nói cô gái này đã bỏ nhà ra đi vào một tháng trước, cha cô gái là bạn thân của Kỳ Tổng, từ việc tra cứu thông tin cuộc gọi biết được, ngày cô bỏ đi đã từng gọi điện ở Thẩm Quyển, còn gọi điện vào số điện thoại kia của anh. Mẹ anh nói tôi nhất định phải chuyển lời đến anh, anh nhất định trả lời bà.”

“Biết rồi.” Gia Thông tắt máy, anh nhìn ra dòng sông Chu Giang từ ban công, hoang mang không biết làm gì.

Anh đã sống ở Quảng Châu gần một tháng, cũng từng gọi điện cho cô, nhưng phát hiện điện thoại tắt máy, anh hơi buồn bã nghĩ rằng, lúc này đã khai giảng, chắc cô bé đang học, không biết cô có nhớ đến anh không?

Khoảng thời gian này, dù anh vẫn luôn theo dõi thị trường hợp đồng tương lai, theo dõi xu hướng thị trường trái phiếu, mỗi ngày đều phân tích này nọ, nhưng quả thật an nhàn hơn rất nhiều, không căng thẳng dồn dập như trước đây, thời gian mà anh nhớ đến cô quả thật không ít, hơn nữa, không ít lần cứ thơ thẩn như người mất hồn.

Giống như tình trạng của men rượu, anh không thích mình bị mất kiểm soát đến thế, anh bèn không gọi điện cho cô nữa. Thi thoảng, lúc nhớ đến cô, anh uống cạn ly rượu rồi thôi. Không ngờ, Nhâm Nhiễm lại mất tích.

Anh nhanh chóng nhớ lại toàn bộ sắp xếp trước khi anh rời khỏi Thẩm Quyển, tự tin rằng bản thân hoàn toàn không để lộ bất kỳ dấu hiệu của kẻ định bỏ trốn, Chu Tổng hoặc những người khác sẽ không nghi ngờ cho người theo dõi hành tung của anh trước, đến nỗi liên lụy sự an toàn của Nhâm Nhiễm.

Anh vốn không muốn dùng số điện thoại mới liên lạc với mẹ, lúc này không lo được nhiều việc, liền gọi điện ẹ ngay: “Nhâm Nhiễm mất tích từ khi nào?”

Trần Trân Trân sốt sắng hỏi ngược lại: “Thông con, con có quan hệ gì với bạn gái của Gia Tuấn?”

Anh buồn bực: “Mẹ, con không can hệ gì đến Kỳ Gia Tuấn, con có liên hệ với ai cũng không can hệ gì đến hắn. Nhâm Nhiễm đã mất tích bao lâu?”

Trần Trân Trân hiểu tính con mình, đành trả lời trước: “Cô bé mất tích từ ngày con đi.” “Cô ta không nói gì với gia đình à?” “Không có, chỉ để lại một mẩu giấy.” “Đó là bỏ nhà ra đi, mẩu giấy có nhắc đến con ư?”

“Không có, chỉ nói tâm trạng cô bé không tốt, muốn bỏ đi một thời gian. Tối hôm đó Kỳ Gia Tuấn về nhà mới phát hiện mẩu giấy, gọi điện cho cô bé thì nó đã tắt máy. Cả nhà cứ cuống cuống lên, cha cô bé từ Bắc Kinh đã quay về ngay trong đêm ấy. Cảnh sát nói bỏ nhà ra đi không được xem là mất tích, không thể theo dõi. Đến ngày thứ ba, cô bé gọi điện cho Gia Tuấn, chỉ nói được vài lời, đột nhiên bị ngắt ngang, sau này số điện thoại không gọi được nữa. Họ tìm cách tra cứu lịch sử cuộc gọi, phát hiện cô bé ở Thẩm Quyển, còn

từng gọi điện cho con. Gia Tuấn cũng biết đó là số của con, liền cùng mẹ nó đến chỗ mẹ ngay, náo loạn một hồi, còn tuyên bố sẽ báo cảnh sát nữa.”

“Sau đó thì sao?”

“Cô bé vẫn không chịu xuất hiện, cũng không chịu về nhà, di động thì không mở máy, mười ngày sau, cô bé dùng một điện thoại công cộng ở Thẩm Quyển gọi điện cho Gia Tuấn, chỉ nói cô bé rất tốt, không cần đi tìm nó, sau đó tắt máy ngay.”

“Họ không đến Thẩm Quyển tìm cô ta à?”

“Tất nhiên là có đi tìm, còn đăng cả báo, nhưng số điện thoại gọi cho Gia Tuấn đều ở những nơi khác nhau, không có chút dấu vết. Cảnh sát không đến tìm mẹ nhưng bà Kỳ gần như ngày nào cũng đến chỗ mẹ, khẳng định là con đã bắt cóc bạn gái của con trai bà ta, buộc mẹ phải giao trả người. Mẹ sắp bị bà ta ép đến phát điên, Thông con, cha con cũng đứng ngồi không yên, lại không liên lạc được với con, mẹ chỉ có thể đến Bắc Kinh tìm con, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Cô ta... có phải ở chung với con không?”

“Không phải.” Trần Trần Trần thở phào, như chợt nhớ ra điều gì, bà cần nhắc:

“Phải làm sao đây Thông? Cha của cô bé là bạn thân của Hán Minh, dạo trước còn ở trong nhà ông ấy, ông ta có phần trách nhiệm, bây giờ lại dây đến con nữa, con vốn đã có chuyện, bây giờ...”

“Được rồi, con biết rồi. Chuyện này để con giải quyết, mẹ về Thành phố Z đi, đừng gọi điện cho con nữa, cũng đừng tiết lộ số điện thoại này cho bất kỳ ai.” Anh chưa bao giờ gọi Kỳ Hán Minh là cha, “bất kỳ ai” ắt bao gồm cả Kỳ Hán Minh. Trần Trần Trần hết cách, đành đồng ý.

Cô bé ngang bướng này đang định làm gì nữa đây? Gia Thông gọi số điện thoại của Nhâm Nhiễm, quả là đang tắt máy. Anh trở vào phòng khách rót ỉn hơn nữa rượu, uống một ngụm thật to, suy ngẫm... đến mức khó chịu.

Cô đang đợi anh ở Thẩm Quyển chẳng thậm chí đến mức bất chấp đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, bỏ ngang chuyện học hành sao? Nếu cô ta hạ quyết tâm này đến Thẩm Quyển, chỉ ít cái hôm anh bỏ đi, cô sẽ níu kéo, sẽ nài nỉ anh cho cô đi cùng. Nhưng cô không làm gì hết, chỉ nhìn anh rời khỏi, tỏ ra rất bình lặng và hiểu chuyện.

Hơn nữa, trông cô không ngang bướng, cũng không giống người đang mơ mộng, ảo tưởng.

Trước giờ, anh luôn cảm thấy, anh có thể nhìn thấu được suy nghĩ của cô. Giờ đây, anh cứ đắn đó suy ngẫm, thực sự không hiểu nổi cách nghĩ của cô.

Cô đều đặn gọi điện về nhà báo bình an, tức cô không nguy hiểm, không cần lo lắng, đợi khi cô vui chơi đủ, tiêu hết tiền, thì ắt sẽ trở về nhà thôi.

Suy luận này khá hợp logic, nhưng không thể khiến anh yên tâm.

Từ cái đêm một mình ngồi máy bay đến Thẩm Quyển, chủ động sà vào lòng anh để được giải tỏa, đến lúc nhìn anh rời khỏi vào sáng hôm sau. Cô hoàn toàn không thắc mắc hỏi han nhiều điều như anh tưởng tượng.

Cứ bỏ mặc cô trong cái thành phố đó sao? Anh phát hiện, anh không nhẫn tâm.

Nếu Nhâm Nhiễm gọi điện cho Gia Tuấn, ắt cũng sẽ gọi vào số luôn tắt máy của anh.

Nếu mở máy, có lẽ sẽ liên lạc được cô, đồng thời anh biết rõ, mở máy vào lúc này đồng nghĩa với việc anh không thể né tránh những người anh đang muốn lẩn tránh.

Mặc kệ cô ở Thẩm Quyển, hay đi tìm cô? Quyết định trông khá đơn giản, anh lại chần chừ không nguôi.

Sự nhiệt tình đó, nét ngây thơ đó, nếu cô không ngoan ngoãn ở yên, trong sự bao bọc của gia đình thì nhất định phải va chạm với hiện thực xã hội mới học được chút lí trí. Anh đột nhiên nhận ra, anh hoàn toàn không mong đợi cô trở thành một phụ nữ chín chắn và lí trí.

Uống nốt li rượu đó, anh quyết định, lấy di động lên, đổi thẻ điện thoại ban đầu vào, đồng thời bước ra cổng.

Gia Thông đón taxi trên đường đến Thẩm Quyền, tiếng di động vang lên, anh nhìn số, là Chu Tổng – người hẹn gặp anh trong cái hôm rời khỏi Thẩm Quyền. Người tìm anh thì vô kể, nhưng vị Chu Tổng này là người mà anh muốn né tránh nhất. Anh cười trong đau khổ, nhấn nút nghe.

Chu Tổng cười nham hiểm: “Tiểu Kỳ, lâu không gặp, bây giờ phát tài ở đâu thế?”

“Chu Tổng chê cười, bây giờ tôi gần như đã mất tự do, còn phát tài gì kia chứ, đang trên đường đến Thẩm Quyền.” Anh không trả lời thẳng, “Tôi không tự quyết định được, xin ông thứ lỗi.”

Chu Tổng phun lửa: “Ta cho người đến văn phòng tại Bắc Kinh của cậu thì gặp ngay lão Tiết vừa đi ra. Quả nhiên có liên quan đến ông ấy. Bây giờ cậu đang ở đâu?” Gia Thông biết rõ ông ta đang theo dõi vị trí số điện thoại này, câu hỏi đó chỉ để dò hỏi nên đã nhìn tấm biển trên đường cao tốc, nói rõ vị trí của mình.

“Cậu đến Thẩm Quyền thì tốt, tay của lão Tiết không dài đến nỗi thò ra tận đây. Tôi đã cho người đến đón cậu, đoán ông ta cũng không dám giở trò trước mặt tôi.”

Chương 26

Một giờ sau, Gia Thông ngồi tại phòng làm việc sang trọng của Chu Tổng. Tên đầy đủ của Chu Tổng là Chu Huấn Lương, là úp thương gia đầu tiên đến và lập nghiệp thành công trên đất Thẩm Quyền. Ông khoảng gần bốn mươi tuổi, kinh doanh rất lớn, không những có tai mắt cài cắm khắp nơi, mà ông hành sự luôn rất phô trương, còn mời cả hai cô gái xinh đẹp làm thư kí kiêm hộ vệ. Hai cô gái chân dài mặc áo vest nâu theo sát bên cạnh luôn thu hút nhiều sự chú ý.

“Tiểu Kỳ, cậu suy nghĩ xong chưa?”, Chu Tổng hỏi.

Gia Thông cười, “Cả tháng nay tôi gần như tách biệt với thế giới bên ngoài, tình thế sự việc, chắc ông hiểu rõ, tôi không kí bất kỳ thỏa thuận với người nào.”

“Nếu không biết điều này, cậu còn an toàn ngồi đây bàn bạc với tôi được sao?” Chu Tổng cười rất tà ác, “Tiểu Kỳ, cậu là người thông minh, trong việc này, chẳng qua cậu đang cân nhắc nên hợp tác với ai thì có lợi nhất mà thôi. Lần này cậu trở về, chắc hiểu ra, điều kiện mà tôi đưa ra, người khác chưa chắc có thể đáp ứng được.”

Chưa dứt lời, điện thoại của Gia Thông lại reo, “Ông Tiết, chào ông.”

Một lúc sau, anh cười: “Bây giờ tôi đang ngồi tại văn phòng của Chu Tổng, thật ngại quá, khoảng thời gian sắp tới, tôi không trở về Bắc Kinh, ông không cần đến văn phòng tại Bắc Kinh tìm tôi nữa.”

Đợi anh tắt máy, Chu Tổng cười đắc ý: “Sao? Cậu nói đang ở đây, lão Tiết cũng hòng rồi đúng không? Ta biết, ông ta không dám công khai phá hỏng chuyện tốt của ta.”

Gia Thông cười theo, không nói gì.

Chu Huấn Lương sắp xếp chỗ ở cho Gia Thông, cử một trong hai hộ vệ xinh đẹp đi theo đưa đón anh và bắt đầu thương lượng chi tiết của bản thỏa thuận.

Gia Thông hiểu rõ mục đích của ông, Chu Huấn Lương sợ dĩ phí công tốn sức tìm thúc ép anh, chẳng qua là muốn lợi dụng quan hệ cấp cao của ông ta, thông qua hàng loạt thủ tục rườm rà để chuyển nguồn vốn đang bị đóng băng thành tài sản của riêng mình, điều quan trọng nhất, phải có sự hợp tác của Gia Thông.

Hợp tác với Chu Huấn Lương, cũng tức là từ nay sẽ chịu kiểm soát của ông, có lẽ sẽ không tổn thất về mặt kinh tế, thậm chí còn có lợi hơn rất nhiều.

Nhưng anh không còn khả năng tự do thao túng trên thị trường cổ phiếu riêng lẻ.

Hoàn cảnh hiện tại cho thấy, anh không còn lựa chọn khác. Gia Thông nhâm nhi rượu vang Pháp của Chu Tổng, ung dung bàn bạc các thủ tục và thao tác chi tiết để chuyển dời một nguồn vốn khổng lồ thế kia.

Chu Huấn Lương vô cùng hài lòng thái độ và thành ý hợp tác của anh.

Từ lúc mở máy, điện thoại của Gia Thông reo liên tục, nhưng thuần túy mang tính công việc. Bất kể ai truy hỏi kế hoạch và hành tung của anh trong tháng tới, anh chỉ lập lờ qua chuyện.

Cho đến ngày thứ ba, khi anh đang ăn trưa cùng Chu Tổng và vài doanh nhân khác, điện thoại anh reo, đó là một số lạ trong thành phố Thẩm Quyến, anh bắt máy, đúng là Nhâm Nhiễm.

Nghe thấy tiếng “alo” của anh, Nhâm Nhiễm rất bất ngờ, cô chỉ đều đặn gọi vào số này trong tuyệt vọng, hoàn toàn không nghĩ anh sẽ mở máy, nhất thời không biết nói gì hơn.

Gia Thông gắt giọng: “Em đang ở đâu?”

Nhâm Nhiễm hiển nhiên rất sợ hãi trước thái độ của anh, cô bập bẹ: “Em... ở Thẩm Quyến.”

“Báo địa chỉ cụ thể cho anh, anh qua đó ngay.” Nhâm Nhiễm nhỏ nhẹ đọc địa chỉ, anh ghi lại, nói thêm vào: “Em đứng yên ở đó cho anh, không được chạy đâu hết.”

Gia Thông tắt máy, xin lỗi Chu Tổng: “Thật là ngại, bạn gái tôi đột nhiên cắt đứt liên lạc với tôi, giận hờn và cứ bỏ mặc tôi suốt, tôi phải đón cô ấy về.”

Chu Huân Lương cười độ lượng: “Con gái mà, cứ dễ ngọt vài cái là xong, gọi Chung Lôi đưa anh qua bên đó.”

Chung Lôi nổ máy, nghe Gia Thông đọc địa chỉ, cô nàng không khỏi ngạc nhiên: “Kỳ Tổng, khu đó gần như là khu ổ chuột của Thẩm Quyến, là nơi tụ tập của công nhân khắp nơi đổ về, trị an không tốt, sao bạn gái ông lại chạy đến đó?”

“Cô ta là cô bé gốc nghèo, hết cách, cô rành khu đó không?”

“Lúc mới đến Thẩm Quyến, tôi từng ở đó.” Chung Lôi lắc đầu: “Đó là ngày tháng xui xẻo nhất trong đời tôi. Ai dám nói khổ nạn cũng là một loại tài sản thì nhất định tôi sẽ nện cho hắn một trận.”

Gia Thông cười: “Có lẽ tôi sẽ để cô ta ở đó thêm một thời gian nữa, để cô ta chịu chút cực nhọc và nghiệm ra được kết luận như cô thì có lẽ cô ta sẽ ngoan ngoãn hơn.” Chung Lôi sượng người, cô không hỏi thăm nhiều, chỉ lái xe tới điểm đến. Nơi đó đúng là hỗn tạp đến nỗi khiến Gia Thông kinh ngạc, một dãy nhà được người dân dựng thô sơ và lộn xộn trên lề đường không nói, các tòa nhà xây cao vun vút san sát nhau khiến đường xá vô cùng chật hẹp, kẻ qua người lại toàn giao tiếp bằng đủ chất giọng của mọi miền.

Chung Lôi vừa cẩn thận lái xe tránh người đi đường, vừa nói: “Những tòa nhà này đều do người dân ở đây xây để cho thuê, có biệt hiệu là “Dãy nhà nắm tay”, ý là khoảng cách nó rất gần, có thể đứng trong phòng mình bắt tay với người ở nhà đối diện.”

Gia Thông gượng cười, anh thật không sao hiểu được một cô bé được nuông chiều, ăn sung mặc sướng ngay từ thuở nhỏ như Nhâm Nhiễm sao lại ở lại đây một tháng mà không chịu về nhà.

“Cô Chung, dừng xe.” Anh nhìn thấy Nhâm Nhiễm, đứng bên lề đường cách đó không xa, phía sau cô là dãy nhà năm tầng, treo băng biểu “Nhà nghỉ Bình An”.

Chung Lôi dừng xe trước nhà nghỉ, Gia Thông bật cửa phóng nhanh về phía cô, Nhâm Nhiễm vẫn với mái tóc cột đuôi ngựa, tay xách túi bằng vải dù, ngơ ngác đứng trên đường. Khi trông thấy anh, mắt sáng rực lộ rõ vài nét sợ hãi.

“Sao anh gây đi nhiều vậy?”, Nhâm Nhiễm nhỏ nhẹ.

Gia Thông cũng biết, một tháng gần đây, trạng thái của anh quả thật khá tệ. Anh không trả lời câu hỏi của cô, hỏi ngược: “Sao di động của em tắt máy hoài vậy?”

“Bị người ta giật lâu rồi.” Gia Thông ngạc nhiên, anh biết trị an nơi đó không tốt: “Tại sao lại ở nơi này? Ở đây rất phức tạp, chẳng phải anh dặn em phải ở khu trung tâm sao?”

Cô ấp a ấp úng: “Em... ví tiền của em cũng bị trộm rồi. Tiền trọ ở nhà nghỉ tương đối rẻ.”

Gia Thông suýt phun máu: “Em chỉ có chút bản lĩnh đó thôi à? Bỏ nhà ra đi đến giờ, không bị bắt cóc, không bị dân phòng tra xét thẻ tạm trú, quả là một kì tích.”

Nhâm Nhiễm đỏ mặt, “Anh bớt xem thường em đi, em đã tìm được việc, làm nhân viên quản lý hàng hóa trong siêu thị phía trước, giám đốc nói em làm việc siêng năng, hứa sẽ nghĩ cách làm thẻ tạm trú cho em.”

“Em còn muốn tiếp tục ở lại đây à? Em có trường không đi học, ở đây làm gì?” “Em... chỉ muốn sống tự lập một thời gian, suy nghĩ và làm rõ một số việc.”

“Ví dụ như...”

“Cuộc sống của em trước đây có thật sự hạnh phúc như em đã nghĩ? Cha có từng yêu mẹ không? Từ khi nào, yêu lại trở thành không yêu? Hôn nhân và ước hẹn có thật sự thiêng liêng không? Phải chăng tình yêu không thể nào mãi mãi? Pháp luật đã cho phép một người kết hôn rồi lại li hôn, phải chăng ngụ ý rằng, lỡ như có thay lòng, cũng là chuyện có thể tha thứ được...”

Giọng Nhâm Nhiễm nhỏ dần, những vấn đề này cứ quanh quẩn trong đầu cô rất lâu. Từ khi đến Thẩm Quyến, ngoài thời gian nhớ Gia Thông, cô luôn suy nghĩ về nó, mong tìm được đáp án. Nhưng khi đứng trước người đàn ông chưa từng xem bất cứ vấn đề nào là vấn đề thì dường như quá ấu trĩ và nực cười.

Quả nhiên, Gia Thông giận dữ nhìn cô: “Đúng là hàng tá những vấn đề thần thánh và thiêng liêng, cũng chỉ có cô bé ngốc nghếch và ngây thơ như em mới chạy đến đây nghĩ những vấn đề này. Cho hỏi, mỗi ngày em đứng trong siêu thị suốt tám giờ đồng hồ, sau đó quay về khách sạn rách nát này thì đã có kết luận gì hay chưa?”

Lời nói sắc bén của anh cuối cùng khiến Nhâm Nhiễm nổi giận, “Không liên quan đến anh.”

“Bây giờ đi theo anh ngay.” “Đi đâu?” “Em vẫn chưa chán ở chỗ này sao?”

“Em còn phải đi làm thêm năm ngày mới được tiền lương tháng này.” Gia Thông cắt ngang, “Bao nhiêu tiền, anh trả cho em.”

Nhâm Nhiễm nổi giận đùng đùng, “Ý anh là sao? Dùng tiền vứt vào mặt em à?”

“Em có thể ở đây gần một tháng mà không về nhà, thiết nghĩ, cho dù có dùng tiền đập vào mặt em cũng không làm em tỉnh ngộ. Anh còn cả núi việc cần giải quyết, không có nhiều thời gian nán lại đây, em đi theo anh ngay lập tức.”

Nhâm Nhiễm trông bộ dạng hết nhẫn nại của anh đã lùi bước: “Vây... đồ của em còn trong phòng.”

“Vứt đi.”

“Không được, sách của mẹ em trên đó, vứt cái gì cũng không thể vứt nó.”

“Được rồi, được rồi, sợ em quá, anh dẫn em đi lấy.” Chung Lôi vẫn ngồi trong xe, hạ cửa sổ xuống, quan sát họ. Gia Thông liền quay đầu chào cô ra dấu, rồi theo Nhâm Nhiễm lên lầu.

Cầu thang chật hẹp, lối đi tối tăm, phòng của Nhâm Nhiễm có hai chiếc giường nhỏ và đơn sơ. Vừa bước vào, Gia Thông vội khép cửa, khẩn cấp nói, “Một lát xuống dưới, em gây chuyện và tranh cãi với anh thật dữ dội nha.” Nhâm Nhiễm ngạc nhiên: “Tại sao?” “Đừng hỏi nhiều, tóm lại thì em cứ đồng ý, ương ngạnh, không chịu lên xe, không chịu theo anh về, cứ khóc hết cỡ, chẳng phải em khóc giỏi lắm sao?”

Nhâm Nhiễm há hốc mồm: “Dưới đó là đường phố, tấp nập nào là người và người, anh nói em sao đồng ý được chứ? Em khóc giỏi hồi nào...”

Gia Thông quan sát cô, “Cũng đúng, lúc này anh nói em vậy mà em không khóc, anh thật bất ngờ.”

“Cô tài xế đang theo dõi anh à?” Cô ngờ vực, “Có phải vì tìm em mà anh gặp rắc rối không?”

Gia Thông giật vội quần áo trên tay cô, nhét loạn xạ vào túi: “Không kịp nói nhiều nữa, em đi theo anh xuống nhà ngay, nhớ lấy, làm theo lời anh nói, nếu không cả hai chúng ta đều gặp rắc rối.”

Nhâm Nhiễm ngơ ngác đi theo anh xuống lầu, thanh toán với chủ nhà nghỉ, cầm lại tiền cọc, hai người bước ra, cô đưa mắt nhìn dòng người nhộn nhịp qua lại, không biết phải gây sự thế nào mới hợp lí.

Gia Thông đột nhiên nắm chặt cánh tay cô, kéo mạnh về phía trước, cô ngã người lết theo vài bước, cánh tay thì đau nhói. Cô kinh ngạc: “Anh làm gì vậy?”

“Còn lẽ mề nữa, anh bỏ mặc em lại đây.”

“Bỏ mặc thì bỏ mặc, ai kêu anh phải bận tâm?”

Cuối cùng thì cô cũng đã vào vai, cô vùng khỏi tay Gia Thông quay đầu bỏ chạy. Anh rượt lên nắm lấy cô, kéo tay cô lên xe. Chung Lôi xuống xe mở cửa sau, buồn cười khi nhìn thấy Nhâm Nhiễm: “Kỳ Tổng, đồ bạn gái nên nhẫn nại một chút, đừng thô bạo vậy chứ.”

Nhâm Nhiễm nhìn cô nàng với ánh mắt nghi ngờ, rồi nhìn Gia Thông: “Cô ta là ai?”

Gia Thông cười: “Không liên quan đến em, em lên xe mau.” Nhâm Nhiễm nghèo từ, cô mệt mỏi nhận ra rằng, thì ra đồng đánh không phải một chuyện dễ. Cô nhớ lại đoạn các cô công nhân cãi nhau với người khác, nhưng không rút được mánh khéo gì, đành chuyển hướng sang Chung Lôi: “Cô là ai? Cô có quan hệ gì với Gia Thông?”

Chung Lôi xoa tay liên hồi, “Thưa cô, tôi là thư kí của bạn Kỳ Tổng, không can hệ gì đến Kỳ Tổng, tôi chỉ đưa anh ta đến đây, cô đừng hiểu lầm.”

Nhâm Nhiễm vẫn chưa chịu buông tha, “Đâu phải anh ta không biết lái xe, cần gì cô đưa đón?”

Chung Lôi thật không biết trả lời thế nào, Gia Thông giận dữ nói: “Em kiểm chuyện xong chưa? Cứ phải ở đây làm trò hề cho thiên hạ à?”

“Anh không nói rõ ràng thì em không lên xe.”

Gia Thông lạnh lùng, “Bỏ đi, anh xem cứ trực tiếp điện cho cha em, nói ông ta qua đây đón con gái về, anh đỡ phải bận tâm.”

Câu nói này cuối cùng đã ép cô trào nước mắt, cô dùng sức đẩy mạnh cửa xe: “Em không cần anh lo, cũng không cần ông ta lo.”

“Em nghĩ là anh muốn lo à? Bây giờ anh đưa em về, giao em cho ông ta, sau này em có ra sao cũng không liên quan đến anh.”

Dù biết Gia Thông đang cố tình chọc giận cô, nhưng nhắc đến cha, cô vẫn rất đau lòng, toàn bộ ảm ức tích tụ cả tháng nay phun trào, cô trượt theo thân xe, ngồi xổm xuống đất, ôm đầu khóc. Gia Thông ảo não nhìn cô, rồi quaysang Chung Lôi: “Cô Chung, hay cô về trước, tôi thu xếp ổn thỏa rồi tính.”

Chung Lôi nhìn anh với ánh mắt đầy cảm thông khi nhìn Nhâm Nhiễm đang quỳ khóc sụt sùi, “Kỳ Tổng, tôi báo Chu Tổng một tiếng.”

Cô ta lấy di động gọi Chu Huấn Lương: “Chu Tổng, bên Kỳ Tổng xảy ra chút chuyện, hình như bạn gái anh ta đang tức giận, không chịu theo anh ta về, hai người đang đôi co, tôi cứ đứng ở đó, cô ta càng không chịu lên xe.”

Chu Huấn Lương đang rất vui vẻ: “Đưa di động cho anh ta, để tôi nói chuyện.”

Gia Thông cầm lấy điện thoại, chỉ nghe giọng cười kinh dị của hắn, “Tiểu Kỳ, cậu kinh doanh trái phiếu lợi hại thế mà không xử nổi một cô bé à?”

Gia Thông thở dài, “Biết sao được, là do tôi chiều quá. Cô bé này bướng quá, đánh cũng không phải mà mắng cũng không xong, thật không biết phải thế nào!”

Chu Huấn Lương cười nham nhở: “Cậu em, cậu cứ đưa thẳng cô ta về khách sạn, dụ nó lên giường, sau khi xong chuyện, cô bé có bướng cỡ nào cũng đâu vào đấy mà.”

Gia Thông cười ha hả: “Có lý.”

“Nghe lời ông anh này, không sai đâu. Cậu gọi Chung Lôi nghe điện thoại, tôi nói cô ta đưa xe cho cậu, nhanh chóng làm theo kế hoạch, xong chuyện còn về đây bàn bạc chính sự...”

Chung Lôi nghe máy, gật đầu làm theo lời chủ. Gia Thông mở cửa phía sau, bế Nhâm Nhiễm lên, tổng cả người và hành lý lên xe, sau đó ngồi lên ghế lái, nổ máy đi.

16. Chương 27 - 28

Chương 27

“Được rồi, đừng khóc nữa.” Gia Thông trông thấy bóng Chung Lôi biến mất trên kính chiếu hậu, mới quay xuống nói với Nhâm Nhiễm.

Nhâm Nhiễm mặc kệ anh, vẫn cúi đầu khóc sụt sùi.

“Em xem em kìa, nước mắt chảy y như vòi nước, không ngăn lại được, nói em giỏi khóc mà em còn bực bội.”

Nhâm Nhiễm cãi lại: “Cả tháng nay em không khóc.”

“Vậy ư?” “Hôm đó, lúc em đang gọi điện cho anh, một người đi xe gắn máy xông lên từ phía sau, giật lấy điện thoại rồi chạy mất. Em bị xô ngã trên mặt đất, một hồi lâu mới bò dậy được, em cũng không khóc.”

Gia Thông vừa buồn cười vừa xót: “Vậy còn ví tiền bị mất ở đâu?”

Nhâm Nhiễm e dè nói: “Không biết, em ở khách sạn anh đặt được ba ngày, sau khi trả phòng, chuẩn bị tìm một khách sạn rẻ hơn mới phát hiện ví tiền đâu mất tiêu, may là giấy chứng minh của em không để trong đó.”

“Mất ví tiền cũng không khóc à?”

“Dạ, cũng không nhiều tiền, mất cho nhẹ người. Dù sao em cũng không muốn về nhà.”

Lập luận này càng khiến Gia Thông buồn cười: “Nếu em muốn bốc hơi thật sự, sao còn gọi điện cho Kỳ Gia Tuấn?”

“Em bỏ đi đâu phải tại anh ta, em không muốn anh ta lo lắng.” Cứ cách mười ngày là cô gọi điện cho Gia Tuấn, đối diện với sự truy hỏi sốt sắng của anh, cô chỉ nói: “Em không sao.” Gia Tuấn mắng xối xả, cô không biện hộ cũng không cãi lại.

Gia Thông cười to, không hiểu tại sao tâm trạng mình tốt đến thế, anh hỏi tiếp: “Gọi điện cho anh mấy lần rồi?”

“Không nhớ nữa, cứ cách mấy hôm liền gọi cho anh.”

“Cũng còn may, anh dự định đợi em hết ngày hôm nay.” Cuộc thương thảo với Chu Tổng gần đến bước bất tay tháo tác thực sự, Gia Thông thực sự quyết định, nếu qua hôm nay Nhâm Nhiễm vẫn chưa liên lạc, anh cũng nhất định phải rời khỏi Thẩm Quyến, kéo dài nữa thì muốn thoát thân cũng khó.

Nhâm Nhiễm ngơ ngáo nhìn anh, “Anh phải đi sao? Em cũng không ngờ hôm nay anh lại bắt máy, em cứ tưởng, điện thoại em mất, từ nay sẽ không gặp lại anh nữa.”

“Vậy... có khóc không?”

“Không.” Cô nhanh chóng phủ nhận, nghĩ ngợi một lúc, cô bổ sung: “Nếu anh thật sự quên em thì thà em nhanh chóng lãng quên anh, khóc thì có ích gì?”

“Có lí.” Gia Thông cười mạnh hơn. “Nào, ra phía trước ngồi.”

Nhâm Nhiễm xen vào khoảng trống giữa hai ghế phía trước, bước lên ngồi cạnh Gia Thông. Anh trông thấy nước mắt đầm đìa trên mặt, rút khăn giấy đưa cô: “Bao nhiêu ầm ứ thì hôm nay khóc ra hết rồi đúng không. Cũng tốt. Anh đã quen bộ dạng khóc lóc này của em. Bây giờ nói thật anh nghe, sao lại bỏ nhà ra đi?”

Nhâm Nhiễm quay đầu nhìn ra bên ngoài, nói nhỏ: “Luật sư Quý nói bà ta có thai, cha em sắp kết hôn với bà ta.”

Gia Thông không đồng tình: “Em cho rằng em bỏ đi sẽ khiến cha hối hận, không kết hôn với bà ta sao?”

“Không phải vậy. Họ cũng đã có con rồi, chắc chắn sẽ kết hôn. Chỉ là em không muốn gặp mặt họ nữa.”

“Cũng may, anh cứ tưởng em bỏ trốn là vì muốn đi theo anh chứ.” Gia Thông nửa đùa nửa thật. Anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng hơi thất vọng.

“Em đương nhiên muốn đi theo anh.” Cô sốt sắng đưa tay nắm chặt một tay anh, “Nhưng em sợ anh coi em là gánh nặng.”

Gia Thông im lặng một lúc, “Nhâm Nhiễm, tốt nhất là em nên quay về trường học. Nếu muốn bỏ mặc cha em, em có thể cứ đồng đánh và lên mặt với ông ta, lúc nào cũng khiến ông ta cảm thấy ông ta nợ em, hoặc em có thể gay gắt, chua ngoa với mẹ kế. Hà tất phải giận hờn với việc học và tương lai của mình kia chứ.”

Nhâm Nhiễm sầm mặt, “Em không giận hờn ai cả, cũng không ra vẻ trước mặt họ, cũng không thể khiến mình vui lên được.” Cô rút tay về, dựa vào lưng ghế, “Chỉ là em hoài nghi nhiều điều, cảm thấy đi học chẳng có ý nghĩa gì.”

“Anh cũng cảm thấy bằng cấp không quan trọng. Thế nhưng, làm nhân viên siêu thị thì có ý nghĩa lắm sao?”

Nhâm Nhiễm không đáp trả được. “Em đang trừng phạt bản thân để gián tiếp trừng phạt cha em, Nhâm Nhiễm.” Gia Thông phân tích hết sức khách quan, anh điềm đạm nói: “Anh không phê phán cha em có đáng tội hay không. Nhưng bất kỳ sự trừng phạt nào, nếu phải trả giá bằng cả cuộc sống của chính bản thân mình thì hoàn toàn không có khoái cảm để phục thù.”

Nhâm Nhiễm buồn bã nói: “Có lẽ anh nói đúng. Nhưng hề nghĩ đến việc ông ta phản bội mẹ em mà không cần trả bất kỳ cái giá nào lại nhanh chóng có một cuộc sống mới thì em không thể nào thoải mái được. Nếu như em không quay về, chỉ ít có thể khiến cuộc sống ông ta không được viên mãn.”

“Cũng tức là, em còn dự tính ở lại Thẩm Quyển?” Nhâm Nhiễm gật đầu.

Gia Thông cảm thấy thật là hoang đường, anh xáo trộn kế hoạch, mạo hiểm đến Thẩm Quyển tìm cô ta, lại có kết cục này.

Lúc đầu, khi chưa đạt được bất kỳ thỏa thuận hợp tác nào, anh còn có thể đổ lên đầu người khác. Lần này thì không còn bất kỳ lý do nào nữa. Con mồi đưa đến tận miệng mà để vuột mất một cách li kì như vậy, Chu Huân Lương chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình. Ông ta là người bất chấp thủ đoạn có tiếng, Gia Thông sẽ không đánh giá sai hậu quả một khi đắc tội với ông.

Nhưng khi nhìn thấy thân hình mỏng manh đang thơ thẩn ngồi kế bên, anh hoàn toàn không hề có chút buồn bực nào.

“Nếu như vậy, anh đi tìm máy ATM rút ít tiền cho em. Em đến khu có trị an tốt hơn mà thuê nhà, khi chán thì mới quyết định có quay về hay không.”

“Không cần đâu. Tiền mẹ để lại cho em, số tiết kiệm đó em giữ kĩ lắm, không có mất, chỉ là bây giờ em không muốn dùng đến số tiền đó. Hơn nữa, em cũng không muốn một mình rảnh rang rồi cứ ngơ ngơ cả ngày, e rằng sẽ suy nghĩ đến tẩu hỏa nhập ma mất. Bây giờ mỗi ngày đi làm, mệt lả người, buổi tối không bị mất ngủ cũng dễ chịu hơn.”

Gia Thông cười, “Anh vốn định tìm được em sẽ đưa em về nhà. Sự tình như vậy, nếu em muốn ở lại Thẩm Quyển, e rằng phải tìm một chỗ khác.”

“Không sao, em tìm một công việc khác, đổi nhà nghỉ là xong.” Nhâm Nhiễm ngây ngô, “Dù sao thì em cũng ở đó chán rồi, Tiểu Hồng – đồng nghiệp em định xin việc tại một nhà máy điện tử tại ngoại ô, ở đó có kí túc xá, em đi theo cô ta qua đó vậy.”

“Làm việc trong nhà máy có lẽ còn vất vả hơn trong siêu thị.”

“Nếu chịu không được, em sẽ không gắng gượng đâu.” Cô trả lời rất dứt khoát. Gia Thông đã lái xe đến bãi đậu xe của khách sạn, anh dẫn Nhâm Nhiễm xuống xe, bước ra khỏi bãi xe nhưng không vào khách sạn mà đi thẳng ra ngoài, đi được một đoạn, anh tiện tay vút chìa khóa xe vào sọt rác.”

Nhâm Nhiễm ngạc nhiên trước hành động của anh, “Cô tài xế nói xe này là của Chu Tổng kia mà.”

“Đừng hỏi nữa, anh không thể nào về trả xe cho ông ta.”

Nhâm Nhiễm hơi bất an, “Lần trước anh nói phải mất tích một thời gian, lần này đến đây tìm em, sẽ gặp phiền phức không?”

Gia Thông uể oải nói: “Ngồi mãi trong nhà cũng có rắc rối. Chuyện này không cần em bận tâm.” Anh nhìn đồng hồ rồi nói: “Nhâm Nhiễm, anh phải đi đây.”

Nhâm Nhiễm gạt đầu: “Đợi em kiếm đủ tiền, em sẽ mua di động mới.”

Gia Thông bật cười, “Xem em kìa, cứ hễ có chuyện bé tí thì khóc ầm lên, đến lúc gặp chuyện nghiêm trọng thì chấp nhận nhanh hơn ai hết, anh thật phục em. Vậy đi, anh cho em số điện thoại mới, nếu có việc gấp tìm anh, có thể gọi số này.”

Nhâm Nhiễm lấy bút ra, ghi chép cẩn thận số điện thoại, sau đó nhìn lên biển đường: “Chỗ này em chưa từng đến, anh đi trước đi, em tự tìm trạm xe buýt.” Gia Thông vừa định giơ tay gọi taxi, Nhâm Nhiễm đã quay người ôm chặt anh, quyến luyến tựa người vào trước ngực anh: “Ôm em một lúc, một lúc thôi.”

Gia Thông chần chừ một lúc rồi ôm chặt cô. Anh phát hiện mình khó lòng dứt tay ra...

Một tháng anh ẩn mình tại Quảng Châu, cô từng nhiều lần đi vào giấc mơ. Lúc tỉnh dậy cứ buồn mơn man, anh chưa từng nếm trải cảm xúc này bao giờ...

Lúc này, anh ôm chặt cô trên con phố của Thẩm Quyến vào buổi chiều thu, anh phát hiện muện màng, mái tóc đen tuyền đó, nước da mịn màng đó, giọng nói dịu dàng đó, cảm xúc êm đềm đó... không biết tự khi nào, đã hóa thành một hồi ức cụ thể, từng chút từng chút thấm sâu vào cuộc sống của anh. Cũng chính cảm giác kì diệu đến không kịp chống đỡ ấy đã đưa anh mạo hiểm đến Thẩm Quyến mà không chút hối hận hành vi của mình.

“Bằng lòng đi với anh đến Quảng Châu không?” Anh đột nhiên hạ quyết tâm, thì thầm bên tai cô.

Cô ngơ ngác ngược đầu nhìn anh, sau khi hiểu ra ý anh, gương mặt sáng rực: “Thật ư, anh bằng lòng dẫn em đi à, là thật không?”

“Anh nghĩ kĩ rồi, để em bên anh sẽ yên tâm hơn là bỏ em ở đây một mình, để người khác giật, người khác trộm, và còn bị tra xét chứng minh nhân dân, thẻ tạm trú...”

Câu trả lời bình dị này không khiến Nhâm Nhiễm mất vui, cô đột nhiên bầu vào cổ anh, nhảy tót lên hôn vào môi anh...

Anh không đáp trả lời tỏ tình ngọt ngào này, chỉ ôm cô vậy tay gọi taxi.

Chương 28

Nhâm Nhiễm theo Gia Thông đến Quảng Châu, trên đường đi, anh tắt máy, giữ im lặng không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của cô. Có vẻ như anh đang buồn bực điều gì, tựa hẳn người ra sau nhắm mắt nghỉ ngơi, trông rất mệt mỏi, điều này khiến Nhâm Nhiễm thấp thỏm không nguôi.

Từ Thẩm Quyến đến Quảng Châu chỉ khoảng 100 cây số, chưa đầy hai tiếng họ đã tới nơi. Quảng Châu náo nhiệt và phức tạp hơn Thẩm Quyến nhiều, những con phố chật hẹp, những tòa nhà cao chọc trời, cả dòng người qua lại không ngừng.

Chung cư Gia Thông thuê đặt tại vị trí khá tốt, nằm trong khu dân cư cao cấp bên dòng sông Chu Giang. Vừa bước vào nhà, Nhâm Nhiễm bất ngờ, hít mũi: “Mùi gì vậy?”

Anh không nấu ăn trong nhà, chỉ thuê giúp việc thời vụ đến quét dọn hai lần trong tuần. Vẫn chưa đến ngày, phòng ốc giữ nguyên trạng như lúc anh đi khỏi, thật ra cũng không đến nỗi bừa bộn. Chỉ là phòng khách ngổn ngang thùng rượu Whisky, rượu vang và bia. Trên bàn còn có chai rượu được uống một nửa, bên cạnh có một chiếc ly thủy tinh còn sót lại vài giọt rượu. Căn phòng lại được đóng kín nên mùi chua của men rượu đã chiếm trọn không gian trong phòng.

Gia Thông mở cửa sổ cho thoáng khí, “Anh nói về quy tắc sống chung trước.”

Từ “sống chung” khiến Nhâm Nhiễm đỏ mặt, còn cộng thêm quy tắc nữa, cô ngơ ngác nhìn anh, thái độ anh vẫn như nửa đùa nửa thật. “Thực ra rất đơn giản. Anh không thích người khác can thiệp vào chuyện của anh. Bất kể trong công việc hay cuộc sống, đồng thời, anh cũng sẽ không can thiệp vào sở thích của em.”

Nhâm Nhiễm thở phào, cô không nghĩ rằng mình thích can thiệp vào chuyện người khác.

“Chỉ vậy thôi ư?”

Gia Thông không nhìn cô, đi về góc tường lấy chai rượu Whisky trong rương, vừa gỡ nút vừa nói: “Nếu như em tiếp tục gọi điện cho Gia Tuấn báo bình an, anh không phản đối, nhưng nhất định phải tìm điện thoại công cộng và không được tiết lộ địa chỉ cụ thể.”

Nhâm Nhiễm cho rằng yêu cầu này không quá đáng, nhưng sự lạnh nhạt của Gia Thông ít nhiều xua tan niềm sung sướng khi theo anh đến Quảng Châu. Cô gật đầu: “Em biết.”

Cô đặt ba lô xuống, mang nửa chai rượu còn lại vào bếp đổ cạn, vứt chai vào thùng rác rồi rửa sạch ly thủy tinh.

Bên ngoài cửa sổ phòng bếp là một dãy chung cư, cô lơ mơ trông thấy sông Chu Giang, cảnh sắc hai bên bờ thật thơ mộng, màn đêm dần buông xuống. Quảng Châu vào đầu thu, không có cảm giác thay đổi rõ rệt, tiết thu càng không rõ nét. Lúc này mặt trời đang xuống núi, tàn dư của ánh mặt trời vẫn chưa chiếu xuống hẳn, ánh sáng màu cam tan chảy trong dòng sông, le lói những tia sáng mờ ảo.

Sau khi sống một tháng tại nhà nghỉ tàn tạ rồi bước vào căn hộ cao cấp tại một thành phố xa lạ, ẩn mình trong nhà bếp ngăn nắp, mọi thứ có vẻ như đã ổn định trở lại. Cô ý thức rõ, cuộc sống của mình thoát khỏi quỹ đạo bình thường, lúc mà đáng lẽ cô phải ngoan ngoãn ngồi tại giảng đường nghe giảng bài thì lại rời xa quê hương, trường học, người thân, bạn bè... Từ đơn thuần là bỏ nhà ra đi, tiến triển đến dự định sống thử với một người đàn ông.

Bỗng chốc, cô hải hùng. Đó là những điều cô thật sự muốn có sao?

Trong cơn phần nộ, cô rời khỏi thành phố Z, điểm đến đầu tiên cô nghĩ đến là Thẩm Quyển. Cô không hề ỉn bất kỳ cơ hội để chần chừ, để lùi bước... cô đã ngã vào lòng anh...

Tất nhiên là cô yêu anh, nhưng cô không hề hiểu anh cho dù thân mật đến mức nằm chung một chiếc giường. Đối với cô, anh vẫn là một câu đố. Một tình yêu không lí do, không toan trước tính trước sau một khi đã xuất hiện thì cô nghĩ, điều cô cần làm chỉ là lắng nghe tiếng nói của con tim.

Cho dù lòng dũng cảm chỉ được xuất phát từ một phía nhưng khi chạm đến tình yêu thì không còn là vở kịch độc diễn nữa. Không nhận được bất kỳ ánh mắt hoặc lời khẳng định từ người đàn ông kia, trái tim cô như bị treo lơ lửng trên bầu không trung, khiến cô không thể an tâm được.

Khi cô bước khỏi bếp, Gia Thông đang ngồi trên sofa, chai Whisky được mở đã với mất một phần ba, ly rượu anh cầm trên tay chỉ còn một ít. Điều bộ anh uống rượu vẫn giống như cái đêm cô gặp trong quán bar, không nhâm nhi thưởng thức, chỉ gurgled đầu uống ừng ực như người ta thường uống nước.

Anh trông thấy nổi kinh ngạc trong mắt cô, liền vỗ nhẹ vào sofa, ngụ ý cô đến ngồi.

“Rượu này mạnh lắm, anh đừng uống nhiều.”

“Yên tâm, anh không nổi điên khi xín, quá lắm là ngủ một giấc ngon.” Giọng của anh một lần nữa rất lạnh lùng, chỉ có điều nét mặt không còn căng thẳng như lúc ngồi trong xe. Cô nhạy cảm nhận ra thay đổi nhẹ nhàng đó, cô ngồi xuống bên cạnh và tựa đầu vào vai anh.

“Có lẽ khi sống với anh một khoảng thời gian thì em sẽ nhanh chóng phát hiện, anh thực ra là một ông chú rất phiền phức.” Anh nghiêng đầu hôn vào tóc cô trên choker.

Cô lẩm bẩm: “Vậy chúng ta huê rồi, dù sao thì anh cũng cảm thấy em là cô bé ngốc nghếch ấu trĩ. Chúng ta không ai cười chê ai hết.” Gia Thông thoải mái hẳn, một phần vì men rượu, một phần vì cô trêu ghẹo, anh đặt ly rượu xuống, ôm cô vào lòng: “Được thôi, cô bé ngốc nghếch, hãy ở lại đây, nhưng anh không trói buộc em. Khi nào em muốn bỏ đi thì có thể nói với anh bất cứ lúc nào, anh sẽ đưa em ra sân bay.”

Đây không phải là lời cô muốn nghe, nhưng được sà vào lòng anh, được đôi tay săn chắc của anh ôm chặt, hít thở hơi thở xen lẫn mùi rượu và thuốc lá của anh, cô tạm thời quẳng gánh lo âu.

“Đây là khởi đầu để mình hiểu người mình yêu, mình không còn gì để do dự.” Cô thì thầm với chính mình, áp sát mặt vào lòng anh.

Đương nhiên, không gì có thể hiểu rõ một người hơn là sống chung với người đó. Ở một góc độ nào đó, Gia Thông không phiền toái như anh cảnh báo.

Anh không kén ăn, bất kể là cơm hộp hay những món ăn cô thử trở tài trong lúc nhàn rỗi, anh đều có thể chấp nhận. Anh không gò bó cuộc sống của cô, không yêu cầu cô phải giam mình trong nhà. Anh mua cho cô một chiếc di động mới, chỉ dặn dò cô không được tùy ý tiết lộ hành tung. Sau đó thì không can thiệp cô đã gọi điện cho ai. Cứ vài ngày, anh chủ động dẫn cô ra ngoài xem phim hoặc tản bộ.

Cô quen dần với mọi thứ thuộc về anh.

Yêu cầu của anh đối với cô chỉ đơn giản như “Quy tắc sống chung” anh đưa ra. Lúc anh đọc sách, gọi điện, suy ngẫm hoặc ngồi trước máy vi tính nghiên cứu thị trường, cô tuyệt không được quấy rầy. Nếu cô thăm dò những chuyện liên quan đến công việc, anh đều từ chối trả lời.

Anh không thích ăn cay, không thích ăn món ngọt, khẩu vị tương đối nhạt. Ngoài các bữa ăn chính, anh không ăn bất kỳ món vặt nào. Thường ngày, anh thích mặc sơ mi trắng, quần dài sẫm màu, còn mặc cổ định một nhãn hiệu, một kiểu dáng. Anh thích ngủ khỏa thân và cũng khuyến khích cô học theo. Lúc trên giường, anh đối xử với cô hết sức nhẫn nại, thậm chí có thể nói là dịu dàng. Lúc ngủ say thì thường anh nghiêng người về bên phải, dường như đã dần quen việc chia sẻ với cùng một chiếc giường, không giống như cái đêm đầu tiên tại Thẩm Quyến, độc chiếm một mình ngay giữa giường. Anh ngủ rất ít, mỗi đêm ngủ nhiều nhất chỉ khoảng sáu tiếng nhưng ban ngày vẫn phơi phới. Anh xem ti vi, chỉ giới hạn trong những tiết mục có thể trực tiếp nhận được tin tức tài chính của Hồng Kông và trận bóng đá ngoại hạng Anh. Lúc anh xem bóng đá thường có thói quen uống bia. Anh đọc sách rất chăm chú và bên cạnh luôn đặt một li rượu vang, thi thoảng nhấp nháp một ngụm. Có lúc anh còn nghe nhạc Rock, uống rượu Whisky...

Nhâm Nhiễm sống ổn định trong ngôi nhà này, cô suy nghĩ rất ngọt ngào, tuy có chút nuối tiếc khi hai người không hẹn hò yêu đương thắm thiết đã nhanh chóng sống chung, nhưng dù sao thì cô cũng bắt đầu hiểu về người đàn ông mình yêu.

Cô không nghĩ ngợi về cha nữa, mối liên hệ duy nhất với cuộc sống trong quá khứ là gọi điện cho Gia Tuấn. Nhưng gọi điện cho anh ta, đối với cô cũng thật khó xử.

Lúc ở Thẩm Quyến, đối diện với lời chất vấn của Gia Tuấn, cô có thể vỗ ngực xưng tên: “Em không bỏ trốn theo Gia Thông, em ở một mình tại Thẩm Quyến, em không muốn về. Cha chưa kết hôn với Quý Phương Bình cũng không liên quan đến em, đừng nhắc về hai người đó trước mặt em...”

Còn giờ đây cô sống chung dưới một mái nhà với anh tại Quảng Châu, cô không biết nói gì nữa đây...

Cô không nghĩ rằng mình phải che giấu điều gì, nhưng hễ nghĩ đến cơn phẫn nộ của Gia Tuấn khi cô tự thú thì đã hãi hùng. Cô lần lữa mãi, đến Quảng Châu đã hơn nửa tháng, cô không còn trốn tránh thêm được nữa, cô đi tìm một điện thoại công cộng, điện vào số Gia Tuấn.

Cô từ tốn giải thích, “Bây giờ em đang ở Quảng Châu. Không, em muốn thay đổi môi trường. Đúng vậy, em sống chung với Gia Thông...”

Gia Tuấn im lặng trong một giây ngắn ngủi rồi bùng giận như cô dự đoán. Giọng anh như pháo nổ: “Anh đã cảnh cáo em bao nhiêu lần rồi, em đều xem như gió thoảng qua tai. Còn nói dối anh, anh thật sự quá thất vọng về em. Có thật sự em đã bỏ đi vì cha em phải kết hôn với người khác? Em luôn thành thật, sao lần này lại tìm lí do tồi tệ cho hành vi của mình...”

Khó khăn lắm cô mới cắt ngang lời anh: “Em không tìm cố, anh Tuấn, em yêu anh ấy.”

Gia Tuấn im lặng hồi lâu, sau đó cắn răng nói: “Anh không trách em, Tiểu Nhiễm, em quá ngây thơ, không hiểu chuyện đời, luôn mơ mộng phi thực tế mới bị hấn lừa. Hấn lợi dụng em để trả thù mẹ anh và anh, thật là quá tệ tiệt...”

“Không như anh nghĩ đâu.” Nhâm Nhiễm không để bụng lời chỉ trích của Gia Tuấn, nhưng không thể khoan nhượng anh chỉ trích Gia Thông. “Anh ấy không quan tâm chuyện di Triệu từ chối điều động tiền của nhà họ Kỳ giúp anh ấy, anh ấy nói với em, anh ấy không cần giúp đỡ...”

Gia Tuấn lạnh lùng nói: “Tiểu Nhiễm, đừng nói gì nữa hết. Bây giờ em ở khu nào trong Quảng Châu?”

“Gia Tuấn, đừng hỏi nữa, xin lỗi, em không cho anh biết được. Đừng lo cho em, em rất tốt, em tắt máy đây.”

“Đợi chút.” Gia Tuấn hét lên, ngừng một lúc sau anh mới nói: “Tiểu Nhiễm, em hận cha em như vậy sao? Đến mức em phải dùng phương thức này để làm tổn thương ông ấy?”

“Là ông ấy đã làm tổn thương em trước.”

“Chú lại đến Thẩm Quyển để tìm em, gần như ngày nào cũng hỏi anh, gần đây em có liên lạc với anh không. Em không gọi điện về trong thời gian dài như vậy, tóc của chú gần như bạc hết. Tuần trước, chú còn nói với anh, để có lời giải thích với em, chú không dự định kết hôn với Quý Phương Bình nữa, còn khuyên bà ta bỏ đứa con trong bụng.”

Nhâm Nhiễm ngó người, “Quý Phương Bình không đồng ý, chạy đến trường tìm anh, nài nỉ anh đến khuyên chú. Cho dù anh có ghét bà ta, nhưng với một thai phụ thì anh có thể nói gì hơn? Nhưng chú Nhâm nói, chú ấy đã nợ em, chú không thể có thêm một đứa con trong khi em một mực phản đối, bỏ mặc em lưu lạc bên ngoài.”

Nước mắt Nhâm Nhiễm đã chảy thành sông.

“Quý Phương Bình mang thai gần ba tháng, bà ta không chịu đi phá rồi trốn mất tăm. Trước mắt không ai biết bà ta đang ở đâu. Tiểu Nhiễm, em ép cha em đến mức khó xử cả đôi bên. Em cảm thấy vậy vẫn chưa đủ sao?”

Cô khóc lớn, “Anh Tuấn, anh đừng nói nữa, em không muốn ép ai. Họ phải chịu trách nhiệm trước hành vi của mình, không liên quan đến em.”

“Nếu em muốn trả thù chú và Quý Phương Bình, em cũng có được kết quả em muốn. Trở về nhà được không? Chuyện em và Gia Thông kết thúc tại đây. Anh sẽ không nói với bất cứ ai, cũng sẽ không trách em.”

“Em...” Cô hoàn toàn không biết đáp trả kiến nghị này thế nào.

Đợi được một lúc, Gia Tuấn không có được đáp án mình mong đợi, lại nổi giận dưng dưng: “Em tự hỏi lòng mình, Tiểu Nhiễm, bây giờ em không muốn về nhà, rốt cuộc là vì trả thù cha em, hay vì muốn sống chung với Kỳ Gia Thông?” Nhâm Nhiễm cắn răng không lên tiếng. “Em có từng nghĩ, em đang sống cuộc sống thế nào không? Hẳn cảm dỗ em, buộc em rời khỏi quê nhà sống ẩn dật với hắc trong khi em đáng lẽ phải ngồi trên giảng đường đại học. Em lại không báo hành tung với người thân. Đây là cách làm của kẻ có trách nhiệm sao? Em mới mười chín tuổi đã sống chung với một người đàn ông mà em không biết rõ. Nếu như hắc thật sự yêu em, có lôi kéo em khi hắc cũng đang gặp phiền toái hay không?”

“Anh ấy không cảm dỗ em. Sống chung với anh ấy, là quyết định của bản thân em.” Nhâm Nhiễm yếu ớt phản biện, “Anh Tuấn, anh đừng vì mẹ anh mà có thành kiến với anh ấy.” “Anh đã nói câu nào có thành kiến với hắc, em có thể nêu ra.”

“Anh Tuấn, thôi bỏ đi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Nếu anh giận em, em không còn gì để nói. Phiền anh chuyển lời đến cha em, nói ông ta không cần lo cho em nữa.”

Nhâm Nhiễm vừa tắt máy, tiếng chuông lại reo lên, cô biết Gia Tuấn lại gọi đến. Cô không còn cam đảm đối diện với lời trách mắng và phần nộ của Gia Tuấn, chỉ đứng dựa vào buồng điện thoại, nghe tiếng chuông reo đơn điệu liên hồi, một lần nối tiếp một lần, cho đến khi nó ngừng reo.

Giờ đây, dù triệt để đoạn tuyệt quan hệ với cha và Quý Phương Bình thì sao?

Cuộc sống của cô đã xa rời quỹ đạo trong quá khứ. Sau khi biết cha phản bội mẹ, cô không thể sống và tin cậy cha như trước. Sau khi cô sống chung với Gia Thông, cô càng không trông mong có được tình bạn của Gia Tuấn.

Máu chốt ở chỗ, cô yêu Kỳ Gia Thông, cho dù mối tình này không nhận được bất kỳ lời chúc phúc nào. Cô đã gắn liền cuộc sống của mình với Gia Thông, không thể chỉ trông chờ một tình yêu đơn thuần như lúc trước.

17. Chương 29

Chương 29

Nhâm Nhiễm thần thờ trên đường phố Quảng Châu, cho đến khi hoàng hôn, nước mắt dừng chảy, hai chân mệt lả, mới gọi taxi về chung cư.

Cô vừa mở cửa bước vào, nghe Gia Thông đang tựa vào cửa sổ nói điện thoại: "... Bang, chuyện đã đến nước này, cứ để mặc ông ta. Cậu giải tán hai nhân viên còn lại, mỗi người bồi thường ba tháng lương, văn phòng tạm thời đóng cửa, cậu cũng không cần đi làm mỗi ngày nữa."

Gia Thông nói rất điềm đạm, từ chỗ cô đứng có thể nhìn được một bên mặt anh, nét mặt anh có vẻ hơi hung hăng.

Đợi khi anh tắt máy, cô rụt rè hỏi: "Gia Thông, có việc gì ư?"

"Không có gì." Gia Thông không hề nhìn cô, trả lời một cách đơn giản.

Mỗi lần, cô muốn tìm hiểu anh nhiều hơn chút nữa thì anh luôn đẩy cô ra xa với vợ. Cô biết, nếu có truy hỏi cũng vô ích. Trời đã tối, cô liền vào bếp nấu cơm.

Nhâm Nhiễm mua một quyển sách dạy nấu ăn và thí nghiệm vài lần, cô đã nấu được vài món ăn đơn giản. Khi cô nấu xong hai món ăn và một món canh bê ra, Gia Thông đang đứng uống rượu ngoài ban công, nhìn từ phòng khách, dáng người cao to của anh đắm chìm trong màn đêm, bóng anh trải dài như lưỡi kéo, hiu quạnh và xa nghìn trùng, tách biệt hoàn toàn với bàn thức ăn đang nghi ngút khói.

Cô nhói người trước liên tưởng của mình, cô cởi bỏ tạp dề chạy ra ban công vòng tay ôm anh từ phía sau: "Gia Thông, nếu anh có tâm sự..."

Gia Thông ngắt ngang lời cô: "Nhâm Nhiễm, anh đã nói rõ từ đầu, anh không thích chia sẻ toàn bộ cuộc sống với người khác. Nếu em bằng lòng sống chung với anh, phải học cách chấp nhận, anh có không gian riêng của mình."

Cô tê cứng người, áp sát mặt vào sau lưng anh một hồi lâu, nhỏ nhẹ nói: "Được, em hiểu, ăn cơm đi."

Hai người im lặng hoàn thành bữa cơm tối. Căn phòng tuy khá lớn nhưng không khí căng thẳng vẫn ngập tràn. Nhâm Nhiễm thu dọn chén bát, khi bước ra, Gia Thông đã tự nhốt mình trong phòng. Cô chơi với trước cửa phòng được khóa kín. Không biết mình đã làm sai chuyện gì, chỉ biết điều chỉnh volume tivi nhỏ đến mức có thể, co người trên sofa, chờ người với cuốn sách trên tay.

Tám giờ tối, Gia Thông đột nhiên bước ra ngoài, anh vẫn không nhìn cô, chỉ lấy áo khoác rồi nói: "Anh đi ra ngoài, em không cần đợi anh, cứ ngủ trước."

Nhâm Nhiễm không thể chớp mắt, đến tận nửa đêm, cô nghe tiếng động ngoài cửa vội vàng xuống giường. Gia Thông dùng chìa khóa mở cửa, anh đã say bí tỉ và loạn choạng bước vào. Nhâm Nhiễm giật mình, vội đỡ lấy anh. Anh không sinh sự lúc xỉn, cũng không hoàn toàn đánh mất lí trí, chỉ đẩy tay cô ra, hoàn toàn không cho cô đến gần anh, lơ lơ bảo "Đi ngủ, mặc kệ anh." Anh loạn choạng bước đến trước cửa phòng ngủ, nhưng lại quay một mạch bước vào phòng khách. Cô pha trà hoặc đưa khăn nóng cho anh, đều bị từ chối thẳng.

Nhâm Nhiễm không yên tâm, trở mình liên tục không chớp mắt được. Nửa đêm cô nghe tiếng anh dậy, cô vội xuống giường chạy ra, thấy anh xông vào nhà tắm nôn mửa. Cô bước qua địu anh, anh lại đẩy mạnh tay cô, hét nhỏ: "Đi ra."

Sự xua đuổi dứt khoát và lạnh lùng, cô đành ngậm ngùi nước mắt bước ra, không lo anh nữa.

Đến ngày hôm sau, Gia Thông vẫn như người sau cơn say, mặt mày tái mét, mắt lờ mờ vào, thần thái mệt mỏi, nhưng lí trí đã trở về trạng thái tỉnh táo, anh chủ động xin lỗi: "Xin lỗi, thái độ anh hôm qua thật tồi tệ."

Cô mất ngủ cả đêm, lòng đầy ảm ức và hoảng loạn, xị mặt không nói chuyện. Anh thở dài: “Anh nghĩ anh cần thêm một điều vào quy tắc sống chung, sau này nếu anh có nhậu xỉn, nhất định phải để anh một mình, nếu không thì em sẽ nổi giận rất oan uổng.”

“Tại sao không cho em chăm sóc anh?”

“Không ai thích cho người khác nhìn thấy bộ dạng bê bối của mình.” Anh phiền não, “Anh không cần chăm sóc, chỉ cần em coi như không nhìn thấy gì là được.”

“Sau này đừng đi uống rượu nữa được không? Chỉ ít đừng quá chén.” Cô nài nỉ, “Như vậy không tốt cho sức khỏe của anh.”

Nụ cười lướt nhanh qua gương mặt anh, anh vuốt tóc cô: “Được rồi, đừng bận tâm nữa. Chẳng phải em nói thích ăn chơi hưởng lạc sao? Mai anh dẫn em đi chơi cho đã nhé.”

Gia Thông thực hiện lời hứa, lên toàn bộ chương trình đi chơi cho cô vào ngày hôm sau. Anh dẫn cô vào thương xá mua quần áo, cô thử hết chiếc này đến chiếc khác, anh nhẫn nại chờ đợi và mua toàn bộ những chiếc cô thích. Sau đó, anh dẫn cô vào nhà hàng ăn trưa, dắt cô vào rạp xi-nê xem phim, cho dù đó là bộ phim tình cảm anh ghét ngấm.

Lúc nào anh cũng có vẻ như đang thả hồn đi đâu đó, nhưng hoàn toàn không có thái độ chán ngán. Bất kể cô đề nghị gì, anh đều nhiệt tình đồng ý. Cả cái chuyện cô ông ẹo đòi được tặng hoa khi đi ngang tiệm hoa, anh đều vui vẻ mua hai bó hoa Loa Kèn và hoa Thiên Đẩu thật to.

Anh một tay ôm hoa giúp cô, tay kia xách những túi quần áo to nhỏ khác nhau dạo quanh đường phố, đó hoàn toàn trái ngược với phong cách thường ngày của anh, nhưng anh không tỏ vẻ khó chịu.

Niềm vui bình dị như thế, thực ra là điều dễ lay cảm các cô thiếu nữ nhất. Nhưng Nhâm Nhiễm nắm chặt tay anh, dần mất đi niềm vui sướng ban đầu.

Cô luôn rất nhạy cảm, tất nhiên sẽ phát hiện anh thi thoảng thả hồn đi nơi khác, không thể gọi là nhập tâm hoàn toàn. Anh chỉ xem toàn bộ hoạt động trong ngày hôm đó là một món quà và gói ghém cẩn thận tặng cô, giống như một sự bồi thường, xin lỗi và an ủi, chẳng khác gì so với đĩa bánh kẹp anh đưa cô trong quán cà phê Cửa Xanh của lão Lý.

“Còn muốn đi đâu nữa không?”, Gia Thông nghiêng đầu hỏi cô, gương mặt vốn lạnh lùng của anh khi được tô điểm bởi bó hoa to đùng trên ngực lại bộc lộ nét quyến rũ hiếm có.

Cô nhìn anh, nở dần nụ cười: “Hôm nay đủ rồi, cảm ơn anh.”

Đúng, một người đàn ông thế kia mà có thể dễ dàng cô đến mức này, cô không thể yêu cầu gì hơn nữa.

Sau ngày đó, hai người lại cư xử với nhau như trước. Biểu hiện của Gia Thông không có gì khiến Nhâm Nhiễm phải bất bẽ. Tuy thường ngày, anh uống rượu trong nhà rất nhiều nhưng luôn có giới hạn, thi thoảng hơi choáng men say. Lúc này là lúc anh dễ chịu nhất, còn thường kể chuyện cười ghẹo cô, trên giường thì càng nhiệt tình và nóng bỏng.

Ngày qua ngày, anh ngày càng im lặng, thường xuyên nhốt mình trong phòng làm việc. Cách mười ngày nửa tháng, anh chào cô ra ngoài một mình, sau đó say bí tỉ trở về.

Thường ngày anh luôn khắc chế tâm trạng náo nức của mình, nhưng cũng có lúc mất tự chủ, còn nguyên nhân ư? Anh không tiết lộ dù nửa chữ. Đối với một người đàn ông không bằng lòng thảo luận chuyện của mình, cô cũng không biết đâu mà suy đoán.

Cô không dùng điện thoại công cộng gọi điện cho Gia Tuấn nữa, chỉ cách một thời gian, cô dùng di động nhắn tin cho anh, tin nhắn được gửi, cô tắt máy đến hôm sau mới mở máy để đọc tin trả lời của Gia Tuấn rồi thả hồn bay xa. Cô không đủ can đảm nói chuyện với Gia Tuấn nhưng cũng không đủ can đảm cắt đứt liên lạc với anh. Hành vi báo bình an này, ngoài việc không muốn bạn thân lo lắng, đồng thời cũng đang an ủi và khích lệ bản thân, cô vốn không cô độc, mọi thứ vẫn tốt.

Trên thực tế, trong thành phố phồn hoa và náo nhiệt này, cảm giác cô đơn ngày một gia tăng.

Gia Thông không cho cô được cảm giác an toàn, cô cũng không thể phớt lờ tâm trạng buồn bực của anh thì thoảng để lộ.

Trước tình hình này, cô không thể thuyết phục mình yên tâm hưởng thụ tình yêu.

Chớp mắt, họ đã sống ở Quảng Châu hơn hai tháng, mùa đông âm thầm ghé đến. Ngoài những cơn mưa rào âm u và nhiệt độ hạ xuống một chút cũng không có gì đặc biệt. Quay lưng với cha, rời khỏi gia đình và trường học, Nhâm Nhiễm khát khao xây dựng mối tình với người đàn ông đầu tiên cô yêu. Còn Gia Thông vẫn kiên quyết giữ khoảng cách với cô, dù chỉ trong gang tấc. Sự thân thiết giữa họ chỉ hạn chế trên giường, nếu cô bám lấy anh trong những lúc khác, hoặc ngỏ lời hỏi chuyện của anh, anh sẽ nhanh chóng chuyển đề tài, đẩy cô ra.

Cô thất bại thảm hại.

Nhâm Nhiễm ngày càng nhận rõ, cô chỉ được phép vào sống trong một căn hộ của Gia Thông, chứ chưa sống vào trong trái tim sâu thẳm khó đoán của anh.

Cô có đủ lí do nghĩ như vậy.

Cô đã sống trong kí túc xá trường được một năm, năm bạn cùng phòng đều đến từ các thành phố khác nhau thuộc mọi miền đất nước, tính cách và cách cư xử của mỗi người cũng khác nhau. Từ nhỏ, cô được mẹ dạy bảo nghiêm khắc, mẹ bảo phải cư xử tốt với người khác, tôn trọng người khác, không được lấn chiếm nơi công cộng, không được soi mói bí mật của người khác, không can thiệp vào chuyện riêng của người khác. Nhưng thực tế chung sống sẽ khó tránh khỏi va chạm, một số người có thói quen xử sự khác xa với cô, mà chẳng có mấy bạn trẻ biết nhường nhịn và khoan dung nên chuyện cãi vã thường xuyên xảy ra.

Gia Thông hầu như có cách cư xử như lời mẹ dạy, rất dễ chung sống. Điều đáng nói là, cảm giác dễ dãi này, giống một người bạn cùng phòng biết điều nhiều hơn.

Anh dành hẳn cho cô một không gian sinh hoạt riêng, để cô thoải mái ngồi đọc sách tại bộ sofa gần ban công, dành cho cô một giờ cố định xem phim điện ảnh Mỹ trên đài truyền hình Hồng Kông, mặc cô ngẫu hứng nấu nướng trong bếp. Quan trọng nhất là chia sẻ với cô cùng một chiếc giường vào những lúc anh không u uất mấy.

Nếu cô tỏ ra buồn bã, anh sẽ dẫn cô đi dạo cho khuây khỏa, dẫn cô đi xem phim và mua sắm. Cô chủ động nói gì, anh cũng lắng nghe và bình luận đôi chút. Nhưng chưa bao giờ anh nhắc đến chuyện của mình, cũng không chủ động hỏi cô có tâm sự gì, có dự định gì trong tương lai.

Đó là tình yêu, hay thuần túy chỉ là tình bạn ở cùng phòng? Cô không ngừng tự hỏi, đồng thời càng để ý đến từng hành động của anh, mong tìm ra đáp án.

Anh nắm bắt được ánh mắt của cô, có lần còn nói đùa: “Trông em quan sát anh, hệt như thợ săn đang rình mồi.” Cô không nhéo: “Đúng vậy, em đang muốn tìm điểm yếu của anh, để dàng tóm gọn anh hơn.”

Anh bật cười: “Không cần tốn sức vậy đâu, nào, chúng ta lên giường, anh để mặc em chém giết.”

Haizzz, cho dù anh bằng lòng trao quyền chủ động cho cô trên giường, cô thực sự không đủ sức để mà “chém giết” anh. Cô vừa ít kinh nghiệm tác chiến, cũng chưa học được cách thả lỏng cơ thể, tận hưởng niềm hoan lạc của cơ thể. Cô thích trả quyền chủ động cho anh, đắm chìm trong sự yêu thương vỗ về của anh.

Cô vẫn chưa hoàn toàn làm quen trong chuyện ấy, đối với cô, cảm giác khoái lạc của cơ thể không thể nhấn chìm mình, điều cô xem trọng là cái cảm giác thân mật khi hai cơ thể hòa quyện vào nhau, chỉ duy nhất lúc đó, cô mới có cảm giác mình thật sự có được tình yêu của người đàn ông này.

Sự thăng hoa đó, dù có hòa quyện thân mật cách mấy, có lượn lờ siết chặt đến đâu thì cũng có lúc kết thúc. Khi anh mãn nguyện và ngủ thật sâu bên cạnh cô, cô lại không tài nào ngủ được. Cô cũng không kháng cự chuyện này, có lúc cô mặc áo ra ban công ngắm nhìn thành phố lạ lẫm trước mắt, hoặc vào phòng khách đọc sách một lúc, đến khi buồn ngủ mới trở vào phòng. Nhưng hầu hết, cô thường nằm bên cạnh anh, mượn ánh sáng le lói trong đêm ngắm nhìn anh.

Gương mặt anh đã dần dần in sâu trong tâm trí cô, vào những đêm khuya tĩnh lặng như thế, khi cả thế giới đều đang đắm chìm trong giấc ngủ, anh cũng say giấc và cô được mân mê quan sát anh, gương mặt anh sát

bên gối cô, nhịp đập và hơi thở của hai người gắn liền nhau.

Gia Thông ngủ không sâu lắm, tính tự kiểm chế mãnh liệt của anh cũng có khe hở trong giấc ngủ. Anh không thể giữ trạng thái điềm đạm và bình tĩnh như ban ngày, anh thường nằm mơ vào một giờ cố định trong đêm, cô có thể nhìn rõ cơ mặt anh co lên lúc kịch liệt lúc lại khá nhẹ nhàng, mí mắt cũng chớp liên tục, nói mơ liên hồi và trở người liên tục, thậm chí còn lên cơn co rút, cơ thể co rúm như đứa bé. Anh không kịp đề phòng trong những lúc thế này, anh bộc lộ rõ sự yếu đuối của mình. Sau một lúc kinh ngạc, cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng áp sát vào người anh, dùng hơi ấm của mình dịu dàng vuốt ve anh, để anh lại được say giấc. Anh cũng không ngang nhiên đẩy cô ra, thậm chí có lúc còn sà vào lòng cô. Hành vi này anh mang cho cô cảm giác ngọt ngào đau xót. Cô có thể nắm anh thật lâu, cho đến khi cô chìm vào giấc ngủ sâu như anh, màn đêm ấy như có thể kéo dài vô tận, không gì ngăn cản họ bên nhau mãi mãi.

Chỉ là, sự thân mật đó, chỉ giới hạn trên giường, vào ban đêm.

Cô có muôn trùng tâm sự, quá trình này, như con tằm nhả tơ bao vây chính mình, khiến cô càng lún càng sâu, không thể rút người ra được.

Tâm trạng của Gia Thông cũng ngày một tồi tệ, hôm nay anh ngồi lì trong phòng, đối diện với máy vi tính, nét mặt rất căng thẳng.

Cô rót trà mang cho anh, liếc vào màn hình theo dõi: “Toàn màu đỏ, giá đang lên, sao anh vẫn không vui?”

Gia Thông lạnh lùng: “Nếu như em đoán trước được thị trường, nhưng chỉ có thể khoanh tay ngồi nhìn nó rơi từ đỉnh cao nhất xuống vực thẳm thì sao có thể vui mừng được.” Anh không hề nhìn cô, chỉ xuất tay ra dấu bảo cô ra ngoài. Sau đó nhấc điện thoại gọi, “Bang, hôm nay cập nhật được tin gì?”

Không biết bên kia đã nói gì, anh im lặng lắng nghe, sau một hồi lâu mới lạnh lùng nói: “Cậu không cần nói gì nữa, Chu Huân Lương muốn chơi tôi thì để ông ta chơi cho đã.”

Anh bỏ điện thoại trở về bàn, thu lại nụ cười lạnh lùng lúc nãy, dường như anh quên mất Nhâm Nhiễm đang có mặt ở đó, anh nhẹ nhàng sụp vai xuống, hai tay đặt lên bàn, kê đầu vào, thở một hơi dài.

Cô hoàn toàn không hiểu thị trường cổ phiếu nhưng qua câu nói đó, ít nhiều cũng hiểu được: “Tình hình của Gia Thông không tốt”. Cô nhìn thấy cơ thể anh căng lên, tựa như một mãnh hổ đang bị giam cầm, như con tuấn mã không được tung tăng chạy nhảy trong thời gian dài. Cô đưa tay ôm lấy vai anh, vừa định nói chuyện, anh lạnh lùng xua tay cô, nhẹ giọng: “Đi ra.”

Lần đầu tiên anh từ chối cô một cách thô bạo khi không giọt men rượu nào trong người, lòng cô bỗng chốc lạnh băng. Mãi đến tối, anh bước từ phòng khách ra, nét mặt vẫn rất căng thẳng. Hai người im lặng đối mặt nhau ăn cơm. Sau khi ăn xong, anh chào qua loa vài tiếng rồi bước ra ngoài.

Nhâm Nhiễm ngồi một lúc cũng mặc áo khoác bỏ ra ngoài. Cô chỉ có một manh mối, có lần Gia Thông nhậu xỉn về đã mang theo bật lửa có in tên một quán bar. Khi cô ra ngoài tản bộ, tình cờ đi ngang quán bar đó, còn dừng lại xem.

Cô bước qua một cánh cửa hẹp, phát hiện đó không phải là quán bar cao cấp gì. Trái ngược với cánh cửa nhỏ bé, phía trong quán bar rộng lớn và sâu hun hút. Nhạc được mở âm âm, ánh đèn mờ ảo, khói lửa loạn xạ. Cô nhìn quanh, phát hiện Gia Thông đang ngồi uống rượu trong góc. Một cô nàng quyến rũ, ăn mặc nầy lửa đến gần nói chuyện với anh, anh lắc đầu. Cô nàng cũng không thêm bám víu anh, nhanh chóng bỏ đi.

Cô không ghen tuông nghi ngờ anh hẹn hò với người khác mà tránh né cô, anh cũng không sợ phải giấu giếm cô hành tung của mình. Chỉ là cô không hiểu, Gia Thông không nghiện rượu, cũng không thuộc dạng ăn chơi phóng túng, uống rượu trong nhà rõ ràng là thoải mái hơn nhiều, nhưng anh thà định kì đến đây mua say.

Đang trong lúc xuất thần, đột nhiên một người đàn ông mập lùn và xấu xí đến ve vãn cô, nói cái gì đó bằng tiếng Quảng, cô không hiểu, bực bội lắc đầu: “Tôi tìm người, xin lỗi.”

Gã ấy một tay ôm lấy eo cô, áp sát cái miệng nồng nặc mùi rượu vào cô, đổi tiếng phổ thông: “Người đẹp, đến quán bar thì chẳng qua muốn tìm đàn ông thôi, tôi mua cho cô ly rượu được không?”

Cô hoảng sợ nhưng lại không muốn kinh động đến Gia Thông, cố sức đẩy hán ra rồi chạy một mạch ra ngoài. Cô cảm thấy nơi mà hán sờ mó đến đều rất bẩn thỉu nên phần nộ và bực bội vô cùng. Một lúc sau, khi cơn giận nguôi đi, lòng cô đầy nghi hoặc.

Cô nghĩ, nếu người đàn ông này từ chối để cô tìm hiểu thì cô có cố gắng nhiều hơn nữa cũng phí sức. Hành động theo dõi anh như thế này, sau này không cần thiết nữa. Đêm hôm ấy, Gia Thông vẫn trở về rất muộn, nhưng không say lắm, anh đi thẳng vào phòng làm việc, ở đó hồi lâu mới quay về phòng khách ngủ.

Nhâm Nhiễm lắng nghe từng âm thanh của anh, ngủ không được ngon giấc, tỉnh dậy rất sớm. Cô có tâm sự của cô, hôm nay vừa đúng là ngày giỗ mẹ. Chớp mắt, mẹ đã mất được ba năm.

Cô kéo rèm cửa ra, trông thấy trời đang mưa, không khí ẩm ướt. Tâm trạng của cô cũng xám xịt như thời tiết hôm nay. Cô bước vào phòng khách, ôm lấy Gia Thông còn đang say giấc, Gia Thông trở người, mơ màng mở mắt nhìn thấy cô, có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng cũng ôm cô vào lòng. Mắt anh hơi đỏ sau cơn say, ngoài ra không có dấu hiệu gì đặc biệt.

“Mấy giờ rồi?” “Vừa đúng bảy giờ. Anh ngủ thêm một lúc, em nằm ở đây, bảo đảm không quấy rầy anh.”

Gia Thông lại ngồi bật dậy: “Nhâm Nhiễm, hôm nay anh phải đi Bắc Kinh một chuyến, có thể hai ba hôm mới quay về.” Cô nhìn anh chăm chăm: “Gấp lắm à?” Anh vội vàng xuống giường: “Ừ, văn phòng có vài việc cần anh ra mặt xử lý, Bang không ứng phó được.”

Cô đành ngồi dậy theo anh, nhìn anh vội vã tắm gội, chạy vào phòng ngủ nhặt vài cái áo vào hành lí đơn giản.

“Em nấu cơm sáng cho anh.” “Không cần đâu, máy bay có.” Anh mở cửa chuẩn bị đi, cô vội cầm chiếc áo gió đưa lên: “Bắc Kinh lạnh lắm, anh mang theo đi.”

Anh nhận lấy, cô đột nhiên ôm chầm eo anh. Anh đang vội, công việc thì rối bời, không còn tâm trí nào, nhưng trước vòng tay dịu dàng đó, anh cũng đưa tay vỗ nhẹ vào tay cô: “Em mở điện thoại đi, anh sẽ gọi điện cho em, làm việc xong anh sẽ nhanh chóng quay về.”

Cô ôm chặt anh trong vài giây rồi buông ra.

Nhâm Nhiễm lần đầu tiên phải ở một mình trong ngày giỗ của mẹ, cái ngày mà cô hãi hùng nhất.

Cô không ngủ thêm được nữa, nghĩ ngợi một lúc, cô thay áo ra ngoài mua một bó hoa loa kèn, rồi hỏi đường đến một tiệm heo hút mua nhang và nến, sau cùng mua thêm ít trái cây. Cô xách một túi đồ to đùng về nhà, cò kè chiếc bàn nhỏ đến một góc trống trong phòng khách, đặt di ảnh của mẹ trên bàn, cắm hoa vào bình rồi đặt hai mâm trái cây lên.

Đó là những việc mà cha thường làm vào ngày giỗ của mẹ hằng năm, sau khi trang trí xong, cô quỳ trước bàn, hai tay chắp lại, mới phát hiện cô hoàn toàn không biết nói với mẹ điều gì.

Ngày giỗ năm đầu tiên, cô thấp nhang ẹ dưới sự hướng dẫn của cha, trông gương mặt gầy gò của cha, cô nói: “Mẹ ơi, mẹ yên tâm, con sẽ học thật tốt, cố gắng thi vào một trường đại học danh tiếng, không để cha bận tâm nữa.”

Ngày giỗ năm thứ hai, cô nói với mẹ: “Cuộc sống ở giảng đường rất tốt, con sẽ học hành chăm chỉ, sẽ thay mẹ chăm sóc cha thật tốt.” Giờ đây, cô không thể đối diện với cuộc sống trong quá khứ, cuộc sống hiện tại và tương lai đều tồn tại quá nhiều biến cố, thậm chí cô không thể xác định người đàn ông cô yêu có thật sự yêu cô không. Vừa nhớ đến sự chăm sóc tận tình và tình yêu của mẹ dành mình, lòng cô lại nhói đau.

Di động báo hiệu có tin nhắn đến, cô mở ra xem, là tin nhắn của Gia Tuấn:

“Hôm nay là ngày giỗ của dì, anh biết chắc chắn em sẽ rất buồn. Tiểu Nhiễm, nhận được tin nhắn hãy gọi điện cho anh, anh hứa sẽ không trách mắng em.”

Nước ứ trong khóe mắt từ lâu đã được giải phóng, cô lau sạch nước mắt, cố gắng hít thở thật sâu để lấy bình tĩnh rồi gọi vào số của Gia Tuấn. Một lúc sau Gia Tuấn mới bắt máy, giọng sốt sắng: “Tiểu Nhiễm, em đang ở đâu?”

“Em vừa mua hoa, trái cây và cả nhang nến, vừa chuẩn bị giỗ mẹ. Anh Tuấn, anh đang lên lớp phải không?”

“Có gì đáng để học kia chứ.” Gia Tuấn bực bội, nhưng nhẹ giọng ngay: “Tiểu Nhiễm, đừng buồn.”

“Em rất tốt, em không buồn.” Cô cố gắng kìm nén, “Anh đừng trốn học nhiều quá, sắp thi cuối kì.”

Gia Tuấn mặc kệ cô: “Em đừng gặt anh, mỗi năm vào ngày này, cho dù chú Nhâm và anh ở bên cạnh, em đều uống một hồi lâu.”

“Anh Tuấn, em...”

“Kỳ Gia Thông không ở bên cạnh em sao?” “Văn phòng ở Bắc Kinh có việc, anh hãy qua đó xử lý.”

“Nếu như hân yêu em sẽ không bỏ em một mình trong ngày hôm nay.”

“Em phải học cách tự đương đầu với cuộc sống.” Cô nhỏ nhẹ, “Trước đây em quá ích kỉ, anh Tuấn, hề có một chút chuyện không vui thì cứ bắt người khác chia sẻ với em. Em chỉ biết đến mình, chưa bao giờ nghĩ anh cũng có tâm sự của mình. Xin lỗi.”

“Em có gì cần xin lỗi anh kia chứ.” Gia Tuấn như bị chọc tức, “Nếu như em không bị hân ta bắt cóc, em giờ này vẫn được anh chăm sóc rất tốt, đừng cố tỏ vẻ hiểu chuyện nữa.”

Nhâm Nhiễm không đáp lại.

Gia Tuấn cười đau khổ: “Đúng, Tiểu Nhiễm, em cảm thấy bất ngờ không? Thực ra, anh vẫn luôn yêu em, hi vọng có thể chăm sóc em mãi mãi. Anh cho rằng, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau. Nếu anh thổ lộ với em sớm thì đã...”

“Anh Tuấn...” Nhâm Nhiễm căng thẳng gọi tên anh, nhưng không biết nói gì thêm.

nh này có quá nhiều điều không chắc chắn.

18. Chương 30

Chương 30

Nhâm Nhiễm thấp nhang rồi quỳ cầu nguyện rất lâu, nhưng vẫn không bình tâm lại được.

Gia Thông không điện cho cô, lời tỏ tình bất ngờ của Gia Tuấn khiến cô hoảng loạn.

Mặc dù gia đình hai bên sớm có ý tác hợp hai người bên nhau, cha cô càng hi vọng cô theo Gia Tuấn ra nước ngoài du học.

Chỉ là với tuổi của cô, cô hoàn toàn không chấp nhận lời nói đơn phương từ cha. Gia Tuấn quen biết cô từ nhỏ, chưa bao giờ ám chỉ rằng anh yêu cô. Anh quen bao cô bạn gái trước mặt cô, còn khích lệ cô tiếp nhận tình yêu của người khác.

Anh chỉ đùa rằng, nếu đến độ tuổi nhất định vẫn chưa tìm người thích hợp thì có thể xem xét chuyện kết hôn.

Cô không xem trò đùa đó là thật. Với cô, tình cảm của hai người như tình bạn, tình thân, khẳng định không phải là tình yêu.

Gia Tuấn lặng lẽ yêu cô trong bao năm qua sao? Cô được yêu trong suốt khoảng thời gian dài như thế mà không hề hay biết sao?

nào? Thế thì, cô đã yêu Gia Thông như thế

Gia Thông đón nhận tình yêu của cô ra sao?

Vừa nghĩ đến Gia Thông, cổ họng cô đắng nghét. Cô nhắc nhở bản thân, cô đã lựa chọn và không cần xem xét đến cái khác.

Cô quyết không để mình nhàn rỗi đến mức suy nghĩ lung tung, liền bắt đầu dọn dẹp phòng ốc mãi đến năm giờ chiều, cô đoán công việc của anh cũng giải quyết gần xong. Cô gọi điện cho anh, nhưng người bắt máy không phải là Gia Thông mà là một người có chất giọng miền Nam, chần chừ nói: “Xin chào, ai bên đầu dây?”

“Anh là ai?”, cô quên mất phép lịch sự tối thiểu. Bên đầu dây ngừng một lúc, “Xin hỏi cô kiểm ai?”

“Tôi tìm Kỳ Gia Thông.”

“Tôi là trợ lý của Kỳ Tổng, tên Bang, có gì nhắn lại tôi có thể chuyển lời.”

Nhâm Nhiễm biết có sự tồn tại của người này, Gia Thông thường ngày liên lạc với anh ta nhiều nhất, lúc gọi điện cũng không hề né tránh cô.

“Anh Bang, chào anh. Tôi là Nhâm Nhiễm, là... bạn... của Gia Thông. Anh ấy đâu?”

Bang chần chừ một lúc, “Cô Nhâm, Kỳ Tổng bây giờ không tiện nghe điện thoại, xin lỗi.”

Cô dầy nghi hoặc, nhưng đành nói: “Phiền anh nói với anh ấy, nếu tiện thì gọi điện cho tôi, cảm ơn.” Nhâm Nhiễm thấp thỏm mãi, màn đêm buông xuống, cô không có tâm trạng nấu cơm chỉ cầm lấy cuốn “Xa rời đám đông huyền ảo”, tiện tay lật một trang để xem.

Từ lúc ở Thẩm Quyển, cô đã hạ quyết tâm đọc hết quyển sách này. Ba tháng trôi qua, cuối cùng cô cũng đọc hết. Cô vẫn không có cảm xúc gì với tình tiết câu chuyện, chỉ là có thói quen đọc hết quyển sách này trong lúc buồn chán, u uất.

Cô tiện tay lật một trang rồi đọc tiếp. Đoạn văn miêu tả cuộc sống bình lặng tại nông thôn nước Anh thấp thoáng một ma lực khiến con người bình tâm trở lại.

Đột nhiên, tiếng chuông bộ đàm reo lên, cô chạy đến, ngạc nhiên khi nghe được một giọng nói quen thuộc: “Tiểu Nhiễm, là cha.” “Cha...” Cô trợn tròn mắt.

“Mở cửa cho cha lên đi.”

Nhâm Thế Yến xuất hiện trước cổng, tay xách một chiếc cặp còn tay kia cầm chiếc áo khoác lông, ông mặc trên người chiếc áo len dệt bằng lông cừu. Nhâm Nhiễm dễ dàng nhận ra, ông đến từ một nơi có khí hậu buốt giá, khác hẳn với thời tiết ẩm áp của Quảng Châu. Mấy tháng không gặp, cha trông rất mệt mỏi, nét phong trần, lịch lãm của ngày nào đã biến mất.

Hai cha con đối mặt nhau, nhất thời không biết nói gì. Một lúc sau, Nhâm Nhiễm mở lời: “Mời vào, cha.”

Cô thay cha treo áo khoác vào kệ, mời ông ngồi trên ghế sofa, lật đặt xuống bếp pha trà, bê ra mời ông. Cô tỏ ra rất lịch sự, chu đáo, cách đón tiếp xa lạ như đang đón chào một vị khách. Cô ngồi vào chiếc ghế đối diện cha cô, hỏi: “Cha, sao cha đến được đây?”

“Sáng nay con nói chuyện với Tuấn, có đề cập đến Kỳ Gia Thông quay về văn phòng ở Bắc Kinh. Cha lập tức liên lạc với cha của Tuấn, cùng bay đến Bắc Kinh tìm nó. Nó đã nói cha biết địa chỉ ở đây, liền mua vé máy bay bay đến Quảng Châu ngay.”

Nhâm Nhiễm ngạc nhiên, nghĩ đến việc Gia Thông cảm kích người khác biết hành tung của mình, cô hồi hận sáng nay buột miệng nhắc đến chuyện anh đến Bắc Kinh. “Sao cha lại nghĩ đến việc đến chỗ anh ta?”

“Đó là cơ hội duy nhất cha tìm được nó, sau đó tìm được con. Sao cha có thể không đi?” “Gia Thông đã nói gì?”

Thế Yến nhìn cô với nét mặt phức tạp, “Nó nói cha chuyển lời đến con, hi vọng con theo cha về nhà.”

Nhâm Nhiễm bỗng chốc nhảy dựng lên, “Bởi vì cha đến tìm anh ấy, mà anh ấy không chịu nghe điện thoại của con sao?”

“Tiểu Nhiễm.” Nhâm Thế Yến cũng đứng dậy, vỗ về cô: “Bình tĩnh. Cậu ta có phiền toái của mình. Khi cha và chú Kỳ đến văn phòng, cậu ta đang họp với người đầu tư, đích thực không có thời gian nghe điện thoại. Cha nghĩ con không hiểu hết tình trạng của cậu ta, đúng không?”

Nhâm Nhiễm không thể phủ nhận.

“Kỳ Gia Thông vì bị ảnh hưởng bởi sự việc Du Hồng Lương bỏ trốn, đã mai danh ẩn tích, chuyển qua hoạt động ngầm, không tham gia vay vốn kí quỹ giao dịch, chỉ thao tác lượng cổ phiếu riêng lẻ bí mật đang nắm trong tay. Thường thì cách vận hành của trái phiếu riêng lẻ có hai hình thức, một hình thức có kí quỹ đảm bảo và một hình thức không kí quỹ đảm bảo. Khi người đầu tư giao tiền cho nhân viên môi giới quỹ, thường kí kết một thỏa thuận về phương thức thao tác, tỉ lệ phân chia lợi nhuận và thời gian hợp tác. Hình thức trước, nếu bị lỗ, quỹ đảm bảo thuộc về người đầu tư. Hình thức sau thì mạo hiểm hơn, lỗ bị thiệt hại, nhân viên môi giới dù cho phải tán gia bại sản cũng phải đền bù thiệt hại cho người đầu tư. Đối với trái phiếu phát hành riêng lẻ, hình thức có kí quỹ đảm bảo hợp lí hơn.”

Nhâm Nhiễm chăm chú lắng nghe từng danh từ xa lạ, “Vậy Gia Thông tham gia hình thức nào?” “Sau khi phát triển đến một quy mô nhất định, nguồn vốn trong tay chủ yếu vẫn hợp tác theo hình thức đầu, nhưng hình thức sau cũng có. Cậu ta vốn thao túng thị trường rất vững, người đầu tư rất tin tưởng cậu ta. Nhưng theo thông tin từ một người bạn, không biết vì lí do gì, cậu ta đã chọc giận một doanh nhân họ Chu ở Thẩm Quyến. Một tháng trước, ông ta đã mua chuộc một nhân viên của Gia Thông, lấy được thông tin của các tài khoản cậu ta đang thao túng. Trước sự tố cáo của người đó, những tài khoản trong tay cậu ta đồng thời bị Ủy ban chứng khoán nhận định có liên quan đến vụ của Du Hồng Lương, nghiêng là hành vi rửa tiền, nên ra lệnh cưỡng chế chấm dứt toàn bộ giao dịch, đợi điều tra. Kết quả là những tài khoản đó đã bỏ lỡ thị trường trong thời gian trước, không những không kiếm được tiền, còn thiệt hại nặng nề. Bây giờ thị trường đi xuống, nguồn vốn đó càng không thể rút ra kịp thời, con số thiệt hại càng khổng lồ hơn.”

Nhắc đến ông chú họ Chu tại Thẩm Quyến, Nhâm Nhiễm nhớ đến tình cảnh lúc Gia Thông đến Thẩm Quyến tìm cô, cô cố gắng tiêu hóa lời của Nhâm Thế Yến: “Theo như cha nói, anh ấy không thể bồi thường tổn thất của người đầu tư?”

“Cha đã xem qua thỏa thuận mà cậu ta kí với người đầu tư, những tài khoản hợp thức theo hình thức đầu còn được, họ mang quỹ đảm bảo chia đều cho người đầu tư, tuy thua xa con số thiệt hại nhưng không để lại hậu quả gì. Còn hình thức sau thì rất rắc rối, khi người đầu tư đề nghị hợp tác là hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của Gia Thông, có kì vọng rất lớn trong lợi nhuận, bây giờ khó mà chịu buông tha.”

“Vậy... tiếp theo sẽ ra sao?”

“Xử lý toàn bộ sự việc, tình hình khả quan nhất, Kỳ Gia Thông cho dù không nỡ nản chông chất thì cũng trở thành kẻ trắng tay, không một xu dính túi. Hơn nữa, sau này muốn phát triển trên thị trường trái phiếu riêng lẻ đã gần như là chuyện không tưởng. Hôm nay cậu ta ngồi mãi trong phòng họp thương thảo cách giải quyết cùng người đầu tư, đàm phán tiến hành rất căng thẳng.”

Nhâm Nhiễm rói bởi: “Anh ấy có gặp nguy hiểm không?”

“Chuyện này khó nói, cha đã nhắc nhở cậu ta từ trước. Người đầu tư giao cho cậu ta lượng tiền khổng lồ để đầu tư là muốn có lợi nhuận khủng, họ không có ý thức trong việc khống chế rủi ro. Trước mắt, nhà nước vẫn chưa có điều lệ liên quan tới buộc hành vi kinh doanh trái phiếu riêng lẻ, có lúc, chỉ một bản thỏa thuận bằng giấy, khó có thể đảm bảo được lợi ích của hai bên.” Nhâm Nhiễm im lặng rất lâu, Nhâm Thế Yến nhìn con khẩn thiết: “Nhâm Nhiễm, bây giờ cậu ta không thể lo cho con được nữa. Cậu ta có về Quảng Châu không, sau này có dự định gì, cậu ta hoàn toàn không biết, nên cậu ta mới đưa địa chỉ cho cha, để cha dẫn con về.”

“Con không muốn về.”

Cô từ chối thẳng thừng, tỏ vẻ không hề muốn thương thảo với người khác. Nhâm Thế Yến ảo não, vừa định nói tiếp thì thấy trong góc phòng có chiếc bàn đặt di ảnh của người vợ quá cố Phương Phi, bên cạnh có bó hoa loa kèn trắng tinh được cắm trong lọ thủy tinh trong suốt, hai mâm trái cây toàn táo và cam, cô dùng gạt tàn thuốc làm lò hương, nén nhang trong đó gần cháy hết.

Sao ông quên được ngày giỗ của vợ ông, hoa loa kèn là loài hoa mà bà thích nhất lúc còn sống, toàn bộ phần mộ của ông đều tan biến.

Ông bước qua, rút ba cây nhang từ bó nhang bên cạnh, loay hoay tìm bật lửa. Nhâm Nhiễm lặng lẽ đưa tay qua, cầm bật lửa đốt cháy nén nhang, nhìn cha cầu nguyện và thấp nhang lên vào chiếc gạt tàn.

“Nhâm Nhiễm, trước mặt mẹ, cha nói lời xin lỗi với con, tha thứ cho cha. Nếu như Tuấn chưa chuyển lời đến con, cha nói lại một lần, cha sẽ không kết hôn với Quý Phương Bình. Con theo cha về đi.”

Nhâm Nhiễm không cầm được lòng, nước mắt chảy dài trên gò má: “Cha, người cha cần xin lỗi là mẹ, chứ không phải con. Con không có tư cách thay mẹ tha thứ cho cha.”

“Vậy hãy nghĩ đến kì vọng mẹ đặt nơi con, nếu mẹ biết con bỏ học khi còn rất nhỏ rồi đi theo một người đàn ông tương lai mù mịt, sẽ suy nghĩ như thế nào?”

“Con đi theo cha về nhà sẽ nhìn thấy được tương lai ư? Tương lai mà con thấy được là theo sự sắp xếp của cha: học đại học, tốt nghiệp, du học nước ngoài, tốt nhất là kết hôn với anh Tuấn để cha được yên tâm.” Nhâm Nhiễm lau khô nước mắt, lạnh lùng nói: “Cha, bây giờ con không thể sống theo cách sắp đặt của cha.”

“Nhưng con không thể đánh cược với cuộc sống của mình.”

“Con không cược với ai cả, cha, con yêu Gia Thông.”

“Con mới lớn chừng này, hiểu thế nào là yêu sao? Con còn trẻ thế mà quyết định đi theo một người đàn ông mà con hoàn toàn không hiểu rõ, chẳng phải là hoang đường hay sao?”

Nhâm Nhiễm ngược đầu, nhìn thẳng vào mặt cha, “Cha, vậy cha hiểu thế nào là tình yêu ư?”

Nhâm Thế Yến đau khổ, “Cha biết, trong mắt con, cha không xứng nói đến tình yêu.”

“Không, cha, cha nói con không hiểu thế nào là yêu, con cũng chẳng có gì phản bác. Nhìn thấy cha, rồi đến bác Kỳ, con luôn thắc mắc. Lúc hai người quyết định kết hôn, lẽ ra phải chắc chắn rằng bản thân hiểu rõ về tình yêu, đúng không? Nhưng hôn nhân của cả hai người đều thật nực cười, vụng trộm, lén lút ngoại tình, nuôi con riêng...” Nhâm Nhiễm hạ giọng, “Lúc đầu, khi hai người yêu vợ mình, chẳng lẽ không có quyết tâm chung sống với họ cả đời hay sao? Bắt đầu từ khi nào, hai người không còn yêu nữa? Tình yêu quả thật mong manh, dễ thay đổi và không thể nào vĩnh hằng ư?”

Nhâm Thế Yến không ngờ con gái lại nghĩ đến những điều này, ông đau khổ cười: “Tuấn cũng có nói những lời tương tự như thế với cha. E rằng những bậc phụ huynh như cha và bác Kỳ đều là tấm gương tồi tệ, không chỉ không thể chỉ đường cho các con, mà còn hại đến các con mất niềm tin vào tình cảm, hoài nghi cuộc sống.”

“Đúng vậy, trước đây anh Tuấn hay lêu lổng, ăn chơi hết mình, không ngừng quen bạn gái mới, anh ta nói anh ta sợ hãi hôn nhân, tốt nhất là đừng kết hôn, con còn cười anh ta, sau này con mới biết, anh ta chỉ biết sợ thật sớm hơn con, chẳng trách đã dập tắt mơ tưởng từ sớm.” Dừng một lúc, Nhâm Nhiễm thì thầm, “Nếu như tình yêu là thứ không thể nào là mãi mãi, con nguyện sẽ yêu hết mình trong lúc con được yêu.” “Yêu hết mình không đồng nghĩa với việc hiểu rõ tình yêu của mình là sai lầm cũng kiên trì tiếp, cho đến khi sai lầm đó làm tổn thương chính mình, như vậy thì thật không có lí trí.”

Nhâm Nhiễm nhìn ông rồi nhìn sang di ảnh mẹ trên bàn, “Cha, từ khi con biết chuyện giữa cha và luật sư Quý, con luôn cố suy nghĩ xem lúc đó mẹ đã sống như thế nào. Cũng từ khi nào, mẹ nhận ra tình yêu của mình cũng là một sai lầm? Khi mẹ biết cha có người tình bên ngoài, mẹ có thất vọng về tình yêu không? Mẹ không muốn li hôn, tại sao thế? Có thật sự vì muốn cho con một gia đình hoàn chỉnh mà không chịu li hôn với cha không?”

“Tiểu Nhiễm...” Ông không thể tiếp tục nghe con gái phân tích cuộc hôn nhân của mình. “Đừng cứ mãi nhấm vào đó, con đã tẩu hỏa nhập ma rồi. Cha thừa nhận cha đã sai, khiến con nghi ngờ mọi thứ. Nhưng chính vì cuộc hôn nhân giữa cha và mẹ không hạnh phúc, nên cha mẹ hi vọng con có một cuộc sống hạnh phúc và bình yên.”

“Con đã từng hạnh phúc, vào những năm trước khi con mười hai tuổi, con đã từng cho rằng hạnh phúc của con là rất trọn vẹn. Nhưng sau khi con trưởng thành mới biết, niềm hạnh phúc đó được duy trì một cách khiên cưỡng do sự hi sinh và nhẫn nhịn của mẹ. Điều con mong muốn là trước khi mẹ chết, mẹ có được cuộc sống thật sự yên bình và hạnh phúc, đáng tiếc là mẹ không bao giờ có được...”

Cô ghen ngào, úp tay vào mặt. Nhâm Thế Yến đặt tay lên vai cô định ôm cô, cô liền lùi về sau vài bước, tránh khỏi tay ông, ngậm chặt miệng và nhanh chóng lấy khăn giấy lau sạch nước mắt.

Ông biết con gái mình được nuông chiều từ nhỏ, không kiên cường chút nào. Trước đây, khi hết mực yêu thương con, ông cũng từng sầu não, một thiếu nữ như hánh hoa được đùm bọc cẩn thận trong nhà kính thì sao mới khôn lớn thật sự. Vậy mà giờ đây, con gái đã không chịu vào lòng để được an ủi nữa.

Nhâm Nhiễm nghiêng mặt, né tránh ánh mắt của ông, cố bình tĩnh: “Không còn sớm nữa, cha đi máy bay cả ngày, chắc chưa ăn gì. Cha ngồi một lúc, con đi nấu cơm.”

Nhâm Nhiễm vội vàng quay lưng đi vào nhà bếp được nối liền với phòng khách. Nhâm Thế Yến ngồi trong đó có thể trông rõ hình dáng bận bịu của cô. Mấy tháng không gặp, ông dường như phát hiện con gái cao hơn một chút. Đương nhiên, cô đã mười chín tuổi, về lý thuyết thì đã hoàn thành thời kì phát dục. Có lẽ cô gầy đi nên ông mới có cảm giác đó.

Tận mắt chứng kiến cô con gái trước đây không bao giờ phải nhúng tay vào việc nhà, nay có thể tự tay nấu cơm một cách thuần thục, Nhâm Thế Yến rất xúc động, đồng thời, ông sâu sắc cảm nhận được, ông không còn hiểu con gái nữa.

Nhâm Nhiễm nhanh chóng hoàn thành một món canh, một đĩa rau xào và một đĩa tôm xào đậu que. Thức ăn bày đầy ắp trên bàn, nhưng hai cha con chẳng thèm ăn nhưng đều ráng nhai trong sự im lặng.

Ăn cơm xong, Nhâm Nhiễm quay về bếp rửa sạch bát đĩa, cô loay hoay lúc dọn dẹp chỗ này, lúc lau chùi chỗ kia, ra vẻ hoàn toàn không muốn nói chuyện với ai. Nhâm Thế Yến tất nhiên chẳng dễ dàng chịu bỏ cuộc.

“Đây chính là cuộc sống mà con muốn có à? Tiểu Nhiễm, khi con mới mười chín tuổi đã bắt đầu làm nội trợ, giam mình trong một căn hộ đợi chờ một người mà con không hề hay biết anh ta đang làm gì và sẽ trở về lúc nào. Chỉ chuyên tâm bận bịu nấu cơm, rửa bát, là quần áo cho cậu ta? Cho dù con cảm thấy cuộc sống như thế có ý nghĩa, sao con biết người đàn ông như Gia Thông chịu an nhàn với cuộc sống như con mong muốn? Con nói cuộc sống của mẹ là hi sinh và nhẫn nhịn, chỉ ít mẹ còn vì con. Còn con, hi vọng sớm như vậy là vì ai?”

“Con vì chính bản thân mình.” Nhâm Nhiễm buột miệng, nhưng cũng cảm thấy câu nói chẳng có sức thuyết phục. “Đúng, con không biết anh ấy có yêu con không, con cũng không biết con sẽ yêu anh ấy bao lâu, càng không biết tương lai của chúng con như thế nào. Nhưng chỉ ít là hiện tại, con chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy. Lúc sáng khi thấp nhang ẹ, cũng từng thề với mẹ, con sẽ cố gắng yêu anh ấy, cố gắng sống thật tốt.”

“Tình trạng của cậu ta bây giờ, sao có thể cùng con sống tốt?”

“Chính vào lúc này, con càng không thể bỏ rơi anh ấy.”

“Tiểu Nhiễm, con hoàn toàn không hiểu cậu ta. Cậu ta có cần sự thương xót và an ủi của con không? Ngay cả sự giúp đỡ của cha mình mà cậu ta còn thẳng thừng từ chối. Con ở lại nhìn cậu ta thất bại, cậu ta sẽ không cảm kích con. Thậm chí cha cho rằng, nếu như cậu ta dễ dàng đưa địa chỉ này cho cha ngay lập tức, để cha dẫn con về thì rất có khả năng sẽ không bao giờ quay lại tìm con.”

Nhâm Nhiễm không thể phản bác suy luận của cha. Trong thâm tâm, cô không thể không thừa nhận lời của cha rất có lý, ngay bộ dạng say xỉn của mình, anh cũng không muốn cô trông thấy thì sao anh lại quay về đối mặt với cô trước thất bại to lớn này.

Nhưng làm sao cô có thể bỏ cuộc như thế?

“Không sao, con sẽ đợi anh ấy ở đây, đợi anh ấy quay về, hoặc đợi cho đến khi con thất vọng hoàn toàn.”

Nhâm Nhiễm toát lên một vẻ kiên định, đó là lần đầu tiên Nhâm Thế Yến trông thấy con gái mình như thế, lòng kiên định này đã đẩy lùi mọi ấu trĩ và ngây thơ, đồng thời cũng ngăn cách hai cha con ra thật xa. Nhâm Thế Yến không thể tin vào mắt mình, “Tiểu Nhiễm, sao con cố chấp như vậy?”

“Lần đầu tiên con yêu một người, cha, con không muốn buông tay vào lúc này.”

“Con không nghĩ gì cho Tuấn sao? Nó luôn yêu con...”

Sáng nay, Gia Tuấn bất ngờ tỏ tình, Nhâm Nhiễm không muốn cha lại nhắc đến liên ngất ngang lời ông: “Không, chúng con chỉ có tình cảm anh em, cha đừng hiểu lầm.”

Nhâm Thế Yến nhìn thẳng vào mắt con gái, “Tiểu Nhiễm, con có biết tình trạng của Gia Tuấn hiện nay không?”

“Anh ta bị gì?”

“Nửa tháng trước cậu ta đã bị đuổi học vì đã liên tục trốn học, say xỉn sinh sự và ẩu đả với người khác.”

Nhâm Nhiễm trở mắt nhìn cha, Nhâm Thế Yến rất nghiêm nghị, không tỏ vẻ gì là đùa cợt, tiếp tục nói: “Về cơ bản, mỗi khi con gọi điện cho nó một lần, nó sẽ chạy thẳng đến Thẩm Quyển mà chẳng nói với ai lời nào, nó đến tìm buồng điện thoại công cộng mà con gọi, cầm tấm ảnh của con, hỏi thăm người đi đường, hễ đi là nó ở đó suốt vài ngày, cho đến khi cha và cha mẹ nó lamáng nó, nó mới quay về.”

“Tại sao anh ấy lại làm như thế, con nói con không sao...”

“Sau khi con đến Quảng Châu, nó cũng có đến tìm con. Con tự tính xem, như vậy nó đã trốn học bao nhiêu tiết. Sau này con không gọi điện nữa, tâm trạng của nó càng tệ, gần như là không đi học, suốt ngày uống rượu và sinh sự. Vài ngày trước còn đánh một bạn học đến trọng thương, suýt nữa phải ra tòa, gia đình nhà bác Kỳ đã bồi thường một khoản lớn tiền thuốc men mới được êm chuyện.”

Nhâm Nhiễm không tin vào tai mình, cô nghĩ, tuy tính cách của Gia Tuấn hơi ngang ngược, nhưng không thuộc dạng hung hăng, hành vi luôn rất nho nhã, anh thay đổi như thế thật khiến cô hoang mang.

“Anh ta... không hề nói với con.” Cô lẩm bẩm, tự biết lời giải thích rất nực cười.

“Bây giờ nó được gia đình đưa về nhà để tự kiểm điểm, cha nó không muốn nó gặp Kỳ Gia Thông nên nhốt nó trong nhà. Nếu không nó nhất định đi theo cha đến Bắc Kinh rồi bay đến đây. Tiểu Nhiễm, chuyện khác có thể nói là trách nhiệm của cha, nhưng trong chuyện này, con cho rằng con không hề có chút trách nhiệm nào sao?” “Con sẽ gọi điện khuyên anh ấy...” “Con định khuyên như thế nào?” Nhâm Thế Yến lạnh lùng, “Khuyên nó cố gắng học hành ư? Con đã bỏ học sớm hơn nó. Khuyên nó nghe lời cha mẹ mình ư? Con đã hoàn toàn phủ định cha của mình, cũng chẳng kính nể gì cha nó. Khuyên nó trân trọng tương lai của mình ư? Con đã gắn liền tương lai của mình với một người đàn ông hoàn toàn không trông thấy được ngày mai...”

“Đừng nói nữa...”

Nhâm Nhiễm ngắt ngang lời cha, nước mắt dâng tận mi nhưng cố gắng kìm chế. Đương nhiên, cô không có cách nào phủ nhận lời chỉ trích của cha. Gia Tuấn – người luôn chăm sóc, đùm bọc cô từ nhỏ, trong lúc cô đau lòng nhất, anh luôn nắm chặt tay cô an ủi cô, còn vì cô thi vào một trường đại học cách xa quê nhà. Anh còn là người nhớ mong cô nhất khi cô bỏ nhà ra đi, cho dù biết cô ở bên cạnh người mà anh luôn căm ghét cũng không bỏ rơi cô. Cô trút mọi tâm trạng buồn phiền vào anh, tận hưởng sự quan tâm của anh mà hoàn toàn không nghĩ tới khả năng chịu đựng của anh. Nếu anh thật sự yêu cô, cô không những không đáp trả tình yêu đó, mà còn phớt lờ và tổn thương anh.

“Nhâm Nhiễm, cha không có ý ép con quay về chịu trách nhiệm với Tuấn. Nó yêu con, cam tâm tình nguyện làm mọi việc vì con, không ai qui định con phải đáp trả nó một tình yêu tương đương như thế mới được gọi là công bằng. Nhưng con có từng nghĩ, đạo lý này đặt vào quan hệ giữa con và Gia Thông, đều rất hợp lẽ sao?”

Nghe thấy tên Gia Thông, Nhâm Nhiễm ngơ ngác nhìn cha.

“Con yêu Kỳ Gia Thông, nhưng cậu ta chưa chắc yêu con. Cha nói chuyện vài lần với cậu ta, tự nhận hiểu cậu ta đôi chút. Người đàn ông như cậu ta đã trưởng thành quá sớm, trải nghiệm quá nhiều, thế giới của cậu ta cũng quá rộng lớn. Tình cảm ư, cậu ta chỉ đặt vào vị trí thứ yếu. Chỉ ít con cần có đủ trải nghiệm, hiểu được cách nghĩ của cậu ta, biết cái cậu ta cần là gì, khi ha người có được tiếng nói chung và giao lưu bình đẳng thì mới mong được cậu ta xem trọng.”

Nhâm Nhiễm ngẹn lời.

“Bác Kỳ và di Triệu đã bàn bạc đưa Gia Tuấn ra nước ngoài du học, nhưng không có tin tức của con, nó không chịu đi.”

“Nhưng sau này con đối mặt anh ấy thế nào? Con thật sự chỉ xem anh ấy là anh trai.”

“Con luôn nghĩ rằng, cha muốn gả con cho Gia Tuấn để cha khỏi bận tâm cho con, an nhàn hưởng thụ cuộc sống của mình ư? Không phải như thế đâu con, Tiểu Nhiễm, cha không xử lý tốt vấn đề tình cảm, có lẽ là một người đàn ông tồi tệ, nhưng chưa bao giờ cha quên cha đã hứa với mẹ con trước lúc bà qua đời, rằng sẽ chăm sóc con thật tốt. Cho dù không có lời hứa đó, con mãi mãi là con của cha, là trách nhiệm cả đời của cha. Cha chỉ nhận định, chỉ ít cho đến bây giờ, không ai yêu con hơn Gia Tuấn. Nhưng mặt khác, con và Gia Tuấn đều còn quá trẻ, không cần thiết phải quyết định cuộc sống của mình ngay bây giờ, càng không thể để cho hai con lầm đường lỡ bước trong giai đoạn trưởng thành.”

“Cho bản thân một cơ hội lựa chọn, học hành tiếp đi con. Đến khi con thật sự chín chắn, nếu con còn yêu Kỳ Gia Thông, cha sẽ không phản đối nữa.”

Nhâm Nhiễm phát hiện, mọi sự kiên trì của cô đều quá đơn phương trước những lời phân tích của cha. Nỗi buồn mà cô không bằng lòng đối mặt, cũng bị cha phớt lờ trước mắt.

Dù sao thì, mối tình này có quá nhiều điều không chắc chắn.

19. Chương 31

Chương 31

Đêm hôm đó, Nhâm Thế Yến ngủ lại trong phòng khách. Với ông và con gái, đó là một đêm dài khó ngủ.

Hôm sau, Nhâm Thế Yến phải quay về trường đi làm, hai người dậy từ rất sớm. Nhâm Nhiễm nấu cơm sáng mời cha cùng ăn. Cô nói với cha: “Cha, con đã nghiêm túc suy nghĩ những lời cha nói. Nhưng con không thể không nói bất kỳ lời từ biệt nào với Gia Thông mà đã bỏ đi, con quyết định đợi anh ấy ở đây. Xin cha nói với anh Tuấn, đừng đến tìm con, một thời gian nữa con sẽ quay về.”

“Con nhất định phải nghe cậu ta nói lời cự tuyệt mới chịu thôi ư?” Cô cười nhạt: “Cha, con không thể bỏ cuộc như vậy, hãy để cho con đợi, nếu không có lẽ sau này con sẽ hận bản thân mình, xưa kia sao lại thiếu kiên định?”

Nhâm Thế Yến biết, cho dù ông có nói thêm gì cũng không thay đổi được quyết định của con gái. Ông gật đầu: “Tiểu Nhiễm, cha vẫn cảm thấy lựa chọn của con rất hoang đường, nhưng nếu con kiên trì, cha không nói gì nữa. Cha muốn con biết, con mãi mãi là con gái của cha, chỉ cần con bằng lòng quay về, lúc nào cha cũng hoan nghênh.”

Nhâm Nhiễm cúi đầu rất lâu, cô nói: “Cha, nếu Luật sư Quý kiên quyết giữ đứa con trong bụng, cha đừng ép bà ta nữa, nếu cha... cảm thấy thích hợp thì hai người kết hôn đi, mặc kệ con nghĩ thế nào. Con chỉ có một yêu cầu, đừng để bà ta dọn vào ở chung một căn nhà với mẹ, chỉ ít là hiện tại, con không chấp nhận mẹ bị quấy rầy.”

Nhâm Thế Yến gật đầu: “Cha sẽ chuyển chủ hộ qua tên con, Tiểu Nhiễm.”

Nhâm Nhiễm vội lắc đầu: “Không, cha, con không tranh giành nhà cửa...”

“Cha biết, chuyện này con không cần nghĩ nhiều. Cha đi trước, có chuyện gì cứ gọi điện cho cha ngay.”

Sau khi tiễn cha đi, căn hộ lại đắm chìm trong tĩnh lặng.

Gia Thông không gọi điện cho cô, cô gọi vào số của anh, anh đã tắt máy.

Cô bắt đầu cuộc chờ đợi không biết đâu là điểm dừng.

Nhâm Nhiễm cố gắng không xáo trộn cuộc sống của mình. Cô thức dậy đúng giờ, làm việc nhà, đi chợ, tản bộ, đọc sách, nấu ăn như thường lệ... Nhưng cô nhanh chóng phát hiện, trong sự chờ đợi mòn mỏi đó, cuộc sống của cô nhanh chóng bị xáo trộn, cô bắt đầu lo sợ lúc cô bỏ ra ngoài, Gia Thông sẽ đột nhiên quay về

không thấy cô, hiểu nhầm cô đã theo cha về nhà. Cô nấu cơm nhưng không buồn ăn. Cô đọc sách một lúc là cứ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại nằm im thin thít. Nửa đêm cô tỉnh dậy, không tài nào chợp mắt được. Cô nằm lì trong phòng khách, không muốn vào phòng ngủ rộng thênh thang. Cô bắt đầu mất quan niệm thời gian, không phân biệt sáng tối, chỉ đến lúc đói mới gọi điện kêu cơm giao đến tận nơi. Cô thường đứng trên ban công nhìn ra xa...

Cô bắt đầu bỏ cuộc không gọi vào số điện thoại của anh, không gửi những tin nhắn hoàn toàn không được hồi đáp. Cô muốn báo anh, cô vẫn ở đây chờ đợi anh. Vô số ý nghĩ xuất hiện trong tâm trí: “Phiền phức của anh lớn khủng khiếp đến mức giam cầm anh? Anh đã gặp sự cố? Hay cô đã chọc giận anh? Lúc ở bên cạnh anh, phải chăng cô đã làm nhầm quá nhiều? Anh không muốn quay về ư?”

Cô chạy vào phòng làm việc, nhìn quanh, đồ đạc của anh vẫn còn đó. Cô lại quay vào phòng ngủ, quần áo của anh cũng còn đó. Nhưng chuyện đó hoàn toàn không thể khiến cô an tâm, ngược lại, chỉ khiến cô càng hoang mang hơn. Trong phút chốc, dường như rơi vào trạng thái bất lực và vô vọng như lúc trước, lúc cô phải ở nhà một mình khi mẹ nhập viện. Trước đây, qua vài lần bất lực như thế, cô bắt chước sự phản đối của cha, kiên quyết vào bệnh viện chăm nom mẹ.

Đúng như lời cha nói, người đàn ông này hoàn toàn không quan tâm đến cô. Có lẽ nào anh đã hoàn toàn chán ngán cô?

Có lúc, cô tự nói với chính mình, ý nghĩ đó thật ngu ngốc, cảm giác bất an của mình đang được phóng lớn vô hạn một cách không cần thiết. Có lúc cô lại nản chí, đúng vậy, anh đã chán ngán cô. Anh chỉ cảm thấy thương xót khi cô một mình ở lại Thẩm Quyển nên mới dẫn cô về Quảng Châu. Anh không hề lưu luyến cô, cũng chưa từng hứa hẹn điều gì, lúc cô hăm hở nhiệt tình, anh thường đùa cợt và lạnh lùng phủ nhận cô, biến hiện như vậy vẫn chưa rõ ràng ư? Đừng tự dối mình nữa.

“Bùm”, tiếng pháo bông vang lên, rực sáng cả vùng trời. Cô hoảng hốt, phát hiện đêm đã khuya. Cô bước ra ban công, trông thấy bên dòng sông Chu Giang, pháo bông bay lượn trong không trung, cảnh tượng đẹp tuyệt vời. Điện thoại cô vang lên, hiển nhiên là của Gia Tuấn.

Cô nhìn vào thời gian trên điện thoại, phát hiện hôm nay là ngày 31 tháng 12 năm 1999, là ngày tận thế trong truyền thuyết.

Khái niệm thời gian được thức tỉnh trong cô bằng phương thức này, đột nhiên cô tính được, Gia Thông đã mất tích được nửa tháng.

Đó là mười lăm ngày dài nhất trong cuộc đời của cô.

Cuộc chờ đợi này phải đến khi nào cô mới thất vọng? Cô đang chờ đợi anh trở về hay đang đợi chờ một thất vọng được dự đoán trước? Cô không có đáp án cho bản thân. Ngày tận thế trong truyền thuyết vốn không phải là ngày tận cùng, địa cầu vẫn xoay chuyển đều đặn, lịch được lật sang một trang mới, ngày tháng BUG trên máy vi tính được điều chỉnh hàng loạt, trái đất không bị hủy diệt một cách thần bí, cũng không hỗn loạn như các chuyên gia dự đoán, cô đã bước vào tuổi mười chín.

Cuộc sống được tiếp diễn theo phương thức tàn nhẫn cũng rất đổi bình yên, nó vốn không dừng lại bởi nỗi đau của bất kỳ một ai.

Cả bầu trời như một sân khấu, pháo bông bay như tên rực sáng cả vùng trời rộng lớn, cô đắm chìm trong buổi diễn đặc sắc đó. Điện thoại vẫn reo, cô nhấc máy. Cô không nói chuyện với ai trong thời gian dài, ăn nói đã không lưu loát như xưa.

“Anh Tuấn, chúc mừng năm mới.” “Chúc mừng năm mới, Tiểu Nhiễm.” Hai người im lặng, im lặng đến mức không biết tiếng “Bùm, bùm” chói tai đó đến từ phía của mình hay từ thành phố của đầu dây bên kia.

“Anh ở đâu vậy, Gia Tuấn?”, cổ họng giọng tươi tỉnh nhất có thể, cô hỏi tiếp, “Bên anh có phải đang chúc mừng thiên niên kỷ mới không?”

“Anh đang bắn pháo bông, uống rượu với vài người bạn, còn em thì sao?” “Em đang ngắm pháo bông, đẹp thật.” “Gia Thông về Quảng Châu chưa?” Nhâm Nhiễm ngắm từng nụ hoa nở rộ trên bầu trời, vô số tia sáng lượn lờ trong đêm, cô lắc đầu: “Chưa.”

“Hắn từ chối sự giúp đỡ của cha anh, gọi hắn về thành phố Z hắn không chịu, sau này còn tắt cả điện thoại. Nghe nói văn phòng của hắn cũng đã đóng cửa, không ai biết hắn đã đi đâu, e rằng từ nay về sau hắn không thể công khai lộ mặt. Tiểu Nhiễm, nghe lời anh, về nhà đi em, hay anh qua đón em.”

“Đừng, anh Tuấn, anh đừng qua đây. Không hẳn là em chỉ đợi anh ấy, em đang muốn biết, tình cảm này có thể kéo dài trong bao lâu. Em từng nói với cha, em không giận hờn, đến lúc em cảm thấy không cần phải đợi nữa, em sẽ không miễn cưỡng bản thân mình.”

“Ma lực của tình yêu thật sự lớn đến mức đã nhấn chìm em sao?”. Giọng nói của Gia Tuấn ngập tràn đau khổ.

Nhâm Nhiễm nhớ về đoạn đối thoại trẻ con với Gia Tuấn lúc trước, cô cảm giác nó thật xa vời, “Anh Tuấn, thực ra em sợ hãi cảm giác này, nhưng em không thoát ra được, đành phải chọn cách đắm chìm, không giây giụa nữa, đợi đến khi tuyệt vọng thì sẽ được giải thoát.”

“Anh không muốn nhìn thấy em tuyệt vọng. Tiểu Nhiễm, nếu như hắn yêu em, hắn sẽ không để tình yêu của em đi đến tuyệt vọng.”

“Anh còn ngốc hơn em, anh Tuấn.” Cô không nói tiếp được nữa. “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, em mệt muốn đi ngủ trước. Anh đi chơi với bạn anh vui nhé, đừng uống quá nhiều.”

Sau khi tắt máy, trái ngược với không gian náo nhiệt bên ngoài, cô phát hiện phòng mình trống vắng đến đáng sợ. Cô bật ti vi lên, toàn những hình ảnh chúc mừng thiên niên kỷ mới của mọi người trên khắp thế giới, tất cả đều hân hoan nâng ly nhảy múa. Cô cũng mở một chai rượu vang, tự nâng ly với mình, đó là lần đầu cô uống rượu trong đời, men rượu pha lẫn với nhịp pháo bông trên bầu trời, cô bất giác ngủ thiếp trên sofa.

Do tác dụng của men rượu, giấc mơ của cô cũng nhẹ bồng bênh như đang lướt đi trên mây. Cô nhìn thấy cây long não đang dang rộng những tán lá, mẹ xuất hiện trên chiếc váy bông nhạt màu, trông rất khỏe mạnh và trẻ trung, nụ cười của mẹ vẫn dịu dàng và ấm áp. Mẹ đang pha cà phê trong nhà bếp, máy syphon pi pô hoạt động, chiếc radio bên cạnh phát ra điệu nhạc êm tai.

Giấc mơ mới đẹp làm sao, cô thậm chí còn ngửi được mùi thơm của cà phê.

Cô chưa kịp tận hưởng, lại phát hiện, không biết từ lúc nào, Gia Thông đứng bên cạnh cô, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, tay đang cầm bó hoa Loa Kèn và Thiên Điểu, mỉm cười nhìn cô. Những người cô yêu đột nhiên xuất hiện đầy đủ bên cạnh mình, cô vui mừng biết bao, nhưng vừa xoay mặt, mẹ đã biến mất, cô sốt sắng gọi: “Mẹ, mẹ ơi...”

Gia Thông vuốt nhẹ mặt cô, nói nhỏ, “Suýt, suýt, đừng khóc, em đang nằm mơ.”

Tia nắng long lanh được hắt ra từ những tán lá, tiếng nhạc êm dịu từ chiếc radio vẫn văng vẳng bên tai, hơi thở của mẹ vẫn hiện rõ trong bếp, mùi thơm của cà phê vẫn vây quanh cô, có giấc mơ chân thật và chi tiết đến vậy ư? Cái vuốt ve của anh cũng là giấc mơ sao?

Cô hoảng hốt mở bừng mắt, trông thấy ti vi vẫn đang phát sóng tin chúc mừng thiên niên kỷ mới, còn Gia Thông đang ngồi trước mặt cô.

“Mơ thấy mẹ à?”, Gia Thông lau nước mắt cho Nhâm Nhiễm, nhẹ nhàng hỏi. Cô không trả lời, bò dậy sà vào lòng anh, ôm chặt anh, ra sức chui vào người anh. Anh vừa cử động, cô liền há miệng cắn chặt tay anh. Cô cố gắng dùng hết sức mình cắn vào bắp tay anh, chỉ cách một lần áo mỏng, anh đau rút nhẹ người theo phản xạ, rồi không còn cử động nữa, mặc cho cô cắn, anh dùng cánh tay còn lại ôm cô vào lòng.

Cô không biết mình đã cắn bao lâu, chỉ đến khi răng và cằm đều tê cứng, miệng nếm được vị tanh của máu mới dần dần há miệng ra, đồng thời buông cánh tay gần như tê liệt.

Gia Thông ôm cô ngồi lên ghế, cúi đầu nhìn cô, sau cơn bùng nổ đó, cô mệt lả người và đờ đẫn, ánh mắt mất hồn nhìn xa xăm đến một điểm nào đó trên trần nhà.

“Sao em không theo cha về nhà?” “Em có nói theo cha về hồi nào?”

Gia Thông ảo não chau mày: “Anh không tin là ông ấy không giải thích rõ hoàn cảnh hiện tại của anh, ông ấy là một luật gia, hẳn phải biết rõ.”

“Em không cần những lời giải thích đó. Em đi theo anh không phải vì anh lái xe Mercedes, thao túng một nguồn vốn lớn, có thể hô mưa hoán gió.”

Gia Thông hơi bất ngờ không biết phải nói gì, anh vuốt ve gương mặt gầy sọp đến nhon hoắt của cô, than thở: “Cô bé ngốc nghếch, đừng lãng mạn đến mức xa rời thực tại, luôn cho rằng hi sinh vì người mình yêu là rất thiêng liêng và cao cả. Thực ra, hi sinh thật sự không mang bất kỳ màu sắc lãng mạn nào, sớm muộn em cũng biết, anh không đáng được em làm như vậy.” “Đáng hay không xin hãy để em tự phán đoán, được không anh? Chẳng phải chúng ta đã nói rồi sao, anh bằng lòng đợi cho đến khi em phát hiện anh là một ông chú buồn chán và chấp nhận lời phỉ báng của em sao?”

Gia Thông mỉm cười, nhưng nụ cười chỉ lướt nhanh qua khuôn mặt rồi vụt tắt. “Nếu chỉ đợi thời gian làm em bình tĩnh, anh sẽ bằng lòng vui vẻ chơi tiếp với em. Nhưng bây giờ đã khác, anh đã trắng tay, mất hết danh tiếng trong ngành, không ai dám giao tiền cho anh đầu tư. Theo cách nói của người trong ngành, anh không thể không từ bỏ ngành này, đừng mong có cơ hội cứu vãn. Tiếp theo, anh phải thật sự mất tích một thời gian, tốt nhất em nên về nhà của cha em, tiếp tục đi học...”

“Em phải ở bên cạnh anh, anh đi đâu, em theo đó.” Gia Thông lại chau mày, trầm giọng: “Nhâm Nhiễm, em không hiểu nghĩa của từ trắng tay là gì sao? Vé máy bay anh bay đến Quảng Châu lần này đều do trợ lý của anh ứng trước, trên thực tế, anh không còn khả năng chi trả tiền lương cho cậu ta nữa. Sở dĩ anh qua đây, vốn không hề nghĩ rằng em sẽ đợi anh ở đây. Lúc anh thuê căn nhà này, anh trả trước một khoản tiền thuê và tiền đặt cọc, bây giờ anh có tình qua đây để trả nhà lấy lại khoản tiền đó để cứu nguy.”

“Em nói rất rõ, em không quan trọng việc anh có tiền hay không.”

“Nhưng anh quan trọng.”

“Tiền có quan trọng vậy không? Anh có thể tìm một công việc bình thường, em cũng có thể đi làm, em không cần anh nuôi, chúng ta đổi một căn nhà rẻ tiền khác vẫn có thể sống vui vẻ qua ngày, rất nhiều người đều sống như vậy.”

“Nhâm Nhiễm, em hoàn toàn không hiểu anh, anh không thể chịu đựng bản thân sống cuộc sống tầm thường như bao người khác. Hơn nữa, em lại phạm một sai lầm, em đã thi vị hóa cuộc sống. Em chưa đầy mười chín tuổi, chưa từng nếm trải cuộc sống, đừng nghĩ rằng em sống một tháng trong khu ổ chuột ở Thẩm Quyến là đã quen mùi cực khổ.”

“Chỉ ít em không sợ phải sống những ngày cùng cực cùng anh. Gia Thông, dù em không biết những gian khổ trong cuộc sống thì anh cũng đã giải thích rất rõ với em. Cái em cần là ở bên cạnh anh, bất kể anh đi đâu, bất kể hoàn cảnh thế nào. Nếu như có một ngày em không chịu đựng được nữa, em sẽ thẳng thắn nói với anh, đến lúc đó anh đã em đi cũng chưa muộn. Tại sao nhất thiết phải xua đuổi em ngay bây giờ?” Gia Thông chế nhạo: “Đừng tỏ tình với anh như vậy, Nhâm Nhiễm, anh không có dự định dẫn theo bất kỳ người phụ nữ nào cùng sống cuộc sống cơ cực và bần hàn, chờ đợi cô ta dần dần thất vọng, ảo diệt và oán trách. Anh chấp nhận mọi mặt tàn khốc của cuộc sống, nhưng anh không dự định tự tay tạo dựng một bi kịch tương tự để khinh bỉ chính mình.”

Gần đến khoảnh khắc giao thừa, pháo bông bên ngoài càng mù mịt hơn, những bông pháo bay vút lên nền trời đêm trong sự reo hò của hàng ngàn người. Họ không những không điểm tô cho sự náo nhiệt ấy mà như đã thoát li với thời gian, tách biệt khỏi thành phố đang hân hoan trước thiên niên kỷ mới.

Nhâm Nhiễm phát hiện, kết cục này cho dù không được cha tiên đoán trước thì cô cũng lơ mơ đoán ra được. Cô càng ép anh, chỉ để đợi lời cự tuyệt của anh ngày càng kiên định. Cô đích thực đang chờ đợi thất vọng nhưng tâm trạng đó hoàn toàn không xuất hiện.

“Vậy nói em biết, dự định tiếp theo của anh là gì?”

“Anh dự định tìm một nơi yên tĩnh và ở đó một thời gian để cả sự việc ngoài kia, đồng thời cũng suy nghĩ về những chuyện đã qua, sau đó làm lại từ đầu.”

“Em đoán, anh sẽ không liên lạc với em nữa.”

Gia Thông chần chừ một lúc, anh quyết định nói thật, “Đúng, e rằng anh không thể liên lạc được với em trong một thời gian rất dài.”

“Vậy trong khoảng thời gian này hãy cho em ở bên cạnh anh, được không?” Gia Thông lắc đầu, “Nơi anh đến rất gian khổ, về cơ bản giống như tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, không phải là một tiên cảnh có thể ẩn cư, sớm tối bên nhau như em tưởng tượng.”

“Đừng cự tuyệt em, Gia Thông.” Cô khẩn cầu, “Em chỉ có mỗi một yêu cầu này.”

“Lúc anh suy nghĩ chuyện công việc, không thích người khác quấy rầy.” “Em sẽ không làm phiền anh, em hứa.” Gia Thông không biết làm gì hơn, “Anh không phải là một người thú vị, nếu em yêu anh, chắc chắn em sẽ thất vọng. Sống với anh bao lâu nay, Nhâm Nhiễm, chẳng lẽ em còn không nhận rõ anh là người đàn ông như thế nào ư?”

Nhâm Nhiễm đau buồn nhìn vào gương mặt đang nghiêng về phía mình: “Anh rất lạnh lùng và tỉnh táo, anh chưa từng bị mê hoặc bởi tình cảm như em, anh rạch ròi giữa điều mình thích và cái mình thật sự muốn có. Anh không bằng lòng chia sẻ toàn bộ cuộc sống của anh với người khác, anh cự tuyệt khi phải mở lòng mình ra, anh rất xem nhẹ tình yêu, coi đó là một thứ hoàn toàn không cần thiết. Anh cho rằng em chỉ yêu anh trong trí tưởng tượng của em, có những lúc anh rất khó gần...”

Gia Thông cười, “Ừm, những lời bình phẩm này gần như là chính xác.”

Cô nhấc tay lên, ngón tay trượt nhẹ trên gương mặt thanh thoát của anh, “Em biết, anh không yêu em, nhưng trong lòng anh, em vẫn có chút địa vị. Vì đến Thẩm Quyến tìm em, anh không tiếc tiết lộ hành tung của mình. Giờ đây anh thăm hại thế này, cũng không oán trách em bất kỳ lời nào.” Gia Thông nắm lấy ngón tay cô, nghiêm giọng: “Cô à, cô lại phát huy trí tưởng tượng của mình, tô vẽ cho tôi quá nhiều màu hồng lãng mạn. Tôi từ chối Chu Huấn Lương là vì tôi không muốn chịu sự khống chế của người khác, chứ không phải vì cô.”

Nhâm Nhiễm mỉm cười, ánh mắt như biết nói: “Ừ, không phải vì em.”

“Anh chỉ cảm thấy để một cô bé ngốc nghếch lưu lạc bên ngoài thì quả là vô nhân đạo.” Anh nói thêm vào, tự biết rất dư thừa. Quả nhiên, nụ cười trên môi cô càng đậm hơn.

Gia Thông chăm chú vào gương mặt trẻ trung đang nằm trong tay mình, nụ cười của cô thật dịu dàng và quyến rũ làm sao, đôi mắt long lanh ngập tràn tình cảm. Trái tim anh rung động, lại than thở: “Cô bé ngốc nghếch, yếu đuối như thế, mà lại cố chấp quá đi.”

“Em yêu anh, Gia Thông.”

Cô thì thầm, đây không phải là lần đầu tiên cô tỏ tình với anh, phần tình cảm dịu dàng nhất trong tim anh vốn chôn kín tận đáy lòng nay lại run lên, anh hơi mê hoặc và cả xúc động nữa, anh không dụ dỗ với cô được nữa, anh nói thẳng: “Em chỉ yêu bản chất của tình yêu và em cho rằng em đã yêu anh.”

Lời tỏ tình chân thật quá đối được đến từ một cô bé ngây thơ và trong sáng, anh nghĩ, trong quãng thời gian còn lại của mình, anh có thể được nghe nhiều hơn nữa. Anh không có lý do buộc mình không buông thả một lúc, đánh mất bình tĩnh một lúc.

Gia Thông hoàn tất thủ tục trả nhà, dẫn Nhâm Nhiễm đón xe đến Bắc Hải thuộc tỉnh Quảng Tây, gặp trợ lý của anh – Chính Bang.

Bang có một cái tên rất dối, tên đầy đủ là Lôi Chính Bang. Anh lớn hơn Gia Thông ba tuổi, chưa tốt nghiệp trung học đã ra ngoài kiếm sống. Lúc đầu làm tài xế cho lão Lý, sau này bắt đầu lái xe cho Gia Thông, từ từ thăng tiến lên vị trí trợ lý, anh đã đi theo Gia Thông rất lâu, cũng là người biết rõ hành tung của Gia Thông nhất.

Bắc Hải lúc này đang đắm chìm trong cơn thoái trào của nền kinh tế, đâu đâu cũng có các công trình đang bỏ dở, hàng loạt khu biệt thự ven bờ biển bị bỏ hoang, thành phố hoang trống, tiêu điều và ảm đạm.

Họ không nán lại lâu trong thành phố, vừa tới nơi đã lập tức theo chân Chính Bang đến bến sông, nhảy lên con thuyền đánh cá đến đảo Vi Châu. Phải đến năm 2005, tức năm năm sau thời điểm họ đặt chân đến đây, đảo Vi Châu mới tỏa sáng trong chuyên đề “Những nơi đẹp nhất Trung Quốc” của tạp chí “Địa Lý Quốc

Gia Trung Quốc”, được chọn là một trong mười hòn đảo đẹp nhất nước, trở thành điểm thu hút khách du lịch ghé thăm. Năm Nhâm Nhiễm và Gia Thông đến, trên đảo chỉ toàn dân bản xứ và một vài khách du lịch ba lô lão làng.

Nhâm Nhiễm trước đây từng ngồi du thuyền ra biển, nhưng chỉ hạn chế trong vùng biển sóng yên gió lặng gần bờ. Lần đầu tiên cô bước lên thuyền đánh cá thật sự, nghe tiếng “xình xịch” của máy phát dầu, cô buồn cười: “Nó giống hệt con tàu chở cát trên Chu Giang”. Chính Bang đưa thuốc say sóng dặn cô uống trước, cô lắc đầu: “Em xưa nay không bị say sóng say xe, không cần uống thuốc đâu.” Nước biển ở đây trong veo, xanh màu ngọc bích làm say lòng người. Không bao lâu, sóng biển nổi lên, mặt biển bình lặng ban nãy đẩy lên từng ngọn sóng cao hơn cả mét, thuyền bắt đầu nhồi lắc theo sóng.

Gia Thông nhắc Nhâm Nhiễm: “Nếu bị say sóng thì uống thuốc rồi ngồi vào bên trong khoang thuyền.”

Nhâm Nhiễm vừa mở miệng trả lời, một ngọn sóng ào lên ván thuyền, nước biển mằn mặn bắn vào miệng cô, cô lủi thủi nhổ nước bọt liên hồi, tiếp sau đó, ối mưa liên tục.

Gia Thông cười lớn, ôm cô vào lòng: “Còn phô trương thanh thế nữa không?”

Đúng là cô không tài nào khoe sức được nữa, sóng biển ngày càng mạnh, cô bắt đầu nôn liên tục vào túi ni lông, vài đợt còn nôn ra cả nước xanh nước vàng, cô bắt đầu quay cuồng, không còn tâm trạng ngắm nhìn cảnh vật bốn bề, chỉ có thể co người tại một góc thuyền.

Cô thấy Gia Thông và Chính Bang đang nắm lấy một nhánh dây thừng trên boong tàu, cười nói vui vẻ trên những đợt sóng, cô càng nghĩ càng thấy sợ. Một lúc sau, Gia Thông rót nước đưa cô uống, cô run rẩy: “Gia Thông, sóng lớn quá, có khi nào con thuyền bị lật không?”

Gia Thông ngạc nhiên, cười to: “Sóng thế mà lớn gì, ngoài những lúc bão, ngư dân ở đây quanh năm đều ra biển đánh cá, thường xuyên gặp đợt sóng cao hơn hai mét.”

“Trước đây anh đến đây rồi à?”

“Ừ, ba năm trước anh có đến đây ở vài ngày, từng theo họ ra biển. Không sao đâu, thích nghi rồi là xong ngay đó mà.” Nhâm Nhiễm nôn hết thức ăn trong dạ dày, cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn. Thuyền chạy suốt ba tiếng sau, đợt sóng nhỏ dần, cô trông thấy một hòn đảo phía xa, mừng rỡ gọi Gia Thông: “Anh Thông, anh xem, chúng ta sắp đến rồi.”

Chính Bang cười nói: “Đó là Đảo Vi Châu, chúng ta chuyển sang một con thuyền đánh cá nhỏ hơn, đích đến là Song Bình, cách đây khoảng 10 hải lý.”

Họ bước lên một con thuyền nhỏ hơn tiếp tục đi đến Song Bình, mặt biển phẳng lặng trở lại, sóng biển ban nãy bật vô âm tín. Nước biển trong xanh như pha lê, từng đợt sóng nhỏ tung bọt trắng xóa, nước được rẽ đôi khi thuyền lướt qua rồi lại tụ về, cô có thể trông thấy các sinh vật trong suốt bơi lặn trong biển, cô hét lớn gọi Gia Thông đến, Gia Thông chỉ liếc một cái, “Sửa thôi mà, đừng kích động. Em sẽ trông thấy những thứ còn thú vị hơn cái này.”

Quả nhiên, một đàn cá chuồn bơi lên khỏi mặt nước bay qua trước mắt cô, tiếp theo đó là từng đàn cá heo vui đùa với biển, cô hân hoan reo hò liên tục.

Một tiếng rưỡi nữa trôi qua, thuyền đậu tại điểm đến cuối của hành trình – Song Bình.

Song Bình là quê của Chính Bang, nhưng không phải anh chọn Song Bình là nơi trú thân: “Kỳ Tổng, ở đây quá heo hút, chúng ta nên ở trên đảo Vi Châu thì hay hơn, hoặc trong thành phố Bắc Hải cũng được.”

Gia Thông lắc đầu từ chối. Ba năm trước, vì quá áp lực trong công việc, anh muốn nghỉ ngơi thật thoải mái nên đã từng theo Chính Bang đến đây ở bốn ngày, có ấn tượng sâu đậm nơi đây. So với thành phố Quảng Châu náo nhiệt mà Nhâm Nhiễm và Gia Thông vừa rời khỏi, làng chài hẻo lánh trước mắt đích thị giống như một nơi bệch quê.

Anh quan sát Nhâm Nhiễm đi bên cạnh, tuy sắc mặt trắng bệch do say sóng nhưng vẫn rạng ngời hưng phấn, gần như hoàn toàn không ý thức được cuộc sống sắp tới tiếp diễn như thế nào. Anh lại tự hỏi bản thân: “Tại sao mày lại dẫn cô ấy đến đây? Chỉ vì lời van xin của cô ấy sao? Thực ra mày cũng không thể chống cự tình cảm mãnh liệt và chân thành như thế, càng không nhẫn tâm cắt đứt liên lạc với cô ấy.”

Nhâm Nhiễm bước đi loạng choạng suýt té, anh liền chạy đến dìu cô lại, nói với chính mình: “Chỉ lần này thôi, chiều theo cô nàng, cũng chiều theo lòng mình. Hễ cô nàng tỏ vẻ chán ngán sẽ đuổi ngay tức khắc.”

20. Chương 32

Chương 32

Sự phát triển của Quảng Tây thua xa các vùng lân cận, Song Bình nằm ven vịnh phía Bắc. Nhìn từ vị trí địa lý, Song Bình nằm gần bờ biển phía Nam của Trung Quốc, diện tích chỉ vỏn vẹn 200 kilômét vuông, thậm chí khó nhìn thấy trên bản đồ nhỏ. Trên đảo chỉ có khoảng 200 cư dân. Đảo Vi Châu còn có một vài du khách ghé thăm, còn nơi đây tuyệt đối nằm ngoài tầm ngắm của mọi người.

Song Bình hoàn toàn chưa được khai thác, cư dân trên đảo sống chủ yếu dựa vào nghề đánh cá, mỗi ngày chỉ phát điện ba – bốn tiếng đồng hồ từ máy phát dầu, không thu được sóng ti vi, không có đường dây điện thoại, không có tín hiệu di động, chỉ có một trường tiểu học nhỏ với một giáo viên kiêm hiệu trưởng sống ở đây lâu năm.

“Tôi học trung học ở đảo Vi Châu. Bây giờ, thanh niên trong làng nếu không đi học cũng đổ xô ra thành thị, hoặc làm thuê trong làng chài giàu hơn, hay làm công nhân khuân vác tại các bến đò, thu nhập ít nhiều là thứ yếu, chỉ ít cuộc sống không tẻ nhạt và nhàm chán như ở đây. Cư dân lần lượt dọn đi cả, nghe mẹ nói, trước đây làng này sống hơn 200 hộ dân, giờ đây còn lại chưa đến 60 hộ. Trong làng chỉ còn người già, ngư dân ít được ăn học, và những đứa trẻ tiểu học.”

Chính Bang dẫn họ lên bờ, đồng thời giới thiệu làng chài cho Nhâm Nhiễm. Bước lên mặt đất, Nhâm Nhiễm vẫn còn thấy lắc lư bồng bênh, chưa thích nghi ngay được.

Cô cố gắng bước vững, mở to mắt nhìn cảnh vật theo lời giới thiệu của Chính Bang. Quả thật, đó là một hòn đảo nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa, bốn bề đều là núi đất đỏ, y như Hỏa Diệm Sơn trong truyền thuyết. Cư dân tập trung tại trung tâm hòn đảo, nơi mặt đất bằng phẳng và thấp hơn, xuất hiện trước mắt cô là ngôi nhà được xây cất rất thô sơ, vật liệu dùng dựng nhà là các nham thạch núi lửa, gà nhà nuôi thả tung đàn đi tung tăng qua người họ. Vô số loài hoa dại không tên nở rộ hai bên đường, những cây xương rồng nhấp nhô cao thấp cũng đang nở rộ bông hoa màu vàng rực, kết thành từng quả màu tím tím, cảnh vật rất nên thơ.

Chính Bang tiện tay hái vài quả đưa cho Nhâm Nhiễm: “Trái này ăn được.”

Nhâm Nhiễm đưa vào miệng, vị chua chua ngọt ngọt thật hấp dẫn. Cô xúc động: “Nơi này thật là đẹp.”

Gia Thông nửa cười nửa đùa: “Nếu như em ở đây hơn ba ngày mà vẫn còn nói được câu đó là giỏi lắm rồi. Không tin em hỏi Chính Bang, anh ta có thể sống ở đây mấy ngày?”

Chính Bang cười, “Cuộc sống trên đảo hơi lạc hậu, nhưng rất an nhàn. Tôi thường nhớ nhà, nhưng mỗi lần về, quá lắm chỉ ở được ba ngày thì không thể ở thêm được nữa, nếu không có cảm giác như muốn phát điên. Nên tôi khuyên Kỳ Tổng tốt nhất chỉ nên ở đây vài ngày, sau đó dọn đến đảo Vi Châu hoặc thành phố Bắc Hải.”

Nhà Chính Bang chỉ có một mẹ già ở góa và một anh trai cầm điếu, chị lấy chồng xa ở Bắc Hải, làm nghề kinh doanh hải sản cùng anh rể. Anh đã nhờ mẹ dọn dẹp một căn phòng nhỏ riêng biệt sau vườn, đồng thời sắm sửa vài vật dụng cần thiết. Trong phòng có một chiếc giường gỗ, trên đó có một tấm chăn hoa màu đỏ. Nhâm Nhiễm vừa ngồi lên thì chiếc giường kêu “cót két”, cô giật hết cả người vừa cảm thấy rất buồn cười.

Chính Bang xin lỗi nói: “Thật ngại, chỉ có thể thế này thôi.”

Nhâm Nhiễm vội nói: “Như vậy rất tốt mà.”

Gia Thông phải cúi đầu mới không bị va phải dàn cửa bước vào trong căn phòng, anh cười: “Bây giờ mà còn nói điều kiện thì thật đáng chết.”

“Vì chống bão, những căn phòng ở đây phải xây thấp một chút, Kỳ Tổng ra vào nhớ cẩn thận.”

Gia Thông gật đầu: “Chính Bang, ít nhất là mấy tháng tới, tôi không thể trả lương cho anh được nữa.”

Chính Bang cười: “Không sao, tôi còn tiền dành dụm, có thể ứng phó được. Thời gian này tôi đến Bắc Hải lái xe chở hàng cho anh rể, cũng có thu nhập thôi.”

Điện lực ở Song Bình cung ứng rất hạn chế, lại không ổn định. Ngưng điện trong thời gian phát là chuyện như cơm bữa, nhà nào cũng chuẩn bị một ngọn đèn dầu kiểu xưa. Buổi tối, mọi người đều có thói quen ngủ sớm, ngoài tiếng sóng đơn điệu vỗ bờ nơi xa, chen lẫn vài tiếng chó sủa, trong làng hoàn toàn tĩnh mịch.

Nhâm Nhiễm nửa đêm thức giấc, hoang mang không biết mình đang ở đâu.

Trong màn đêm im ắng đó, cô nghe rõ cả nhịp đập của mình... và của Gia Thông.

Tay chạm được vào tay anh, cô mới yên lòng.

Cô sống trong thành thị từ nhỏ, bất luận sáng hay tối, xung quanh đều có đủ ánh đèn rực rỡ. Bóng đêm dày đặc và tĩnh lặng nơi đây khiến cô có ảo giác như đang trong một thế giới xa lạ.

“May mà có anh ở bên cạnh!” – cô nghĩ thầm trong bụng, áp sát mặt vào cánh tay anh.

“Ngủ không được à?”. Tiếng Gia Thông vang nhẹ bên tai.

“Dạ, có phải làm anh thức giấc không?”

“Không.”

Gia Thông ôm cô vào lòng, cô tựa sát người vào cơ thể anh, mái tóc cô vuốt ve vai anh rồi anh nghiêng đầu hôn lên tóc cô.

“Ở đây bình yên như một thế giới khác.”

Gia Thông cười nhẹ: “Có phải đã hối hận theo anh đến đây không?”

Nhâm Nhiễm lắc đầu, anh có thể cảm giác được tóc cô rung nhẹ trên môi, cảm của mình.

“Đương nhiên là không, chỉ cần ở bên cạnh anh, em sẽ không hối hận.”

Cô trả lời quá đổi nghiêm túc trước lời đùa cợt của anh, anh hơi bất an. Thế nhưng, được ôm cô vào lòng như thế, anh đã từ bỏ mọi ý định khác. Nụ hôn, vòng tay và sự ôm ấp, tuy chỉ là ngôn ngữ cơ thể đơn điệu, có lúc như một bản năng vào sâu lòng người hơn bất kỳ ngôn ngữ nào.

Hai cơ thể hòa hợp vào nhau bắt đầu một vũ điệu không ngừng, họ vuốt ve từng đường cong cơ thể của nhau, hòa quyện hơi thở hỗn hển vào âm thanh của tiếng sóng, cảm giác được lấp đầy từ sâu bên trong... Giữa cái làng chài cách xa thế giới quen thuộc của họ, bóng đêm dày đặc thuihỏ toàn bộ không gian đến khi chỉ vừa đủ dung nạp hai người, duy chỉ có lúc làm tình mới nắm bắt vài điều thân quen.

Gia Thông và Nhâm Nhiễm an cư tại đây.

Theo lời dặn dò của con, mẹ Chính Bang nói với người trong làng, Kỳ Gia Thông và vợ cậu ta là người thành thị, sức khỏe không tốt, bị “suy nhược thần kinh” nên muốn tìm một nơi yên tĩnh để điều dưỡng.

Người trong làng chài thường kết hôn rất sớm, không ai ngạc nhiên khi Nhâm Nhiễm kết hôn ở độ tuổi còn rất trẻ. Mặc dù lấy lý do bệnh mà tìm một nơi hẻo lánh thế này để nghỉ dưỡng như thế cũng chẳng hợp lẽ mấy, nhưng không khí ở đây đích thực rất trong lành, bốn mùa như xuân, người dân lại chất phác, tuy không hiểu “suy nhược thần kinh” là bệnh gì nhưng cũng không có người cố tình đến chất vấn, traxét.

Cuộc sống của họ nhanh chóng đi vào nề nếp.

Gia Thông nếu không ở nhà đọc sách thì mang cần câu ra bờ biển câu cá. Anh câu cá chỉ để trầm ngâm suy nghĩ trước biển, vốn chẳng quan tâm câu được những gì. Lúc ấy, Nhâm Nhiễm biết, không thể đến quấy rầy anh.

Mỗi buổi chiều, anh bắt chắp nhiệt độ nước biển chỉ khoảng 20 độ cũng nhảy xuống bơi gần một tiếng mới lên bờ.

Nước biển ở đây trong trẻo, bốn bên còn có các bãi san hô, nhưng Nhâm Nhiễm sợ lạnh, không dám xuống nước trong mùa này. Trò tiêu khiển của cô chủ yếu cũng là đọc sách, nếu chán thì sẽ đi dạo một mình trên đảo, dù gì thì đảo cũng chỉ rộng 20kilômét vuông, không lạc đi đâu được. Tuy không lớn nhưng nếu chỉ đi bộ theo nhiều hướng khác nhau thì cũng phải mất khá nhiều ngày cũng không trùng lặp con đường cũ.

Cô vừa đi vừa hái quả xương rồng ăn, lúc ăn quá nhiều, răng và lưỡi đều nhuộm thành một màu đỏ chót. Vừa mở miệng nói chuyện là Gia Thông ôm bụng cười nghiêng ngả. Trong làng còn trồng rất nhiều khế, đưa tay lên là hái được.

Xế chiều, cô sẽ cùng các phụ nữ khác trong thôn chạy ra bãi biển, mọi người đều vây quanh đó, vừa vớt vớt trên lưới đánh cá, vừa nhìn biển khơi, trông chờ người đàn ông của mình đánh cá quay về. Khi hoàng hôn buông xuống, từng chiếc thuyền đánh cá lần lượt cập bến, cắm neo tại một nơi cách bãi cát không xa. Phụ nữ trong làng chạy ồ đến đón lấy thu hoạch trên tay người đàn ông. Nhâm Nhiễm không đợi ai, nhưng tình cảnh này khiến cô xúc động, rưng rưng nước mắt.

Đàn ông trai tráng trong thôn mỗi ngày đều ra biển đúng giờ, người già không ra biển được sẽ câu cá làm bữa ăn trưa. Bọn trẻ sau khi tan học cũng lấy cần câu ra bờ biển ngồi hơn cả tiếng rồi mang chiến lợi phẩm về ẹ nấu cơm. Cá bắt được trong ngày của ngư dân thường được tập trung lại chở ra đảo Vi Châu bán, một ít đem về nhà ăn, nếu còn dư ra sẽ nuôi trong một hồ được đào gần biển, ai muốn ăn đều có thể đến đó lấy mang về,

Cuộc sống tự cung tự cấp đậm nét dân dã, chất phác của nông thôn, tất cả ngôi nhà trên đảo cũng không có khóa, Nhâm Nhiễm cảm thấy nơi đây giống như Đào Hoa Nguyên mà Đào Uyên Minh từng nhắc đến, cô từng nói với Gia Thông điểm này, Gia Thông phủ nhận.

“Em xem, em lại chỉ nhìn vào mặt lãng mạn của nó. Cuộc sống của ngư dân ở đây rất gian khổ, lần trước khi anh đến, họ vừa qua cơn bão, trong làng bị tổn thất ba chiếc thuyền, đối với họ, đó gần như là trắng tay. Dính thực họ không lo không có cá ăn, nhưng nếu một ngày không ra biển thì họ sẽ không có thu nhập. Giáo dục, dưỡng lão, chi phí bảo hiểm y tế... đều không được đảm bảo.”

Nhâm Nhiễm thừa nhận, cô quả thật khó có thể chủ động nhìn nhận mặt gian khổ của cuộc sống, nhưng cô cảm thấy, cô đã sống ở đây hơn ba ngày mà vẫn không thấy chán. Nếu như sinh ra đã phải sống cuộc sống thế này, chỉ ít cô không cảm thấy ảm ức.

Chớp mắt, Gia Thông và Nhâm Nhiễm đã ở đây đến giao thừa tết truyền thống. Chính Bang cũng về nhà đoàn tụ cùng gia đình. Sau khi ăn cơm đoàn viên, đốt trụ pháo hoa, làng chìm lại rơi vào tĩnh mịch.

Điện cung cấp trong làng được cắt đúng giờ, hôm đầu tiên Nhâm Nhiễm thắp đèn dầu, cô bắt cần làm vỡ chập đèn thủy tinh, đàn thiêu thân không biết từ đâu bay đến vây lấy ánh lửa nhảy múa, cảnh vật này đã thu hút Nhâm Nhiễm, cô thoát hồn bay cùng điệu nhạc với đàn thiêu thân. Gia Thông tắm gội sạch sẽ bước vào nhìn thấy cô: “Không được xem tiết mục mừng năm mới trên truyền hình, thì xem cái đó cũng có thể khiến em chăm chú vậy ư?”

“Anh nghĩ xem, con thiêu thân có biết khi nó lao vào lửa sẽ có hậu quả gì không?”

Gia Thông ngồi nửa người trên giường, hút một điếu thuốc, uể oải nói: “Em đang nghi ngờ trí thông minh của thiêu thân, hay là của anh?”

Cô cười, “Em nghĩ, lẽ ra con thiêu thân có thể nhìn được, đồng loại của nó lao vào lửa sẽ có hậu quả thế nào. Nhưng nó không cưỡng lại được sức hút của ánh lửa, lao mình vào lửa có lẽ là số phận của nó.”

Gia Thông không chịu được những cảm xúc trẻ con của cô bé, anh bỏ mặc cô và tiếp tục với điếu thuốc trên tay, phải từng khối thuốc lên trần nhà, suy ngẫm vấn đề.

Lúc này, một con thiêu thân đột nhiên lao thẳng vào lửa, tim đèn rực sáng khác thường trong vài giây, con thiêu thân cháy xém đôi cánh rơi lả tả ngay bên cạnh ngọn đèn, thoi thóp từng cử động, Nhâm Nhiễm đột nhiên đứng dậy, thổi tắt đèn, phòng bỗng chốc tối mịt.

Gia Thông vừa định lên tiếng, Nhâm Nhiễm đã nhảy vào lòng anh. Anh không kịp chống đỡ, vội né cánh tay đang cầm thuốc ra người cô: “Cô bé ngốc nghếch, em muốn bị phỏng à?”

Nhâm Nhiễm không trả lời, chỉ hôn chụt chụt vào người anh. Anh cúi đầu cười, vứt bỏ điều thuốc đang hút, nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay cô, bên khuỷu tay bên phải là vết sẹo mà anh đã quen thuộc, anh thường vô tình vuốt ve đến đây, nhớ đến cảnh cô khóc sụt sùi trong lòng mình và anh thường cảm thấy rất xót xa. Không đợi anh mở miệng, Nhâm Nhiễm đã trèo lên người anh, cởi áo sơ mi và hôn thắm thiết vào lồng ngực.

Gần một tháng nay, anh ngày nào cũng xuống biển bơi lội, cơ bắp săn chắc hơn. Đôi môi mềm mại của cô hôn lên cổ rồi lướt nhẹ qua vai anh, trượt xuống lồng ngực. Cô vẫn chưa hết thẹn, dù là chủ động hôn anh nhưng vẫn thường quàng gánh giữa đường, đêm nay dường như quyết chí đến cùng, cô xoa tóc nhẹ nhàng quét qua cơ thể anh, cảm giác mơn trớn kích thích từng thớ thịt. Nụ hôn của cô ngày càng táo bạo, cơ thể anh bị đốt cháy bởi một ánh lửa nhỏ và ấm áp, lần đầu anh cảm thấy, anh cần kiểm chế bản thân mới có thể nén lại từng rung động trong cơ thể.

Cảm giác đó anh hoàn toàn xa lạ, đồng thời cũng rất bất an. Anh đột nhiên lôi người cô dậy, trở mình để cô nằm dưới anh, chuyển động cùng anh. Anh bắt đầu hôn cô, nụ hôn gấp gáp và vài phần thô bạo, cô cũng đáp trả rất mạnh bạo, ngón tay bấu chặt vào lưng anh. Khi anh lấp đầy cơ thể cô, cô rên rỉ gọi tên anh bên tai, tiếng sóng âm vang đến, nhịp điệu của hai cơ thể hòa chung với nhịp sóng.

Vũ điệu mãnh liệt kết thúc, họ chìm vào giấc ngủ. Tình trạng của Gia Thông vẫn không được cải thiện, anh không ngủ được sâu, nửa đêm thường xoay mình tỉnh giấc, ánh trăng chiếu vào phòng nửa sáng nửa tối. Anh ngạc nhiên phát hiện, Nhâm Nhiễm vẫn chưa ngủ, dường như đang ngắm anh.

“Sao em chưa ngủ?”

Nhâm Nhiễm giật mình rồi cười ngay: “Trưa em có ngủ, lúc này tỉnh dậy thì không ngủ lại được nữa.”

Anh xoay người chuẩn bị ngủ tiếp, cô đẩy: “Thủy triều rút rồi, chúng ta đến bãi biển bắt cua nha, em học được từ các bạn nhỏ ở đây, tụi nhỏ chuẩn bị dụng cụ sẵn hết cho em rồi.”

Anh mặc kệ, nhưng bị đẩy vài cái xong thì cơn thèm ngủ cũng tiêu tan. Anh xuống giường mặc áo vào rồi dặn dò cô mặc thêm áo khoác. Hai người đạp lên ánh trăng xuyên qua con đường nhỏ ra làng, bước đến một bãi biển không người. Gia Thông vốn không muốn động tay, anh ngồi nhìn Nhâm Nhiễm tay xách thùng nhựa, tay cầm đèn pin, giẫm lên từng vũng nước tìm cua.

Gia Thông cười nhạo: “Chỉ mỗi cá anh câu đã nhiều đến ăn không xuể, chứ đừng nói hải sản ở đây chỉ cần khom lưng là nhặt được. Em bắt đầy cả thùng cua, hôm sau chắc cũng phải thả lại ra biển, đừng phí sức.”

Cô mặc kệ, nhất quyết đi tìm khe đá nơi con cua ẩn náu, sau vài lần bị càng cua kẹp đau đến phát khóc, cô đã nắm bắt được kĩ xảo, ánh sáng đèn pin vừa lướt qua, cô trông thấy cua liền dùng chân đạp lại, nhanh tay vội chân bắt vào trong thùng, quá trình này mang đến cho cô niềm vui khó tả. Hải đóm ở đây nhiều hơn cua rất nhiều, nhưng cư dân ở đây không biết vì lý do gì đều không ăn nó, cô cũng sợ những nhánh gai sắc bén của nó, cũng không dám bắt.

Khi mệt đừ, cô ngồi nghỉ bên bãi biển cùng Gia Thông. Cô tắt đèn pin, trên đảo không có bất kì ánh sáng nhân tạo nào, vầng trăng treo lủng lẳng giữa trời tây, những vì sao tỏa sáng khắp nơi, chỉ cần gơ nhẹ hai tay là có thể ôm trọn cả trời sao. Nếu ngắm kĩ thêm chút nữa, có thể nhìn rõ dãy ngân hà. Một cảnh tượng nên thơ mà không bao giờ tận hưởng được trong thành thị.

Làng chài phía sau chìm trong giấc ngủ, bãi biển trước mắt nhấp nhô không ngừng, một lần nữa, cô cảm thấy giữa trời và đất chỉ còn mỗi cô và người cô yêu tha thiết. Cô hi vọng giây phút này được ngưng đọng mãi mãi, nhưng cô biết cái nguyện vọng trẻ con này mà buột ra khỏi miệng sẽ lập tức thành xa xỉ, nói chi đến lời cười nhạo của Gia Thông. Cô lặng lẽ tựa đầu vào vai anh, hưởng thụ thế giới chỉ riêng thuộc về hai người họ.

“Đang nghĩ gì vậy?”

“Không nghĩ gì hết.” Nhâm Nhiễm đích thực vứt bỏ mọi suy nghĩ, đắm mình trong khoảng không trung, “Đối diện với nơi đây, dường như dễ dàng loại bỏ tạp niệm.”

“Ừ, lần đầu tiên anh đến đây vào ba năm trước, cũng có cảm giác này.”

“Ban ngày em nằm trên võng, cảm giác như linh hồn đã rời khỏi cơ thể xác thịt, bay lơ lửng giữa không trung, dường như không còn sợ cảm giác không trở về được.” Nhâm Nhiễm cũng cảm thấy cách nghĩ này hơi nực cười, liền áp sát vào người anh hơn.

Gia Thông nhìn về mặt biển mờ mịt xa xăm, cũng hơi xuất thần.

Ba năm trước, chính là lúc anh bắt đầu nổi danh trong ngành trái phiếu riêng lẻ. Anh không bắt ngờ khi phát hiện mình không cần chủ động mời mọc người đầu tư, không cần đưa họ bản thảo kế hoạch và báo cáo phân tích thị trường cũng có rất nhiều người chủ động gõ cửa văn phòng, nài nỉ giao tiền anh đầu tư. Nguồn vốn trong tay phút chốc tăng vọt đến con số ngoài dự đoán.

Chỉ có một tài xế kiêm trợ lý như Chính Bang đã làm không hết việc. Anh không thể không từ bỏ thói quen làm việc một mình để thành lập một văn phòng, chia các tài khoản khách hàng theo từng nội dung thỏa thuận, kì hạn..., tuyển dụng nhân viên môi giới chuyên nghiệp thao túng.

Sự vụ anh cần xử lí ngày một nhiều, đồng thời, đối tượng anh cần xã giao ngày càng phức tạp. Từ việc thao tác nguồn vốn đơn thuần, anh tiếp bước thao tác các nguồn vốn nằm ven rìa pháp luật.

Anh bận đến nỗi mỗi ngày phải làm việc hơn 14 tiếng đồng hồ, anh có quá nhiều những buổi xã giao, thời gian duy nhất thuộc về mình là lúc ngủ, thực sự rất mệt mỏi, tính tình cũng trở nên cáu gắt. Theo lời đề nghị của Chính Bang, anh đã đến đây ở vài ngày mới được thanh thần trở lại.

Ngưng lại đôi chân đang phóng nhanh về phía trước để trầm tư suy nghĩ là rất có ích cho bản thân, chí ít anh nghĩ như vậy. Cho dù sau đó anh lại phải quay về trên con đường để khiến người ta đánh mất cả danh lợi, anh vẫn tự tin rằng, nó giúp ích cho anh rất nhiều trong việc giữ gìn phán đoán khách quan và bình tĩnh.

Thế nhưng, trò chơi tiền bạc ngày càng phức tạp dần thoát ra khỏi tầm kiểm soát của anh, càng không do một mình anh phán đoán, quyết định kết quả.

Anh không hối hận khi từ chối hợp tác cùng Chu Huấn Lương. Cho dù phải từ bỏ việc quản lý một văn phòng với gần 10 nhân viên môi giới, nhưng anh biết rõ, tính cách của anh đã quyết định mọi việc. Anh hoàn toàn không hứng thú khi phải làm việc đồng đội. Trong suy nghĩ của anh, đưa ra quyết định sau khi thương thảo với người khác là chuyện hết sức dư thừa. Nếu như phải chịu sự quản lý của người khác, đối với anh cục diện cũng chẳng tốt hơn là bao.

Nhưng anh không thể không suy ngẫm lại mọi việc đã qua. Anh luôn tự nghĩ rằng mình có tài nhìn nhận người khác, rộng rãi với cấp dưới. Văn phòng chỉ giữ lại ba nhân viên mà anh cho rằng lợi ích của anh gắn liền với lợi ích của họ, nhưng một trong ba người đặc lực nhất lại bị Chu Huấn Lương mua chuộc, dẫn đến thất bại được ập đến nhanh chóng, và lại quá dễ dàng.

Đầu của Nhâm Nhiễm nhẹ nhẽu trên vai anh lại trở về vị trí lúc đầu. Anh biết cô đã ngủ, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, đưa cô nằm trong lòng mình rồi cúi xuống ngắm cô. Da cô đã hơi đen vì nắng, trên đầu không có dầu gội, chỉ có thể dùng xà phòng gội đầu, cộng thêm nguồn nước nơi đây nên tóc cô trở nên xơ xác. Dưới ánh sao, gương mặt cô rất bình lặng và thanh thản, có lúc như đang tỏa sáng.

Anh nghĩ, niềm tin của cô bé vào anh đã đến quá đổi tự nhiên, bắt đầu từ giây phút đầu tiên được anh ôm vào lòng, cô chưa từng hoài nghi nó. Anh không thể không xúc động.

Anh luôn giữ được bình tĩnh trong chuyện tình cảm, anh không gắng sức từ chối nhưng không mê muội.

Đối với thái độ chỉ cần mong được đắm chìm trong tình yêu của Nhâm Nhiễm, ban đầu, anh phân tích rất khách quan.

Cô thiếu nữ trong giây phút động lòng, đã xem một người đàn ông thần bí thành đối tượng để mơ tưởng viễn vông.

Cô bé, sau khi thất vọng về cha, quá muốn tìm một tình cảm để nương tựa.

Giống như bao cô thiếu nữ mơ mộng khác, cô tưởng mình đã yêu một người, nhưng thực sự chỉ là yêu bản chất lãng mạn của tình yêu. Nhưng giờ đây, sự phân tích khách quan đến mấy, cũng không chống đỡ được cơn tim đang lặng lẽ xao động của anh.

Thời gian mà họ ở bên nhau mỗi ngày một ít. Ý nghĩ này vừa lóe trong đầu, anh lại có đôi phần chế nhạo mình.

Anh hiểu, có lẽ Nhâm Nhiễm cũng thường xuyên nghĩ đến điều này.

Lúc anh đọc sách, cô thường châm trà mang đến cho anh. Lúc anh câu cá, cô thường giả vờ vô tình bước ngang qua, đứng đó một lúc rồi bỏ đi. Lúc anh bơi lội, cô thường ngồi xếp chân bên trên nhìn xuống. Cô thường đi theo mẹ Chính Bang nhặt củi nấu cơm, cố gắng nèm nhặt đến mức có thể...

Tuy trên hòn đảo người Khách Gia này, địa vị của người đàn ông luôn được tôn sùng, vợ phải lấy chồng phải trung tâm vũ trụ, nhưng sự quan tâm của cô đối với anh vẫn thu hút rất nhiều người. Anh tận taise các bà chị trong làng chọc ghẹo cô, cô chỉ cười cho qua chuyện và tiếp tục đối xử tốt với anh theo cách thức hơi quá đáng của mình và dành hết thời gian có thể để ở bên cạnh anh nhiều hơn. Anh không phải là người vô tâm, trên thực tế, mọi cử động, tâm tư của người khác sao có thể thoát khỏi ánh mắt của anh. Nhưng đối với Nhâm Nhiễm, anh thà bỏ mặc, không đáp trả. Anh không hi vọng trong lúc tương lai mờ mịt thế này còn làm tăng tình cảm của Nhâm Nhiễm nơi anh, thực ra cũng là đang ngăn cản mình lún sâu hơn.

Lúc này, khi đối diện với mặt biển bao la và trời sao lấp lánh trên đỉnh đầu, ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, anh không muốn có bất kỳ sự thay đổi nào phá tan giây phút êm đềm này. Gió biển mơn mẩn thổi vào anh, thủy triều cũng rút dần, vì sao trên trời khe khẽ xoay dời vị trí, thời gian từng giây từng phút trôi qua, điều duy nhất không đổi là cô đang nằm trong lòng anh.

Anh khoác áo vào người, vẫn ôm chặt lấy cô, cho đến khi những tia sáng đầu tiên trên bầu trời nhấp nhô trên mặt biển. Tia sáng bên đường chân trời dần dần khuếch đại bắt đầu lan tỏa thành một vầng quang, trên mặt biển vẫn còn mờ mịt.

Anh vỗ nhẹ vào người cô, cô mơ màng nhìn anh rồi nhìn xung quanh: “Em ngủ rồi sao?”. Cô vùng mình ngồi dậy, “Trời ạ, ôm em lâu thế này, chắc là mệt lắm, sao giờ anh mới kêu em dậy?”

Anh thư giãn đôi chân tê cứng, vẫn ôm lấy cô, chỉ là để cô ngồi ra phía trước tựa vào người anh: “Ngắm bình minh.” Cô nhìn lên phía trước, hơi ngạc nhiên: “Sao anh biết em muốn anh ngắm bình minh chung với em?”

“Đó không phải là mơ ước chung của các cô bé hay sao? Tránh sau này em đánh thức anh vào lúc nửa đêm rồi lôi anh ra đây.”

Nhâm Nhiễm cười, cô co người vào vòng tay anh nhìn ra bầu trời. Tia nắng bắt đầu nhuộm đỏ cả bầu trời, từ một vệt hồng đến khi rải thành con đường hồng thắm, một quả cầu lửa đỏ nhô lên khỏi mặt nước dát ánh vàng rực rỡ trên mặt biển mênh mông, mặt biển sóng sánh như chảo vàng đang tan chảy, quả cầu nhỏ dần dần nở thành hình quạt, hai người cùng ngắm nhìn cảnh tượng rạng rỡ trước mặt, không nói lời nào.

Vài phút sau, mặt trời dần lên cao, tròn trịa và ấm áp, nắng vỡ òa trong gió nâng cả bầu trời lên cao.

“Đẹp thật.” Nhâm Nhiễm thì thầm, được một lúc, cô nói: “Em còn vài nguyện vọng, anh thực hiện luôn cho em nhé?”

“Nói nghe xem nào.”

“Dẫn em lên thuyền đánh cá, dạo một vòng quanh Song Bình, tốt nhất là có thể ra biển đánh cá.”

“Em say sóng dữ dội như vậy, ra biển chẳng phải tự chuốc lấy khổ sao?”

“Em muốn đi. Em còn muốn bơi cùng anh, lội xuống xem San Hô. Em muốn trải nghiệm tất cả những gì có thể trải nghiệm ở nơi đây, như vậy hồi ức của em sẽ nhiều hơn.”

“Mang quá nhiều hồi ức vào cuộc sống, sẽ cản trở việc thử nghiệm niềm vui mới.” Nhâm Nhiễm trở người, hai tay bấu vào cổ anh, dùng ánh mắt long lanh nhất có thể nhìn anh: “Có bao giờ anh định kì xóa sạch một phần hồi ức của mình như xóa dữ liệu lưu trong máy tính không? Để tránh làm chậm tốc độ của anh, cũng như cản trở anh thử nghiệm niềm vui mới?”

Anh hôn vào môi cô, sau nửa đêm nằm ngoài bãi biển, môi cô lạnh lạnh còn có vị hơi mơn mẩn nữa. “Anh từng nói anh có trí nhớ tốt như một máy chụp hình, không cần cố tình ghi nhớ điều gì. Còn về việc phải

đặc biệt lãng quên điều gì hay không, anh chưa từng thử.”

Cô nhìn anh đắm đuối, gương mặt ngược với chiều sáng, mặt trời mới mọc dát ánh sáng vàng nhạt lên mặt anh, “Vậy em phải chiếm nhiều vị trí hơn trong não bộ của anh.” Nguyên vọng trẻ con của cô khiến anh bật cười, “Nhâm Nhiễm, vẫn câu nói đó, được anh nhớ không quan trọng vậy đâu. Nếu một ngày nào đó, em quên được anh, có lẽ em có thể sống vui vẻ hơn.”

21. Chương 33 Part 1

Chương 33

Gia Thông quét cái nhìn từ cái túi màu đỏ đặt trên bàn qua Chính Bang:

“Đây là gì?”

Chính Bang ái ngại trả lời: “Tôi đưa Nhâm Nhiễm ra nhà ga xe lửa, trên đường cô ấy dừng lại nói là muốn vào ngân hàng rút tiền, bảo tôi đứng đợi bên ngoài, cô ấy đi ra và đưa cái túi này cho tôi, bảo tôi đưa cho anh.”

“Anh đừng nói với tôi là anh không biết cái gì trong đó mà đã cầm về.”

Đương nhiên Chính Bang biết trong túi đó đựng đầy từng cọc tờ bạc 100 tệ. Họ suốt ngày giao dịch bằng tiền, trong lúc kinh doanh nóng bỏng nhất, còn có người dùng túi da mang từng cọc tiền đến công ty, chạy chọt trong ngân hàng là một trong công việc hàng ngày của Chính Bang, anh vừa nhìn đã biết ngay nội dung bên trong túi.

“Tôi đã nói: Nếu tôi mang về, e là Kỳ Tổng sẽ không vui.”

Nét mặt của Gia Thông lúc này tất nhiên không vui, anh lạnh lùng nhìn Chính Bang, nhưng Chính Bang không hề rụt rè, nghĩ đến lời của Nhâm Nhiễm ban nãy, anh thậm chí còn bật cười.

Nhâm Nhiễm chất túi tiền vào tay Chính Bang, bĩu môi: “Bây giờ anh ta đâu có phát lương cho anh, anh cần gì phải sợ anh ta không vui nữa?”

Chính Bang cười: “Không thể nào nói như vậy, cậu ta nhất định lại phát lên được, tôi vẫn phải đi theo cậu ta.”

“Anh tin tưởng anh ta như vậy, chẳng phải đã ổn rồi sao? Đợi khi em lên xe, anh hãy đưa tiền cho anh ấy, coi như là tiền em đưa cho anh ấy đầu tư, sau này anh ấy kiếm được rồi trả lại cho em.”

Chính Bang chần chờ, “Trong đó có bao nhiêu tiền?”

“Hai trăm ngàn.”

“Cô Nhâm, một sinh viên như cô, sao lại có nhiều tiền như vậy?”

Nhâm Nhiễm chợt buồn: “Là của mẹ em để lại cho em, vẫn luôn giữ tại ngân hàng. Trước mắt em không cần dùng đến số tiền này, anh đợi khi đến giờ bay rồi mới đưa cho anh ấy. Nếu anh ấy muốn trả lại em thì bảo anh ấy đến thành phố Z hoặc trường em. Nếu anh ấy thanh cao đến mức phải phí sức như vậy thì tùy anh ấy.”

Chính Bang tung túi tiền trong tay nói đùa: “Em phải đưa tận tay cậu ta chứ. Sao lại tin tưởng anh đến như vậy, không sợ anh ôm tiền chạy mất à?”

“Bởi vì Gia Thông tin tưởng anh mà. Em cảm thấy, có thể khiến anh ấy tin tưởng là một chuyện không dễ dàng. Hơn nữa, nếu em đưa tận tay cho anh ấy, sao anh ấy có thể nhận được? Không mắng cho em một trận bỏ đi mới lạ.”

Chính Bang không ngờ cô tin tưởng mình đến như vậy, anh hơi cảm động. Anh biết món tiền này hiện nay đối với Gia Thông có ý nghĩa như thế nào, nhưng anh hiểu rõ tính của Gia Thông, không dám quyết định thay cậu. Nhâm Nhiễm thấy anh suy ngẫm mãi vẫn không quyết định được, cô chợt nảy ra một ý: “VẬY ĐI, anh Bang, theo cách thao tác trái phiếu riêng lẻ của các anh, nếu em đưa tiền cho Gia Thông thao tác thì cần làm những thủ tục gì?”

“Phải đưa bản photocopy chứng minh nhân dân, phải viết thư ủy quyền xác nhận thời hạn ủy quyền...” Chính Bang thường ngày không phụ trách nghiệp vụ kinh doanh, có chút không theo kịp suy nghĩ của Nhâm Nhiễm.

Nhâm Nhiễm lấy bút viết nhanh một thư ủy quyền, tiếp theo đó, cô lôi Chính Bang tìm hiệu photocopy, cô vẫn còn thấy thiếu cái gì đó, quay trở về tiệm mượn hộp mực, ấn đầu tay mình vào. Cô vừa cầm khăn giấy lau tay, vừa nói: “Cứ y như là giấy bán thân, như vậy là đầy đủ rồi đúng không?” Chính Bang có chần chừ đi chẳng nữa cũng bật cười trước hành động của cô, anh biết cô đã hạ quyết tâm nên gấp cẩn thận thư ủy quyền cất vào người, “Được thôi, nếu như cậu ta có mắng thì mắng tôi vậy.”

“VẬY MÀ CÔ BÉ CŨNG NGHĨ RA...” Gia Thông dở khóc dở cười khi vừa nhìn thư ủy quyền được Nhâm Nhiễm viết bằng bút máy và nghe Chính Bang tường thuật lại lời của Nhâm Nhiễm.

Anh dẫn Nhâm Nhiễm ăn cư tại Song Bình gần một tháng sau đó trở về Bắc Hải, nói Chính Bang đặt vé máy bay cho cô. Cô lắc đầu nói không thích ngồi máy bay một mình, đi xe lửa là được. Anh chuẩn bị đưa cô ra ga xe lửa, nhưng cô nói: “CHẴNG PHẢI ANH KHÔNG THÍCH CẢNH CÁO BIỆT SAO? THÔI ĐI, ĐỂ ANH BANG TIỀN EM LÀ ĐƯỢC.”

Đích thực anh không thích lâm li bi đát, Nhâm Nhiễm chừng chặc như vậy khiến anh cảm thấy nhẹ nhõm. Cô chỉ ôm chặt anh, hôn một cái thật mạnh vào môi anh liền vác ba lô đi một mạch theo Chính Bang.

Không ngờ cô còn để lại một bất ngờ cho anh.

Chính Bang nhìn nét mặt của anh, cẩn thận nói: “CÔ NHÂM NÓI, CÔ KHÔNG YÊU CẦU ANH VÌ LÍ DO NÀY MÀ GIỮ LIÊN LẠC VỚI CÔ ẤY. THƯ ỦY QUYỀN NÀY KHÔNG CÓ THỜI HẠN, KHÔNG KÈM BẤT KỲ ĐIỀU KIỆN NÀO.”

Gia Thông ngậm chặt môi.

Một lúc sau, anh đặt thư ủy quyền xuống, giở bản photo chứng minh của cô ra.

Hình của mọi người trong chứng minh thường có vài nét nghiêm nghị, Nhâm Nhiễm cũng không ngoại lệ. Trong ảnh, tóc Nhâm Nhiễm cột cao về phía sau, gương mặt nhỏ rất thanh thoát và ngây thơ, đôi mắt long lanh như nhìn thẳng vào mắt anh, ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô.

Chính Bang bước ra ngoài từ lúc nào, anh hoàn toàn không để ý đến.

Anh trầm tư một lúc rồi gọi vào số của cô, cô bắt máy, tiếng xình xịch của xe lửa vọng vào tai.

“NHÂM NHIỄM, EM LÀM NHƯ VẬY, QUẢ THẬT RẤT NGỐC NGHÉCH.”

“NÀY, KHÁCH SÁO VỚI EM MỘT CHÚT.” Nhâm Nhiễm cười nói, “BÂY GIỜ EM LÀ KHÁCH HÀNG CỦA ANH, CÓ LẼ ANH SẼ KHÔNG NHỚ MỘT CÔ BẠN GÁI, NHƯNG CHẮC PHẢI NHỚ KHÁCH HÀNG CỦA MÌNH CHỨ.”

Gia Thông không ngờ cô nói chuyện nhẹ nhõm như vậy, “EM CÓ TỪNG NGHĨ, NHẬP NHẰNG GIỮA TÌNH CẢM VÀ TIỀN BẠC LÀ MỘT VIỆC LÀM NGU XUẦN THỂ NÀO KHÔNG?”

Một lúc sau, Nhâm Nhiễm mới trả lời: “ĐÚNG VẬY, EM BIẾT. NHẤT LÀ KHI ANH KHÔNG YÊU EM LẮM, KHÔNG CHỜNG SAU NÀY CẢM GIÁC EM LÀ GÁNH NẶNG CỦA ANH, NHƯNG KHÔNG SAO. DÙ SAO THÌ KHÔNG BIẾT BAO LÂU NỮA CHÚNG TA MỚI LẠI GẶP NHAU, ANH BẢO TRỌNG.”

Nhâm Nhiễm tắt máy trước. Cô biết nếu cô nói tiếp sẽ không kiềm chế được bản thân, cô quyết tâm để lại ấn tượng chừng chặc trong giây phút cuối cùng nơi anh. Cô nằm trên giường nằm xe lửa, cảm thấy mình quyết định đúng đắn khi chọn đi xe lửa, cô không ngại bầu không gian ồn ào và phức tạp khi phải ở chung toa xe với những người xa lạ. Khi xe đến trạm, đài phát thanh thông báo hôm nay ở thành phố Z có mưa nhỏ, nhiệt độ chỉ có 5 độ. Lúc này cô mới kinh ngạc, tuy thành phố Z nằm trong vùng Giang Nam, nhưng

cũng có bốn mùa rõ rệt, không thể so sánh với thời tiết ẩm áp ở Lĩnh Nam và Bắc Hải. Cô mặc quá ít áo, hơn nữa không mang theo áo ấm nào bên mình.

Cô ôm chặt áo khoác mỏng manh, đi theo hành khách xuống xe phút chốc lạnh đến run người. Cô định chạy nhào ra lên xe taxi thì phát hiện Gia Tuấn đứng ở vị trí ngược chiều với dòng người đi lên. Cô thật bất ngờ, trước khi rời khỏi Quảng Châu, cô chỉ gọi một cú điện thoại cho cha, báo với ông rằng cô sẽ trở về nhà vào tháng sau, xin ông và Gia Tuấn đừng bận tâm.

“Anh Tuấn, sao anh đến đây?”

Gia Tuấn cởi áo khoác của mình khoác vào người cô: “Hôm qua chú Nhâm nhận được một cú điện thoại từ Bắc Hải, báo cho chú biết chuyến xe ngày hôm nay, chú không đi được, đành gọi anh đến đón em.”

Lúc Gia Tuấn nói chuyện, anh không hề nhìn cô, chỉ cầm lấy ba lô và đi nhanh về phía trước, cô đành ôm chặt áo khoác đi theo anh.

Anh quăng ba lô vào dãy ghế phía sau xe, đợi cô thắt chặt đai an toàn liền nổ máy ngay. Cô nhìn thấy xe đi vào thành phố về hướng biệt thự của anh vội nói, “Anh Tuấn, em muốn về nhà của mình.”

Gia Tuấn thắng gấp xe, lạnh lùng nói: “Đã chuẩn bị vạch rõ ranh giới với gia đình anh rồi sao?”

“Anh Tuấn.” Nhâm Nhiễm đau lòng nhìn anh, “Sao em còn có thể vào ở nhà anh được, xin hãy thứ lỗi cho em...”

“Đừng nói nữa.” Gia Tuấn ngắt ngang lời cô, nổ máy chạy tiếp và rẽ sang hướng về nhà cô. Anh lái xe với tốc độ nhanh đến chóng mặt, trong chớp lát đã đến nhà Nhâm Nhiễm ngay sau đại học Z.

Nhâm Nhiễm nghiêng người về phía sau lấy ba lô xuống xe, do dự một lúc, cô nói “Tạm biệt.”

Lúc này, Gia Tuấn đã nổ máy, người và xe cùng biến mất.

Từ đầu chí cuối, anh không hề nhìn Nhâm Nhiễm.

Nhâm Nhiễm ngơ ngác nhìn chiếc xe chạy mất hút, xoay người lấy chìa khóa mở cửa. Lá rơi thành từng lớp dày ngoài vườn, vách tường đầy thằn lằn ở phía tây đã héo vàng, toàn cảnh trông rất thê lương.

Cô bước vào trong, nhìn thấy căn nhà vắng lạnh do không người ở trong thời gian dài liền đến ngồi trên bậc cầu thang, đầu dựa vào tay vịn, thơ thẩn nhìn.

Cô đã đi qua nhiều nơi trong một thời gian ngắn ngủi, trải qua những việc mà cô chưa từng tưởng tượng trong mười tám năm trước, trở lại ngôi nhà này, cô cảm thấy nơi đây còn lớn hơn lúc cô cảm giác hồi nhỏ, hơn nữa còn trống vắng.

Từ khi lên máy bay, cô đã bảo với chính mình, sau này không được trẻ con, không được tự tiện khóc nữa.

Ngồi trong căn nhà này, cảm giác cô đơn lại dâng trào, cô cảm thấy nơi đây giống như một ốc đảo hơn là Song Bình, bên cạnh cô, sẽ không còn một cánh tay để cô dựa dẫm.

Không biết đã ngồi bao lâu, cửa mở ra, Nhâm Nhiễm ngược đầu nhìn lên, thấy Gia Tuấn xuất hiện trước cổng. “Anh Tuấn...”

Gia Tuấn đi qua, ngồi bên cạnh cô, “Từ nhỏ đến lớn em vẫn thích ngồi trên bậc thang này. Anh đến nhà tìm em, nhìn thấy em ngồi đây rất nhiều lần.”

“Bởi vì ngồi ở đây có thể trông thấy nhà bếp. Em làm bài tập một lúc, liền chạy đến đây, có thể nhìn thấy dáng mẹ đang nấu cơm.”

“Xin lỗi, thái độ lúc nãy của anh thật tồi tệ.”

“Anh hoàn toàn có lí do giận em. Người phải nói xin lỗi là em, chỉ để lại mảnh giấy rồi đi mất, lại tự quyết định quay về.”

“Anh suy nghĩ rất nhiều lần, chỉ cần em chịu quay về, anh sẽ đối xử tốt với em gấp nhiều lần hơn trước, không để cho em cảm thấy cần phải bỏ đi. Nhưng khi thấy em, anh lại không kiềm chế được bản thân.”

“Anh Tuấn, anh luôn rất tốt với em. Em bỏ đi đâu phải vì anh.”

“Không đúng. Nếu như anh cho em biết chuyện kết hôn giữa cha em và Quý Phương Bình sớm hơn, em có chuẩn bị tâm lý trước, sẽ không đến nỗi bất ngờ như thế. Anh luôn cảm thấy, sớm hay muộn, em đều phải chấp nhận sự thật này, nhưng anh hoàn toàn không nghĩ đến em lại phản ứng đến như vậy, thậm chí dùng cả cuộc sống của mình để kháng nghị.”

“Không như anh nghĩ đâu.” Nhâm Nhiễm đuối sức phản biện, nhưng dùng tình yêu của cô đối với Gia Thông để biện luận thì cô không nói ra được, cô cố gắng chuyển đề tài, “Anh Tuấn, đều do em bướng bỉnh, hại anh bị trường đuổi học, tiếp theo phải làm sao?” “Ra nước ngoài du học thôi, dù sao thì trước đây gia đình cũng dự định khi anh tốt nghiệp trung học phổ thông sẽ đưa anh ra nước ngoài du học.” Gia Tuấn đuối sức đành dài, tỏ vẻ không bận tâm chuyện đó.

“Ồ.”

“Em có nghĩ đến em thế nào không? Còn lo lắng cho anh.”

Nhâm Nhiễm từng nghĩ đến vấn đề này, cô cười: “Em đã nghỉ học một học kì, chắc cũng đã bị khai trừ rồi. Em đang nghĩ, có lẽ sẽ ở nhà ôn thi lại.”

“Chú Nhâm xin phép bệnh cho em, không bị đuổi học đâu.”

“Bỏ lỡ bài vở của cả một học kì, không biết là nên quay về học tiếp, hay là ở lại một năm, đợi học kì sau học lại năm 2.”

Gia Tuấn im lặng lúc lâu, anh hạ quyết tâm: “Có một việc anh nhất định phải nói với em, vài hôm trước, Quý Phương Bình bịch chẩn đoán là thai nhi đã chết trong bụng mẹ.”

Nhâm Nhiễm vội đưa tay bịt miệng ngăn tiếng kêu kinh ngạc thốt ra, hoảng hốt nhìn Gia Tuấn. “Bây giờ Quý Phương Bình đang nằm viện tại quê bà ấy. Người nhà của bà ta luôn miệng trách mắng chú Nhâm, nói chú ấy vô trách nhiệm, không kết hôn với bà, ép bà ta bỏ con mới tạo thành hậu quả hôm nay. Cha anh đang giải vây cho chú ấy, với địa vị và tuổi tác của chú Nhâm, chú không có sức chịu đựng tin trái chiều giống như những người làm kinh doanh như cha anh. Anh nghĩ chắc chú sẽ kết hôn. Nếu em về trường học thì phải có tâm lý trước, học cách chấp nhận và đối mặt với sự việc này.”

“Đó là kết quả mà mình mong muốn ư?”. Nhâm Nhiễm ngược đầu nhìn lên trên bậc thang, hồi tưởng về “đoạn phim” mới diễn đêm hôm trước. Cô mới hãi hùng, không biết mình đang tự trách hay đang sợ hãi, chỉ cảm thấy bị dồn nén đến mức nghẹt thở, mãi một lúc sau mới nói: “Tùy họ, dù sao thì em sẽ không sống chung với họ.”

“Em có từng nghĩ sẽ đi du học nước ngoài không?”

Nhâm Nhiễm ngạc nhiên. Gia Tuấn nhìn về trước, điềm đạm nói: “Đối mặt với lòng oán hận của Quý Phương Bình và gia đình mới của cha em, chắc chắn là không thú vị gì. Chúng ta đi Úc đi, thay đổi môi trường sống, đi học vài năm, từ từ quyết định mình muốn cuộc sống như thế nào.”

“Nhưng mà...”

“Em không an tâm Kỳ Gia Thông ư?” Nhâm Nhiễm không trả lời được, Gia Tuấn xoay người lại, đây là lần đầu tiên anh nhìn thẳng vào mặt cô từ khi hai người gặp lại, một đôi mắt sâu thẳm tràn đầy cảm xúc phức tạp khiến Nhâm Nhiễm hoàn toàn xa lạ.

“Yên tâm, anh sẽ không thăm dò chuyện tình cảm của em nữa đâu, em cũng đừng lo lắng chuyện tình cảm của anh, bây giờ anh có bạn gái rồi, người đó em cũng quen, Mạc Mẫn Nghi, bạn học chung cấp 3 của em.”

22. Chương 33 Part 2

Nhâm Nhiễm lại ngạc nhiên hơn, Gia Tuấn đổi bạn gái không phải là chuyện lạ, nhưng tình huống hơi bất ngờ này, cô không thể không gợn sóng lòng, còn Gia Tuấn thì chẳng có cảm xúc gì, cô đành áp ứng: “Ừ, tốt, Mẫn Nghi rất tốt.”

“Đại khái anh cũng biết được, với tình trạng của hần, hiện nay không thể nào ở bên cạnh em được, thậm chí không bao giờ liên lạc với em. Em học ở đâu vốn không làm cản trở em yêu hần. Mặc Mẫn Nghi nói cô ta cũng có dự định qua Úc du học, chỉ là anh không yên tâm để em lại một mình.” Gia Tuấn đứng dậy, “Ngày mai là cuối tuần, chú Nhâm sẽ bay về, anh có bảo với chú chuyện này rồi, chú nói nếu em bằng lòng thì chú sẽ ủng hộ. Hai người tự thương lượng rồi quyết định đi, anh đi trước.”

Hai lựa chọn của Nhâm Nhiễm trông có vẻ rất đơn giản.

Quay về trường học, ở lại kí túc xá không về nhà, bỏ mặc người cha sống ở căn hộ chỉ gần trong gang tấc, tiếp tục chìm đắm trong suy tư và chờ đợi cuộc trùng phùng vô thời hạn.

Hoặc ra nước ngoài, cách một đại dương mênh mông đến một nửa bên kia trái đất trải nghiệm một cuộc sống mới, cho bản thân một cơ hội nhìn lại tình yêu mê muội của mình.

Giây phút nhìn thấy Nhâm Thế Yến mặt mày đứng trước mặt mình, Nhâm Nhiễm ý thức được, cô và cha đã không thể nào nhìn mặt nhau nữa. Cô đã nhanh chóng đưa ra quyết định. Tiếp sau đó, cô, Gia Tuấn và Mẫn Nghi bắt đầu miệt mài với các lớp nâng cao trình độ tiếng Anh, chuẩn bị thủ tục xin nhập học.

Mẫn Nghi sinh ra trong gia đình trung lưu, không thích đi học, thành tích học tập tầm tạm. Cô thi đỗ vào một trường cao đẳng trong thành phố Z, cả nhà đều ngạc nhiên khi cô đề nghị gia đình đưa cô đi du học. Không ai thuyết phục cô ở lại được, đành chiều theo ý cô.

Dù mọi người đều đang nỗ lực hướng đến cùng một mục tiêu, nhưng hầu hết thời gian, Nhâm Nhiễm đều đi lại một mình, cô bắt đầu quen với cuộc sống tự lập.

Thái độ của Mẫn Nghi với cô cũng không thân mật như trước, bên ngoài tỏ ra nhiệt tình nhưng thực chất rất xa lạ, luôn đề phòng cảnh giác cô. Mẫn Nghi thường xuyên đồng danh với Gia Tuấn trước mặt Nhâm Nhiễm, còn Gia Tuấn vẫn là cái bộ dạng uể oải đó, chẳng chuyện nào mà anh cảm thấy hứng thú, nét mặt cũng u uất hơn trước rất nhiều.

Tình cảnh này, đương nhiên Nhâm Nhiễm không để mình làm kì đà cản mũi. Cô đã nếm được mùi vị của tình yêu, không còn hiếu kì về tình yêu người khác như trước đây nữa, cũng không thể thảo luận với Gia Tuấn về chủ đề này. Tình bạn của họ nhạt dần, chẳng khác mấy so với bạn học bình thường khác.

Nhâm Nhiễm buồn man mác, “Dù là em gái ruột cũng không có quyền độc chiếm anh trai, như vậy đối với Gia Tuấn sẽ công bằng hơn.” Sau khi nghĩ như vậy, cô cảm thấy nhẹ nhõm.

Ba người họ thuận lợi nhận được giấy báo nhập học và visa, bay đến Melbourne – Úc bắt đầu cuộc sống du học sinh.

Vào năm 2000, du học sinh ở Úc vẫn chưa nhiều như sau này, nhưng cũng không ít.

Gia Ngọc, người chị định cư ở Úc của Gia Tuấn đã sớm qua đó mua một HOUSE có bãi đậu xe theo lời dặn dò của mẹ Triệu Hiểu Việt. Nhà có bốn căn phòng, ba toilet, cảnh vật xung quanh rất đẹp, giao thông thuận tiện. Gia Ngọc giao chìa khóa vào tay em trai, bĩu môi cười: “Đại Thiếu Gia, năm xưa khi chị qua đây còn nhỏ hơn em bây giờ, chỉ có thể ở tạm trong homestay, sau đó xin vào kí túc xá trường, sau này thuê nhà chung với bạn. Khởi điểm của em thực là cao quá rồi đó.”

Gia Tuấn bỏ ngoài tai lời trêu ghẹo của chị gái, Gia Ngọc liếc sơ hai cô gái đi chung, thẳng thắn nói: “Chỉ có ba em ở thôi thì không tiện lắm, chị đã làm chủ cho thuê một căn phòng ở đây ột bạn đang theo học tiến sĩ ở Melbourne, ngày mai anh ta sẽ dọn qua đây.”

Mẫn Nghi không lên tiếng, Nhâm Nhiễm vốn có chút phản đối khi phải sống chung với hai người họ, tin này khiến cô thở phào, cảm thấy sự sắp xếp của Gia Ngọc thật là tuyệt vời.

Bạn của Gia Ngọc là Tiêu Cường, anh ta hướng dẫn họ rất nhiều trong thời gian du học tại đây, mọi người sống chung rất hòa thuận.

Chỉ là quan hệ giữa Nhâm Nhiễm, Gia Tuấn và Mẫn Nghi ngày càng căng thẳng. Được mẹ dạy dỗ từ nhỏ, Nhâm Nhiễm có nền tảng tiếng Anh khá tốt, cô đã thi được bằng TOEFL và IELTS khi học trong nước. Cô không muốn nán lại lâu ở nước ngoài nên quyết định theo học các lớp bổ sung kiến thức để đủ điều kiện vào năm thứ hai khoa Tài Chính của trường đại học Moash, quyết tâm lấy được học vị trong thời gian ngắn nhất để trở về nước. Còn trình độ ngoại ngữ của Gia Tuấn và Mẫn Nghi không tốt, chọn học lớp dự bị đại học của trường.

Vừa đến nơi đất khách quê người, họ cùng trải qua những ngày tháng êm đềm, cùng làm quen với giao thông ở Melbourne, cùng đi học bằng lái, cùng nhau đi trượt tuyết, cùng đi chợ nấu cơm, đến trường của nhau chơi. Nhưng không bao lâu sau, Mẫn Nghi bắt đầu bài xích Nhâm Nhiễm trở lại. Mẫn Nghi và Gia Tuấn cãi vã rồi làm lành, giống hệt như cặp tình nhân khác. Nhưng Mẫn Nghi là con gái út được cưng chiều quen trong gia đình, cô không có thói quen nhường nhịn người khác. Sau khi cãi nhau với anh, cô đều quy hết trách nhiệm vào Nhâm Nhiễm, ngày càng không khách khí với Nhâm Nhiễm.

Gia Tuấn quen thói ăn xài phung phí, vừa đến đây đã có dự định mua xe, qua nhiều phen ngăn cấm và khuyên can của Gia Ngọc, anh chỉ mua một chiếc BMW second-hand. Năm đầu tiên, anh học lớp dự bị cùng Mẫn Nghi nên việc đưa đón hàng ngày là lẽ đương nhiên.

Ngoài giờ học, Nhâm Nhiễm tìm được một việc làm thêm. Theo quy định của pháp luật Úc, mỗi tuần cô không thể làm việc quá 20 giờ. Bài vở chồng chất cộng thêm việc làm thêm, cô vất vả hơn Gia Tuấn và Mẫn Nghi nhiều.

Phương tiện giao thông công cộng ở Melbourne không thuận tiện lắm, hai chuyến xe cách nhau một khoảng thời gian khá dài. Điều nhức đầu hơn là tất cả các xe buýt đều không báo trạm, ngay cả biển trạm xe cũng không ghi rõ tên trạm, Nhâm Nhiễm định vị rất kém, lại vừa qua đây, tòa nhà san sát giống hệt nhau, cô xuống nhầm trạm nhiều lần, mỗi lần nhầm trạm đều buộc phải đợi chuyến xe sau hoặc đổi phương tiện khác, cô mất khá nhiều thời gian đi lại nên lúc về nhà rất muộn.

Gia Tuấn trông thấy liền cố tình đón cô tan ca vào buổi tối, Mẫn Nghi không vui thấy rõ. Lúc đầu thì buông lời bóng gió, về sau cô nhảy tót lên xe ngồi kế bên Gia Tuấn khi anh đón cô về, cứ xị mặt không nói lời nào.

Nhâm Nhiễm luôn cố gắng kiềm chế, nhưng sự kiềm chế của cô lọt vào trong mắt Mẫn Nghi lại có cách giải mã khác. Mẫn Nghi cảm thấy, sự kiềm chế này ở một mức độ nào đó đã chứng thực cho những nghi ngờ của mình. Nhâm Nhiễm và Gia Tuấn đích thị có quan hệ thân mật mờ ám, Nhâm Nhiễm có tật giật mình.

Nhâm Nhiễm gai mắt chuyện này, quyết định giữ khoảng cách với họ. Cô chuẩn bị xin vào ở kí túc xá học sinh trong học kì mới, mặt khác, cô nói với Gia Tuấn, cô và một học sinh khác thương lượng dùng chung xe, gánh bớt tiền xăng của nhau nên anh không cần đến đón cô nữa.

Gia Tuấn nét mặt lạnh lùng, không nói gì.

Sự việc êm đềm được một thời gian. Nhâm Nhiễm mỗi ngày đều rất vội vã, không đi học ở trường thì tra cứu tài liệu trong thư viện, đi làm thêm, về đến nhà là giam mình trong phòng đọc sách.

Một đêm, Mẫn Nghi gõ cửa phòng cô, cô hơi bất ngờ, không kèm chút nhiệt tình nào: “Có chuyện gì không?”

Mẫn Nghi như có điều khó nói, nhưng cũng ấp úng: “Nhâm Nhiễm, bạn khuyên anh Tuấn giúp mình, gần đây anh ta uống rượu rất nhiều, chơi đến tận khuya mới về nhà, ban ngày thường trốn học.”

Nhâm Nhiễm kinh ngạc, Melbourne là một thành phố vô cùng yên tĩnh và lành mạnh. Trước đây khi Gia Ngọc chọn nơi đây làm địa điểm du học cho họ là vì môi trường ở đây khá đơn giản, không tụ tập nhiều cậu ấm người Hoa như ở Sydney, không nhiều khu giải trí xa hoa, càng không nhiều quán bar không lành mạnh, họ có thể chuyên tâm học hành.

“Ở đây làm gì có chỗ chơi? Anh ta cứ nói là quán bar của người Tây không thú vị sao?”

“Bên khu người Hoa Boxhill, quán karaoke, quán bi-da đều có hết, trang thiết bị và trò chơi trong đó hơn hẳn trong nước, có rất nhiều du học sinh người Hoa đến đó chơi. Anh ta từng dẫn mình đến đó, nhưng bây giờ anh ta đi một mình, không dẫn mình theo nữa.”

Nhâm Nhiễm buồn phiền chau mày: “Mẫn Nghi, bạn là bạn gái anh ấy, theo lí bạn nên khuyên anh ấy mới đúng.”

“Anh ta chịu nghe lời mình sao?”. Mẫn Nghi cười đắng, “Hễ mỗi lần mình nói anh ta, anh ta đều mặc kệ, hoặc không lên tiếng, hoặc nói đó là quyền tự do của anh ta, hi vọng mình và anh giữ riêng cho nhau một không gian, đừng can thiệp nhau quá nhiều.” Nhâm Nhiễm giật mình, đương nhiên, cô từng nghe câu nói tương tự từ Gia Thông, không ngờ giữa hai anh em không bao giờ thừa nhận nhau lại hợp gu đến thế. Cái tên đó hiện lên trong đầu, cô cảm thấy hơi run người.

“Anh Tuấn càng không nghe theo mình, bạn cũng thấy đó, bây giờ mình và anh ấy gặp nhau chỉ chào gật đầu vài cái thôi.”

“Anh ta đối xử với bạn khác.” Mẫn Nghi buồn hẳn. “Bạn xem mình là kẻ ngốc sao? Đêm hôm trước, anh ta uống say về nhà, ôm mình nhưng lại gọi tên bạn.”

Nhâm Nhiễm ngượng ngùng không biết nói gì, một lúc sau mới lên tiếng: “Đừng hiểu lầm, Mẫn Nghi, mình và anh ấy quen thân từ nhỏ, lời nói lúc say chỉ là vô thức, bạn đừng xem là thật.”

“Mình không phải đang ghen, Nhâm Nhiễm. Thực ra mình biết anh ta thích bạn từ trước. Khi anh ta nói với mình làm bạn gái anh ta, mình không dám tin vào tai của mình, nhưng anh ta rất nghiêm túc, đối xử với mình rất tốt, mình... thật sự không nỡ từ chối.” Mẫn Nghi nghẹn ngào, không nói tiếp được nữa.

Nhâm Nhiễm không đành lòng, điều ái ngại nhỏ nhoi được vứt sang một xó, “Mẫn Nghi, mình sẽ thử khuyên anh Tuấn. Hơn nữa, mình đã xin vào ở kí túc xá của trường, học kì sau mình sẽ dọn đi, hai bạn cứ xử tốt với nhau.”

“Bạn dọn đi sẽ giải quyết được vấn đề giữa mình và anh ấy sao?”

“Chuyện này mình không biết. Có yêu nhau mãnh liệt đi chăng nữa, cũng có sự bất đồng cần thỏa hiệp. Mình chỉ nghĩ, khi chúng ta yêu một người thì hãy cố gắng yêu hết mình. Nếu như không còn yêu được nữa thì buông tay cũng không có gì cần nuối tiếc.”

“Mình từng nghĩ đến chia tay, nhưng mình không cam tâm. Lúc trước dì Triệu đến gặp mình, nói sẽ gánh chịu một phần chi phí du học vì muốn mình đi chung với anh Tuấn. Người nhà mình đều phản đối, họ không thích anh Tuấn, nói anh Tuấn quá đẹp trai, gia cảnh quá tốt, không đáng tin cậy.”

Nhâm Nhiễm không bắt ngờ, khi cô trở về thành phố Z, Kỳ Hán Minh từng đặc biệt mời cô dùng cơm, nhưng dì Triệu vắng mặt, sau này chỉ gặp dì trong lần tiễn biệt mọi người ra sân bay, nhưng thái độ bà rất lạnh lùng và tỏ vẻ thân mật với Mẫn Nghi trước mặt cô. Cô biết, cô bỏ nhà ra đi đã không phải, còn sống chung với Gia Thông. Đối với một người từng mong muốn cô trở thành con dâu của mình, Triệu Hiểu Việt đương nhiên rất tức giận, để khiến Gia Tuấn từ bỏ tình cảm với cô thì chuyện tách hợp con trai mình và Mẫn Nghi cũng không có gì lạ.

“Mình không xem trọng tiền, điều mình muốn là được sống bên cạnh Gia Tuấn. Mình cãi nhau với cha, với anh hai, khóc lóc cầu xin mẹ, mọi người mới đồng ý ỉnh qua đây và kiên quyết tự chi trả toàn bộ chi phí bảo lãnh, nói là không muốn mình bị thiệt thòi. Qua đây chưa đến một năm mà đã như vậy, sao còn mặt mũi nhìn họ nữa.” Mẫn Nghi rơi nước mắt, uất ức quay đầu sang một bên: “Mỗi lần mình trò chuyện qua webcam với họ, mình đều nói mình rất tốt, anh Tuấn đối xử với mình rất tốt.”

Mối liên hệ giữa Nhâm Nhiễm với quê nhà chỉ là thỉnh thoảng trò chuyện điện thoại với Nhâm Thế Yến, cha hỏi liên miên về tình hình học tập bên này, cô trả lời theo thực tế. Nhâm Thế Yến tuyệt không nhắc đến tình hình của ông, Nhâm Nhiễm cũng không hỏi. Cuộc sống của Nhâm Nhiễm có thể nói chỉ có trách nhiệm với chính mình, nhưng cô hoàn toàn hiểu được nỗi đau của Mẫn Nghi.

Khuyên Mẫn Nghi một lúc lâu, cô mới chịu về phòng ngủ. Nhâm Nhiễm không ngủ được, cô vẫn đọc sách cho đến tận khuya mới nghe thấy tiếng xe của Gia Tuấn lái vào. Cô vội vàng xuống lầu, trông thấy Gia

Tuấn đã bước vào mở tủ lạnh lấy nước uống. Anh nhìn thấy cô bước xuống lầu, hơi giật mình: “Tiểu Nhiễm, sao còn chưa đi ngủ?”

“Anh Tuấn, thỉnh thoảng đi chơi thì được, đừng cứ đêm nào cũng về khuya như vậy, còn lái xe sau khi uống rượu, bị bắt được là phạt nghiêm lắm.”

Gia Tuấn cười: “Biết rồi, khuya lắm rồi, em đi nghỉ đi, mai còn đi học.”

Lời từ chối khách sáo của Gia Tuấn khiến Nhâm Nhiễm khó tiếp tục, cô nản chí nghĩ “Nếu quá xa lạ như vậy thì sao còn khuyên được nữa?”. Nhìn tóc anh bù xù, sắc mặt tái xanh, cô không thể bỏ mặc.

“Anh Tuấn, anh cố gắng đi học, sắp hết năm học dự bị rồi, anh phải chọn chuyên ngành, chuẩn bị vào đại học...”

“Tiểu Nhiễm, tại sao em lại chọn học ngành tài chính?”. Gia Tuấn đột nhiên hỏi.

Lựa chọn chuyên ngành này, cô không thương lượng với một ai. Nhưng cô nhìn nét mặt của Gia Tuấn đã biết anh vốn không cần câu trả lời của cô, quả nhiên anh chuyển đề tài, “Đương nhiên, anh đoán không phải vì đam mê. Còn anh, anh không cần suy nghĩ, anh theo học ngành quản trị kinh doanh. Sau khi học xong, còn cả khối thời gian làm con ngoan cho cha mẹ, sinhcon để cái theo yêu cầu của họ, tiếp quản công ty, nên bây giờ...”

Anh đứng nghiêm, nhìn thẳng vào Nhâm Nhiễm, nhếch môi cười, gương mặt điển trai dưới ánh đèn càng tỏ ra lộng lẫy và rạng ngời hơn, “Anh cảm thấy anh có quyền buông thả một lúc...”

Nhâm Nhiễm nghĩ, cô thậm chí từng bỏ nhà ra đi sống thử với người đàn ông khác, để cô đi khuyên Gia Tuấn không nên buông thả khi vẫn chưa quá hai mươi mốt tuổi mà đã bị quan với cuộc sống thì hiển nhiên không có sức thuyết phục. Cô đành rời mắt: “Nếu như anh buông thả mà có thể khiến anh và người yêu anh vui vẻ, em không có gì để nói. Nhưng bây giờ Mẫn Nghi không vui, trông anh... cũng không vui.”

“Đương nhiên anh không vui, nhưng không ai có quyền yêu cầu mình nhất định vui vẻ cả. Anh cũng biết Mẫn Nghi không vui, anh từng khuyên cô ta: hai người không vui không nhất thiết phải tránh mặt nhau. Cô ấy hoàn toàn tự do.”

Nhâm Nhiễm nhìn anh trừng trừng: “Anh Tuấn, đừng nói những lời như vậy, quá khiến người ta đau lòng. Đừng nghĩ rằng cô ấy yêu anh thì anh có quyền làm tổn thương cô ấy.”

“Anh cứ ngỡ rằng, một khi đã yêu một ai đó, tức là đã hai tay dâng tặng người đó một đặc quyền.” Gia Tuấn thì thầm, “Em đã từng có cảm giác như vậy không?”

Nhâm Nhiễm cứng họng, Gia Tuấn bước qua vai cô bước lên lầu rồi tiếp tục nói mà không quay đầu lại, “Đừng bận tâm chuyện của anh và Mẫn Nghi, cô ấy không cứng đầu như em.”

23. Chương 34

Chương 34

Đêm hôm đó, Nhâm Nhiễm mất ngủ. Tháng 8 ở Melbourne là lúc cuối đông, nhưng thời tiết ở đây không lạnh lắm, chỉ tầm 8 – 9 độ. Phòng của cô ở lầu hai, ngoài cửa sổ là bãi cỏ sau nhà, phía sau có một dãy cây bạch đàn, không khí rất thoáng đãng. Cô nằm trên giường nhìn ra, ánh trăng sáng ngời trên cao chiếu vào giường như rải từng làn sương trắng.

Lúc này, cô không có tâm trạng để ngắm cảnh, cô đang có tâm sự.

Mọi người đều cho rằng, cô thích nghi khá tốt với cuộc sống ở nước ngoài, đi học, làm thêm, lúc rảnh rỗi đi dạo vùng ngoại ô, sống rất nề nếp. Nhưng chỉ cô mới biết, cô cố tình xếp kín thời gian, để không làm bài tập, không làm thêm, không đọc sách, cô đơn sẽ ăn mòn trái tim cô.

Cô giữ khoảng cách nhất định với cha, không thể thân mật như xưa. Người bạn chơi thân từ nhỏ, bây giờ là người yêu của bạn học phổ thông, cô cần tỉnh táo và cố gắng giữ khoảng cách với anh.

Cô nhìn thấy anh chơi với, nhưng lực bất tòng tâm.

Trường học và nơi cô làm thêm đều có người theo đuổi cô, cô thậm chí thử đi xem phim chung với một nam sinh trong số đó, nhưng buổi hẹn hò đó thất bại vô cùng, khi hai người chào tạm biệt đều thở phào nhẹ nhõm.

Cô vẫn không quên được Gia Thông. Từng sống chung với người đàn ông chín chắn như anh rồi tiếp xúc với người đàn ông khác, cô khó mà dễ dàng rung động như trước. Tình yêu một khi đã quá mãnh liệt, buông tay chỉ là một giả tưởng. Cho dù xa đến nửa vòng trái đất, mỗi khi nghĩ đến cái tên này, tim cô lại run lên từng hồi.

Họ đã xa nhau hơn một năm.

Từ cảm giác mong nhớ điên cuồng ban đầu, cô bắt đầu thực tế hơn.

Chứng kiến cảnh hợp tan, xào xáo chua chát giữa Gia Tuấn và Mẫn Nghi, chứng kiến mối tình sinh viên ngọt ngào của các bạn học khác, cô nhận thức được, mối tình của cô hoàn toàn khác với bạn cùng lứa.

Anh có từng nhớ đến cô không?

Tình cảm của cô dành cho anh có phải là tình yêu không? Hay thật sự như Gia Thông nói, là sự mê muội của tuổi mới lớn? Họ sẽ gặp lại nhau chứ? Giây phút gặp lại đánh dấu cho sự khởi đầu mới hay nhìn nhau bằng ánh mắt ngượng ngùng khi không còn cảm giác?

Tất cả mọi vấn đề, cô không có đáp án rõ ràng ỉn.

Nhâm Nhiễm không thể dọn vào kí túc xá sinh viên theo mong muốn của mình.

Gia Tuấn kết thúc năm học dự bị cũng vào đại học Moash. Thành tích của Mẫn Nghi hơi kém, điểm học phần tại trường đại học trong nước không được Úc thừa nhận, không thể không học thêm một năm dự bị nữa. Nhưng cô năng rất sĩ diện, sau khi khóc một trận cho đã, quyết định chuyển sang học lớp dạy nghề ngắn hạn, lấy một cái bằng đối phó với gia đình cho xong chuyện.

Nhâm Nhiễm không muốn xin thêm tiền cha, cô xin việc làm toàn thời gian vào kình hỉ hè, từ chối về nước chung với Gia Tuấn và Mẫn Nghi. Nửa tháng sau, khi họ quay trở về, Mẫn Nghi đột nhiên gõ cửa phòng cô, ập a ập úng nói cảm thấy mình hình như đã mang thai.

Nhâm Nhiễm nghi ngờ nhìn cô: “Sao lại nói là hình như? Hai người... không sử dụng biện pháp an toàn sao? Có kiểm tra chưa?”

Mẫn Nghi lắc đầu.

“Bị trễ kinh bao lâu rồi?”

“Không nhớ nữa, gần đây mình cảm thấy mình phát tướng, đang giảm cân. Trước đây mình giảm cân cũng thường bị trễ kinh nên lần này chu kì kinh không đều mình cũng không để ý.” Mẫn Nghi bàng hoàng: “Hôm đầu tiên về thành phố Z mình buồn nôn, lúc đó chỉ nghĩ là ăn quá nhiều. Nhưng mấy buổi sáng nay cứ buồn nôn liên tục.”

Nhâm Nhiễm ngờ vực quan sát cô, quả thật cô có tròn trịa, căng đầy hơn trước, nhất là phần ngực khiến Nhâm Nhiễm ngưỡng mộ hết sức. “Lúc còn ở trong nước bạn đã nên nói với Gia Tuấn, sau đó đến bệnh viện kiểm tra. Hà tất phải đoán mò rồi tự dọa mình như vậy?”

“Mình vẫn chưa nói với anh ta, anh ta luôn dặn mình uống thuốc. Có mấy hôm mình quên. Anh ta mà biết chắc chắn sẽ mắng mình. Sao mình dám xét nghiệm ở thành phố Z, nếu gặp người quen thì nhà mình đánh mình chết mất. Mình muốn chờ thêm một thời gian nữa, có thể do mình nghĩ quá nhiều.”

Nhâm Nhiễm không chịu được: “Bây giờ đi nói với anh Tuấn, bảo anh ta đến bệnh viện cùng bạn. Chờ thêm một thời gian nữa có hậu quả gì bạn biết không?”

“Hay là bạn đến bệnh viện với mình đi, Nhâm Nhiễm. Tiếng Anh của bạn tốt hơn mình,” Mẫn Nghi thơ théch nhìn cô: “Vốn dĩ mình muốn đi một mình, nhưng lại sợ.”

Nhâm Nhiễm đành đồng ý.

Kết quả xét nghiệm khiến cả hai đều kinh ngạc, kết quả xét nghiệm với nước tiểu là dương tính. Mẫn Nghi chút suýt nữa bật khóc, không sao nói được ngày hành kinh cuối cùng của mình. Sau khi siêu âm B, bác sĩ khẳng định Mẫn Nghi đã mang thai 15 tuần. Nhìn hình đứa bé trên màn hình siêu âm, cả hai đều tròn xoe mắt.

Mẫn Nghi ngơ ngác, đột nhiên bật dậy: “Không thể nào, chỉ ít một tháng trước mình có hành kinh, chỉ là rất ít, mình cứ tưởng đang giảm cân.” Bác sĩ từ tốn nói: “Một ít người khimang thai trong thời kì đầu có hiện trạngxuất huyết, đó có khi là dấu hiệu sảy thai,có khi là thai ngoài tử cung, cũng có khikhông rõ nguyên nhân. Kết quả siêu âm Bthể hiện thời gian phát dục của thai nhi làchính xác.”

Mẫn Nghi khóc òa lên: “Làm sao đây, Nhâm Nhiễm, tính sao đây?”

Bác sĩ ngơ ngác nhìn Mẫn Nghi, rồi nhìn Nhâm Nhiễm: “Bạn cô có vấn đề gì?”

Nhâm Nhiễm giải thích bằng tiếng Anh: “Tâm trạng của cô ta không ổn định, để tôi an ủi cô ấy.”

Nhâm Nhiễm dìu Mẫn Nghi bước ra khỏi phòng khám liền lập tức gọi điện cho Gia Tuấn, bảo anh đến bệnh viện ngay.

Gia Tuấn có mặt ngay sau đó, Mẫn Nghi vẫn như người mất hồn, nhìn thấy anh,cô òa khóc. Đành để Nhâm Nhiễm nói cho anh biết nỗi uất ức của mình.

Nhâm Nhiễm trông tình hình căng thẳng, kể một mạch hết chuyện, nét mặt Gia Tuấn tái xanh.

“Chẳng phải dặn em uống thuốc ngừa sao?”

Nhâm Nhiễm tức giận: “Anh Tuấn, ngừa thai cũng có khả năng thất bại, đây không phải là trách nhiệm của một mình cô ấy.” Nhâm Nhiễm đột nhiên nhận ra sự phẫn nộ của mình có vẻ hơi dư thừa, cô dịu xuống: “Hai người tính thế nào?”

Gia Tuấn xì mặt, “Chúng ta đều đang đi học, Mẫn Nghi, không cần anh nói em cũng biết phải làm gì chứ. Chúng ta vào nói chuyện với bác sĩ.” Hiển nhiên, đó không phải là đáp ánMẫn Nghi muốn nghe, cô lau vội nước mắt, âu sầu đi theo anh trở vào phòng khám.

Bác sĩ không bất ngờ gì khi nghe họ quyết định phá thai, chỉ nghiêm nghị nói: “Pháp luật Úc không nghiêm cấm phá thai nhưng quy định mỗi nơi khác nhau. Quy định tại Melbourne thuộc Bang Victoria cho phép tiến hành phẫu thuật phá thai khi thai nhi không quá hai mươi tuần tuổi. Xin lưu ý, là phẫu thuật phá thai, phá thai bằng thuốc được nghiêm cấm ở Úc. Hơn nữa cô này đã có thai hơn 14 tuần, cũng không thích hợp dùng thuốc. Nếu như quả thật không muốn giữ đứa bé lại, tôi sẽ viết thư giới thiệu cho hai người đến kiểm tra tại phòng khám phụ khoa rồi tiến hành phẫu thuật.”

“Cảm ơn ông, chúng tôi sẽ xem xét lại.”

Nhâm Nhiễm không muốn góp thêm ý kiến trong chuyện này, sau khi đến nhà, côliền chúc ngủ ngon và đi về phòng như đang chạy trốn.

Đến giờ cơm tối, Nhâm Nhiễm mới phát hiện Gia Tuấn đã lái xe ra ngoài. Cô cân nhắc mãi mới đến gõ cửa phòng Mẫn Nghi. Mẫn Nghi đỡ đần trên giường, mắt còn động lệ, bên cạnh chất cả núi khăn giấy.

“Mình vừa nấu cơm niêu, xuống ăn chung nhé.”

Nhâm Nhiễm dùng nôi cơm điện nấu cơm niêu đã rất sành sỏi, Mẫn Nghi vẫn thơ thẩn đi theo cô xuống lầu. Nhâm Nhiễm bới cơm cho cô, cô chỉ ăn được vài miếng thì nước mắt đã rơi như mưa vào bát cơm.

“Cơm không tệ thế chứ.” Nhâm Nhiễm cố pha trò. “Mình sợ làm phẫu thuật phá thai,Nhâm Nhiễm.”

“Lúc này, mình vừa lên mạng tìm thông tin, phẫu thuật phá thai ở đây sẽ gây mê toàn thân, bạn sẽ không cảm thấy đau, hay để anh Tuấn đi cùng bạn.”

“Anh nói mai đi. Mình vừa nói sợ là anh ta đã hết nhẫn nại.”

“Chẳng lẽ...” Nhâm Nhiễm hạ quyết tâm hỏi cho ra lẽ: “Bạn muốn giữ lại đứa bé sao? Nếu kéo dài nữa thì ca phẫu thuật sẽ tổn hại đến sức khỏe bạn nhiều hơn.”

Lời vừa nhảy khỏi miệng, cả hai người đồng loạt im lặng. Mẫn Nghi chỉ lớn hơn Nhâm Nhiễm một tuổi, năm nay tròn hai mươi mốt tuổi, cô có dáng người đầy đặn, tuy đã trưởng thành nhưng lại chưa kinh qua sóng gió như Nhâm Nhiễm, cô lắc đầu: “Không, sao mình ăn nói với cha mẹ và anh trai? Anh mình mà biết thì giết mình mất.”

Mẫn Nghi lại khóc òa lên, cô vừa nhẫn nại an ủi Mẫn Nghi, vừa gọi điện yêu cầu Gia Tuấn quay về. Mẫn Nghi miễn cưỡng nín khóc ăn cơm.

Ngày hôm sau, Mẫn Nghi bất chấp sự phản đối của Gia Tuấn, kiên quyết đòi Nhâm Nhiễm đi cùng. Nhâm Nhiễm hết cách, đành xin ông chủ tiệm sushi nơi cô làm thêm nghỉ phép, đi theo họ lên xe.

Họ đi đến phòng khám phụ khoa lớn nhất trong thành phố, sau khi hoàn tất mọi thủ tục và hàng loạt xét nghiệm, bác sĩ dẫn Mẫn Nghi đến phòng mổ. Mẫn Nghi lúc này càng sợ hơn, cô bước lui vài bước, Gia Tuấn cúi kính nén giọng: “Đêm qua đã nói chuyện cả đêm với em, chúng ta đã thỏa thuận rồi. Bây giờ em còn muốn gì nữa?”

Mẫn Nghi nước mắt ngấn dài: “Người làm phẫu thuật là em chứ không phải anh, đương nhiên anh thấy thoải mái.”

Tuy tiếng cãi vã của họ được kiểm chế ở volume rất nhỏ, nhưng bác sĩ sinh nghi, “Thưa cô, quyền quyết định hoàn toàn ở chỗ cô. Nếu cô vẫn chưa có quyết định cuối cùng, ai cũng không thể ép cô, cô có thể quay về cân nhắc cẩn thận, hoặc chúng tôi sẽ sắp xếp bác sĩ tâm lý cho cô.”

Gia Tuấn lạnh lùng: “Đây là chuyện của hai chúng tôi, không cần thiết phải nói chuyện với người khác. Mẫn Nghi, chúng ta ra bãi cỏ nói chuyện.”

Mẫn Nghi và Gia Tuấn bước ra ngoài, Nhâm Nhiễm chần chờ một lúc, cô không muốn ở lại trong phòng khám nên đành bước theo họ.

Vừa bước ra cổng, cả ba người đều hoảng hồn. Khi họ đến, bên ngoài phòng khám vẫn còn im phăng phắc, không biết từ khi nào có một đoàn người biểu tình đã kéo ụn ịt đến bao vây phòng khám, họ cầm trên tay đủ mọi loại băng rôn và hình ảnh, khẩu hiệu là: “Thai như cũng là sinh mệnh”, “Tôn trọng sinh mệnh”, “Chỉ có thần linh mới có quyền cướp đi mạng sống”... Rất nhiều cảnh sát đến duy trì trật tự, còn có hàng loạt ống kính của nhà báo, đài truyền hình, dẫn chương trình đang phát biểu. Nhâm Nhiễm nhìn lên, trông thấy tấm hình hết sức khủng khiếp khi bào thai vừa định hình bị ống hút trong ca phẫu thuật làm biến dạng.

Họ đã đến Úc hơn một năm, đã từng nghe nói nhiều về các cuộc biểu tình, nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp phải cảnh rừng rợn như thế trong một cự li rất gần. Mẫn Nghi xanh hết mặt mày khi nhìn thấy biểu ngữ và hình ảnh. Cô len lỏi qua rừng người, chặn một chiếc taxi vừa chạy ngang qua rồi đi mất. Nhâm Nhiễm và Gia Tuấn ngơ ngác nhìn nhau, đành xoay người né khỏi đám đông biểu tình, đi về phía bãi đậu xe.

Hai người không nói gì trên suốt đường về. Vừa về đến nhà, Nhâm Nhiễm gỡ đai an toàn, nhẹ nhàng nói: “Anh nhẫn nại với Mẫn Nghi một chút, đừng nổi cáu với cô ấy.”

“Anh chỉ nổi nóng với chính mình.” Gia Tuấn mệt mỏi nói.

Nhâm Nhiễm cố kiềm chế tâm trạng: “Em cùng Mẫn Nghi siêu âm B, anh Tuấn, Mẫn Nghi cũng như em, cô ta đã nhìn thấy hình dạng của thai nhi trên màn hình, cho nên hôm nay khi nhìn thấy khẩu hiệu và hình ảnh đó, cô ta chịu không được, em cũng vậy, em có thể hiểu. Xin anh hãy đứng trên lập trường của cô ta suy nghĩ cho cô ta.” Chuyện xảy ra tiếp theo, Nhâm Nhiễm hoàn toàn không ngờ được.

Cô ít khi đọc báo tiếng Anh ở Úc. Vậy mà, ngày hôm sau khi đi làm, một đồng nghiệp nam từng theo đuổi cô nhưng đã bị từ chối khéo léo, nhìn cô với một nụ cười kì quái rồi đưa cho cô một tờ báo khá nổi tiếng ở Melbourne, bìa một tờ báo tường thuật lại vụ biểu tình ở phòng khám phụ khoa hôm qua. Tấm ảnh minh họa cho cuộc biểu tình, ngoài sự có mặt của đoàn người biểu tình còn có cả cô và Gia Tuấn, tuy chỉ chụp

được cảnh họ nghiêng người nhưng gương mặt phương Đông của họ vô cùng nổi bật, những người quen biết họ vừa nhìn là nhận ra ngay.

Cô há hốc mồm nhìn thấy thái độ kinh tởm của chàng đồng nghiệp, cô biết mình giải thích cũng vô ích. Xin nghỉ phép và xuất hiện trước cổng phòng khám phụ khoa, nếu nói là chỉ đi cùng bạn thì ngay cả mình cũng cảm thấy đó là cái cớ treu người.

Quả nhiên, chàng đồng nghiệp nhìn cô khinh bỉ: “Người Trung Quốc chỉ xem phá thai là chuyện nhỏ, vừa phá thai xong đã đi làm, quả lợi hại.”

Cô đọc toàn bộ bài báo, phát hiện cũng có chút liên quan đến trường đại học Moash mình đang theo học. Một vị giáo sư khoa Y trường đại học Moash đề nghị đưa việc phá thai vào đề tài nghiên cứu, đề tài vừa thông báo đã kích dậy sự phẫn nộ của dân chúng phản đối phá thai, dẫn đến cuộc biểu tình này.

Cô an ủi bản thân, chỉ một tấm hình, chẳng có gì quan trọng.

Tiến triển sự việc hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người. Cuộc bầu cử đang ráo riết thực hiện tại Melbourne trong khi phá thai luôn là vấn đề được đông đảo cử tri quan tâm, những chính khách có tham vọng lần lượt mượn chuyện này tỏ rõ lập trường hòng giành được phiếu bầu. Những chuyên mục có liên quan lần lượt đăng tải.

Mấy ngày sau, tòa soạn lại phát biểu thêm một bài báo, chỉ ra rằng, căn cứ vào số liệu nghiên cứu của một trường đại học nọ, trong số người đến bệnh viện tiến hành phá thai, có hơn 30% là du học sinh hải ngoại, hơn nữa, du học sinh Trung Quốc chiếm đa số. Họ quá lạm dụng tình dục trong khi thiếu kiến thức về nó, một nghị viện nọ còn kiến nghị cần giáo dục giới tính một cách toàn diện cho du học sinh nhằm giảm thiểu tỉ lệ phá thai.

Nhâm Nhiễm kinh hoàng phát hiện, bài báo trước được lan truyền nhanh chóng trên internet, thậm tệ hơn, cộng đồng mạng còn ghép râu bài này cắm vào cằm bìa kia, bức ảnh được đăng trong bài báo trước giờ đã minh họa cho tệ nạn du học sinh phá thai, dư luận xôn xao không ngừng.

Du học sinh Trung Quốc ở trường đại học Moash rất nhiều, lại vào dịp khai giảng, scandal của Nhâm Nhiễm và Gia Tuấn được sinh viên phát tán đến độ chóng mặt, mọi người đều nhìn Nhâm Nhiễm bằng con mắt soi mói, một bạn học nam từng theo đuổi cô kịch liệt nay đột nhiên xa lánh cô. Người xưa từng nói, chuyện đến mức này thì có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan, Nhâm Nhiễm chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt.

Từ khi gặp đoàn biểu tình, đêm nào Mẫn Nghi cũng gặp ác mộng, thuyết phục thế nào cũng không chịu đến phòng khám phụ khoa nữa, cũng không đi học, chỉ biết ngồi trơ trọi giữa nhà. Gia Tuấn không ranoài uống rượu nữa, ngoài thời gian ở trường, anh luôn bên cạnh Mẫn Nghi, nhưng hai người không thống nhất được quyết định cuối cùng.

Ngày qua ngày trôi đi, Nhâm Nhiễm hết can đảm dò hỏi điều gì. Cô càng đi sớm về trễ hơn, không muốn chạm mặt họ.

Chuyện không dừng ở đó, sức mạnh của cộng đồng mạng quả là thần thông quảng đại, mọi người trong nước lần lượt gọi điện cho Nhâm Nhiễm. Trước tiên là Nhâm Thế Yến khéo léo hỏi con gái cuộc sống ở Melbourne có vấn đề gì không. Kế đến, anh trai Mẫn Nghi gọi đến chất vấn Gia Tuấn có làm chuyện gì có lỗi với em gái mình không. Điện thoại của Triệu Hiểu Việt cũng nổi gót gõ cửa, bà dữ dằn cảnh cáo họ phải biết tự kiểm điểm, trân trọng bản thân... Nhận được những cuộc gọi này, Nhâm Nhiễm mất hết bình tĩnh, hề nghĩ đến Gia Tuấn cũng nhận được những cuộc gọi tương tự, cô càng tức điên hơn. Nhưng cục tức có trôi lên cổ thì vẫn phải tự nuốt trôi. Trước mặt, vấn đề của Gia Tuấn và Mẫn Nghi lớn hơn cô vạn lần.

Sống chung dưới một mái nhà, Nhâm Nhiễm không nhẫn tâm để Mẫn Nghi cứ ăn cơm tiệm suốt. Cuối tuần, cô cố tình đi siêu thị mua gà và hải sản, nấu canh hải sản và thịt gà nướng mời Gia Tuấn và Mẫn Nghi cùng ăn. Tinh thần Mẫn Nghi sa sút vô cùng, Gia Tuấn cũng không khá hơn cô bao nhiêu, anh ăn vội vàng vài miếng liền bỏ đi, nói là đến sân bay đón chị Gia Ngọc.

“Chị Gia Ngọc đến đây sao?”

Mẫn Nghi biết chuyện sớm hơn cô: “Chị vô tình đọc được bài báo trên mạng, hôm qua gọi điện cho anh Tuấn, anh Tuấn sợ vụ oan cho bạn nên đã kể chị ấy nghe mọi chuyện.”

Gia Ngọc xuất cảnh vào mười năm trước, tuổi của Nhâm Nhiễm và Gia Ngọc cách nhau khá xa, vốn chẳng thân thiết gì, cô cũng chẳng để tâm chị có hiểu lắm hay không, “Mẫn Nghi, gần mười sáu tuần rồi, bạn có dự định gì? Không phải mình nhiều chuyện, nhưng chị Gia Ngọc mà đến thì chắc chắn sẽ hỏi bạn chuyện này.”

Mẫn Nghi đầu óc rối toanh, một lúc sau mới nói: “Mình không biết. Mình thật không quyết định được, Nhâm Nhiễm. Nếu đổi lại là bạn, bạn sẽ làm thế nào?”

Nhâm Nhiễm đỏ mặt, cô thực sự đã từng nghĩ đến vấn đề này, toàn bộ các biện pháp bảo vệ đều không an toàn 100%, nếu như cô rơi vào tình cảnh của Mẫn Nghi, cô sẽ làm thế nào? Những ngày chung sống với Gia Thông, anh rất cẩn thận trong vấn đề này, ngay cái hôm dẫn cô về Quảng Châu thì đã lặng lẽ bỏ đi mua bao cao su. Trong những giây phút mặn nồng, dù có say xỉn đi nữa, anh chưa bao giờ quên sử dụng biện pháp.

Hiển nhiên, anh là kiểu người không chấp nhận cuộc sống xảy ra bất kỳ sự cố nằm ngoài tầm kiểm soát của mình. Nhâm Nhiễm dẹp bỏ suy nghĩ, đau khổ cười, “Mẫn Nghi, mình không biết. Đối với việc này thì người ngoài cuộc không thể đưa cho bạn đáp án mà bạn mong muốn.”

“Mình muốn sinh đứa bé ra.”

Nhâm Nhiễm giật mình. Cô dán chặt mắt vào Mẫn Nghi, nhất thời không nói được lời nào.

“Nếu như hôm đó không siêu âm B, có lẽ mình sẽ không suy nghĩ nhiều. Giờ đây mình thật sự không hạ được quyết tâm phá thai. Mình có tra tài liệu, thai nhi 16 tuần đã dài 12cm, nặng 150 gam, thậm chí còn cử động trong tử cung. Mình không biết đó có phải là do ảo giác không, nhưng mình thực sự cảm thấy nó đang cử động. Càng dẫn đo nhiều, mình càng không dám động đến ý nghĩ phá thai.”

“Nhưng mà...” Nhâm Nhiễm chần chừ, “Bạn chắc chắn mình đã chuẩn bị tốt để làm mẹ chưa?”

“Chưa. Mình đoán anh Tuấn không muốn có đứa bé này.” Mẫn Nghi nói thăm thiết: “Những ngày này anh ta đối xử với mình rất tốt, không nói bất kỳ câu nào khiến mình đau lòng. Nhưng cái hôm ở bệnh viện, anh đã làm mình quá đau lòng. Thậm chí anh ta không cần dẫn đo đã yêu cầu mình phá thai. Nếu như anh ta yêu mình thì chắc chắn không làm như vậy.” “Mẫn Nghi, chỉ là mọi việc quá bất ngờ, anh ấy hoàn toàn không chuẩn bị...”

“Mình và anh ta đều không có chuẩn bị. Nhưng nếu người bên cạnh anh ta là bạn, chắc chắn anh ta không buột miệng nói cậu đi phá thai, mình biết.”

Nhâm Nhiễm hồi hận đã thảo luận vấn đề này với Mẫn Nghi, “Đừng giả thiết như vậy, mình và anh Tuấn chỉ là anh em, không thể nào xảy ra việc này. Mẫn Nghi, bất kể bạn có quyết định gì, cũng đừng so sánh với mình.”

“Đương nhiên, có một điều, chúng ta không thể so sánh được. Mình yêu anh ấy. Nếu như đứa bé đã xuất hiện như thế, mình quyết định giữ nó lại.”

Nghe được quyết định của Mẫn Nghi, Gia Ngọc im lặng rất lâu. Chị đã nhập tịch và có thể công dân Úc, làm công việc kế toán ở Sydney, mái tóc ngắn cùng gương mặt y đúc như Gia Tuấn, trông rất xinh đẹp lại giỏi giang.

“Pháp luật ở Úc quy định, nếu mang thai quá 20 tuần thì tiến hành phá thai là phạm pháp. Em có thể suy nghĩ lại, nhưng cũng không còn nhiều thời gian để do dự nữa.”

Gia Tuấn vẫn giữ được bình tĩnh, còn Mẫn Nghi đã biến sắc, cô ngậm chặt môi không dám nhìn ai.

“Ở đây thì không ai bàn chuyện không cưới mà đã có con, chính phủ còn phụ cấp cho các bà mẹ đơn thân đã nhập tịch, nhưng cả hai em đều còn là học sinh, Gia Tuấn năm nay chỉ hai mươi hai tuổi, em còn nhỏ hơn nó, học hành chưa đến đâu còn sinh thêm đứa bé, sao ăn nói với gia đình? Hai em suy nghĩ kĩ lưỡng.” Vẫn không ai lên tiếng.

Gia Ngọc độc diễn tiếp: “Chị còn phải quay về đi làm, không có nhiều thời gian lãng phí ở đây. Phiên hai em suy nghĩ những vấn đề sau: Thứ nhất, có thật sự muốn sinh đứa bé ra hay không? Thứ hai, khi đứa bé chào đời thì dự định thế nào? Nếu như hai em học theo các bà mẹ trẻ con đơn chiếc ở đây mà tặng đứa bé cho người khác khi nó chào đời, chị là người đầu tiên phản đối. Thứ ba, hai em dự định ăn nói sao với cha mẹ hai bên?”

Gia Tuấn nhìn Mẫn Nghi, nhẹ nhàng nói: “Mẫn Nghi, em thật sự muốn sinh đứa bé này ư?”

Mẫn Nghi im lặng gật đầu.

“Vậy được, chúng ta đăng kí kết hôn đi.” Gia Ngọc vừa định lên tiếng, anh lắc đầu, “Em không dự định để nhà họ Kỳ xuất hiện thêm một đứa con hoang, chị, cứ quyết định vậy đi.”

Gia Tuấn và Mẫn Nghi đến Ủy ban thành phố đăng kí kết hôn vào đầu tháng 9, Gia Ngọc và Nhâm Nhiệm chứng kiến nghi thức kết hôn đơn giản của họ.

Cuối tháng giêng năm sau, vào một buổi trưa nóng gắt ở Melbourne, Mẫn Nghi hạ sinh một bé trai nặng ba kilogram, đặt tên là Kỳ Bắc Ngạn, biệt danh Tiểu Bảo.

24. Chương 35 Part 1

Chương 35

Gia Tuấn và Mẫn Nghi không muốn thông báo cho người nhà hai bên biết tin. Gia Ngọc biết nếu cứ tiếp tục che giấu, sau này mẹ sẽ cần nhằn chị suốt, cô không gánh nổi trách nhiệm này. Chị đã gọi điện ẹ vào một tuần trước khi Mẫn Nghi sinh em bé, tiếng la hét của Triệu Hiểu Việt trong điện thoại suýt đâm thủng tai chị.

Chị để điện thoại cách xa cả mét, mặc ẹ cần nhằn la mắng, cho đến khi trách cả chị: “Con làm chị thế nào mà không trông chừng em con.” Chị kêu oan: “Mẹ, con ở Sydney nó ở Melbourne, một thằng đàn ông trưởng thành quan hệ với bạn gái của nó, mẹ bảo con trông chừng thế nào đây? Mẹ không giáo dục giới tính tốt cho nó, nó không biết tránh thai lại trách con.”

Triệu Hiểu Việt cứng họng, Gia Ngọc cười: “Tóm lại, con thông báo ẹ, mẹ sắp lên chức bà nội, siêu âm cho biết là bé trai.”

Tuy từng làm giảng viên đại học rồi mới chuyển qua công việc hành chính, nhưng Triệu Hiểu Việt vẫn rất truyền thống, bà vẫn thèm ăm cháu khi đã qua tuổi trung niên, cơn giận về hành vi hoang đường của con trai qua đi, bà chợt reo hò sung sướng: “Vậy mẹ đón ông bà xui qua đó chăm sóc các con.”

“Đừng đừng, Mẫn Nghi kiên quyết không chịu nói cho gia đình biết chuyện em nó kết hôn và mang thai. Bây giờ thai phụ sắp sinh, hình như tâm trạng em nó không được ổn định, mẹ đừng sinh thêm sự mà gõ cửa nhận người thân, sau này em nó thích giải thích thế nào với gia đình là chuyện của nó.”

Triệu Hiểu Việt và Kỳ Hán Minh cùng bay qua Úc, Hán Minh chỉ nán lại ba ngày là quay về. Triệu Hiểu Việt ở lại chăm sóc cho con dâu trong tháng đầu, tuân theo toàn bộ tập tục truyền thống của Trung Quốc, không được chạy nhảy lung tung, không được tùy ý xem ti vi lên mạng, không được thổi quạt máy, không được tắm gội, bà không đồng tình với cách nói của bác sĩ sản phụ khoa ở đây: “Nếu sức khỏe con tốt như mấy người Tây ở đây hãy nói, người Trung Quốc chúng ta sao có thể giống họ được?”

Gia Tuấn trêu mẹ bảo thủ, là kiểu mẹ chồng Trung Quốc điển hình, bà liếc dọc liếc ngang đứa con trai: “Mẹ hi vọng con trai mẹ cũng có một gia đình Trung Quốc điển hình.”

Câu nói của bà khiến Gia Tuấn và Mẫn Nghi đồng thời tắt tiếng.

Gia Ngọc từ Sydney đến thăm cháu, chị lại từ chối bé nó: “Đừng, đừng, con sợ con nít, nó mềm nhũn rất khó bế, cứ nhìn thế này là được.” Chị cố gắng đứng thật xa, cẩn thận dùng ngón tay nựng thằng bé. “Tốt

rồi Tiểu Bảo à, từ nay bà nội cháu sẽ không cần nhằn cô sao cứ không chịu lấy chồng.” Một gia đình trông có vẻ rất đầm ấm, vui vẻ. Nhưng đó hoàn toàn chỉ là vẻ bề ngoài.

Nhâm Nhiễm tất nhiên không muốn mọi người mất hứng vì cảm nhận đó của bản thân. Cô vẫn đi sớm về trễ, về đến nhà liền ghé thăm Tiểu Bảo một chút là rút về phòng mình ngay lập tức, không muốn xen vào giữa gia đình người khác.

Đêm đó, Gia Ngọc ngủ cùng phòng với Nhâm Nhiễm, chị tựa đầu vào giường than thở:

“Chị quyết định ở vậy suốt đời là tốt nhất.”

Nhâm Nhiễm buồn cười: “Chị Gia Ngọc, sao lại cảm xúc như thế?”

“Em trông Gia Tuấn kìa, và cả Mẫn Nghi nữa, tụi nó thay đổi ra sao?” Nhâm Nhiễm trầm ngâm, sống chung với họ, cô là người hiểu rõ nhất, sự thay đổi của họ quả thật rất lớn.

“Trước đây khi đón ba em tại sân bay, Mẫn Nghi là người phấn khởi nhất, cái dáng vẻ hoạt bát đó chị còn nhớ đến tận bây giờ. Hôm nay nhìn thấy nó, suýt chút là không nhận ra, không phải vì đổi dáng sau khi sinh mà là đôi mắt sâu thẳm ảm đạm không ánh sáng, nào giống cô bé hai mốt tuổi nữa. Gia Tuấn cũng thế, chị thấy thà nó cứ suốt ngày ăn chơi quây quần bên đám bạn như trước, hơn là cái nét mặt u sầu đầy tâm sự như bây giờ.”

“Tiểu Bảo còn nhỏ, chắc chắn áp lực của họ sẽ rất lớn, sau này sẽ đỡ hơn.”

Gia Ngọc cười, “Tiểu Nhiễm, trước khi em đến đây. Mẹ chị gọi điện bảo là em rất bướng bỉnh, mẹ không yên tâm để Tuấn cùng đi học với em. Giờ chị lại cảm thấy em là đứa hiểu chuyện nhất, vừa đi học vừa đi làm, sống rất có nề nếp, còn biết cảm thông và chăm sóc người khác. Haizz, khen em như vậy, chị cũng cảm thấy em không giống cô bé ở tuổi em. Hay là chị già rồi, nhìn gì cũng choáng mắt, hay là giới trẻ bây giờ chín chắn hơn thời của chị.”

Nhâm Nhiễm cũng buồn cười: “Dì Triệu không nói oan em, em đích thực đã từng rất bướng bỉnh. Nhưng có lẽ con người phải từng như thế mới học được rằng không thể mãi bướng bỉnh như vậy.”

Gia Ngọc quan sát cô, vừa lắc đầu vừa nói: “Đấy đấy, khen em hiểu chuyện thì lập tức ra về bà cụ non ngay. Không cần như thế, Tiểu Nhiễm, người em nên quan tâm nhiều nhất phải là chính mình, nếu như sống ở đây không vui thì đừng ép mình.”

Khóe mắt Nhâm Nhiễm hoe đỏ, cô không ngờ chị Gia Ngọc chỉ vội vã đến hai lần mà đã nhìn rõ mọi việc. Tâm trạng của Mẫn Nghi trong suốt thời gian mang thai không được ổn định, cứ luôn chuyện bé xé ra to làm ấm ỉ cả nhà. Lúc bình tĩnh lại khóc lóc ỉ ôi xin lỗi Gia Tuấn và Nhâm Nhiễm.

Không ai so đo với một thai phụ, cô không chỉ một lần muốn dọn đi. Nhưng cứ trông thấy hiện trạng hai người: một người mặt mày u sầu thỉnh thoảng cứ mua say ở quán bar, một người thì vác cả thân hình kệ nệ van xin năn nỉ... cô không yên tâm đành phải ở lại.

Mọi việc nhà và bếp núc thực tế rơi cả vào cô, cộng thêm khối lượng bài vở, công việc làm thêm, cô cảm thấy rất mệt mỏi.

“Tiêu Cương gai mắt gọi điện cho chị, nói thật khó chịu khi nhìn thấy một cô bé cứ nhận phần thiệt hết vào mình. Chị chỉ biết gượng cười, dù chị có sống ở Melbourne cũng chỉ có thể thường xuyên qua thăm các em, giúp các em một tay chứ không giống như mẹ chu toàn mọi việc trong nhà cho họ. Không phải chị nhẫn tâm, con đường này là do họ tự chọn, họ phải biết tự gánh vác hậu quả, cho dù là người thân thì cũng giúp đỡ thôi chứ không thể sống thay họ. Em chỉ là một người bạn, càng không cần nghĩa hiệp quá mức. Chị cũng đã nói chuyện nghiêm túc với Gia Tuấn, nhắc nhở nó sau này đừng đẩy cả phần trách nhiệm của nó vào em.”

“Em biết, cảm ơn chị Gia Ngọc.”

Gia Ngọc còn điều muốn nói nhưng lại thôi, chỉ thở một tiếng thật dài, không nói thêm gì nữa.

Triệu Hiểu Việt ở đó đã gần hai tháng, theo ý của bà thì bà muốn đưa Tiểu Bảo về nước mới yên tâm, Mẫn Nghi không đồng ý. Mẫn Nghi vẫn không báo gia đình biết chuyện cô kết hôn và mang thai, Nhâm Nhiễm

cũng bó tay khi cô ôm cái bụng to đùng cười nói vui vẻ cùng gia đình qua webcam.

“Con đã đăng kí kết hôn với Gia Tuấn, dù là có con hơi sớm một chút thì gia đình con cũng sẽ thông cảm mà, hà tất phải giấu họ.”

“Đăng kí kết hôn ở đây, chính phủ Úc thừa nhận chứ trong nước đâu thừa nhận. Con kiên quyết giữ lại đứa bé, đại khái là trong lòng anh Tuấn cũng đang hận con dùng đứa bé trói buộc anh. Có trời mới biết sau này tụi con sẽ như thế nào, bây giờ không nói thì tốt hơn.”

Triệu Hiểu Việt đương nhiên không hiểu cách nghĩ của con dâu, nhưng cả con gái và con trai đều một mực phản đối, bà đành mặc họ. Trước khi đi bà thuê một bảo mẫu về trông hộ Tiểu Bảo. Bà đăng tintuyển người trên báo tiếng Hoa, lập tức có người đến ứng tuyển. Qua hàng loạt câu hỏi phỏng vấn gắt gao của bà, cuối cùng chọn ra được chị Trương, chị năm nay ba mươi tuổi, trông siêng năng hoạt bát. Hai bên thỏa thuận một tuần làm sáu ngày, mỗi ngày từ tám giờ sáng đến sáu giờ tối, trông trẻ và làm một số việc nhà đơn giản.

Chị Trương vô cùng tháo vát, chị nhanh chóng quen việc chăm sóc Gia Bảo.

Không biết có phải lời khuyến cáo của Gia Ngọc đã có tác dụng hay không mà Gia Tuấn đột nhiên thay đổi rất nhiều, số lần ra vào quán bar và đi chơi đêm giảm đi đáng kể, ngoài đi học, vào thư viện tự học ra, toàn bộ thời gian anh đều ở nhà chăm con, làm đỡ một phần công việc nhà. Điều quan trọng là, anh không nổi nóng cáu gắt như trước, dù có cãi vã với Mẫn Nghi, anh cũng ít bùng nổ như xưa.

Nhâm Nhiễm trông thấy cũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy học chung một khu với Gia Tuấn nhưng không muốn gây thêm hiểu lầm, cô thi bằng lái và quyết tâm mua chiếc xe rẻ tiền hàng secondhand Hàn Quốc, khôi phục cuộc sống tự lập: tự đi học, tự đi làm thêm. Đứa bé ngày một khôn lớn, cuộc sống dần vào nề nếp. Chỉ có Mẫn Nghi dường như vẫn chưa thoát khỏi thời kì u uất sau khi sinh, lúc tâm trạng vui vẻ thì bé Tiểu Bảo đến không nở buông tay, còn lấm bầm bên tai nó, hát ru cho nó ngủ; còn lúc không vui là bỏ mặc Tiểu Bảo khóc ỉ ôi. Nếu Nhâm Nhiễm chương mắt chạy qua bế nó, cô lại nói bóng nói gió.

Nhâm Nhiễm đành quay lưng bỏ chạy khi nàng ta lên cơn.

Tiểu Bảo chưa được bốn tháng tuổi, Mẫn Nghi sau khi nhìn thấy bức ảnh Gia Tuấn chụp cô và Tiểu Bảo lập tức nói phải giảm béo. Ngày hôm sau liền cắt sửa của con, ghi danh học thẩm mỹ.

Cô bắt đầu ghiền shopping, mua về cả núi mỹ phẩm, quần áo, túi xách, giày dép... Cô không đi học tiếp nhưng đã liên lạc với bạn học cũ cùng hẹn hò đi chơi.

Cô vẫn còn rất trẻ, thể chất vốn rất tốt, sau khi sinh xong chỉ cần tập luyện sơ là lấy lại được dáng, gái một con trông tròn con mắt, đáng người cô đầy đặn, quyến rũ hơn trước, không ai nhìn ra cô đã là mẹ. Lao mình vào các cuộc chơi không ngớt, cô dần trở lại hoạt bát như xưa.

Tính tình chị Trương vốn hiền lành, chịu cam chịu cực cũng bắt đầu ai oán, một tay trông đứa bé còn phải làm thêm việc nhà, đích thực không xuể tay. Gia Tuấn hết cách đành an ủi chị bằng cách tăng lương, lúc không có chị Trương, anh nhắc nhở Mẫn Nghi đừng đẩy hết việc cho bảo mẫu, làm hại Nhâm Nhiễm bỏ cả bài vở chạy xuống giúp đỡ. Buổi trò chuyện hạ màn bằng một trận cãi vã gay gắt.

Nhâm Nhiễm thử khuyên ngăn, nhưng cô phát hiện mình mà xen vào thì Mẫn Nghi liền trút toàn bộ phần nộ vào mình. Cô không khuyên nữa, chỉ bế Tiểu Bảo đang khóc ra khỏi phòng, mặc hai người đóng cửa âm ỉ đến sáng.

Hôm sau, Mẫn Nghi xin lỗi cô, “Mình biết mình bị mất kiểm chế, mình biết mình ăn chơi như vậy là sai, nếu không có cậu giúp mình, chị Trương sao chăm sóc Tiểu Bảo.”

Nhâm Nhiễm than thở: “Mẫn Nghi, mình nói thẳng, mình chỉ vì Tiểu Bảo.”

Mẫn Nghi cười, “Đương nhiên, mọi người đều vì Tiểu Bảo, mình đâu phải là con cóc. Anh Tuấn vì Tiểu Bảo mà kết hôn với mình, vì Tiểu Bảo mà mẹ chuyển tiền vào tài khoản của mình mà không hỏi lí do, ngay cả bà chị già khó tính, rõ ràng là khinh mình nhưng cũng vì Tiểu Bảo mà cư xử khách khí với mình.”

Nhâm Nhiễm không ngờ cô suy nghĩ lệch lạc như vậy: “Được thôi, bạn có thể bỏ mặc mình. Nhưng bạn và anh Tuấn, dì Triệu và chị Gia Ngọc là người một nhà, nếu bạn nghi ngờ họ như vậy, cho dù họ đối xử bạn

thế nào, bạn đều có cách giải thích khác, hà tất phải vậy?”

“Biết sao được, ai đã khiến anh có cuộc hôn nhân chỉ trên danh nghĩa.” Mẫn Nghi trông Nhâm Nhiễm có vẻ bất ngờ, cười nói: “Đúng, mình sinh Tiểu Bảo, đổi được một ông chồng trên danh nghĩa, từ khi mình mang thai đến khi Tiểu Bảo gần nửa tuổi, anh Tuấn chưa bao giờ chạm vào mình. Mình lấy hết can đảm đưa tay ra, anh giật người né tránh như va phải điện. Bạn cho rằng mình sẽ có cảm nhận gì?”

Nói đến chuyện phòng the, Nhâm Nhiễm cũng hết ý.

“Nhâm Nhiễm, bạn biết không? Lúc vừa mang thai, trong lúc tức giận mình từng nói anh Tuấn, mình không muốn sống chung với bạn nữa, anh Tuấn lập tức nói hôm sau sẽ tìm một căn nhà khác anh dọn ra, anh cũng cảm thấy có lỗi với bạn khi phải sống chung với nhau mà bạn bị bắt nạt. Ha ha, bạn xem, điều anh ta quan tâm nhất vẫn là cảm nhận của bạn. Mình từ bỏ ý định, bạn ở lại đây, anh Tuấn sợ bạn thất vọng về biểu hiện của anh ấy nên đối xử với mình tốt hơn. Điều này mình không làm, anh ta luôn mong muốn thể hiện mặt tốt nhất của mình khi trước mặt bạn.”

“Bạn có cái gai trong lòng từ trước nên khó tránh nghi ngờ hành vi của anh ấy.” Nhâm Nhiễm gượng cười: “Hai bạn đã kết hôn, ngày tháng còn dài mà cứ đối xử nhau như thế thì có ý nghĩa sao? Mình có bị bắt nạt cũng không sao, thật sự chịu không nổi mình có thể xua tay bỏ đi. Nhưng nếu hai bạn đẩy cuộc hôn nhân của mình đến nước không thể cứu vãn vì mình thật không đáng.”

“Đó không thể trách mình, bởi vì,” Mẫn Nghi giơ bàn tay lên, nhắm mắt nhắm mũi màu nước sơn móng của mình, “Mình đã thất vọng từ lâu rồi.”

Mẫn Nghi ra ngoài chơi ngày càng nhiều, hôm nay đột nhiên tuyên bố đến Sydney chơi hai ngày cùng vài người bạn. Gia Tuấn nói anh phải đến thư viện tra cứu tài liệu, cô kiên quyết: “Em không phải bán thân cho nhà anh, và cả chị Trương nữa, mọi người bất kể đi học đi làm đều có ngày nghỉ, dựa vào đâu mà buộc em phải làm một người mẹ hiền từ hầu cận suốt hai tư tiếng. Cuối tuần anh chăm sóc con là chuyện anh phải làm.”

Hôm sau, Mẫn Nghi xách va-li bước ra ngoài.

25. Chương 35 Part 2

Nhâm Nhiễm nấu bột dặm cho Tiểu Bảo đưa vào phòng, Gia Tuấn đang thay tã cho con, động tác hết sức vụng về, cô than thở tiếp tay cho anh trong chốc lát là xong, “Chả trách Mẫn Nghi nói anh, nhìn tư thế của anh kìa, anh cũng nên thử chăm sóc Tiểu Bảo nhiều hơn.”

Gia Tuấn lần này không mất kiên nhẫn, anh than: “Nếu cứ tiếp tục như thế, sớm muộn anh cũng đưa Tiểu Bảo về nước.”

Nhâm Nhiễm im lặng, cô bế Tiểu Bảo xuống đặt bé vào ghế bắt đầu mớm ăn cho bé. Kỳ Bắc Ngạn sắp được chín tháng tuổi, chân mày đẹp y như bố nó, bé đã nhô một tròng sữa be be, gương mặt mũm mĩm với đôi mắt to đen tuyền, hai tay vợ liên tục vào chiếc muỗng trong tay Nhâm Nhiễm. Cô vừa né nó vừa mớm cho nó ăn, một lúc bắt cần hất cả muỗng bột vào mặt đứa bé, Gia Tuấn cười ha hả.

“Sao em lại nhẫn nại như vậy?”

Nhâm Nhiễm cười lấy khăn tay lau mặt Tiểu Bảo, “Anh đừng khen em nhẫn nại, đứa bé không phải con em, em không cần trông nó hai tư tiếng, không cần có trách nhiệm với nó, không cần nghĩ ngợi tương lai. Điều em cần làm chỉ là lâu lâu đút cho nó ăn, chơi với nó vốn không cần quá nhiều nhẫn nại. Vì thế, nó có thể mang niềm vui cho em, anh Tuấn, đừng trách Mẫn Nghi.”

“Anh còn tư cách trách mắng ai?”. Gia Tuấn dọn tã, sữa bột, bột dặm, nước vào một cái túi lớn, “Tiểu Nhiễm, anh định dẫn Tiểu Bảo đến bên sông Yarra tắm nắng, em đi không?”

Nhâm Nhiễm gần đây quả là mệt mỏi, cô cũng muốn thư giãn cho khuây khỏa, “Được thôi.”

Lúc này là mùa xuân ở Úc, trời nắng đẹp rất ấm áp. Tại Melbourne, mỗi chủ nhật từ chín giờ sáng đến sáu giờ tối, phiên chợ được tụ tập từ trung tâm nghệ thuật Victoria kéo dài đến bên bờ sông Yarra, nhà nghệ thuật, điêu khắc gia, và những người yêu thích nghệ thuật đều kéo về đây, có người ngồi vẽ chân dung, có người rao bán tác phẩm của mình, còn có cả các nghệ sĩ nghiệp dư múa hát ven đường, mọi người đều nhìn hoa cả mắt. Nhâm Nhiễm từng đến đây vài lần, cô thích không gian náo nhiệt và thoải mái ở đây.

Gia Tuấn bế Bác Ngạn đi dạo cùng Tiểu Nhiễm. Thỉnh thoảng ba người dừng chân tại một sạp nào đó xem các đồ chơi kì quái được bày bán. Một lúc sau, cơn mệt thấm người, họ mua cà phê ngồi ở ven sông tắm nắng.

Chính phủ trang bị rất nhiều lò nướng dã ngoại tại ven bờ sông Yarra, người Úc rất thích tắm nắng và chơi dã ngoại, bờ sông có rất nhiều gia đình đến nướng BBQ tập thể, hoặc tranh thủ tiết xuân tắm nắng thỏa thích.

Bác Ngạn bỏ mệt trên tấm thảm, uống sữa rồi ngủ lại khò khò. Nhâm Nhiễm và Gia Tuấn nằm hai bên bé, ánh nắng rọi xuống người ấm áp vô cùng, nhìn áng mây trôi lượn trên bầu trời, nghe tiếng nước chảy róc rách hòa lẫn tiếng nhạc cụ của các cư dân kế bên, mọi tâm tư đều dừng hẳn lại.

Nhâm Nhiễm đang mập mớ muốn ngủ, đột nhiên nghe Gia Tuấn gọi tên mình, “Tiểu Nhiễm.” Cô đáp lại nhưng mãi không nghe anh lên tiếng, cô xoay đầu qua. Gia Tuấn đang nhìn cô, cách đưa con của anh... Đã lâu hai người không nhìn nhau như thế, ánh mắt Gia Tuấn, Nhâm Nhiễm thừa nhận, nếu Mẫn Nghi ít nhiều đã trở lại hoạt bát không nhẽo như xưa thì đôi mắt của anh, gương mặt của anh vẫn rất u sầu, không còn cảm giác bay nhảy tung hoành như trước.

“Còn nhớ anh từng nói với em, anh muốn dẫn em đi thật xa, đến một nơi không ai biết chúng ta để sinh sống.”

“Quá lắm thì chúng ta chỉ có thể bỏ đi, không thể nào né tránh những việc đã xảy ra.”

“Đúng vậy, có những việc đã xảy ra thế này. Bây giờ thật sự đến một nơi không ai quen biết chúng ta, cuộc sống của chúng ta chỉ còn như thế – chỉ có thể cùng tắm nắng.”

Cảm giác chua xót không tên trào dậy, Nhâm Nhiễm gượng cười: “Như thế không tốt sao?”. Gia Tuấn cũng cười: “Rất tốt, anh rất trân trọng. Anh hi vọng sau này chúng ta có thể định cư ở đây.”

“Nhưng mà,” Nhâm Nhiễm chần chừ: “Em định trở về nước sau khi tốt nghiệp.”

Mắt Gia Tuấn tối sầm, anh không cảm thấy bất ngờ: “Em còn yêu hắn không?”

Đây là lần đầu tiên có người nhắc đến Gia Thông với cô, Nhâm Nhiễm im lặng lúc lâu, khàn giọng: “Chỉ là em không quên được anh ấy.”

Gia Tuấn không nói thêm gì, anh nằm ngay lại nhìn lên bầu trời, cũng không cử động nữa, như đã ngủ say như đứa bé nằm kế bên. Nhâm Nhiễm nhắm mắt giấu đi những giọt lệ đang tuôn ra.

Ánh nắng dịu dàng như một bàn tay vô tình vuốt ve mặt cô, cô nhớ đến lúc nhỏ, Gia Tuấn hay đến nhà cô sau khi tan học, anh đẩy cổng vườn đi vào cứ y như là vào nhà mình, họ nói chuyện cười đùa dưới gốc cây long não đợi mẹ mang nước trái cây ra.

Họ đã rời xa tuổi thơ, nằm trên mảnh đất cách xa quê hương nghìn dặm, tuy nơi đây được mệnh danh là thiên đường của người định cư nhưng cô nghĩ, tất cả mọi thiên đường đều không phải là nơi mà họ đang ở, mà chính là nơi một khi đã rời xa thì không bao giờ quay trở về được – tuổi thơ của cô, có lẽ còn cả Song Bình.

Địa danh đó xuất hiện trong đầu cô lúc này, cô cảm thấy ánh nắng xuyên qua mí mắt đi thẳng vào tận bên trong, nóng và rát. Ngủ đến khi Bác Ngạn thức giấc, hai người dẫn theo bé lên du thuyền trên sông Yarra dạo quanh sông đến cảng Melbourne mới vòng lại lên bờ. Ven sông Yarra tập trung khách sạn có cảnh vật đẹp nhất ở Melbourne, ven bờ sông có rất nhiều quán cà phê và nhà hàng lộ thiên. Họ đi về phía bãi đậu xe, bên cạnh có một khách sạn đang tổ chức party ngoài trời, đầu đầu cũng có hoa tươi, bong bóng, rượu ngon và các cặp trai gái trong trang phục lộng lẫy, một ban nhạc đang góp vui cho buổi tiệc, không khí rất náo nhiệt vui tươi. Bác Ngạn nghe thấy tiếng nhạc liền hươ tay múa chân không ngừng, đáng vẻ tình nghịch đó

chọc Nhâm Nhiễm, cô cúi đầu hôn bé và chuẩn bị đưa bé vào ghế cho trẻ sơ sinh ở dãy sau. Đúng vào lúc này, cô đột nhiên khó thở, trong kính chiếu hậu xuất hiện hình bóng mà cô quen thuộc. Đây không phải là lần đầu tiên cô tưởng mình gặp lại Gia Thông ở nước ngoài.

Trong những lúc nhớ anh đến điên loạn, cô không chỉ một mình mơ màng nhìn thấy dáng người anh trong dòng người đi qua, có lúc là mái tóc tương tự, có lúc là dáng người tương tự, có lúc chỉ là mặt nghiêng.

Khi đi xe lửa từ trường về, có lần vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy dáng người cao to với mái tóc đen ngắn, mặc áo sơ mi trắng, bước đi cũng nhanh như anh. Tim đập liên hồi, cô xách cặp rượt theo vỗ vào vai người đó, anh chàng xoay lưng lại, hóa ra là một chàng trai Hi Lạp khôi ngô.

Cô đỏ sượng mặt, hổn hển xin lỗi anh. Anh chàng ngạc nhiên nhìn cô bé gương mặt xinh xắn đậm chất phương Đông, nhếch miệng cười quyến rũ: “Thật hi vọng tôi là người cô muốn tìm.”

Nhâm Nhiễm chết đờ đẫn dán chặt mắt vào kính chiếu hậu. Gia Tuấn đã mở cửa xe chuẩn bị ngồi vào buồng lái, quay đầu hỏi: “Tiểu Nhiễm, sao vậy?”. Cô không trả lời anh, anh thắc mắc vòng lại đón lấy con, “Tiểu Nhiễm...”

Nhâm Nhiễm quay đầu lại, phía sau toàn là những người đi dạo, không có gì khác thường. Cô buồn bã cười: “Không có gì.” Đương nhiên, chỉ là một lần thất vọng khác, cô không còn lạc lõng như những lần trước. Có lẽ, khi tích lũy đủ điểm thất vọng mới có thể khiến cô triệt để vui lòng, cho dù có về nước cô cũng có thể đối diện với nguy cơ anh chẳng bao giờ liên lạc với mình nữa. Lúc Bác Ngạn mười một tháng tuổi, bé phát âm rõ ràng tiếng “Mẹ”. Thế nhưng, bé lại nói tiếng đó với Nhâm Nhiễm – người đã chăm sóc bé nhiều nhất.

Chị Trương quá bất ngờ, cười đến không khép miệng vào được, đúng lúc Mẫn Nghi quay trở về sau một chuyến du ngoạn khác. Cô tối sầm mặt, thường thì một chuyện nhỏ hơn thế này cũng có thể chọc giận cô, nhưng lần này, cô lại không lên tiếng nào.

Nhâm Nhiễm ngượng ngùng, sờ đầu Bác Ngạn: “Mẹ ở bên kia, dì Nhâm Nhiễm phải đi làm bài đây.”

Cô vừa định lên lầu, Mẫn Nghi đột nhiên nói: “Anh Tuấn, anh đưa Tiểu Bảo về nước ẹ chăm đi.”

Cô mất tự chủ dừng lại, chỉ nghe Gia Tuấn nói: “Chẳng phải em không muốn đưa Tiểu Bảo về nước sao?”

“Em định dọn ra ngoài, nếu cần thiết thì chúng ta có thể li hôn, dù sao thì cuộc hôn nhân này chỉ trên danh nghĩa, chẳng cần thiết phải kéo dài. Trước mắt em không có khả năng chăm sóc cho Tiểu Bảo, em cũng không muốn con mình nhận người khác làm mẹ, cho nên, đưa nó về nước là cách tốt nhất.”

Cô quay hẳn người lại, trông thấy chị Trương cũng hoảng hốt như mình, chị đưa mắt nhìn Gia Tuấn rồi quét sang nhìn Mẫn Nghi, lại e dè cúi thấp đầu bé Bác Ngạn đang chơi đùa: “Tôi dẫn Tiểu Bảo đi tắm.”

Nhâm Nhiễm lòng đầy bức tức, cô bình tĩnh nói: “Mẫn Nghi, bây giờ Tiểu Bảo gọi ai cũng chỉ là vô thức, hơn nữa mình sắp tốt nghiệp quay trở về nước, bạn và anh Tuấn có thể bàn bạc lại với nhau.” Mẫn Nghi bật cười, “Thực ra, đối với Tiểu Bảo thì có lẽ bạn là mẹ của nó sẽ đạt chuẩn hơn mình. Thế nhưng cuộc hôn nhân của mình quá nực cười, mình ngu ngơ yêu một người đàn ông không hề yêu mình, hồ đồ trở thành một người mẹ, nếu như lại trao cả đứa con cho bạn thì chẳng phải mình thua quá thảm hại hay sao?”

Gia Tuấn lúc đầu không hề lên tiếng giữ Mẫn Nghi lại, Mẫn Nghi nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc dọn ra, người đến đón cô là một người đàn ông Việt Nam ăn mặc rất hợp mắt. Anh ta có dáng người cao ráo, chân mày rậm, sâu và đẹp nhưng trông có chút tà khí, lái chiếc xe đua đắt tiền.

Đáp trả sự thắc mắc của hai người, Mẫn Nghi lạnh lùng nói: “Anh ta là người Việt gốc Hoa, hai người đừng lo lắng, hãy tự lo liệu cho bản thân mình, thay tôi chăm sóc cho Tiểu Bảo”, nói xong cô ngoảnh mặt đi ngay.

Sau đó, cứ cách một thời gian là anh chàng người Việt này đưa Mẫn Nghi về thăm Tiểu Bảo, cô đã vui vẻ hơn trước nhiều, bảo là chuẩn bị ghi danh học TAPE lại. Cô xin Gia Tuấn đồng ý cho cô dẫn Tiểu Bảo ra ngoài một ngày, Gia Tuấn tuyệt nhiên từ chối, kiên quyết không cho con ngủ lại ở bên ngoài. Mẫn Nghi cũng từ bỏ ý định, cô chỉ dẫn nó đi chơi rồi đưa về đúng giờ. Cô đột nhiên từ tốn và không hề ngang ngạnh như xưa khiến Nhâm Nhiễm bất ngờ vô cùng.

Có lẽ họ có thành kiến với người Việt, có lẽ Mẫn Nghi tìm được hạnh phúc, mỗi người đều trưởng thành theo những con đường khác nhau, cô chỉ có thể nghĩ như vậy.

Trên thực tế, Nhâm Nhiễm không có nhiều thời gian cảm thán, một ngân hàng ở địa phương muốn mở rộng dịch vụ đến khách hàng Hoa Kiều đã tuyển một nhóm sinh viên Hoa Kiều về thực tập, cô thuận lợi nắm bắt được cơ hội đó. Cô ngày càng bận rộn hơn, vừa chuẩn bị luận văn tốt nghiệp vừa đi làm. Cuối cùng, cô lấy được bằng tốt nghiệp chuẩn bị về nước.

Bạn học của cô một số tiếp tục học lên, một số dự định ở lại Úc phát triển. Sau khi bàn bạc với họ, cô thử nộp hồ sơ vào các công ty liên quốc gia hoặc các công ty có vốn đầu tư nước ngoài đặt tại Trung Quốc, song song đó, cô cũng lên các trang tuyển dụng trong nước tìm việc.

Kinh nghiệm thực tập của cô giúp ích rất nhiều trong quá trình tìm việc. Không lâu sau khi gửi các đơn xin việc đi, cô nhận được thư hồi âm và điện thoại phỏng vấn của các ngân hàng có vốn đầu tư nước ngoài, công ty tài chính – kế toán, công ty bảo hiểm... Cô cảm thấy kết quả khá khả quan, họ hẹn cô sau khi về nước đến Bắc Kinh tiếp tục phỏng vấn.

Tiếp sau đó, Tiêu Cương cũng tốt nghiệp và đến Sydney làm việc. Nhâm Nhiễm chia tay cùng các bạn học ở Úc, xử lý các vật dụng không muốn mang về nước, bán chiếc xe secondhand, đặt vé máy bay... bạn không xuê việc, Gia Tuấn cũng quyết định nhân dịp cùng cô về nước đưa Tiểu Bảo ẹ chăm sóc, sẵn tiện nghỉ ngơi.

Gia Tuấn cùng Nhâm Nhiễm dắt theo Kỳ Bắc Ngạn được mười hai tháng tuổi đón máy bay về Bắc Kinh, Gia Tuấn tiếp tục dẫn con quay về thành phố Z, Nhâm Nhiễm tìm khách sạn ở lại tiếp tục các buổi phỏng vấn với hai ngân hàng và một công ty tài chính. Phỏng vấn không chỉ có một vòng, sau khi trải qua các bài kiểm tra IQ, EQ, và kiểm tra định hướng phát triển nghề nghiệp, cô tiếp tục cuộc phỏng vấn vòng hai, rồi ba... cuối cùng cô quyết định nhận lời mời của một chi nhánh ngân hàng của Anh đặt tại Bắc Kinh. Cô mua vé xe lửa quay về thành phố Z, dự định nghỉ ngơi vài ngày, tiến hành chuyển hộ khẩu rồi quay về Bắc Kinh làm việc.

26. Chương 36 Part 1

Chương 36

Nhâm Thế Yến đã kết thúc công tác giảng dạy tại trường đại học tài chính thành phố H vào hai năm trước và đảm nhận chức vụ Viện trưởng Học viện Luật tại trường đại học Z trước lời mời nhiệt tình của họ. Ông và Quý Phương Bình đã tổ chức kết hôn giản dị, mua một căn nhà định cư. Nhâm Nhiễm không ghé thăm nhà mới của cha, chỉ cùng ăn cơm với cha ở một nhà hàng. Cô không hận Quý Phương Bình như trước nhưng cũng không có nghĩa cô dự định một vui giải hết vạ sâu, vào vai một đứa con ngoan hân hoan đoàn tụ cùng gia đình, huống chi cô biết rõ, thêm chuyện đứa bé chết trong bụng mẹ, Quý Phương Bình sẽ không bao giờ tha thứ cho cô.

Nhâm Thế Yến với kinh nghiệm và kiến thức rộng rãi trong ngành tư pháp, tiếng tăm của ông ngày một vang dội và được bầu làm Ủy viên Ủy ban Nhân dân Thành phố, trước lời kêu gọi của ông cùng một số danh nhân trong thành phố, dây kiến trúc xưa sau trường đại học Z được giữ lại. Nhâm Nhiễm sau khi về nhà vẫn ở đó. Dù Nhâm Thế Yến vẫn thuê người đến quét dọn định kì, nhưng nhà lâu không người ở một khi đã mục nát thì tốc độ xuống như còn nhanh hơn các căn nhà khác trong khu vực, ngoài cây long não trong vườn vẫn xum xuê bóng mát, những chỗ khác khiến Nhâm Nhiễm ca cẩm không nguôi.

Gia Tuấn không hỏi han ý kiến của ai đã tìm vài công nhân đến khảo sát trong ngoài nhà, nhanh chóng chỉ ra chỗ nào cần tu sửa. Công nhân bắt tay trùng tu căn nhà vào ngày hôm sau.

Chiều nay, Nhâm Nhiễm làm xong thủ tục chuyển hộ khẩu, cô ngồi ngoài vườn đọc sách sẵn tiện giám sát công nhân thay mái ngói bị hỏng. Cổng vườn được đóng hờ bồng vang lên tiếng két, cô quay đầu nhìn ra, người đứng trước mặt cô, thật bất ngờ, là Chính Bang.

Tâm trạng bất ngờ lướt nhanh sang vui mừng: “Anh Bang, sao anh lại đến đây?”

Chính Bang dường như có vẻ bất an: “Cô Nhâm...” “Này, sao lại khách sáo vậy, ba năm trước chẳng phải chúng ta thống nhất gọi em là Nhâm Nhiễm sao. Gia Thông đâu anh, anh ấy có ở thành phố này không?”

“Đêm hôm qua cậu ấy về đây thăm mẹ, sáng nay đã đáp máy bay đi Thượng Hải.”

“Anh ấy có biết em quay về không? Anh đến đây thì chắc là anh ấy biết đúng không? Bây giờ anh ấy làm việc ở Thượng Hải ư? Anh đến thật đúng lúc, ngày mai em phải đi làm rồi. Haizz, sớm biết thế này, em phải chọn công ty tài chính – kế toán ở Thượng Hải.” Cô luôn miệng không dừng, lại buồn phiền khi nghĩ đến công việc mình vừa nhận.

Nét mặt của Chính Bang càng kì lạ hơn: “Nhâm Nhiễm, có tiện đi ngân hàng một chuyến với tôi ngay bây giờ không?” “Làm gì?”. Cô thắc mắc.

Nét mặt anh càng kì quái, ấp a ấp úng: “Kỳ Tổng dặn tôi, chuyển một khoản tiền vào tài khoản ngân hàng của cô.”

Cảm giác bất an của Nhâm Nhiễm được phóng to từng chút một, cô nhìn Chính Bang: “Đó là ý gì?”

“Đó là lợi nhuận đầu tư cô đáng được nhận. Cô Nhâm, đừng nghĩ ngợi lung tung.”

“Anh ấy dự định không gặp em nữa ư?”

Chính Bang bất an né khỏi ánh mắt của cô: “Cô Nhâm, không ai hiểu được suy nghĩ của cậu ta, cô đừng hỏi nữa. Tôi chỉ biết, nửa đêm hôm qua cậu ta gọi điện bảo tôi bay qua đây gấp, nói tôi biết địa chỉ ở đây để tôi đến gặp và chuyển tiền cho cô.” Nhâm Nhiễm ngồi bệt xuống và chết trân ở đó, ánh nắng xuyên qua tán cây longnào rơi từng hạt vào mặt cô nhưng mặt cô như một mặt hồ phẳng lặng không gợn chút sóng. Ba năm qua, cô từng lên mạng tìm kiếm thông tin của Kỳ Gia Thông, không có bất kỳ kết quả nào. Anh biến mất tăm trong biển người mênh mông. Lúc Kỳ Hán Minh qua Úc thăm cháu nội, cô từng lấy hết dũng cảm hỏi thăm ông. Ông rầu rĩ nói, Gia Thông chỉ thỉnh thoảng liên lạc với mẹ nhưng không bao giờ tiết lộ anh đang ở đâu và làm gì.

Cô nghĩ, cô đành chờ đợi.

Nào ngờ, điều cô đợi được lại là một kết quả như thế.

Chính Bang cẩn thận gọi cô: “Cô Nhâm...”

Nhâm Nhiễm hoàn hồn, chưa chát nói: “Không khiến anh phải khó xử, anh Bang, chúng ta đi thôi.”

Họ đi bộ đến một ngân hàng cách đó không xa, Chính Bang nhận được thẻ ngân hàng của cô liền loay hoay bên quầy. Cô ngồi đợi trên dãy ghế đại sảnh, dòng người tấp nập qua lại với cô như những người vô hình. Chỉ đến khi Chính Bang gọi cô đến ký tên, cô mới bừng tỉnh.

Hiệu suất chuyển tiền khá nhanh, Chính Bang ngồi bên cạnh cô trả thẻ ngân hàng lại rồi mới đưa thêm cho cô một tờ giấy chuyển tiền. Giấy chuyển tiền ghi rất rõ số tiền chuyển vào tài khoản của cô là HAI TRIỆU ĐỒNG.

Cô nhìn giấy chuyển tiền rất lâu, đột nhiên cười không thành tiếng: “Xem ra em thật sự có năng khiếu làm trong ngành tài chính, ngay khi chưa học chuyên ngành này, em đã có một khoản đầu tư vô cùng hợp lí. Chỉ với thời gian ba năm mà được tỷ lệ lợi nhuận cao như thế, em mãn nguyện rồi.”

Chính Bang muốn nói nhưng lại thôi, ngượng ngùng không biết nói gì. Cô đứng dậy: “Thay em cảm ơn anh ấy, tạm biệt.”

Ra khỏi ngân hàng, Nhâm Nhiễm đi vào khuôn viên trường đại học Z, thần thờ bước đi tại nơi mà cô quen thuộc từ nhỏ. Lần trước, cô cũng từng đi như thế, ba năm trước, khi cô lần đầu nếm được vị ngọt của tình yêu, môi căng mọng với quá nhiều hi vọng và không chắc chắn. Ngón tay cô chạm vào tấm thẻ ngân hàng mỏng manh, cứng ngắc và vô tri trong túi áo, đó là toàn bộ tất cả những gì còn lưu lại của mối tình này ư? Một con số khổng lồ, một kết thúc dứt khoát không cần thiết phải gặp lại, quá hợp với phong cách của Kỳ Gia Thông.

Cô đi đến khi mệt mỏi, hoang mang bước vào nhà, một lúc sau, cô chạy vào thu dọn ba lô, sau đó ào ra nhà ga xe lửa mua vé xe đến Bắc Hải. Cô lên xe gọi điện cho Gia Tuấn nói cô phải đi vài hôm, Gia Tuấn truy hỏi: “Sao lại đi vội vậy, chẳng phải là phải đến Bắc Kinh ngay sao?”

“Anh Tuấn, em đến Bắc Hải ở hai hôm rồi quay về, đừng lo lắng.”

Đương nhiên là anh còn nhớ cô đã quay về từ đâu vào ba năm trước, anh nổi giận đùng đùng: “Hắn hẹn với em sẽ đợi em ở đó sao?”

“Không có ai đợi em,” Nhâm Nhiễm cẩn thận nói, “Em chỉ đi hai hôm, sau này sẽ không bướng bỉnh chạy lung tung nữa, em hứa.”

Gia Tuấn tức đến nỗi không nói thêm được lời nào, ngắt điện thoại ngay. Nhâm Nhiễm sau khi đến Bắc Hải đã đi thẳng ra bến sông quốc tế hỏi thăm tàu đến Song Bình, nhân viên bến cảng nói với cô, “Hôm nay thời tiết không tốt, có thể có bão, thuyền đánh cá ở bên đó hai hôm nay đều không ra đây, hay đợi thêm hai hôm.”

“Nhưng tôi không có thời gian để đợi,” cô buồn bực nhìn lên bầu trời xám nặng như chì.

“Vậy cô có thể đến đảo Vi Châu trước, sau đó xem có thuyền đánh cá qua đó không, nếu muốn đi thì nhanh lên, thời tiết thế này có thể các chuyến tàu khác sẽ buộc phải hủy bỏ.”

Cô đồng ý kiến nghị này, mua vé tàu siêu tốc đến đảo Vi Châu, mặt biển sóng to gió lớn, tàu chỉ có vài hành khách, một vài người như cô không chịu được lắc lư đã bắt đầu nôn mửa, may mà tàu siêu tốc nhanh hơn con thuyền mà cô đi vài năm trước nhiều, chỉ hơn một tiếng sau là đến đảo Vi Châu. Cô đưa mắt nhìn ra xa về hướng Đông Nam, chỉ thấy mây đen ùn ùn tập trung từng lớp dày cộm bao vây trên bầu trời Song Bình, hòn đảo nhỏ trên mặt biển bỗng bồng bênh bất định, cảm giác lo sợ lớn lên từng hồi.

Sau khi lên bờ, thời tiết càng u ám hơn, cấp gió tăng nhanh, cô hỏi khắp bến, không chiếc thuyền nào đến Song Bình, từng hạt mưa lớn như hạt đậu rải nhanh mạnh khắp đảo, cô chạy đến trú mưa tại một cửa tiệm bán buôn hải sản, ông chủ lắc đầu nói, “Cô không cần tìm nữa, bão ập đến sớm hơn dự đoán, dự báo bão sẽ lên đến cấp 10, toàn bộ tàu thuyền nhận được thông báo đều quay trở vào đảo tránh gió, thời tiết này mà ra biển là tìm cái chết.”

“Bão kéo dài trong bao lâu?”

“Không biết chừng, từ vài tiếng đến vài ngày cũng có thể,” một nhân viên trẻ nói xen vào, “Trận bão cách đây một tháng mới nức cười, sáng sớm có mưa to gió lớn, trường học đều cho nghỉ hết, đến chiều thì trời lại chuyển nắng.”

Cô đành theo chỉ dẫn của họ tìm đến một khách sạn gần đó trọ lại, cô nhìn qua cửa sổ hướng biển, gió ngày càng lớn, tiếng gió sắc như dao hắt qua khe cửa sổ được đóng kín, xa xa trước mắt, sóng gào thét, mưa lũ đổ theo sau gót biển cùng gió, trên nền thế giới sẫm thẫm đó, trời – biển – mặt đất trộn lẫn thành một màn trắng xóa.

Cơn bão kéo dài suốt gần 20 giờ mới chấm dứt, toàn bộ tín hiệu viễn thông bị mất tín hiệu. Ngày hôm sau khi Nhâm Nhiễm bước ra, bầu trời quang đãng, đâu đâu cũng là cảnh tượng hoang tàn của cơn bão vừa quét qua, bến sông bận rộn tấp nập, ông chủ cửa tiệm hải sản nói với cô: “Các con thuyền đánh cá ở Song Bình giờ này chắc chắn đang bận bịu ra biển đánh cá, sớm nhất phải đến trưa hôm sau thuyền mới chở cá đến bán và dẫn khách qua đó. Thực ra đó chỉ là cái đảo bé tí như lòng bàn tay, cô đứng trên đảo Vi Châu nhìn ra hướng Đông Nam là trông thấy hết, không có gì chơi đâu, chẳng thà ở lại trên đảo Vi Châu.”

Cô đứng ngoài bến cảng, nhìn Song Bình nằm ở phía Đông Nam.

Chỉ cách mười dặm lí, ánh ban mai rơi xuống như một chiếc chảo chụp lấy hòn đảo, hòn đảo trông nhỏ nhoi và cô đơn nhỏ lên mặt biển, cô đột nhiên không hiểu mục đích của chuyến này là gì? Cho dù có bước lên Song Bình thì như thế nào?

Đoạn kết của tình yêu vô tình xuất hiện, đối với một người mong nhớ mẹ tha thiết nhưng luôn hải hùng đến tảo mộ thì phương thức hoài niệm này quả là hoang đường.

Điện thoại im lặng suốt thời gian qua reo lên, tiếng Gia Tuấn lo lắng:

“Tiểu Nhiễm, em đang ở đâu?”

“Em...” Nhâm Nhiễm ú ớ, “Ở trên đảo Vi Châu”

“Anh tìm em cả ngày nay ở Bắc Hải, em chạy lên đảo trong thời tiết này làm gì?”. Gia Tuấn sắc giọng: “Em điên rồi sao?”

Nhâm Nhiễm nín lặng một lúc, “Xin lỗi, anh Tuấn, em về ngay đây.”

Cô trả phòng chạy thẳng về bến sông, chen lên tàu trở về Bắc Hải cùng một đám đông du khách. Gia Tuấn đợi cô phía bên ngoài bến cảng quốc tế, cô đứng trước mặt đợi anh chỉ trách. Nào ngờ, đáng vẻ anh trông rất mệt mỏi nhưng tâm trạng đã dịu hẳn, anh mở cửa xe Mitsubishi: “Lên xe.”

“Anh... lái xe qua đây ư?”

“Hôm qua anh nghe tin dự báo thời tiết nói ở đây có bão liền chạy đến sân bay, toàn bộ chuyến bay đã bị hủy bỏ, đành phải chạy xe qua.”

“Em đã nói, em chỉ đến một ngày rồi về.”

Gia Tuấn lãnh đạm, “Em có tiền án mất tích bất ngờ, anh không muốn như lần trước phải tìm em như mò kim đáy bể.”

Nhâm Nhiễm hổ thẹn, cô cúi đầu lia lịa, lại nói: “Xin lỗi”

“Anh không cần nghe tiếng xin lỗi.” Gia Tuấn lạnh lùng, “Em giải thích anh nghe, nếu hẳn không hẹn em, em cũng đâu đợi một người không bao giờ xuất hiện để làm gì?”

“Sẽ không còn ai để em đợi nữa, anh Tuấn, ngày mai em sẽ đến Bắc Kinh làm việc thật tốt.” Cô vô cảm ngược đầu nhìn anh, điềm đạm nói.

Gia Tuấn chấn động bởi ánh mắt cô đơn như đã chết, anh đưa tay nắm chặt tay cô, không nói gì nữa.

Từ Bắc Hải về thành phố Z toàn bộ là đường cao tốc, đường xá rộng rãi, chạy xe về chỉ mất khoảng sáu tiếng. Lúc đến nhà Nhâm Nhiễm đã gần hoàng hôn, công nhân trùng tu nhà đang dọn dẹp chuẩn bị ra về.

Gia Tuấn tiến họ về liền vẫy tay gọi Nhâm Nhiễm qua, “Em xem tay nghề của bác thợ mộc này thật khá, gần như không còn nhìn thấy vết nứt này nữa.”

Nhâm Nhiễm nhìn thật kỹ vào tay vịn cầu thang, đích thực phải cố gắng lắm mới nhận ra dấu vết được chỉnh sửa.

“Cám ơn bác thợ đó giúp em.” “Đi, ta ra ngoài xem nào.” Hai người bước ra ngược đầu lên mái ngói, theo yêu cầu của cô, mái ngói chỉ được tu sửa chứ không làm mới, ngoại quan căn nhà được duy trì như ban đầu, chỉ là toàn bộ cửa sổ đổi sang dạng cửa lá sách màu đỏ sẫm.

“Ngày mai có thể hoàn tất.”

“Ngày mai em đến Bắc Kinh, có lẽ sẽ làm việc ở đó vài năm sẽ quay lại đây công tác, định cư trong ngôi nhà này.”

“Vậy thì còn gì bằng, anh cũng sẽ về nước.”

“Anh Tuấn, chúng ta tìm đủ mọi cách chạy ra ngoài rồi lại quay trở về, có phải là nực cười lắm không?”

“Nếu như chưa từng rời khỏi, sao có thể biết nơi nào là nơi chúng ta muốn dừng chân?”

Cô ngược mắt nhìn rất lâu vào bầu trời phía trên mái ngói, sau đó cũng cười, “Đúng thế.”

Nếu chưa từng khám phá thế giới bên ngoài, cô sẽ cam lòng dừng chân tại nơi ban đầu không?

Nếu chưa từng đắm mình trong mối tình đó, cô có ân hận cả đời hay không?

Tuy bắt đầu và kết thúc đều không do cô chọn lựa, nhưng cô từng có nó. Cô nghĩ, cứ như thế vậy.

Nhâm Nhiễm và Gia Tuấn cùng bay đến Bắc Kinh, Gia Tuấn bay tiếp sang Melbourne, cô ở lại Bắc Kinh bắt đầu công việc của mình.

27. Chương 36 Part 2

Vào những năm đầu thế kỷ XX, ngân hàng nước ngoài không ngừng mở chi nhánh tại các khu vực trong khắp cả nước, đồng thời triển khai các chiến lược địa phương hóa. Sau khóa đào tạo, Nhâm Nhiễm được sắp xếp làm nhân viên phân tích tại bộ phận quản lý tài sản của ngân hàng. Là sinh viên vừa ra trường, Nhâm Nhiễm đương đầu với khá nhiều thử thách, nhưng cô có khả năng học hỏi nhanh lại chịu khó nên nắm bắt được công việc rất thuận lợi. Nơi cô làm việc nằm khu CBD phồn vinh trong thành phố Bắc Kinh. Thông qua công ty môi giới, Nhâm Nhiễm thuê căn hộ một người gần khu trung tâm có giao thông tiện lợi. Cô cũng giống như hàng vạn thanh niên đầy hoài bão trong thành phố, đi làm – tan ca vào một giờ cố định, thời gian rảnh rỗi thì cùng đồng nghiệp hát karaoke hoặc vào quán bar trò chuyện, đi xem phim, kết bạn mới thông qua các trang mạng xã hội.

Quan trọng nhất, cô bắt đầu nghĩ đến tương lai nghề nghiệp của mình.

Trường cô theo học là một trong tám trường nổi tiếng nhất ở Úc, chuyên ngành cô theo học là ngành tài chính, cộng thêm vốn tiếng Anh lưu loát, không trở ngại khi giao tiếp với cấp trên... cô có ưu thế của mình nhưng đồng nghiệp cô không ít người đã có trong tay học vị thạc sĩ, tiến sĩ của các trường tài chính danh tiếng trong ngoài nước, cũng có người từng tác chiến thực tiễn tại các ngân hàng trong nước, kinh nghiệm làm việc phong phú. Môi trường như thế không cho phép con người ta có ý nghĩ ỷ lại tạm bợ qua ngày. Sau khi đắn đo cẩn thận, cô quyết định nhân lúc còn trẻ đăng kí học thêm học vị thạc sĩ tại chức, đồng thời chuẩn bị kì thi CPA.

Sau khi biết dự định của cô, Gia Tuấn than vãn trong nước cạnh tranh kịch liệt như thế, có lẽ cũng cần học lên thạc sĩ mới quay về hoặc già chết ở Úc quách cho xong.

“Có lẽ New Zealand cũng tốt, bên đó thời tiết còn tốt hơn, mua một nông trường nhỏ, nuôi trâu, nuôi bò, nuôi dê, trồng thêm vài cây ăn trái, cuộc sống không âu lo, tốt biết bao.”

Nhâm Nhiễm sĩ vả: “Loài động vật thành thị điển hình như anh, ngay cả Melbourne còn chê buồn, có vút anh đến nông trường nghỉ dưỡng một tuần cũng chắc chắn chịu không nổi, còn nói kinh doanh nông trại, anh đừng đùa.”

Hai người liên lạc với nhau qua internet, ít nhiều cũng trở lại thân thiết như xưa, nói vu vơ mọi chuyện trên đời. Gia Tuấn cười nói: “Nếu không thì sao? Anh cũng sắp tốt nghiệp. Trước mắt có mấy con đường, không học tiếp thì phải quay về nhà tiếp quản việc kinh doanh gia công xuất khẩu của gia đình, bù đầu với thuế má hải quan, e rằng còn chán hơn là chăn nuôi trồng trọt tại New Zealand.”

“Chắc chắn là dĩ rất mong anh quay về.”

“Đương nhiên anh biết hi vọng của mẹ, nhưng có lúc anh thực sự cảm thấy không gánh vác nổi kì vọng của bà ấy.”

“Anh không về nước, chẳng lẽ không nhớ Tiểu Bảo sao?” Gia Tuấn im lặng hồi lâu, Nhâm Nhiễm bắt gặp ánh mắt khi hỏi vấn đề này, ngay cả cô cũng có lúc nhớ đến thằng bé tinh nghịch dễ thương đó, hướng chỉ là người làm cha như Gia Tuấn.

“Anh nhớ nó, nhưng anh càng nhớ trước đây anh thậm chí không dự định kết hôn càng không muốn có nó. Anh mang một đứa bé đến thế giới này một cách vô kế hoạch, dù bây giờ có làm gì cũng không thể nói đã trọn trách nhiệm làm cha.”

Lời Gia Tuấn thấm đượm muộn phiền, Nhâm Nhiễm cũng im lặng. Cô lên kế hoạch cho tương lai của mình, chỉ duy có tình cảm, cô gần như không thể có cách nghĩ nào hơn.

Hiện tại, thỉnh thoảng cô cũng có hẹn hò với một chàng trai tên Trương Chí Minh, năm nay hai mươi tám tuổi, người Bắc Kinh. Anh có dáng người trung bình, tướng mạo nho nhã lịch sự, ăn mặc gọn gàng, cử chỉ chín chắn, là dân trí thức tài giỏi điển hình. Anh tốt nghiệp thạc sĩ chuyên ngành máy tính tại một trường đại học danh tiếng ở Mỹ, quay về nước làm tổng giám đốc kỹ thuật ột công ty IT, nhưng đã tâm của anh không dừng lại ở lĩnh vực kỹ thuật, kế hoạch tương lai anh sắp xếp ỉnh, hiển nhiên nghiêng hẳn về sự nghiệp, hoàn toàn không có thời gian đặt chuyện tình cảm lên vị trí hàng đầu.

Nhâm Nhiễm gặp anh tại một buổi họp mặt khách hàng ở ngân hàng, hai người trò chuyện cũng tương đối hợp nhau nên đã trao đổi phương thức liên lạc, một tuần sau bắt đầu hẹn hò.

Kiểu hẹn hò này có cắt nghĩa thế nào thì cũng chỉ là các buổi gặp gỡ bình thường của các chàng trai cô gái trong đô thị hồng muốn tìm một người cố định để ăn cơm, xem phim. Lúc bên nhau, Trương Chí Minh tỏ ra rất lịch sự, không ai trong họ muốn mạo muội tiến thêm bước nữa. Điều hòng hi đến đầu tiên đều là xử lý thế nào thì thỏa đáng cho bản thân mình nhất, đương nhiên không thể nào muốn chính thức hóa mối quan hệ này.

Nhâm Nhiễm còn rất trẻ, chỉ ở tuổi hai mươi ba, ắt không ngần ngại duy trì một quan hệ nhạt nhẽo, cô lý trí phân tích, tương lai còn quá nhiều biến cố. Vậy mà, khi nghĩ đến chuyện cô đã lao vào một mối tình bất chấp mọi hậu quả khi còn trẻ hơn thế này, Nhâm Nhiễm không ngừng hoài nghi, còn có gì có thể làm trôi chảy lòng nhiệt tình của mình.

Đừng nói gì đến đồng nghiệp và bạn bè mới quen, ngay cả Gia Tuấn mà Nhâm Nhiễm cũng không thể chủ động bàn luận đến vấn đề tình cảm, giữa hai người có quá nhiều cảm kị. Gia Tuấn hiện tại trông còn nhiều sóng gió hơn cô, không cần nói thì cô cũng hiểu, anh cũng đã quá mệt mỏi. Cô cố gắng vui vẻ: “Anh Tuấn, hãy ráng bên cạnh Tiểu Bảo nhiều hơn, nếu bỏ lỡ giai đoạn trưởng thành của bé thì thật là đáng tiếc.”

“Đề tài chúng ta nói bây giờ rất giống đề tài của người trung niên, tràn đầy nhang khói cuộc đời, nào là cha mẹ, con cái, công việc...” Gia Tuấn cười uể oải, không có ý không vui, “À, kể cho em biết thêm một tin, Mẫn Nghi dọn về đây sống rồi.”

Nhâm Nhiễm ngạc nhiên hỏi: “Bạn ấy và anh chàng người Việt đó...”

“Họ chia tay rồi... Cô ta chỉ nói với anh không còn chỗ để đi, muốn dọn về đây ở tạm, anh đã đồng ý.”

“Vậy thì tốt, đừng để bạn ấy ở bên ngoài một mình, không an toàn.” “Quả thật là không an toàn, anh chàng người Việt ấy đã đến đây náo loạn hai lần, lần đầu tiên anh không ở nhà, không ngờ hấn lại động tay đánh Mẫn Nghi, lần sau vừa đúng lúc anh quay về bắt gặp liền đuổi hấn ra báo cảnh sát. Cảnh sát nói hấn có tiền án chồng chất, tuy không phạm phải vụ án nào nghiêm trọng nhưng cũng đủ tệ hại.”

Nhâm Nhiễm bắt giác lo lắng: “Anh và bạn ấy đều phải cẩn thận đó.”

“Anh biết, anh hỏi Mẫn Nghi hai người đã xảy ra chuyện gì, cô ta không chịu nói, chỉ biết khóc. Anh cũng hết cách, đành dặn dò cô ta gần đây không nên ra ngoài một mình.”

“Chuyện này không thể trách bạn ấy, người đó trông lịch sự thế mà.”

“Anh không trách cô ta,” Gia Tuấn than một tiếng rõ dài, “Vừa qua hai mươi tuổi đã sinh con, đối với cô ấy thật quá tàn nhẫn, anh lại thực sự không phải một người chồng tốt. Cô ta ra ngoài chơi đùa giảm stress anh hoàn toàn hiểu được. Tiểu Nhiễm, em cũng đừng mãi lo cho công việc, cũng phải thử hẹn hò hưởng thụ cuộc sống.”

Đã lâu lắm rồi, Gia Tuấn lại khích lệ cô yêu đương như thuở đại học. Nhâm Nhiễm thấy có quá nhiều cảm xúc đan xen.

Cô không thể dò hỏi kế hoạch tương lai của Gia Tuấn, anh quá bình thản với sự quay về của Mẫn Nghi, ngôn từ khoan dung thông cảm, nhưng hoàn toàn không giống như một người chồng đón nhận người vợ trở về, anh giống như một người bạn khoan dung hơn. Hai vợ chồng sống với nhau như thể dưới cùng một mái nhà nơi đất khách, cô không thể không xót xa. Trương Chí Minh lại hoàn toàn hiểu được dự định thi cao học của Nhâm Nhiễm, đồng thời cùng cô nghiên cứu tỉ mỉ nên chọn chuyên ngành nào, trường đại học nào thì tốt cho hướng phát triển của cô.

“Nếu công tác trong ngành tài chính, tốt nhất nên đăng kí học MBA trường TOP TEN của Mỹ mới có sức thuyết phục. Lúc đó anh quá cố chấp trong lĩnh vực kĩ thuật, thực ra nếu chuyển học MBA, tốt nghiệp xong kinh doanh đầu tư có lẽ sẽ hợp với anh hơn.”

“Em không dám nghĩ đến TOP TEN vào lúc này đâu, học MBA tại một trường trong nước thì còn có thể tranh thủ”. Nhâm Nhiễm đùa: “Nhưng nếu quyết định theo học thì buộc phải từ bỏ thời gian giải trí lại thôi.”

Chí Minh cũng cười, “Không sao, anh tán thưởng các cô gái có chí cầu tiến.” Nhận được câu trả lời tích cực thẳng thắn như thế, cô chỉ có phần cười.

Hẹn hò mang tính chất xã giao – Nhâm Nhiễm một lần nữa nghĩ đến kết luận thời trung học của mình khi nhìn thấy các bạn học yêu sớm. Chẳng sai, Nhâm Nhiễm nhìn nhận các buổi hẹn hò giữa hai người không thể gọi là yêu, thậm chí chỉ giống như một người bạn thông thường. Không mong đợi được gặp một người nhưng lại không hi vọng phải ăn cơm, xem phim một mình vào cuối tuần. Thành phố này quá lớn, mọi người đều quá bận rộn, cô đơn của một người quá khó xua đuổi, phương thức hẹn hò nhạt nhẽo không cần quá thân mật, không cần có trách nhiệm là cách thư giãn tốt nhất.

Ghi danh thi MBA yêu cầu phải có ba năm kinh nghiệm làm việc sau khi tốt nghiệp cử nhân. Hiển nhiên Nhâm Nhiễm không đạt tiêu chuẩn, nhưng cô cũng nghe một điều, rằng một vài trường yêu cầu không quá khắt khe.

Trương Chí Minh nhắc đến một người bạn tên Vương Anh Cường đang theo học MBA tại một trường danh tiếng tại Bắc Kinh, có thể gọi anh ta ra giải tỏa thắc mắc cho cô, Nhâm Nhiễm vui vẻ đồng ý. Người đó là mẫu người bận rộn, chỉ hẹn gặp được vào cuối tuần lúc anh tan học và ngay tại quán cà phê sát bên đường.

Trương Chí Minh lái xe chở Nhâm Nhiễm đến chỗ đã hẹn, họ đậu xe xong liền trông thấy một chiếc xe Maserati màu đỏ chạy từ trường ra dừng ngay bên cạnh họ. Vương Anh Cường thấp lùn mập mạp bước ra từ chỗ kế bên buồng lái, nghiêng người với vào bên trong nói câu gì đó, sau đó đưa tay chào Trương Chí Minh và bước qua chỗ họ. “Chiếc xe đẹp quá, thằng Cường này giỏi nhỉ.”

“Cái gì, cô bạn học xinh đẹp của mình tiện đường chở qua đây. Nào, mau chóng giới thiệu bạn gái cậu nào.”

Điều kì lạ là, chiếc Maserati đó không lái đi, cửa sổ phía buồng lái kéo xuống, một cô gái đeo kính đen thò đầu ra, “Cường à, mình đột nhiên nhớ ra phải đợi bạn, không ngại mình vào ngồi chung với mọi người chứ?”

Anh Cường ngạc nhiên thấy rõ, lại cười ngay: “Hay đấy, bạn gái của bạn mình đang định học MBA, bạn cũng có kinh nghiệm, vào trong cùng trò chuyện.”

Cô cởi bỏ kính, đậu xe xong liền bước ra, ánh mắt mọi người phút chốc sáng rực. Một cô nàng cao ráo mặc áo thun hiệu Miumiu, tỉ lệ ba vòng đạt mức tuyệt chuẩn, mái tóc nhuộm màu cà phê được uốn cong xòa ngang vai, nước da trắng trẻo lộ rõ vàng trán đầy đặn, sóng mũi ảnh, đôi môi mỏng và hơi rộng, cặp mắt tròn long lanh như mắt mèo, trông thật hấp dẫn.

Mọi người bước vào quán chọn chỗ ngồi và cà phê xong, Vương Anh Cường giới thiệu: “Bạn học của tớ – Trương Chí Minh, làm nghề IT. Còn đây là hoa khôi của lớp tớ, cô Hà Tịnh Nghi.”

Tịnh Nghi khách sáo gật đầu, mắt luôn nhìn về phía Nhâm Nhiễm. Trương Chí Minh vội giới thiệu: “Bạn tớ, Nhâm Nhiễm, cứ gọi cô ấy bằng tên tiếng Anh – Renee.”

“Cô Nhâm làm việc hay chỉ tạm trú ở Bắc Kinh?”

Câu hỏi đến quả thật quá đường đột, Nhâm Nhiễm vẫn giới thiệu ngân hàng mình đang công tác. Hà Tịnh Nghi như manh nha một ý đồ: “Thì ra cô Nhâm làm việc tại ngân hàng nước ngoài, tôi cũng có một số vấn đề về quản lí rủi ro tài chính muốn được thỉnh giáo, có thể cho tôi xin tấm danh thiếp của cô không?”

Nhâm Nhiễm hai tay đưa danh thiếp qua, Tịnh Nghi chăm chú nghiên cứu, nét mặt kì lạ lướt qua mặt được cô thu lại ngay, cô cất danh thiếp cẩn thận. Vương Anh Cường giới thiệu tình hình các cuộc thi cử, giáo viên và sắp xếp các khóa học MBA anh ta đang theo học, Tịnh Nghi cũng bổ sung đôi chút tỏ vẻ rất nhiệt tình. Cô nàng khéo léo chuyển dần đề tài, hỏi thăm quá trình học tập của Nhâm Nhiễm, Nhâm Nhiễm thẳng thắn trả lời, đương nhiên theo kiểu thẳng thắn với người xa lạ: Học xong năm nhất trong nước thì đi du học ở Melbourne.

“Cô Nhâm là... người miền Nam đúng không?”

“Đúng, quê tôi ở thành phố Z.”

“Cô Nhâm đến Bắc Kinh được bao lâu? Sau này có dự định phát triển sự nghiệp ở Bắc Kinh không?”

“Tôi qua đây gần nửa năm, trước mắt có thể sẽ ở lại Bắc Kinh.”

Tịnh Nghi “ừ” một tiếng, ánh mắt lơ đãng, vu vơ hỏi thăm quá trình vào làm việc tại ngân hàng nước ngoài, bình thường công tác có vất vả, có dự định gì trong tương lai. Nhâm Nhiễm cố gắng khách khí trả lời, cô ngày càng cảm thấy những lời hỏi thăm như thế đối với hai người chỉ như bèo nước gặp nhau thì quá lạc đề.

Trương Chí Minh và Vương Anh Cường trao nhau một ánh mắt, hai người đều cảm thấy có vẻ hơi kì quái, Tịnh Nghi dường như cũng phát giác tâm sự của hai chàng, cười nói: “Cô Nhâm đừng ngại, tôi không có kinh nghiệm làm việc lại gần tốt nghiệp MBA nên định tìm một công việc, cốt tình hỏi thăm cô một chút.”

Nhâm Nhiễm mỉm cười: “Sau khi tôi tốt nghiệp đại học cũng chỉ phỏng vấn qua vài công ty thì quyết định nhận công việc này. Nếu như chịu khó làm từ chức vụ nhỏ, dần dần tích lũy kinh nghiệm làm việc để phát triển cao hơn thì thật sự không khó tìm việc.”

Hà Tịnh Nghi gật đầu trong suy nghĩ, cô lấy điện thoại đứng dậy gọi điện rồi quay vào, “Xin lỗi, mình phải đi trước đây.” Cô cố tình quay sang Nhâm Nhiễm: “Cô Nhâm, nếu cô không ngại khi khác tôi tìm cô thỉnh giáo về một vài dịch vụ quản lý tài sản chứ.”

Nhâm Nhiễm ắt mỉm cười nói: “Tôi làm trong bộ phận quản lý tài sản, không làm về dịch vụ quản lý tài sản cá nhân, nhưng tôi có thể giới thiệu đồng nghiệp của tôi.”

Hà Tịnh Nghi bỏ đi trong nỗi thắc mắc của Vương Anh Cường: “Thường ngày cô ta như một mỹ nhân băng giá, chẳng quan tâm bất chuyện cùng ai, hôm nay thật kì lạ.”

Trương Chí Minh chọc anh, “Mỹ nhân băng giá chủ động lái xe đưa cậu đến đây, rõ ràng là có ý với cậu, thằng này, cậu có điểm phúc thật đấy.”

Vương Anh Cường xua tay liên hồi: “Đừng có mà nói đùa, biết cô nàng là ai không? Bạn gái của ông chủ tớ. Cậu nghĩ xem ông chủ tớ – Trần Hoa là người thế nào, cô nàng sao hứng thú với những kẻ phàm phu khác, người bình thường cũng nào dám tiêu hóa cô nàng. Dù gì tôi cũng là lính của người yêu cô nàng, lúc thi vào đây cô giúp cô nàng chuẩn bị tài liệu tham khảo, bây giờ đều là bạn học, cho nên đối xử với tớ cũng khá lịch sự.”

Trương Chí Minh hoành hộc: “Là bạn gái của Trần Tổng à, thảo nào lái chiếc xe dừ dội như thế.”

“Đúng thế. Vừa khai giảng là cô nàng làm chấn động khắp trường. Tuy nói rằng đất Bắc Kinh này xe đẹp nhiều, người đẹp cũng nhiều, nhưng một người đẹp lái xe đắt tiền đến học MBA như cô ta thì thật là hiếm.”

Trương Chí Minh quả thật rất ngạc nhiên: “Lái Maserati đến học MBA, còn nói sẽ tìm việc làm sau khi tốt nghiệp, cậu không cảm thấy kì lạ à?”

“Chẳng phải sao? Lúc trước mình gặp ông chủ chở cô ta đến đây khi mình đang đến lớp ôn thi, quả thật giật bắn người. Nếu tớ có cái gia tài như ông chủ, một là vì mưu đồ bành trướng sự nghiệp đầy quách cô nàng đi học MBA, dù gì thì học chung với các chủ tịch hội đồng quản trị của các công ty lớn, học được gì không quan trọng, chủ yếu là được mối quan hệ. Hai là chuyên tu ăn chơi nhảy múa, uống rượu vang, lái du thuyền, đi câu cá ở Allah Tesla, trượt tuyết ở Thụy Sĩ, một lòng một dạ làm người giàu có, dùng thời gian cả ba thế hệ đào tạo hậu duệ mang đậm khí chất của một gia đình thượng lưu, còn học MBA làm cái đểch gì, đó là chiêu bài chuẩn bị cho những người nghèo khó muốn phấn đấu làm giàu thôi.”

Vương Anh Cường là kiểu chàng trai Bắc Kinh điển hình, ăn nói rất hài hước, Trương Chí Minh và Nhâm Nhiễm cười ha hả trước lời nói của anh.

Trương Chí Minh cười: “Cô Hà này quả rất xinh đẹp, nhưng khí khái không ranh mãnh và khiến người ta khiếp sợ bằng Trần Tổng của các cậu. Cậu có để ý không, vấn đề cô ta đề cập chẳng đâu vào đâu, ánh mắt cứ nhấp nháy bất định, không hề xứng với dung mạo của cô ấy chút nào.”

Vương Anh Cường hoàn toàn đồng ý: “Đúng vậy, tớ cũng có cảm giác đó. Theo lý thì ông chủ bọn tớ không lăng nhăng, tớ vào công ty hơn một năm cũng chỉ thấy ông ta có mỗi bạn gái này. Học chung với cô nàng bấy lâu, tớ luôn cảm thấy cô ta luôn rất căng thẳng, không hề có chút thư thái của một người được nuông chiều và thỏa mãn.”

28. Chương 37 Part 1

Chương 37

Trò chuyện cùng Vương Anh Cường xong, Trương Chí Minh lái xe đưa Nhâm Nhiễm trở về. Trên đường, anh rẽ sang một hướng khác nói là dẫn cô đến công viên Ngọc Uyên Đàm ngắm hoa anh đào. Cô hơi bất ngờ:

“Em cứ tưởng hoa anh đào nở vào tháng 3 kia chứ.”

“Đây là miền Bắc mà, miền Nam chắc chắn sẽ nở muộn hơn.”

Người đến chơi công viên vào chủ nhật rất nhiều, nơi xếp hàng để mua vé đều tràn ngập những cánh hoa anh đào bay lượn. Đặt chân vào công viên, những đóa hoa anh đào nở to như những chiếc bánh bông gòn trắng phau lấp đầy trên nhành cây, khắp nơi đều là người ngắm hoa, họ chỉ có thể chậm rãi bước theo dòng người. Nhâm Nhiễm cảm xúc: “Em cứ tưởng anh không phải là kiểu người có nhã hứng ngắm hoa.”

“Không được kì thị người khác như thế chứ, chỉ là anh không có thời gian, hôm nay trời đẹp thế này, anh cảm thấy nếu đưa em về quá sớm thì không những có lỗi với anh mà còn phụ lòng sắc xuân xinh đẹp này.”

Thời tiết quả thật rất đẹp, gió nhẹ thổi qua các nhánh cây, nụ hoa trắng phau phau rơi xuống như rải tuyết, Trương Chí Minh như được sắc xuân không tên làm lay động, ánh mắt anh như biết cười, tâm trạng rất thoải mái. Nhâm Nhiễm cũng cười: “Khi em còn học ở thành phố H, nơi đó có một trường rất nổi tiếng, hàng năm hoa anh đào đều nở rộ rất đẹp, em từng đi cùng bạn học đến đó, chớp mắt đã bốn năm trôi qua, nhanh thật.”

“Thì đó, thời gian trôi qua quá nhanh, hoa tàn quá vội, cơ hội thoáng qua lại vụt tắt. Anh luôn cảm thấy có quá nhiều việc chưa kịp làm đã vội quá thời, thật bất lực.”

Nhâm Nhiễm từng nghe nhiều những cảm xúc nóng vội tương tự như Trương Chí Minh từ các bạn đồng nghiệp, điểm chung của họ là đều được giáo dục rất tốt, có kế hoạch rõ ràng trong tương lai, không bằng lòng với hiện trạng. Cô hoàn toàn lí giải nhưng không hề có tiếng nói chung.

Trương Chí Minh cũng chỉ buột miệng nói, anh lập tức chuyển sang đề tài khác: “Em có cảm thấy, cô Hà đó đặc biệt có hứng thú với em không, tò mò đến kì lạ.”

Nhâm Nhiễm cũng thắc mắc nhưng không tìm được đáp án, cô nhún vai: “Chắc là tò mò về công việc của em mà. Nhưng đàn ông các anh cũng thật có nhã hứng tán gẫu các chuyện phiếm đó, xem ra sức ảnh hưởng của người đẹp quả là kinh hồn.”

Trương Chí Minh bật cười: “Trần Tổng— ông chủ của thằng Cường rất thần bí, cũng chỉ có mỗi cô bạn gái này cho bọn anh nhiều chuyện thôi. Không giấu gì em, anh luôn muốn hẹn gặp ông ta để trình bày một kế hoạch đầu tư, hi vọng nhận được sự ủng hộ của ông, nhưng thằng Cường chỉ làm một chức nhân viên quen trong công ty, không bắt chuyện được với sếp nên vẫn chưa hẹn gặp được. Nếu bạn gái ông ta có đến tìm em, em có thể tận dụng làm quen với cô ấy.”

Nhâm Nhiễm hơi ngạc nhiên, cô vẫn gật đầu: “ạ.”

Trương Chí Minh dừng bước đưa tay nhặt cánh hoa rơi trên tóc Nhâm Nhiễm, đột nhiên dịu dàng: “Renee, em biết không, ánh mắt của em hoàn toàn không giống như cô Hà.”

Nhâm Nhiễm nhìn anh đầy nghi hoặc, anh cười: “Ánh mắt em điềm đạm, không có lúc nhấp nháy bất định. Lần đầu tiên gặp em, anh liền nghĩ, xuất thân của cô gái này nhất định rất tốt, cuộc sống luôn rất thuận lợi, không có gì không chắc chắn với bạn thân, hay biết mấy.”

Nhâm Nhiễm cười trong đau khổ, trước đây rất lâu, một người đàn ông khác cũng từng nói những lời tương tự, có lẽ họ đều xem cô như một đứa trẻ không am hiểu chuyện đời, chẳng lẽ giờ đây cô vẫn còn giữ được nét ngây thơ của ngày nào?

Cô thờ ơ nói: “Ai mà thuận lợi mãi được, mỗi người đều có những cái chúng ta muốn nhưng lại không có được, những điều muốn làm nhưng không làm được.”

Một ngọn gió phớt qua, cánh hoa anh đào bay lả tả lướt qua giữa hai người họ. Trương Chí Minh đột nhiên cảm thấy, mọi hân hoan cười nói xung quanh đều lui bước, gương mặt diễm đam của cô gái bên cạnh toát ra một nét đẹp mê hồn.

Sau khi quen biết Nhâm Nhiễm, anh cảm thấy tướng mạo, học lực, công việc của cô đều rất tốt, tính tình khoan dung, nho nhã, là ứng cử viên sáng giá cho vị trí người yêu thậm chí là vợ, có thể qua lại xem thế nào. Còn việc mối quan hệ luôn nhạt nhẽo, một là vì anh vẫn chưa muốn tiến tới, đó cũng nằm trong dự đoán của mình – anh không nông nổi và nhiệt tình theo đuổi tình yêu. Lúc này, anh lại có chút bồn bộn ngoài dự đoán.

Nhâm Nhiễm vẫn rất nghi hoặc về lòng hiếu kỳ của Hà Tịnh Nghi.

Sau khi về nhà, cô lên mạng tìm kiếm thông tin, các bài giới thiệu về tập đoàn Úc Hâm rất ít ỏi và đơn giản, tổng công ty đặt tại một cao ốc văn phòng tại khu CBD Bắc Kinh, không cách xa nơi cô làm việc lắm. Lĩnh vực kinh doanh chủ yếu của Úc Hâm bao gồm khai thác địa ốc thương mại, tài chính và đầu tư rủi ro... Chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn tên Trần Hoa, trang mạng có những hàng ngàn hàng vạn những cái tên này, cô không tìm được bất kỳ tấm ảnh hoặc thông tin nào có giá trị tham khảo.

Tiếp sau đó, Hà Tịnh Nghi cũng không đến tìm cô, cô liền quẳng chuyện này sang một bên. Nhưng một tuần sau, Trương Chí Minh đến tìm và đưa cô cuốn tài liệu Vương Anh Cường hứa mượn, anh bất ngờ hỏi cô: “Renee, em có quen ông chủ của Cường, Trần Hoa – chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Úc Hâm không?”

Nhâm Nhiễm lắc đầu: “Trần Hoa – Em có một sư huynh có cái tên này ở trường Đại học Moash – Melbourne, nhưng anh ta đang học tiến sĩ, không thể nào là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Úc Hâm. Sao vậy?”

“Thằng Cường nói với anh, Hà Tịnh Nghi đến tìm nó, thằng thán yêu cầu nó đừng nhắc về em trước mặt Trần Hoa.”

Nhâm Nhiễm há hốc mồm, cô cố lục lại trí nhớ nhưng cái tên Trần Hoa quả thật quá phổ biến, ngoài ông sư huynh chỉ gặp mặt qua vài lần ra, cô thực không nhớ ra người khác, tập đoàn Úc Hâm không có nghiệp vụ qua lại với ngân hàng cô đang làm, cô chỉ có thể lắc đầu.

Trương Chí Minh nhìn cô đăm đăm như muốn phát hiện điều gì, nhưng ngoài nét hơi hoang mang, Nhâm Nhiễm không có thái độ nào khác. Anh đã sớm để ý được, cô có đôi mắt màu hổ phách, trong veo và êm ả, đôi mắt ấy diễm đam đón nhận ánh mắt của anh, môi hơi nhếch lên tinh nghịch, hiển nhiên đó không phải là điều anh mong đợi.

Anh tiện tay đưa cô cuốn tạp chí mỏng, nói vu vơ: “Có lẽ tâm tư của người đẹp quả thật sâu thâm khó hiểu y như truyền thuyết, nhưng Trần Tổng của Úc Hâm quả thật là một nhân vật xuất chúng, chẳng trách cô nàng thiếu cảm giác an toàn. Em xem, đó chính là ông ta.”

Tạp chí này là tạp chí lưu hành nội bộ của tập đoàn Úc Hâm, được in ấn và thiết kế tinh xảo, trang họ đang xem là tấm ảnh của hội nghị nào đó, rất nhiều người mặc áo vest tề tắp trong phòng, ngón tay thon dài của Trương Chí Minh chỉ đến một người đàn ông dáng cao gầy với nét đẹp lạnh lùng ở phía góc bên trái, hơi thở Nhâm Nhiễm đột nhiên dừng lại.

Tấm hình được chụp khá rõ nét, cô không thể nhìn lầm, người đó là Kỳ Gia Thông, bất luận là dáng ngồi thông thái hoặc dáng vẻ ung dung tự tại toát ra trên người, anh vẫn giống hệt trước đây.

Nhâm Nhiễm không biết mình đã im lặng bao lâu, đến khi ngược nhìn lên, Trần Chí Minh cũng đang suy ngẫm điều gì.

“Em không quen ông Trần Hoa này.” Nhâm Nhiễm chua chát nói.

Trương Chí Minh đóng tạp chí lại, cười nói: “Không sao, ông ta đâu phải là ảnh đế màn bạc, không phải ai cũng quen ông ta.”

Anh ăn nói dịu dàng, thông thả gọi phục vụ đến chọn món, trong suốt bữa ăn, họ vẫn trò chuyện không ngớt, duy không nhắc đến chuyện này.

Trần Hoa – Kỳ Gia Thông, thậm chí đổi cả họ lẫn tên.

Sự việc này khiến Nhâm Nhiễm chán động hơn cả việc hiện tại anh là bạn trai của Hà Tịnh Nghi. Còn chuyện anh điều hành cả một tập đoàn hùng hậu thì cô không hề bắt ngờ. Cô hoàn toàn không còn tâm trí ăn cơm, Trương Chí Minh đưa cô về nhà nhưng cô không lên lầu, cô đứng một lúc liền quay ngược ra chặn một chiếc taxi đến thẳng địa điểm làm việc của tập đoàn Úc Hâm.

Cô đứng bên kia đường nhìn qua, đó là một tòa nhà cao 36 tầng có dòng chữ “cao ốc văn phòng” màu xám xịt, tòa nhà vốn không bắt mắt ở khu CBD, cô không chỉ một lần đi ngang qua đây, hôm nay là lần đầu cô dừng bước chân lại.

Nơi này giống hệt nơi cô làm việc, tuy đã về đêm nhưng vẫn còn rất nhiều cửa sổ tỏa ánh đèn, ắt có người đang bận rộn tăng ca. Đại sảnh chỉ chít bằng hiệu của các công ty, hầm đậu xe kế bên lúc nào cũng có xe chạy ra, nhanh chóng hòa lẫn vào dòng xe trên đường.

Hàng tá người trong trang phục công sở đi qua bên cô, một người đi đường vừa gọi điện vừa gấp gấp chạy qua bất cẩn va vào cô, cô bình tĩnh như người mới mộng du, cô ngỡ ngàng nhìn chung quanh rồi đón taxi về nhà.

Vừa vào nhà, cô vứt bay cặp sách, đá văng đôi giày, đi vào phòng vệ sinh bé tẹo tắm gội, cô mơ màng chọn nhầm nút nước lạnh, nước tóe chảy trên người khiến cô lạnh run, cô hoang mang chỉnh lại nước ấm và bình tĩnh hẳn, tâm trạng hoảng loạn qua đi, môi cô nhếch cười đau khổ.

“Không ngờ lại chạy đến đứng sừng sững trước phòng làm việc của hân, hành vi này thật nực cười.

Nhớ lấy lời mày nói, mày không quen một người tên Trần Hoa. Bây giờ hân tên gì, là bạn trai của ai thì can hệ gì đến mày?

Hiện tại, sếp, đồng nghiệp và bạn bè mày đều gọi mày bằng cái tên Renee, mà là phụ nữ công sở, không còn là cô bé ấu trĩ ngang nhiên bỏ học, đi máy bay một mình đến lao vào vòng tay một người đàn ông mày không biết rõ.”

Lời chia tay do Chính Bang truyền tải tuy rất tuyệt tình nhưng vì Kỳ Gia Thông không xuất hiện, cho dù cô tự nói hàng vạn lần “Cứ như thế vậy” cũng không chém đứt toàn bộ mong nhớ. Thế nhưng, giờ đây cô cảm thấy lòng cô đã có thể chết rất triệt để, mối tình đó chính thức bế mạc.

Ý nghĩ như vậy khiến tâm trạng luôn căng thẳng của Nhâm Nhiễm thoải mái hơn kể từ cái lúc nhìn thấy tấm ảnh của Kỳ Gia Thông, như một người lao động khổ sai đang được nghỉ dưỡng, cô bắt đầu có sức lực nghĩ đến chuyện khác.

Hà Tịnh Nghi tại sao biết sự tồn tại của cô, đã vậy còn sợ hãi một người yêu đã sớm trở thành thì quá khứ xuất hiện trước mặt Kỳ Gia Thông. Cô thắc mắc, Kỳ Gia Thông không phải là kiểu người thích nhắc đến chuyện quá khứ với người yêu hiện tại, cô nhớ khi cô ngây ngô truy hỏi mối tình đầu của anh, anh chỉ ban cho vài lời miêu tả.

Có lẽ anh đối xử với Hà Tịnh Nghi theo kiểu khác – bất kể thế nào, đó không can hệ đến bản thân, cô kết luận khách quan, quyết định không suy xét chuyện này nữa.

Nhâm Nhiễm vẫn đi làm, tan ca về nhà bằng xe điện ngầm và tiến hành các công việc hàng ngày khác như bình thường, tần suất Trương Chí Minh hẹn hò cô vẫn y cũ, thái độ cũng không có bất kỳ khác thường nào.

Chuyện này khiến cô hơi kì lạ. Cô biết, hôm đó khi nhìn thấy ảnh của Kỳ Gia Thông, biểu hiện của mình không thể được gọi là bình thường, người thông minh sáng suốt như anh không thể không phát giác sự bất thường nơi cô.

Nhưng Trương Chí Minh quyết tâm bỏ qua cử chỉ thất lễ đó, không hề nhắc đến tập đoàn Úc Hâm, Kỳ Gia Thông và Hà Tịnh Nghi. Anh đột nhiên tỏ ra biết quan tâm, chu đáo và tôn trọng, cô vừa bất ngờ vừa xúc động, anh ta hiển nhiên được cộng thêm rất nhiều điểm trong lòng cô.

Có lúc cô than vãn với anh khó khăn trong công việc: “Gần đây cô đồng nghiệp Đinh Hiểu Tình nhiệt tình với em đến khác thường, thỉnh thoảng trông thấy em nói chuyện với sếp vội chạy ào đến dò hỏi liên tục, trước đây cô ta không như vậy, thật kì lạ.”

Anh công tác sớm hơn cô vài năm, đã từng làm việc tại các công ty nước ngoài, khả năng nắm bắt tâm lý của cấp trên, đồng nghiệp chính xác hơn hẳn cô, “Ngân hàng bên em gần đây có kế hoạch thăng chức, cử đi công tác hoặc đào tạo gì không?”

“Thăng chức không phải vào thời điểm này, nhưng hai tháng này nghe nói sẽ chọn một người đến Hồng Kông đào tạo 8 tháng. Thư ký của Giám đốc Lâm nói lần này có thể sẽ được đào tạo nghiêng về lĩnh vực ngân hàng đầu tư và dịch vụ quản lý ngoại tệ, trước mắt, lĩnh vực đầu tư ngân hàng vẫn chưa phát triển nên số người được cử đi đào tạo bên bộ phận quản lý tài sản bên em cũng có hạn.”

“Quá rõ ràng, đồng nghiệp của em muốn giành được cơ hội thực tập lần này, sợ em chiếm vị trí đó của cô ta.”

Nhâm Nhiễm hơi bất ngờ, “Không phải vậy chứ, được đào tạo ở Hồng Kông quả thực rất tốt, nhưng ngành tài chính trong nước phải đợi đến năm 2006 mới mở rộng toàn diện, bọn em không thể chuyển sang phát triển dịch vụ quản lý ngoại tệ, theo em, ngân hàng đầu tư sẽ được xếp sau cùng, cô ta không giống kiểu người ngồi chờ đợi thời cơ trong thời gian dài.”

“Em hi vọng làm trong lĩnh vực này không?”

“Em tự biết năng lực của mình mà, em đã nói với cô ấy từ sớm, với học lực và kinh nghiệm làm việc trước mắt hoàn toàn không có khả năng chuyển sang làm lĩnh vực này, em dự định thi cao học trau dồi thêm.”

“Renee, em không nên lật bài của mình quá sớm, nếu như cô ta xem trọng chuyến đào tạo lần này, chắc chắn sẽ suy bụng ta ra bụng người, một là sẽ không tin những gì em nói, hai là sẽ triệt để lợi dụng nó.”

29. Chương 37 Part 2

Về sau, thực tế chứng minh cho phán đoán của Trương Chí Minh, cô đồng nghiệp Đinh Hiểu Tình trước khi làm việc tại đây đã từng công tác tại một ngân hàng quốc doanh, tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng trong nước, trường đại học của cô ta vừa khéo chung một thành phố ở miền Nam nơi Nhâm Nhiễm từng sinh sống, hai người có một cảm giác rất thân quen khi nhắc đến chuyện này.

Sau này Đinh Hiểu Tình theo học Thạc Sĩ tại một trường tầm tầm trong nước, làm việc chung với một nhóm người có trong tay bằng cấp nước ngoài, cô luôn cảm thấy học vị của mình chưa đủ sức thuyết phục, thêm vào đó khả năng tiếng Anh không quá giỏi, cô rất xem trọng chuyến đào tạo lần này. Cô ả đích thực cố gắng tranh giành, đồng thời vô tình mà hữu ý đề cập chuyện Nhâm Nhiễm chuẩn bị thi MBA trước mặt cấp trên, khiến họ cố tình gặp riêng Nhâm Nhiễm nói chuyện.

Trương Chí Minh không thấy đó là chuyện xấu: “Làm việc tại công ty nước ngoài thì việc gì cũng cần tranh thủ nhưng cũng cần có mức độ, để cấp trên biết rõ mong muốn phát triển nghề nghiệp của em vào thời điểm thích hợp cũng được, nhưng với đồng nghiệp thì không nên quá thành thật, sẽ gây ra nhiều đổ kỵ không cần thiết.”

Những lời chỉ dẫn này rất quan trọng đối với Nhâm Nhiễm, cô vốn không chút kinh nghiệm xã hội. Nhất là cách xử lý diêm dăm ung dung của Trương Chí Minh khiến cô thần phục. Quan hệ của họ bắt đầu thân thiết hơn.

Khi Gia Tuấn lại đùa cợt bảo cô đừng mãi lo học hành mà phải tính chuyện yêu đương, cô chần chờ một lúc, “Bây giờ em đang thử qua lại với một người.”

Gia Tuấn lặng im một lúc khiến cô bất an, mới nhẹ nhàng nói: “Ừ, vậy thì tốt. Anh sắp về nước, dự định sẽ ở lại Bắc Kinh một ngày, em sắp xếp mọi người gặp mặt ăn bữa cơm nhé.”

Giọng anh rất từ tốn, giống hệt như thái độ của một người anh trai quan tâm em gái, Nhâm Nhiễm đồng ý trong khi đang cố kiềm chế vẻ bất an: “Chẳng phải anh nói muốn tìm cơ hội phát triển bên Úc sao?”

“Thời gian an nhàn của anh chắc phải đặt dấu chấm hết. Gần đây mẹ không ngừng hối thúc anh về nước, nghe nói cha, chú và cô anh đang bất hòa vì chuyện phân chia cổ phần trong công ty. Ngoài ra, còn có sự góp mặt của dì và dượng anh, cục diện vô cùng hỗn loạn. Anh không thể không quay về nhúng tay vào ao nước đục đó.” Trước đây Gia Tuấn từng kể với Nhâm Nhiễm, cô biết kinh doanh gia công xuất khẩu sản

phẩm thuộc da của nhà họ Kỳ là do một tay ông nội sáng lập, sau khi Kỳ Hán Minh tiếp tay đã mở rộng thị trường nhiều hơn, ông có một em trai và một em gái, mọi người đều nắm giữ một số cổ phần. Sau vụ việc Kỳ Hán Minh vụng trộm để con riêng, Triệu Hiểu Việt cực lực tranh giành cũng có một số cổ phần nhất định, đồng thời bà đưa cả em gái và em rể vào nắm giữ chức vụ quan trọng trong công ty. Theo lời của Gia Tuấn thì đó là bãi chiến trường tranh giành quyền lực điển hình theo kiểu gia đình Trung Quốc, trong công ty mọi người đều nhìn thấy rõ.

Nghĩ đến sự vụ anh sắp đương đầu, cô bất giác đau đầu thay anh. Cô lại hỏi: “Mẫn Nghi có quay về cùng anh không?”

“Cô ta nói là rất nhớ Tiểu Bảo, nhưng không biết ăn nói sao với gia đình nên thôi, sau này hãy tính.”

“Một mình bạn ấy sống bên đó, anh chàng người Việt kia có đến quấy nhiễu bạn ấy không?”

“Thằng đó không xuất hiện được một khoảng thời gian rồi, anh nói cô ta lưu ý, thấy không ổn thì báo cảnh sát ngay.”

Gia Tuấn về nước vào cuối tháng 6, Nhâm Nhiễm đặt giúp anh một khách sạn gần nơi cô làm việc, đồng thời điện cho Trương Chí Minh, chỉ nói bạn học cũ về nước muốn hẹn ra gặp mặt. Đây là lần đầu cô chủ động hẹn anh, anh đồng ý ngay lập tức.

Sau khi tan ca, Trương Chí Minh lái xe đón cô đến khách sạn. Họ chạy vào bãi đậu xe, Nhâm Nhiễm tháo đai an toàn định xuống xe, Trương Chí Minh đột nhiên lui lại, đưa tay cản Nhâm Nhiễm bước xuống, hành vi đột ngột này khiến cô giật bắn người, cô khó hiểu ngược lên phát hiện Trương Chí Minh không hề nhìn cô, anh đang nhìn ra bên ngoài. Cô nhìn theo hướng của anh, một người đàn ông đứng cách đó không xa đang nói chuyện điện thoại, anh ta cao to nhưng hơi gầy, mặc chiếc áo sơ mi màu trắng xám, quần dài sẫm màu với gương mặt cô rất quen thuộc, chính là Kỳ Gia Thông, còn có cả Hà Tịnh Nghi đang đứng kế bên, cô ta đang căng thẳng nhìn về hướng của họ.

Khoảng cách của họ rất gần, qua ô cửa được kéo xuống một nửa, Nhâm Nhiễm thậm chí có thể nghe được tiếng cười của anh, giọng nói vẫn trầm ấm như cô vẫn nhớ, “Tần Tổng, ông khách sáo quá, vậy nhé, tôi dẫn cả bạn gái tôi qua để cô ta dạo phố chung với con gái của ngài.” Mấy năm không gặp, trông anh càng lạnh nhạt và lạnh lùng hơn, gương mặt trai trẻ lúc trước vốn không đồng điệu với khí chất chín chắn toát ra từ anh, còn anh bây giờ, nét chín chắn và gương mặt vừa đủ già dặn kết hợp tuyệt mỹ, cả người toát lên phong độ, quyền rũ đặc trưng ở độ tuổi này. Nhâm Nhiễm hơi hoang mang, dường như anh bước ra từ trong cuốn tạp chí đó, từ hình ảnh 2D đến lập thể 3D, nhìn cảm thấy gần như thế, dường như quá ảo tưởng và không chân thật. Cô từ từ quay đầu lại, Trương Chí Minh đang nhìn cô căng thẳng, nét mặt đó khiến cô bất an.

“Chúng ta ở trong đây một lát rồi hãy ra.” Anh nén giọng.

Nhâm Nhiễm bất động nhìn Kỳ Gia Thông vừa gọi điện vừa đi xa dần, đó là giây phút họ gần nhau nhất trong mấy năm qua. Bước chân của anh vẫn rất lớn, nhìn như đi rất chậm nhưng phút chốc đã biến mất khỏi tầm nhìn của cô. Hà Tịnh Nghi quay đầu nhìn về phía họ lần nữa rồi quay phắt đi bước nhanh theo Kỳ Gia Thông.

“Anh biết em không muốn gặp anh ta.” Trương Chí Minh chua chát giải thích. “Vậy nhé, gọi điện nói bạn em xuống đây nhanh, chúng ta đợi cậu ta ở bên ngoài khách sạn, hoặc em ngồi trong đây đợi xuống xe, anh vào đón cậu ta ra đây.”

Nhâm Nhiễm càng khó hiểu, “Em không có lý do né tránh một ai, Chí Minh.”

“Không phải là tránh, Renee, nhưng hôm đó sau khi em nhìn thấy bức ảnh của anh ta đã chạy đến đứng dưới văn phòng làm việc của anh ta, nhưng rồi lại bỏ đi, tất nhiên là vì em không muốn gặp mặt anh ta, đúng không?”

Nhâm Nhiễm kinh ngạc, cô không ngờ hôm ấy Trương Chí Minh đã đi theo sau cô, nhìn thấy toàn bộ hành vi của cô. Lúc này, điện thoại của Trương Chí Minh reo lên, anh nhìn số hiển thị trên màn hình rồi bước xuống xe bắt máy. Một lúc sau, anh quay lên xe, vội vàng thắt chặt dây an toàn và lái thẳng xe ra ngoài khách sạn và dừng tại con phố kế bên đó, anh thực hiện tất cả trong im lặng.

Nhâm Nhiễm xuống xe, lấy điện thoại gọi cho Gia Tuấn bảo anh biết vị trí cô đang đứng, sau đó quay về phía Trương Chí Minh: “Chí Minh, có những việc em nghĩ cần nói rõ với anh. Hôm đó em không nói với anh em quen... Trần Hoa, có lẽ là em chưa đủ thành thật, nhưng đó là chuyện rất lâu về trước. Đến văn phòng của ông ta chỉ thuần túy là vì quá kinh ngạc, em vốn không mong đợi vô tình gặp lại ai, nhưng em cũng không có ý phải tránh né người nào.” Trương Chí Minh nhìn cô thành khẩn: “Renee, xin lỗi, em không cần giải thích với anh, anh không có ý xen vào chuyện riêng tư của em, em có quyền có quá khứ của mình. Hôm đó sợ dĩ anh đi theo em chỉ vì quan tâm em, sợ em có bất trắc, trông thấy em an toàn trở về nhà thì anh yên tâm. Hôm nay để em né tránh ông ta chỉ vì không muốn em mất vui, khó có dịp bạn em về nước, hà tất phải làm mất hứng vì những chuyện không đâu.”

Anh quá thông tình đạt lí, hơn nữa còn rất chu đáo, Nhâm Nhiễm thấy đau lòng và tự trách lẫn lộn, nhất thời không biết nói gì.

Lúc này Gia Tuấn đã bước nhanh đến. Cô phần chần giời thiệu cho hai người quen biết, sau đó đến một nhà hàng Trương Chí Minh đã đặt trước để dùng cơm, nhưng tâm trạng cả ba người đều không vui, Trương Chí Minh và Gia Tuấn thay phiên chuyển đề tài nhưng cũng thường xuyên bị trống sân khấu. Trương Chí Minh thỉnh thoảng còn đứng dậy bắt điện thoại, trông rất bận rộn.

Lần cuối cùng sau khi nghe điện thoại bước vào, anh xin lỗi: “Thật ngại quá, công ty có chút chuyện tìm tôi về gấp, e rằng tôi phải đi trước.”

Đương nhiên Gia Tuấn sẽ khách sáo nói là không sao, Trương Chí Minh dặn dò Nhâm Nhiễm ở lại chơi vui, lát sau anh sẽ gọi điện thoại xem mọi người có thể gặp nhau ở đâu, nói xong anh vội đi mất.

Gia Tuấn nhìn Nhâm Nhiễm, “Lúc này ở đại sảnh khách sạn anh nhìn thấy...”

Nhâm Nhiễm lắc đầu: “Đừng nói nữa, anh Tuấn, em biết.”

“Thảo nào sắc mặt của em lại khó coi vậy.”

Nhâm Nhiễm gượng cười, nơi làm việc của cô và tập đoàn Úc Hâm của Kỳ Gia Thông đều nằm trong khu CBD của Bắc Kinh, tuy phạm vi hoạt động của hai người hoàn toàn khác nhau nhưng hôm nay mới chạm mặt thì cũng chỉ chiếm một tỉ lệ rất hiếm hoi. “Chỉ là trùng hợp, bây giờ anh ta đổi tên là Trần Hoa, không can hệ gì đến anh, đối với em, cũng chỉ là một người qua đường.”

Gia Tuấn đưa tay nắm chặt tay Nhâm Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, tay em toàn mồ hôi lạnh, từ nhỏ mỗi khi em căng thẳng đều như vậy, em không giấu được anh. Em phải để lãng quên người này hoàn toàn.”

Nhâm Nhiễm rút tay, đưa mắt nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay như đang bó buộc chỉ tay, cô ngược đầu cười: “Đương nhiên, anh ta đã đổi tên và kinh doanh một công ty rất lớn, anh ta đã có một người yêu xinh đẹp. Điều quan trọng là, em và anh ta đã chia tay từ lâu, anh ta không can hệ gì đến em. Đó chỉ là mối tình bông bột thời thiếu nữ, em đã lãng quên rồi, anh yên tâm.”

Nhâm Nhiễm ăn tối cùng Gia Tuấn xong đã cùng ra Hậu Hải.

Một hai năm trở lại đây, hàng loạt quán bar theo những phong cách khác nhau được xếp san sát trong khu này, vẫn chưa có nhiều du khách đến đây săn của lạ. Lúc này đang là mùa hạ, càng về khuya nơi đây càng đông khách, ánh đèn lung linh mờ ảo bên hồ nhuộm đầy cảm giác mờ ám đến thần bí.

Gia Tuấn bước theo Nhâm Nhiễm, khu vực này có những quán bar nằm sâu tận trong hẻm, nhìn bên ngoài chỉ là ngôi nhà chật hẹp cũ kĩ, kiến trúc giản đơn, bước vào trong mới thấy một không gian hoàn toàn khác biệt. Có những quán được bố trí bởi hàng ghế sofa dài được cách điệu rất nghệ thuật... Họ gặp được chỗ mình ưng ý liền nán lại một lúc. Một lúc sau, Gia Tuấn dướm men say, Nhâm Nhiễm vốn không biết uống rượu thì khỏi phải nói. Cô nắm chặt cánh tay của Gia Tuấn bước đi, thỉnh thoảng cũng loạng choạng suýt té, hai người bước đi trên đường mà cứ như đi trên mây.

“Quả nhiên anh đã thành hai lúa, không ngờ cuộc sống về đêm ở Bắc Kinh phong phú đến thế. Trước đây ở Melbourne em chưa từng bước vào quán bar, bây giờ sao lại sành sỏi đến thế?”

“Có lúc đi cùng với đồng nghiệp, có lúc Chí Minh dắt em đến, hôm nay giới thiệu hết một lượt cho anh.”

Gia Tuấn cười: “Trương Chí Minh đó đối xử với em tốt không?”

Nhâm Nhiễm cười đau khổ, với anh, cô có quá nhiều điều không chắc chắn và hoài nghi, cô không muốn Gia Tuấn bất an: “Khá tốt. Anh ta rất lịch sự, tử mĩ, biết tôn trọng và cảm thông người khác, không gượng ép mọi người.”

“Những thứ này đâu giống cách tốt của một người yêu?”

“Cách tốt của người yêu bao gồm những gì?”. Men say ngập đầu, Nhâm Nhiễm ngược nhìn anh, cười hỏi.

Gia Tuấn nhìn cô đắm đắm, họ quen thân nhau từ nhỏ, có khoảng thời gian gần ba năm họ còn sống chung dưới một mái nhà, cô dường như chưa bao giờ rời khỏi tầm nhìn của anh. Vậy nhưng, anh đau khổ phát hiện, cô không còn là cô bé ngây thơ, trong trắng và hoạt bát như xưa. Sự thay đổi này bắt nguồn từ lần trở về ấy, hay được tích lũy dần theo thời gian? Anh không biết. Nhưng lúc này, đôi mắt long lanh tròn xoe nhìn về phía anh như một bản tay vô hình bóp nghẹt tim anh, anh nhói lòng.

Gần như bị nghẹt thở, mãi lâu sau anh mới lên tiếng: “Yêu em, đặt em ở vị trí quan trọng nhất, không muốn để bất kỳ việc nào làm tổn thương em, trân trọng em, hi vọng được mãi mãi bên em.”

Nhâm Nhiễm bất ngờ, lòng đầy bất an và đau lòng, cô phá ra cười nghiêng ngả hòng đánh tan khó xử: “Anh Tuấn, em cứ nghĩ anh không tin những điều này.”

“Nếu trước đây anh tỏ ra quá hà khắc thì chẳng qua chỉ vì sợ đã quá mềm mỏng, yếu đuối đến nực cười trước mặt kẻ khác.”

“Sao em lại cười anh, anh Tuấn, điều anh nói đều rất tốt đẹp nhưng quá khó nắm bắt được. Những ưu điểm mà em đánh giá, có lẽ là vừa đủ để hai người sống tốt với nhau.”

“Hạ thấp yêu cầu với đàn ông thì thật không nên.”

Yêu cầu thấp bé thế cũng chưa chắc có thể thỏa mãn được, Nhâm Nhiễm gượng cười: “Trước đây anh luôn cười nhạo em trẻ con và viễn vông xa rời thực tế. Bây giờ em thực dụng không phải là chuyện tốt sao?”

“Đây đâu phải là thực dụng, nói cho cùng thì...” Gia Tuấn lục lại vốn từ, xòe tay ra, “chỉ là một kiểu thỏa hiệp với cuộc sống.”

“Vậy cũng tốt chứ sao, nghe nói mọi người đều phải cúi đầu trước số phận, em không cần phải trả cái giá quá đắt đỏ đã hoàn tất được quá trình này, may mắn lắm đấy anh à.”

Giọng cô nhỏ dần, ngọn gió trong đêm khuya lướt qua mặt cô, mái tóc tung bay hất vào mặt Gia Tuấn, anh không kiềm lòng được nữa, dừng vội bước chân hôn lên tóc cô, cô ngược đầu trong ngực anh, môi anh rơi lên má cô rồi chuyển nhẹ nhàng lên đôi môi.

Men say được nụ hôn làm bừng tỉnh, cô bắn loạn đến mất khả năng cử động. Đến khi nụ hôn của Gia Tuấn ngày càng sâu, cô mới hoàn hồn cố sức giãy giụa khỏi anh.

“Anh Tuấn, anh say rồi.”

“Anh không say”, Gia Tuấn vẫn ôm chặt cô, “Anh vẫn luôn yêu em, Tiểu Nhiễm.” Lời tỏ tình quá đổi bất ngờ và thẳng thắn khiến cô mất luôn cả vốn từ, lòng đầy rối bời.

“Trước khi anh về nước đã đề nghị Mẫn Nghi li hôn, cô ta đồng ý sẽ xem xét. Anh vốn dự định, đợi sau khi hoàn tất mọi thủ tục mới...”

Nhâm Nhiễm căng thẳng cắt ngang lời anh: “Không, đừng nói với em những điều này, em sẽ không xen vào hôn nhân của người khác, em...”

Cô hoàn toàn không biết nên nói tiếp điều gì, may mà chiếc di động đã cứu nguy, vội vã vùng khỏi tay anh, sờ loạn xạ trong túi xách một lúc lâu mới tìm được di động.

“Alo.”

“Renee, anh đây.” Trương Chí Minh gọi điện đến, “Xin lỗi, anh mới xong việc, em và bạn em bây giờ đang ở đâu, anh chạy qua đón.”

Cô gần như không còn nhớ mình đang ở đâu, đang nói chuyện với ai, chỉ ngơ ngác “Ừ”.

Trương Chí Minh đợi được một lúc lại gọi tên cô lần nữa cô mới bừng tỉnh, hoảng loạn trả lời. Anh bất chợt thấy buồn cười: “Renee, gặp lại bạn cũ vui đến mức uống quá chén rồi ư?”

“Đại khái là có hơi quá chén một chút, Chí Minh, khuya lắm rồi, anh không cần đến đón em nữa, anh Tuấn cũng chuẩn bị về khách sạn, em tự đón xe về, anh nghỉ ngơi sớm nhé.”

“Cũng được, em chú ý an toàn, thay anh tạm biệt bạn em, bye.”

Nhâm Nhiễm cúi đầu không dám nhìn Gia Tuấn, cô chặn vội taxi. Hai người về chung đường nên ngồi chung dãy sau trong im lặng, xe chạy đến nhà cô trước, cô vội xuống xe chạy một mạch lên lầu như đang bỏ trốn.

Men rượu khiến cô như nửa tỉnh nửa mơ, cô tắm xong leo lên giường khò đến sáng. Một buổi tối không ngon giấc, hôm sau là cuối tuần, cô ngủ đến mười giờ mới tỉnh nhưng hoàn toàn không thoải mái như những lần được ngủ nướng khác, chỗ huyết thái dương nhức nhối kinh khủng, cô ôm đầu tựa giường ngồi dậy một lúc, chuyện xảy ra đêm qua được chiếu lại rõ nét từng tí một, cô bắt giấc hét to.

Đương nhiên, cô hoàn toàn trong thế bị động với nụ hôn đó và vùng ra ngay tức khắc, không hề làm bất cứ chuyện vượt rào trong cơn say, nhưng từ cái lúc bất ngờ gặp Kỳ Gia Thông trong khách sạn, cả đêm qua bỗng trở nên kì quái.

Cô đã có chuẩn bị tâm lí từ trước, và có lẽ thời gian đã mài nhẵn mọi si tình thời thiếu nữ, cô âm thầm cảm ơn thượng đế đã khoan dung ừnh. Mặt khác, cô lại luống cuống bủn rủn trước nụ hôn bất ngờ như trời giáng của Gia Tuấn.

Gia Tuấn tỏ tình với cô là chuyện của thế kỉ trước, sau đó, cô tận mắt chứng kiến anh kết hôn, làm chồng và làm cha, từ khi khải hiên ngang, phong độ phơi phới cho đến khi suy sụp tinh thần rồi dần dần bình tĩnh, phần chần như xưa. Tuổi thơ và quá khứ thời niên thiếu của họ đã được lắng đọng theo thời gian. Nhâm Nhiễm cho rằng, hai người đều hiểu rõ, không thể nào có bất kỳ xao động nào. Đột nhiên nhận nụ hôn từ một người cô cho là anh em đã quá bất ngờ, đừng nói chi anh vẫn còn là chồng của Mẫn Nghi, chí ít cũng còn trên danh nghĩa. Cô cũng chính thức có người yêu, anh ta dường như rất quan tâm và tôn trọng cô.

Ngón tay cô phủ kín đôi môi, ngơ ngác nhìn về bức tường phía trước. Không biết đã ngồi bao lâu, đột nhiên cô nhớ chuyến bay sáng nay về thành phố Z của Gia Tuấn liền vội vàng xuống giường, loạng choạng bước đến ghế sofa lấy di động gọi vào khách sạn của Gia Tuấn, nhân viên khách sạn báo với cô anh đã trả phòng và rời khỏi.

30. Chương 38 Part 1

Chương 38

Gia Tuấn về đến nhà gọi điện cho Nhâm Nhiễm, cả hai người đều cảm giác sững sượng, nói vu vơ vài câu, Gia Tuấn đưa điện thoại cho Bác Ngạn được hai tuổi. Bé Bác Ngạn và Nhâm Nhiễm đã không gặp nhau gần một năm, nhưng chanh hắc đến thì bé vẫn còn nhớ cô và lớn tiếng gọi: “Dì Nhâm Nhiễm” và báo cáo với cô rằng bé đang chơi trò gì. Tiếng trẻ con ngây thơ giòn giã khiến Nhâm Nhiễm cười phá lên, đứa bé bập bẹ từng chữ ngày nào còn chảy nước dãi ngủ trên vai Nhâm Nhiễm giờ đây đã phát âm rõ ràng, lại còn léo mép nữa. Cô và bé nói chuyện cả buổi trời vẫn còn luyến tiếc chưa muốn tắt máy.

Mấy ngày sau, Trương Chí Minh lại hẹn cô ra, Nhâm Nhiễm còn vài việc chưa hoàn thành do sự cố của Đinh Hiểu Tình, cô buộc phải tăng ca khá lâu.

Cô gửi lời xin lỗi đáp lại việc chờ đợi của Trương Chí Minh, “Không ngờ xảy ra chuyện này, cô ta ngày càng tỏ ra bất hợp tác với em trong công việc, xem ra nếu em không tỏ rõ thái độ từ chối chuyển đào tạo, chắc cô ta cứ mãi phòhng thủ em, nhưng vấn đề là, bây giờ vốn chưa tuyên bố em đã được chọn, em đứng ra từ chối chẳng phải là chuyện nực cười sao.”

“Đừng để bụng, làm việc ở đâu cũng sẽ gặp tình huống đó thôi.” Trương Chí Minh an ủi cô.

“Như thế thật sự rất ảnh hưởng đến tâm trạng người khác, cũng ảnh hưởng đến công việc. Một là chỉ toàn những chuyện vặt vãnh, không thể ứ á gì được, nói chi đến than phiền với cấp trên.”

“Cấp trên sẽ không tiếp nhận những khiếu nại đó, em phải tự mình giải quyết vấn đề.”

Trương Chí Minh lại vu vơ: “Nhưng anh nghĩ thế này, chuyển đào tạo lần này có lẽ quan trọng hơn em nghĩ, em đừng dễ dàng bỏ cuộc.” “Em vừa hỏi thăm một người bạn làm việc trong trường đại học, một vài trường nổi tiếng tổ chức đào tạo MBA không quá khắt khe với kinh nghiệm làm việc, nếu như em trúng tuyển nhưng không đi học được thì thật là đáng tiếc.”

Đó là một vấn đề nan giải, Nhâm Nhiễm dăm chiêu cân nhắc.

“Anh cảm thấy em có thể xem xét lại, tranh thủ cơ hội đào tạo nghề nghiệp lần này, dù sao thì kinh nghiệm làm việc ở Hồng Kông trong ngành tài chính sẽ rất quý báu, em đợi công tác đủ ba năm mới học MBA, sắp xếp như vậy thì hợp lý hơn.”

Sau khi về nhà, Nhâm Nhiễm chuẩn bị đọc sách tiếp, nhưng trong lòng vẫn do dự bất an.

Đương nhiên, những điều Trương Chí Minh nói là hoàn toàn hợp lý, toàn suy nghĩ cho nghề nghiệp và tương lai của cô, nhưng dường như có một điểm anh không nghĩ đến, nếu cô đến Hồng Kông đào tạo cũng có nghĩa rằng cơ hội gặp mặt của hai người sẽ ít đi. Cô không mong đợi cuộc hẹn hò với anh lắm, nhưng thấy anh hoàn toàn không ngần ngại chia cách, cô khó tránh khỏi suy ngẫm.

Cô chỉ đọc được vài trang liền để sang một bên, gọi điện cho Gia Tuấn.

Trong cô đầy cảm xúc không tên không thể nói rõ, cô muốn thổ lộ với một người bạn, thế nhưng, sau khi gọi vào số của Gia Tuấn, người bắt máy lại là Mẫn Nghi.

“Mẫn Nghi, sao bạn lại ở đây?”. Cô kinh ngạc hỏi.

Giọng Mẫn Nghi lạnh lùng, “Đây là nhà của cha mẹ chồng mình, mình ở đây có gì lạ sao?”

Nhâm Nhiễm đuối sức giải thích: “Xin lỗi, mình không có ý đó, hôm đó Gia Tuấn nói với mình, bạn tạm thời chưa muốn về nước.”

“Mình thay đổi ý định, hôm nay mới quay về.” Mẫn Nghi bình thản nói: “Bạn tìm anh Tuấn phải không, anh ta uống quá chén ngủ rồi, có cần mình gọi anh ta dậy không?”

“Không cần đâu, cảm ơn.” Cô nghe thấy tiếng Bác Ngạn í ới gọi mẹ bên cạnh, vội nói: “Bạn chăm Tiểu Bảo nhé, tạm biệt.”

Đặt điện thoại xuống, Nhâm Nhiễm cảm thấy trong lòng trống tuếch.

Cô đi ra ban công bé tí nhìn về nơi xa. Sống trong một thành phố náo nhiệt, cảnh vật trước mắt chẳng qua chỉ là cảnh đêm kinh điển của một thành phố bận rộn, từng tòa nhà chọc trời dựng sừng sững, các con đường rộng thênh thang chứa trong lòng nó những dòng xe tấp nập không nguôi, xa gần toàn ánh đèn được tỏa ra từ muôn vạn gia đình, ánh đèn nê-on chớp nháy liên hoàn, tất cả đều sớm quen thuộc với cô.

Trong dòng người tấp nập ấy, sẽ có bao nhiêu người có cảm giác như cô, mênh mông và bất định, mông lung và mơ hồ, chỉ có thể đứng một mình trên ban công với nhìn ra xa, mong muốn thấy được tương lai của chính mình.

Cảm giác cô độc ngửi mùi ghé thăm khiến ánh mắt cô long lanh những giọt lệ chưa chất. Cô cảnh cáo bản thân, đây chỉ là tâm trạng tự thương hại bản thân, tiếp tục buông thả ư? Hoàn toàn không ý nghĩa.

Cô trở vào phòng lấy quyển “Xa rời đám đông huyền ảo” đã ố vàng từ trên kệ sách, lật vài trang ra xem. Cuốn sách này bao năm qua luôn ở cạnh, cô đã có thói quen đọc vài trang mỗi khi buồn bực. Mấy năm qua, các tình tiết chính trong truyện cô đều ghi nhớ, kể cả chi tiết từng đoạn đối thoại giữa nông dân trang trại và cảnh vật vùng quê của nước Anh cô đều thuộc nằm lòng. Bất kể xem từ trang nào thì cô cũng không thấy dở dang.

Cô đọc quyển sách này, từ cảm nhận phiên toái của thời niên thiếu đến hiện nay, cô luôn mượn những dòng chữ khoan thai, những đoạn miêu tả quen thuộc này để dung hòa tâm trạng. Cô nghĩ, chỉ ít cô đã hiểu được tâm trạng của mẹ khi đọc quyển sách này vào đoạn cuối của cuộc đời.

Hôm sau, Gia Tuấn gọi điện, “Mẫn Nghi đột nhiên trở về.”

Cô chỉ lãnh đạm nói: “Tốt quá còn gì, Tiểu Bảo cũng cần có mẹ.” “Vốn dĩ anh quyết định xử lý xong việc nhà sẽ quay về Melbourne chính thức li hôn với cô ta. Không ngờ cô ta đột nhiên quay về, còn dẫn cả Tiểu Bảo về nhà ngoại, chính thức thông báo cuộc hôn nhân của anh và cô ấy ọi người.”

Nhâm Nhiễm không biết nói gì, Mẫn Nghi luôn che giấu chuyện kết hôn và sinh con của mình với người nhà, lần này đột nhiên hành xử như vậy, không cần nói rõ cũng hiểu ý cô ta muốn gì. Giọng Gia Tuấn lộ vẻ mệt mỏi: “Cô ta thậm chí không muốn đơn độc nói chuyện với anh, lúc nào cũng ôm chặt Tiểu Bảo không buông.”

“Đừng nói nữa, anh Tuấn.” Nhâm Nhiễm càng mệt mỏi, “Đây là chuyện nhà anh, em không muốn biết. Trễ rồi, nghỉ sớm đi anh.”

“Tiểu Nhiễm...” Anh đột nhiên cao giọng gọi tên cô, sau đó hoàn toàn yên lặng, anh nói tiếp: “Anh yêu em, anh vốn hivọng sau khi li hôn với cô ấy sẽ nói chuyện với em, anh muốn chúng ta có một khởi đầu.”

“Không, anh Tuấn, anh đừng nói nữa. Anh biết nguyên tắc của em, bất kể vì lý do gì, em cũng sẽ không xen vào mối quan hệ của người khác.”

“Anh biết, anh gọi điện lần này là muốn em biết, anh sẽ cố gắng giải quyết vấn đề của mình, không liên lụy đến em.”

Gia Tuấn tắt điện thoại.

Anh vẫn ngủ trong căn phòng xưa kia của mình, từ khi Mẫn Nghi quay về, Triệu Hiểu Việt vui mừng hơn hở, sắp xếp cho cô vào ở chung phòng cùng anh, anh không biết phản đối thế nào. Mẫn Nghi phóng cái nhìn qua anh và đỡ lời hộ, cô nói muốn ở chung với con để thỏa nỗi nhớ.

Từ ngày về nước, toàn bộ thời gian của cô đều dính chặt vào con tari, dù sao thì cũng là mẹ con đồng lòng, bé Bác Ngạn nhanh chóng thân với mẹ, bé bầu vào cổ mẹ, chỉ chốc không lúc nào yên. Cha mẹ và anh trai cô biết tin làm âm cả lên, tìm cách truy cùng hỏi tận, họ gọi cả Gia Tuấn qua để thẩm vấn. Thế nhưng, Gia Tuấn giữ im lặng suốt trong thời gian bị tra cung, còn Mẫn Nghi thì trả lời cái để bỏ cái khó, áp a áp úng, hoặc mượn chuyện chăm con chuyển đề tài, cuối cùng không tiết lộ câu nào.

Trông đứa cháu lém lỉnh dễ thương, ông ngoại bà ngoại và ông cậu đều hân hoan vui mừng, không ai truy hỏi nữa.

Triệu Hiểu Việt vốn lo lắng về cách đối xử kì lạ giữa con trai và con dâu mình, giờ đây nhân dịp ông bà xui chấp nhận, bà vội mời hai nhà cùng dùng cơm, chỉ nói bọn trẻ khó tránh có những suy nghĩ kì quái. Bà không hiểu tại sao con dâu phải giấu gia đình, thực ra hai người đã sớm đăng kí kết hôn, may mà mọi việc đều êm xuôi, bà cũng nhẹ lòng.

Anh trai của Mẫn Nghi, Mạc Vân Đào là quản lý cấp trung của một công ty có tiếng tại thành phố Z, anh vốn sáng suốt cẩn thận, đích thân tìm kiếm thông tin liên quan đồng thời hỏi thăm luật sư. Sau đó yêu cầu hai người tuân theo các thủ tục tiến hành đăng kí kết hôn trong nước. Cha mẹ Mẫn Nghi tán thành cả hai tay đồng thời bàn bạc với Kỳ Hán Minh, Triệu Hiểu Việt có nên tổ chức lại tiệc cưới cho họ hay không, gia đình hai bên bàn bạc vô cùng sôi nổi.

Gia Tuấn kịch liệt phản đối, nhưng lời nói của anh dường như không được ai tiếp nhận, còn Mẫn Nghi vẫn do dự không dứt.

Chỉ vốn vẹn mấy ngày, sự việc đã vượt quá tầm kiểm soát, Gia Tuấn sốt sắng tìm Mẫn Nghi bàn bạc, Mẫn Nghi vẫn cứ lấy cớ chăm con để né tránh anh.

Anh nhìn đồng hồ đoán chắc giờ này con đã ngủ. Anh bước đến phòng con, gõ nhẹ cửa sau đó đẩy vào, Bác Ngạn quả nhiên đã ngủ say, Mẫn Nghi cũng đã thay áo ngủ, chỉ mở một ngọn đèn đọc sách.

“Mẫn Nghi, mời em ra ngoài chúng ta nói chuyện.”

Mẫn Nghi né khỏi ánh mắt của anh, nét mặt hơi hoảng loạn, cô nói nhỏ: “Ngày mai hãy nói được không, em sợ Tiểu Bảo đột nhiên tỉnh dậy.”

“Con đã quen ngủ một mình từ khi nó chưa tròn một tuổi.” Gia Tuấn cố gắng kiềm chế tâm trạng, “Nếu em không muốn nói cũng được, ngày mai anh mua vé máy bay đến Melbourne, chuyện còn lại em tự giải thích.”

Mẫn Nghi đột nhiên tái mặt và đầu hàng tức khắc, cô bỏ quyển sách trên tay xuống đi theo anh ra ngoài, không ngờ gặp Triệu Hiểu Việt trên hành lang, hiển nhiên bà đã giải nghĩa theo cách khác, “Mẫn Nghi sau này cứ vào phòng Gia Tuấn mà ngủ, Tiểu Bảo đã lớn thế này, không cần người ngủ chung nữa đâu.”

Mẫn Nghi nhỏ nhẹ, “Mẹ, anh Tuấn không muốn đăng kí kết hôn lại, càng không muốn đãi tiệc cho phiền phức, hay mình hủy bỏ đi.”

Triệu Hiểu Việt ngạc nhiên: “Nhưng cha mẹ và anh con đều muốn có một nghi thức.” “Con sẽ thuyết phục họ, thật sự không cần thiết.”

Triệu Hiểu Việt nhìn nét mặt căng thẳng của con trai và phát giác điều không ổn, chau mày nói: “Cha mẹ đều rất thoải mái, chỉ cần cha mẹ con không có ý kiến là được, hai đứa nghỉ ngơi đi.”

Gia Tuấn khóa chặt cửa: “Cám ơn em.”

Mẫn Nghi cười cay đắng: “Cám ơn em về cái gì? Em cũng biết tự lượng sức mình, nếu em hùa theo cha mẹ, e rằng anh sẽ vứt em một mình ở Cục Dân Chính hoặc trên bữa tiệc.”

“Mẫn Nghi, chúng ta về Úc li hôn đi, em có điều kiện gì thì cứ nói.”

“Được, em chỉ cần Tiểu Bảo,” Mẫn Nghi quả nhiên có chuẩn bị, cô trả lời ngay mà không cần đắn đo.

“Em biết rõ cha mẹ anh sẽ không đồng ý, lúc trước em bỏ nhà đi chưa từng nghĩ đến Tiểu Bảo, hà tất bây giờ dùng con để uy hiếp anh?”

“Em rất mệt mỏi, anh Tuấn, mấy tháng nay em suy nghĩ rất nhiều, trước đây em quá không chín chắn, gặp việc chỉ biết né tránh. Nếu anh bằng lòng vì Tiểu Bảo mà cho em một cơ hội, em sẽ rất cảm kích.”

“Em cho rằng chỉ dựa vào cảm kích thì có thể nối chặt cuộc sống hai người sao?”

“Chúng ta còn có con, điều quan trọng là, em vẫn luôn yêu anh.”

Gia Tuấn phiền não nói: “Mẫn Nghi, thực ra em đã hết cảm giác với anh từ sớm, hà tất cứ nói vẫn yêu anh?”

“Chẳng lẽ phải như cách anh đối xử với Nhâm Nhiễm thì mới xứng đáng được gọi là vẫn luôn yêu một người nào đó sao?”. Mẫn Nghi cười chế nhạo, nhìn thấy nét mặt giận dữ của Gia Tuấn, cô lập tức gờ cổ trắng. “Đừng giận, em biết anh luôn yêu bạn ấy, nhưng đó cũng không làm cản trở việc em có con với anh, cho nên, anh đừng so đo em từng chung sống với người khác được không, anh phải cảm thông một sản phụ mắc bệnh u uất sau khi sinh chứ.”

“Em có quyền sắp xếp cuộc sống của em, nhưng đừng cưỡng ép sự sắp xếp đó vào cuộc sống của anh.”

“Em biết, đàn ông một khi không cần tình yêu của người nào thì người đó sẽ là một phiền toái không hơn không kém. Thế nhưng,” Mẫn Nghi thất thần ngược mặt nhìn Gia Tuấn, từ khi chia tay với anh chàng người Việt, cô đã gây đi rất nhiều, gương mặt tròn trịa trước đây nay đã nhọn hoắt, lộ rõ đôi mắt to tròn, ánh mắt rỗng tuếch khiến người ta bất an, “Xin lỗi, anh Tuấn, cho dù anh kiên quyết li hôn, gần đây em cũng không thể quay về Melbourne. Vừa về nước, em đã xé vụn hộ chiếu và vứt sotrác. Chúng ta hoặc duy trì hiện trạng, anh chịu đựng thêm một thời gian, hoặc là, anh tuyên bố với mọi người, anh có tình yêu mới, em đành đưa con đi ngay.”

Gia Tuấn nghi ngờ hỏi: “Mẫn Nghi, em có phiền phức gì, không ngại nói ra, có phải cái gã ấy lại đến...”

“Đừng, em xin anh, đừng nhắc đến hắn.” Mẫn Nghi lập tức ngắt ngang lời anh, “Lúc em dọn về rõ ràng chúng ta đã li thân gần một năm, chỉ cần anh từ chối, chúng ta có thể li hôn, nhưng anh không đề nghị.”

“Dích thực anh muốn li hôn, nhưng anh không thể để em lưu lạc bên ngoài.” “Em cứ tưởng chúng ta còn một tia hivọng. Bây giờ xem ra, anh vẫn còn chút lương thiện với em, em biết, anh sẽ không bỏ cáo thiên hạ đoạn trải nghiệm đó của em. Cứ xem như em lợi dụng lòng tốt của anh, đừng ép em, được không?”

Mẫn Nghi bước khỏi phòng Gia Tuấn không chịu đơn độc nói chuyện hoặc đối diện với anh. Tiếp theo, không biết cô nàng dùng lí do nào thuyết phục người nhà hủy bỏ kế hoạch đãi tiệc, nhưng anh trai Mạc Vân Đào vẫn kiên quyết yêu cầu cô nhanh chóng tiến hành thủ tục kết hôn trong nước.

31. Chương 38 Part 2

Mẫn Nghi và Gia Tuấn đồng thời im lặng trước lời thúc ép. Người nhà họ Mạc ngày càng sinh nghi, vào một ngày đẹp trời đã đón Mẫn Nghi và Bắc Ngạn về nhà ngoại, không cho về nhà họ Kỳ nữa. Kỳ Hán Minh và Triệu Hiểu Việt xưa nay xem đứa cháu như khúc ruột của mình, cả hai vội vã lái Gia Tuấn đến nhà họ Mạc chấp vá quan hệ. Cha mẹ Mẫn Nghi không lên tiếng, Mạc Vân Đào trước mặt mọi người, hùng hồn và lạnh lùng hỏi Gia Tuấn muốn gì.

Đáp án của Gia Tuấn vô cùng đơn giản, anh nói đó là chuyện của anh và Mẫn Nghi, không muốn người khác xen vào.

Mạc Vân Đào ngày càng không khách sáo: “Phải chăng mày có quan hệ mờ ám gì với cái ả tên Nhâm Nhiễm không?”

Gia Tuấn tức giận đứng dậy, nhưng anh chưa kịp mở lời, Mẫn Nghi đã giành nói trước: “Anh, chuyện này không liên quan đến Nhâm Nhiễm, anh nghe ai nói xằng thế?”

Vân Đào nhìn em gái: “Mẫn Nghi, đã đến nước này mà em còn che đậy cho hắn sao? Nếu không phải vì cái ả Nhâm Nhiễm luôn xen vào giữa quan hệ của em và nó, lúc trước sao em nỡ bỏ Tiểu Bảo dọn rang ngoài ở một mình?”

Dưới ánh mắt của Gia Tuấn, Mẫn Nghi quay ngoắt theo chiều ngược lại: “Em dọn ra là có nguyên nhân khác, đây quả thật là chuyện giữa em và anh Tuấn, hãy để cho chúng em tự giải quyết.”

Hiển nhiên, buổi nói chuyện hoàn toàn thất bại.

Sau khi về nhà, Kỳ Hán Minh và Triệu Hiểu Việt quay ngược đầu súng truy vấn Gia Tuấn. Sau hồi lâu im lặng, anh nói thẳng, hôn nhân giữa anh và Mẫn Nghi đã nảy sinh vấn đề, anh hi vọng sẽ thuyết phục cô qua Úc làm thủ tục li hôn vào thời điểm thích hợp.

Vợ chồng Kỳ Hán Minh và Triệu Hiểu Việt đang trong cuộc chiến tranh giành gia sản đến sứt đầu mẻ trán, họ nào có thể tiêu hóa thêm chuyện này, hai người kiên quyết phản đối. Triệu Hiểu Việt nhay cảm hơn, truy hỏi con trai: “Lời Mạc Vân Đào nói có đúng không? Phải chăng con còn thích Nhâm Nhiễm?”

“Chuyện này hoàn toàn không liên quan đến Nhâm Nhiễm, xin hai người đừng cứ lôi cô ấy vào đây.”

Câu trả lời này lọt vào tai Triệu Hiểu Việt như một lời khẳng định, bà ngạc nhiên, tiếp theo là nổi trận lôi đình, tuyên bố tuyệt không thể được. Nào ngờ Gia Tuấn phui tay đi, hoàn toàn không nói tiếp với họ.

Cách một ngày sau, Kỳ Hán Minh tìm ông bạn già Nhâm Thế Yến và Quý Phương Bình uống rượu. Quý Phương Bình hiện nay đảm nhận vị trí luật sư cố vấn cho ông. Trước tiên họ thảo luận về những nguy cơ có thể xuất hiện nếu bị cắt xén cổ phần, Nhâm Thế Yến cũng căn cứ vào pháp luật phân tích thêm. Sau khi bàn xong việc công, Kỳ Hán Minh ấp úng kể về chuyện gia đình mình, Nhâm Thế Yến kinh ngạc vô chừng.

“Không thể nào, mình hiểu con gái mình nhất, Tiểu Nhiễm tuyệt đối không xen vào chuyện hôn nhân của Gia Tuấn.”

“Nhưng mẹ thằng Tuấn nghe được nó gọi điện cho Tiểu Nhiễm, bảo cháu ấy đợi thằng Tuấn giải quyết mọi chuyện.”

Nhâm Thế Yến không vui: “Hán Minh, vậy là cậu đang gián tiếp chỉ trích Tiểu Nhiễm à?”

Hán Minh xua tay liền liền: “Tôi không có ý đó. Nhân cách của Tiểu Nhiễm, tôi hoàn toàn yên tâm. Vấn đề hiện tại là, thằng Tuấn đích thực vẫn luôn thích cháu ấy. Haizz, thực ra tôi và mẹ thằng Tuấn luôn hi vọng Nhâm Nhiễm trở thành con dâu chúng tôi, đáng tiếc bây giờ mọi việc đã quá muộn, nếu tiện, cậu nhờ Tiểu Nhiễm khuyên thằng Tuấn đừng làm chuyện bậy.”

Quý Phương Bình đột nhiên xen ngang: “Nếu Gia Tuấn và Mẫn Nghi li hôn, nhà họ Mạc chắc chắn sẽ yêu cầu phân chia tài sản. Khi bác Kỳ chia cổ phần, chắc chắn sẽ chia một ít cho đời cháu và đời chất, lúc này xảy ra chuyện này thì thật không hay.”

Hán Minh gật đầu, “Đúng vậy, tôi và mẹ thằng Tuấn đang phiền chết đi được, con cái đều là của nợ, câu này quả không sai.”

Nhâm Thế Yến nghiêm nghị nói: “Hán Minh, chúng ta là bạn bè mấy mươi năm, tôi không ngại nói thẳng, trong tình huống này, tôi khuyên Tiểu Nhiễm tránh xa còn chưa kịp, sao có thể để cho nó dây vào chuyện phiền phức này?”

Hán Minh vội xin lỗi, “Tôi thật chẳng phải ý đó, Thế Yến, Gia Tuấn xưa nay luôn cố chấp ngang bướng, tôi và nó không nói chuyện được, có nói gì nó cũng bỏ ngoài tai. Chỉ có lời của Tiểu Nhiễm thì may ra nó còn nghe một tí, nếu không năm xưa cần gì phải đợi Tiểu Nhiễm gật đầu nó mới chịu đi du học. Mình chỉ hi vọng Tiểu Nhiễm khéo léo nói chuyện với nó, để nó hiểu đó là chuyện không thể.”

Nhâm Thế Yến và Quý Phương Bình sau khi bước lên xe về nhà, Quý Phương Bình đang thất đại an toàn lại cười “hớ hớ” rất nham nhở, Nhâm Thế Yến nghi hoặc nhìn bà, bà ta dường như đang suy ngẫm điều gì, càng ngẫm càng nực cười, cười đến không khép miệng lại được.

Nhâm Thế Yến trầm giọng hỏi bà: “Có chuyện gì mà buồn cười như thế?” “Anh không cảm thấy chuyện lão Kỳ nói hôm nay rất châm biếm hay sao?”

Nhâm Thế Yến vừa nghe đã tức giận, “Phương Bình, ý em là sao?”

Quý Phương Bình hời hợt nhún vai, “Xin lỗi, em nhớ lại từng lời chỉ trích em của con gái anh năm xưa, toàn lời nói danh thép, gai góc sắc bén, giáo sư Nhâm, cho nên hôm nay sau khi biết quan hệ của nó và Gia Tuấn, em cảm thấy báo ứng đến thật quá nhanh, thực sự quá buồn cười, sao cũng không nhịn được.”

“Anh không thấy có chuyện gì nực cười. Anh đã nói, Tiểu Nhiễm tuyệt đối không xen vào giữa quan hệ vợ chồng của kẻ khác.”

Quý Phương Bình cười ha hả, “Đừng vội khẳng định, thông tin trên mạng trước đây, đâu phải anh chưa từng đọc.”

“Lúc đó anh gọi điện qua, Gia Tuấn giải thích rất rõ ràng, không liên quan đến Tiểu Nhiễm.”

“Trong chuyện này thì lời của Gia Tuấn có thể tin cậy hay không? Có trời mới biết được chúng nó có quan hệ gì, xảy ra những chuyện gì. Em rất sẵn lòng xem vở kịch này tiến triển ra sao.”

Nhâm Thế Yến sồn lòng, ông tấp xe vào lề: “Phương Bình, em không có lí do gì để hận con gái anh, vấn đề của chúng ta, không liên quan đến nó.”

Quý Phương Bình thu nụ cười, quay sang nhìn thẳng về phía ông: “Anh còn nói là không liên quan đến nó sao? Nếu như nó không bỏ nhà ra đi ngăn cản chúng ta kết hôn, sao em có thể đánh mất con mình? Nếu như nó không dùng tình thân để uy hiếp anh, tại sao em lại không thể vào sống trong ngôi nhà của anh khi đã là vợ anh? Đến bây giờ, gần như em không còn hi vọng có thể được làm mẹ, hôn nhân của chúng ta chính vì nó đã mất đi ý nghĩa ngay từ phút ban đầu, em đương nhiên có lí do hận nó.”

Nói đến đoạn kết, Quý Phương Bình quay phắt sang một bên. Nhâm Thế Yến im lặng, vài phút sau ông lại nổ máy về nhà, hai người vẫn đang chiến tranh lạnh. Mấy năm chung sống, Nhâm Thế Yến biết cuộc hôn nhân của ông và Quý Phương Bình đích thực có rất nhiều vấn đề. Từ khi kết hôn đến nay, họ đều cẩn thận né tránh, nhưng vẫn thường xuyên cãi nhau vì những chuyện rất nhỏ nhặt. Hôm nay Quý Phương Bình không ngần ngại nói thẳng mọi hận trong lòng với Nhâm Nhiễm khiến ông kinh hoàng. Ông lần nữa nhận thức được, quyết định rời khỏi quê nhà đến Bắc Kinh công tác của Nhâm Nhiễm là đúng đắn.

Một tuần sau, Nhâm Thế Yến đến Bắc Kinh tham gia một buổi giao lưu học thuật và sẵn tiện ghé thăm con gái. Ông nhắc đến tình hình gần đây của nhà Gia Tuấn, Nhâm Nhiễm mới kinh hoàng phát hiện mình bị cuốn vào sóng gió gia đình kẻ khác khi bản thân ở nơi cách quê nhà rất xa. Cô càng nghe càng hoảng hốt.

Nhâm Thế Yến không nhắc đến thái độ của Quý Phương Bình, ông chỉ nhắc nhở con gái: “Tiểu Nhiễm, cha biết Gia Tuấn từ nhỏ đến giờ vẫn rất thích con, trước đây cha cũng tán thành hai con ở bên nhau, nhưng bây giờ thì khác, dù sao thì Gia Tuấn cũng đã lập gia đình và có con, chen chân vào quan hệ của họ thật không sáng suốt.”

Nhâm Nhiễm không dùng lời nói của cha phản biện lại: “Cha cũng từng để một người đàn bà chen chân vào một người đã lập gia đình và có con, hai người thậm chí còn kết hôn”. Sở dĩ cô không nói lời làm tổn thương cha và cả chính mình là vì cô biết, cha đang lo lắng cho cô.

Cô cười đắng: “Cha, cha nghĩ thử xem, với cảm nhận từng trải của con, sao con có thể làm những chuyện này, con và anh Tuấn,” cô nín thở nhớ đến nụ hôn đêm ấy, cô không thể nào nói chỉ là tình anh em được nữa. Cô lắc đầu, lập lại: “Là chuyện không thể. Hơn nữa, con cũng đã thử qua lại với một người, anh Tuấn cũng từng gặp anh ta.”

Nhâm Thế Yến yên tâm rất nhiều, “Vậy thì tốt. Hôn nhân của Tuấn có vấn đề gì, nó phải tự giải quyết, cho dù chỉ là quan hệ bạn bè nhưng hễ lọt vào trong mắt người khác ắt sẽ mang ngụ ý khác. Con tuyệt đối phải vạch rõ ranh giới trong chuyện này.” Sau khi Nhâm Nhiễm được sắp gọi vào trò chuyện lần nữa, cô quyết định tiếp nhận đề nghị đến tổng bộ Châu Á được đặt tại Hồng Kông của ngân hàng tham gia một lớp đào tạo kéo dài 8 tháng.

Danh sách nhân viên được cử đi đào tạo vừa công bố, Đinh Hiểu Tình bị lọt ra ngoài danh sách phần nộ vô cùng, ả lớn tiếng chỉ trích cô trước mặt đồng nghiệp, nói cô “nham hiểm”, “mưu mô”, công khai chống lại Nhâm Nhiễm.

Cô không đưa ra bất kỳ lời biện hộ nào.

Mấy năm qua, điều cô học được triệt để nhất là, quyết định của mỗi người thuần túy chỉ là chuyện cá nhân của họ, hoàn toàn không cần giải thích, cũng không thể mưu cầu sự đồng tình của người khác, mỗi người đều có những sự thật mình mong được tin tưởng, biện hộ quả thật chẳng có tác dụng gì.

Nguyên nhân chủ yếu khiến cô đưa ra quyết định này vốn không phải vì triển vọng phát triển nghề nghiệp của bản thân, cô chỉ khát khao thay đổi môi trường, xa rời sóng gió trong tình cảm.

Quan trọng hơn là, được rời xa Bắc Kinh.

Khu CBD Bắc Kinh có diện tích gần bốn kilômét vuông, gần gấp đôi diện tích của đảo Song Bình, tòa nhà chỉ chít, người đông như kiến, khả năng xuất hiện sự cố “không hẹn mà gặp” vẫn tồn tại, nếu như cô vẫn chưa thể điếm đăm đối mặt thì bỏ đi là lựa chọn tốt nhất.

Nhâm Nhiễm giải thích với Trương Chí Minh, “Giám đốc Lâm nói trong tương lai, ngân hàng bên em có thể sẽ chuyển tổng bộ Châu Á về nội địa, đợt đào tạo này thực sự là cơ hội hiếm có với nhân viên mới.”

Trương Chí Minh hoàn toàn lí giải và mừng thay cô.

Sau đó, gần như ngày nào anh cũng qua bên cô giúp dọn dẹp hành lí, trả chung cư cho chủ hộ, còn chủ động đề nghị cô để những vật dụng không tiện mang theo vào nhà anh.

Nhâm Nhiễm nghĩ, cô không thể mong muốn một cuộc chia tay quyến luyến bịn rịn gì hơn, sự quan tâm thực tế và chu đáo như vậy có lẽ sẽ phù hợp với dự định chính thức hóa mối quan hệ của hai người, cũng là phương thức tiếp diễn tốt nhất cho cách xử sự lí trí và điếm đăm của họ.

Nhâm Nhiễm gọi điện báo Gia Tuấn về sự ra đi của cô, Gia Tuấn nín lặng.

“Em muốn tạo áp lực hơn ình, xem mình có thể đột phá sự nghiệp đến mức nào. Anh Tuấn, anh hãy quản lí tốt việc kinh doanh của gia đình, bác Kỳ và di Triệu cũng không còn trẻ.”

“Tiểu Nhiễm, nhiều năm về trước anh đã biết tương lai của anh chẳng qua chỉ là tiếp quản việc kinh doanh của gia đình, hôm nay nghe em đến khích lệ anh”. Anh cười khan, “Anh cảm thấy... rất thê lương.”

Nhâm Nhiễm có thể hiểu được cảm nhận của anh lúc này, cô cũng thê lương và bất lực như anh, cổ họng như bị nghẹn một vật gì, cô hét cách lên tiếng dành vội vàng tắt máy.

Người đàn ông ấy, anh đã yêu cô ngay từ khi cả hai còn rất nhỏ, tình yêu vẫn da diết đến hiện tại, anh chưa từng bỏ rơi cô, cho dù biết cô đã phải lòng kẻ khác, cho dù cô đi về nơi xa. Thâm tâm cô có quá nhiều điều chưa xác định, cô không hiểu rõ tình cảm của mình nên đành lựa chọn trốn chạy, vậy sao còn có thể chia tay với anh bằng những lời tựa như khuyến cáo vô tình.

32. Chương 39 Part 1

Chương 39

Cô hoàn tất bàn giao công việc và chia tay với bạn bè, đồng nghiệp ở Bắc Kinh, Trương Chí Minh tiễn cô ra sân bay, cô cùng ba đồng nghiệp ở bộ phận khác bay đến Hồng Kông.

Cô từng sống ở Quảng Châu và cũng có bạn học là người Hồng Kông ở Melbourne nên nhanh chóng thích nghi với cuộc sống ở đây hơn đồng nghiệp khác.

Hồng Kông là khu vực nổi tiếng khắp thế giới về nhịp sống vội vã, không ai có thể thoát khỏi guồng quay của nó.

Môi trường làm việc bên này chủ yếu giao tiếp bằng tiếng Quảng và tiếng Anh với cường độ làm việc trên sáu mươi giờ một tuần, thường xuyên tăng ca đến tám giờ tối và tham gia vào các lớp đào tạo. Cô ở trọ tại một căn hộ bé tí như hốc mũi trong khu vực Thượng Hoàn, mỗi đêm về đến nhà cô đều mệt rũ rượi, không còn thời gian suy nghĩ những chuyện khác, nhiều lúc vừa đọc sách chuyên đề là ngủ thiếp đi.

Hàng ngày cô đều đón xe điện ngầm đi làm, rất thuận tiện.

Bốn bề trạm xe điện ngầm ở Trung Hoàn vào giờ cao điểm toàn người là người, đều ăn mặc gọn gàng, nét mặt nghiêm nghị và không nghe bất kỳ tiếng trò chuyện nào, mọi người đều im lặng dờ dẫm, thì thoảng vài người nén giọng nói vài câu vào điện thoại rồi tắt vội máy, âm thanh đập vào tai chỉ là nhịp điệu nhịp nhàng của tiếng bước chân tẻ nhạt. Lần đầu chứng kiến cảnh này, Nhâm Nhiễm không khỏi bàng hoàng.

Cô từng nói đến cảm nhận này với đồng nghiệp Amanda, cô ta cười hì hì trả lời cô đã quá quen thuộc cảnh tượng này nên thấy rất đời thường, nếu là một ngày nắng đẹp không nhìn thấy cảnh tượng đó mới bàng hoàng.

Vào buổi trưa trời đẹp, cô giống như dân công sở ở khu vực lân cận, tìm đến hoa viên lộ thiên ở lầu bốn của trung tâm tài chính quốc tế, nơi đó đối diện cảng Victoria, được bố trí khá nhiều ghế, có người mang theo cơm từ nhà đến ngồi ăn trưa, có người chỉ đơn thuần bước ra ngắm biển, hóng gió và nghỉ ngơi khi phải ở trong văn phòng làm việc kín mít. Một đồng nghiệp bản xứ bình phẩm, hai năm gần đây có nhiều du khách nội địa ra ngoài, cứ la hét ầm ĩ, không yên tĩnh như trước đây. Cô cũng là người nội địa, đương nhiên chỉ có thể gượng cười khi đón nhận lời oán trách mang chút tự kiêu đó, nhưng cô vô cùng thích nơi này.

Cô không có nhà hững hờ dạo phố, thời gian nghỉ ngơi có hạn thường dành cho việc đọc sách trong thư viện Trung Ương Hồng Kông, môi trường bên đó tao nhã, trữ lượng sách phong phú, từ cửa sổ phòng đọc nhìn ra là cảng Victoria, đọc sách ở đây thoải mái hơn trong chung cư chật chội nhiều.

Có đôi lúc, khi đứng giữa dòng người cùng đèn đèn xanh, đưa mắt nhìn những người Tây, nhìn dân công sở như cô và nhìn những du khách nội địa khắp mọi miền rồi nhìn lại bản thân, ngỡ ngàng không biết mình đang ở nơi đâu. Thế nhưng, đèn xanh bật sáng, tiếng leng keng leng keng phát ra không ngừng hối thúc, cô lại xuôi vào dòng người qua lại vội vã, bước nhanh qua đường, chăm chú đến nỗi dường như mục tiêu của cuộc sống chỉ ở giây phút hiện tại, trên con đường dưới chân mình.

Không ít sinh viên tốt nghiệp các trường danh tiếng tại Trung Quốc bắt đầu tìm kiếm cơ hội làm việc tại đây, nhưng muốn chen chân vào thị trường tài chính thì không phải là chuyện dễ dàng, huống chi Nhâm

Nhiệm cũng không mong muốn tiếp xúc với người khác ngoài công việc.

Cô có nửa năm sinh sống và làm việc rất đơn giản và quá đơn điệu tại Hồng Kông, không bao giờ oán thán công việc quá tải, thái độ làm việc nghiêm túc và chuyên nghiệp khiến đồng nghiệp bản xứ nể phục, thậm chí cấp trên khen ngợi rằng, tư chất của cô rất thích hợp phát triển trong lĩnh vực ngân hàng đầu tư. Amanda, ba mươi tuổi, sinh ra và lớn lên tại Hồng Kông, không đồng tình với thái độ làm việc chăm chỉ của cô, “Ngân hàng đầu tư gần như là một công việc khổ sai, không thể không chăm chỉ, cô còn quá trẻ, hà tất phải thúc ép bản thân như vậy?”. Cô chỉ vào vài người đàn bà đang vội vã hút thuốc bên gốc thùng rác ngay ngã rẽ đại sảnh lầu một, “Trông họ kia, đó chính là tương lai của tôi và cô, tôi đây còn muốn đổi ngành, cô thật sự muốn phát triển theo hướng này sao?”

Những người đàn bà hút thuốc đó cũng là một trong các điểm đặc trưng trong cao ốc văn phòng tại Hồng Kông, họ đều trông rất gầy gò, xanh xao, ăn diện trang phục đơn giản của các nhãn hiệu nổi tiếng, trang điểm theo đúng kiểu công sở, giữ chức vụ khá cao, hưởng đồng lương khiến người khác ngưỡng mộ, mỗi ngày làm việc hơn 12 giờ, chỉ thì thoảng ra ngoài hút thuốc giảm stress.

“Nếu không thì tôi phải mơ ước lấy một tấm chồng giàu có để được an nhàn ư? Vậy chẳng thà mong được như họ.”

Amanda cũng bật cười: “Cũng có lí, cái đất Hồng Kông quái quỷ này, nam nhiều nữ ít, thằng đàn ông có điều kiện tí là phong lưu ra mặt, cứ như là phụ nữ trong khắp thiên hạ phải chủ động mò đến. Con gái mà hám chồng ư? Giá trị được hạ ngay xuống ba bậc, chỉ như là gã được chồng là sung sướng, thật khổn khổ.”

Đồng nghiệp La Hưng Thành lại than vãn, “Con gái bây giờ thanh cao thế, chẳng chừa đường sống cho đàn ông. Tôi chỉ cầu mong đừng chết vì mệt thôi, nào dám trông mong quen hết phụ nữ khắp thiên hạ. Renee này, nói thật nhé, thật sự tôi rất muốn điều chuyển công tác đến nội địa, nghe nói đãi ngộ cao hơn, quan trọng là con người cũng cảm thấy thoải mái hơn.”

Nhâm Nhiệm cười không phát biểu. Cô có biết Amanda là phụ nữ tôn thờ chủ nghĩa độc thân, cá tính hoạt bát, vui vẻ và độc lập. Còn La Hưng Thành thì phức tạp hơn nhiều, anh từng li hôn, cũng giống như hầu hết đàn ông trong ngành này, anh tốt nghiệp từ trường đại học danh tiếng, trình độ tiếng Hoa kém xa tiếng Anh, từ ngoại hình đến phẩm chất đều rất xuất chúng, nếu đã có gia đình thì hôn nhân ít nhiều có vấn đề, nếu chưa có gia đình cuộc sống khá lạc quan. Nhưng cô và họ không nói đến chuyện tình cảm quá riêng tư.

Cô cười chào tạm biệt mọi người, đồng thời gửi thêm vài cái nhìn vào những người đàn bà hút thuốc bên dưới.

Đương nhiên, cô còn rất trẻ, vẫn còn có thể giảm stress bằng vài tách cà phê, nếu cô bằng lòng ở lại công tác tại đây, lời tiên đoán của Amanda ít nhiều không sai, tương lai của cô cũng sẽ như họ, chịu đựng áp lực cao trong công việc, khát khao đến từng kì nghỉ, không chừng cũng sẽ nghiện thuốc như họ, vừa hút thuốc vừa cố suy ngẫm lẫn hện hò trước là vào khi nào.

Thực ra cũng không tệ, cô bật cười, dù gì thì hiện tại cô cũng không còn nhớ buổi hện hò cuối cùng là vào thời điểm nào.

Cô vẫn giữ liên lạc với Trương Chí Minh, trong nửa năm qua, anh chỉ quan tâm đến tình hình công tác của cô bên đây, hỏi thăm tiến độ học tập, phân tích dẫn đo những quyết định cùng cô, thậm chí còn cùng cô phân tích cả nghiệp vụ mẫu. Cô thừa nhận, anh giúp đỡ và khích lệ cô rất nhiều trong công việc, nhưng trong quan hệ trai gái, nếu chỉ có khích lệ, không có dịu dàng, thì thực sự trống vắng điều gì đó.

Bất kể thế nào, cuộc sống vẫn tiếp diễn một cách bận rộn, cô không có thời gian để dừng lại do dự, ý nghĩ đó lóe lên rồi vụt tắt, không bao vây cô nhiều. Cô thực sự cảm thấy, lựa chọn đến Hồng Kông đào tạo là một quyết định đúng đắn.

Đầu tháng ba, Trương Chí Minh có cơ hội đi công tác đến Hồng Kông, anh hoàn tất công việc rồi chạy đến thăm Nhâm Nhiệm, hai người dùng bữa tại một nhà hàng ở Trung Hoàn xong liền vội bước lên thuyền du lịch trên cảng Victoria để kịp thời gian thưởng thức “Bản giao hưởng ánh sáng”.

Tuy trời mưa lất phất, không khí se lạnh nhưng cũng không làm mất nhã hứng của mọi người, thuyền du lịch vẫn chật cứng người. Điệu nhạc ngân lên, dãy kiến trúc cao to ở hai bên bờ đột nhiên tỏa sáng, những

luồng sáng lung linh đan vào nhau dệt nên một bức tranh mờ ảo, lấp lánh. Tia sáng từ mọi phía lướt từ trên cao quét qua mặt biển như tiên nữ giáng trần.

Du khách đi cùng không ngớt xuýt xoa, reo hò cảnh đẹp trước mắt, Nhâm Nhiễm nói: “Tiết mục này bắt đầu từ năm ngoái, chỉ vào dịp lễ tết thì mới có pháo bông.”

“Thành phố này đã nổi tiếng là náo nhiệt và phồn vinh cực kì, giờ lại thêm bản giao hưởng ánh sáng này, đúng là muốn ọi người hoa cả mắt mới chịu thôi đây.” Trương Chí Minh cười, “Gió hơi lớn, em đứng qua đây một chút.”

Anh đưa tay đón cô vào lòng, hai người xưa nay luôn giữ một khoảng cách nhất định nên khó tránh cảm giác kì lạ khi đột nhiên đến gần. Nhâm Nhiễm cảm nhận được bàn tay của anh do dự trên eo cô rồi dừng tại đó. Không biết đã bao lâu rồi cô mới lại tiếp xúc thân mật với bạn khác phái, nhưng khi cảm nhận được hơi ấm được truyền cơ thể của anh sang, cô lại căng thẳng khác thường, “Cố gắng thả lỏng, đừng gồng người như thế chứ!!!” – cô tự nhắc nhở.

Anh thì thầm bên tai cô: “Renee, sau này đừng bao giờ đi với người đàn ông lên thuyền du lịch, em thật lộng lẫy dưới ánh sáng, lại có thêm chút yếu đuối thật dễ khiến người ta động lòng.”

Kiểu khen ngợi như thế khiến cô bất ngờ, cô ngược đầu nhìn anh, chỉ thấy tia sáng li kì ào ạt trước mặt, dù khoảng cách rất gần, dù hơi thở chạm được đến nhau cũng không thể nhìn kĩ ánh mắt của đối phương. Anh ôm cô chặt hơn. Trong lòng anh, cảm giác bồng bềnh thật khó tả.

Có lẽ đó chính là những tình yêu bình dị, nó không có cảm xúc mãnh liệt sống chết bên nhau nhưng bình thường cứ như thế, từng tí từng bước một, từng chút xóabỏ những xa lạ và do dự, từng chút vun đắp niềm tin. Cô tự bảo mình như thế.

Sáng hôm sau, Trương Chí Minh phải bay tiếp sang Anh. Nhâm Nhiễm phải đi làm không thể tiễn anh, cô chỉ có thể tranh thủ chút thời gian rảnh gọi điện chia tay. Và vì vòng tay hôm qua, giọng nói của hai người bất giác dịu dàng hơn trước.

Đặt điện thoại xuống, cô lên mạng đọc tin tức kinh tế theo thói quen, đột nhiên bị thu hút bởi một mẩu tin với tựa đề “Anh em trở mặt – Doanh nghiệp gia công xuất khẩu hàng thuộc da lớn nhất tại thành phố Z lâm vào cảnh khốn cùng”, vội click vào xem.

Theo nguồn tin, bắt đầu từ năm ngoái, ông Q – tổng giám đốc doanh nghiệp gia công xuất khẩu hàng thuộc da lớn nhất tại thành phố Z cùng em trai, em gái vì bất đồng trong phương hướng kinh doanh đã xuất hiện nhiều tranh chấp, tranh giành cổ phần công ty. Đầu năm nay, Chủ tịch hội đồng của doanh nghiệp nêu trên tức chácủa ông Q đột nhiên qua đời, ba anh em đưa ra ba biên bản di chúc khác nhau, ai cũng muốn phần hơn và cuối cùng đưanhau ra tòa xử lí. Nào ngờ, phiên tòa chưa xét xử thì em rể của phu nhân tổng giám đốc, người phụ trách tài chính của doanh nghiệp mất tích một cách thần bí cùng một khoản tiền khổng lồ, thời gian giao hàng của hàng loạt hợp đồng xuất khẩu bị đình trệ, tiếp theo đó, mảnh đất khu công nghiệp đã bị em trai tổng giám đốc cầm cố, số tiền cầm được lại đầu tư vào một hoạt động đầu tư phi pháp không thể thu hồi, e rằng ngân hàng sẽ nhanh chóng đến tịch thu cả khu công nghiệp. Đến đây, doanh nghiệp tư nhân từng một thời lừng lẫy tại thành phố Z đang đứng bên bờ vực phá sản. Sau khi tường thuật sự việc, bài báo còn một đoạn phân tích dài ngoằng tổng kết những vấn nạn chung các doanh nghiệp tư nhân của dòng gia tộc lớn Trung Quốc.

Nhâm Nhiễm không còn tâm trạng đọc tiếp, không cần nêu đích danh tên thì cô cũng biết ông Q – vai chính bài báo là Kỳ Hán Minh, cha của Gia Tuấn. Cô chỉ gọi điện chúc tết cả nhà Gia Tuấn vào dịp tết, đã lâu không liên lạc với anh, không ngờ xảy ra biến cố lớn thế này.

Cô vội vàng chạy ra ngoài gọi điện cho Gia Tuấn, không ai bắt máy. Cô nghĩ ngợi một lúc rồi gọi cho cha.

Nhâm Thế Yến chứng thực tin đồn trên bài báo, “Tình hình rất nghiêm trọng, thực ra chỉ là giọt nước đã làm tràn ly, quá nhiều vấn đề tích hợp lại rồi bùng nổ. Phương Bình là luật sư biện hộ vụ tranh tài sản của Hán Minh, khả năng thắng vốn dĩ rất cao, nhưng tình hình phát triển đến nước này, nói thật thì toàn bộ tài sản biến thành khoản nợ khổng lồ, tranh nhau cũng chẳng để làm gì. Cha có đề nghị cho Hán Minh vay tiền, nhưng ông không chịu, nói cha chỉ là một công chức nhà nước, chút tiền đó cũng chẳng thấm thấp vào đâu ngược lại còn liên lụy bạn già. Gia Tuấn cũng đặc biệt dặn dò cha đừng để con biết chuyện này.”

33. Chương 39 Part 2

Sau cuộc điện thoại, Nhâm Nhiễm quay về văn phòng xin nghỉ phép, cô đến sân bay ngay sau đó và đáp chuyến bay sớm nhất về thành phố Z.

Máy bay bắt đầu cất cánh, hội chứng sợ đi máy bay của Nhâm Nhiễm tái phát. Tài liệu mà cô từng nghiên cứu cho thấy người mắc chứng sợ đi máy bay như cô không phải là hiếm hoi, so với những người thậm chí không dám bước lên máy bay hoặc bị ảo giác trong suốt chặng đường bay thì tình trạng của cô không nghiêm trọng. Trong chuyến bay khứ hồi qua Úc, cô đều uống thuốc an thần ngủ li bì trên máy bay, có Gia Tuấn bên cạnh chăm sóc thì cô có thể hoàn toàn yên tâm. Từ Hồng Kông về thành phố Z chỉ là chuyến bay ngắn, hiển nhiên không cần dùng chiêu này.

Lúc đến Hồng Kông, hoặc là cô trò chuyện với đồng nghiệp để phân tán sự chú ý, hoặc xem phim hài để được thư thái. Bây giờ chỉ mình cô ra đi vội vã, không chuẩn bị gì, chỉ có thể nhắm mắt lại, hai tay đan chặt, cô làm theo lời các chuyên gia, suy ngẫm đến những chuyện khác, cố gắng thả lỏng người.

Nhưng đầu óc cô cứ rối tung cả lên, duy biết rõ một điều, nếu thật sự hoạt động trong lĩnh vực ngân hàng đầu tư, sau này cô phải đi công tác thường xuyên như cơm bữa, cô không sợ vất vả nhưng nếu mỗi chuyến công tác đều bị chứng bệnh này dày vò thì còn thiệt mạng nhanh hơn mọi vất vả khác, có lẽ cô nên đi khám bác sĩ tâm lý.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay thành phố Z vào hai giờ chiều cùng ngày, cô bước ra sân bay với toàn mồ hôi lạnh, bủn rủn sau chuyến bay căng thẳng cao độ. Lúc này là tháng ba, thành phố Z trong sắc đầu xuân se lạnh, cô không kịp về nhà thay quần áo, chỉ mặc trang phục công sở với áo vest và váy ngắn thích hợp độ ẩm ở Hồng Kông, đôi chân cũng chỉ mang đôi tất da mỏng manh, cơn gió lạnh vừa thổi ngang người, cô run lên cầm cập.

Cô bước nhanh ra đón taxi về hướng biệt thự của Gia Tuấn, vừa bấm chuông, cửa đột nhiên bật ra, chiếc xe Toyota của Triệu Hiểu Việt lái trước đây phóng thẳng ra và dừng ngay tức khắc, Mẫn Nghi bước ra từ trong xe, hai người – bốn mắt nhìn nhau kinh ngạc.

“Mẫn Nghi, anh Tuấn có nhà không, mình gọi điện cho anh ta mãi mà không được.”

“Anh Tuấn và cha đều đang họp ở công ty.”

“Ừ, bạn ỉnh địa chỉ, mình qua đó bây giờ.”

“Lên xe đi, mình chở bạn qua đó, chỗ này không dễ đón được xe.”

“Mình đọc được tin trên mạng”, Nhâm Nhiễm giải thích sau khi ngồi trong xe, “Chỉ muốn hiểu rõ hiện trạng của công ty giờ như thế nào.”

Mẫn Nghi nổ xe, lãnh đạm nói: “Không cần giải thích, bạn đến đây lúc này đương nhiên vì quan tâm anh Tuấn, mình hiểu. Tình hình công ty rất tệ, bị kiện tụng liên tục, nghe nói bên khu công nghiệp ngày nào cũng có người sinh sự. Thôi, để anh Tuấn nói cụ thể với bạn, mình đưa bạn đến đó rồi quay vào bệnh viện, mẹ đang nằm viện.”

“Đi Triệu bị sao thế?”

“Mẹ bị xuất huyết não, có triệu chứng trúng gió, nửa thân bên trái cử động bất tiện, bác sĩ nói tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cần được tĩnh dưỡng.”

“Vậy ai chăm sóc cho Tiểu Bảo?”

“Vẫn ở chỗ cha mẹ mình, họ ỉnh qua đây là may lắm rồi.”

Không bao lâu sau, chiếc xe được lái vào khu công nghiệp của nhà họ Kỳ, cả hai đều ngỡ ngàng khi thấy cổng chính của khu công nghiệp đóng kín, chỉ ít cũng vài trăm công nhân tụ tập ở một góc cổng, nhưng đều im

lặng xếp hàng, cảnh tượng không tóan nổi hỗn loạn, bên cạnh còn đậu vài chiếc xe cảnh sát, cảnh sát và dân phòng đang duy trì trật tự.

Mẫn Nghi lái xe thẳng đến cổng chính, bảo vệ đang kịch liệt từ chối hai người mang máy chụp ảnh vào trong: “Bây giờ công nhân đang xếp hàng nhận lương, nhà cung ứng thì đăng kí bên chỗ giám đốc. Nếu như ông là phóng viên thì trực tiếp hẹn với ban lãnh đạo. Tôi chỉ nhận được một chỉ thị là không cho bất kỳ người lạ đi vào.”

Mẫn Nghi thò đầu ra ngoài và bấm còi xe inh ỏi, bảo vệ mở cánh cổng nhỏ bên hông, xe chạy xuyên vào khu vườn phía trước khu công nghiệp, nào ngờ không một bóng người, cả khu công nghiệp đều lặng im như tờ, khu vực sản xuất đã đình công hoàn toàn, trông tiêu điều và ảm đạm. Hai người xuống xe đi vào khối văn phòng, bên trong cũng im lặng đến đáng sợ, một căn phòng nằm phía cuối hành lang bên trái được khép hờ, đèn còn sáng, trước cửa treo tấm bảng “Phòng họp”, họ bước qua, nghe một giọng nam khàn khàn vọng từ bên trong, có thể nhận ra, đó là giọng của Kỳ Hán Minh.

“Thực ra tình hình xuất khẩu của công ty rất tốt, đơn đặt hàng ồ ạt, chỉ là vấn đề giao hàng. Nếu có thể hồi phục sản xuất thì còn có hi vọng. Trước mắt chúng tôi cần một nguồn vốn lưu động.”

“Vậy sao?” Một giọng thấp trầm cười nhẹ: “Nhưng hiện trạng tôi thấy bây giờ là, việc kiện tụng sẽ kéo dài dai dẳng vô thời hạn, ngân hàng có thể tịch thu khu công nghiệp vào bất cứ lúc nào, nhân viên công ty bỏ đi mất hút, nhà cung ứng ngưng hàng loạt việc cung cấp nguyên liệu. E rằng chỉ với một nguồn vốn lưu động cũng không thể hoàn toàn giải quyết tất cả vụ việc này.”

Nhâm Nhiễm bỗng chốc bất động, cô không hề nghe nhầm, giọng nói này chính là của Kỳ Gia Thông – hoặc nói là của Trần Hoa. Cô lập tức nghĩ đến, Kỳ Thị gặp phải biến cố lớn như vậy, Trần Hoa xuất hiện cũng là lẽ đương nhiên.

Kỳ Hán Minh sốt sắng: “Cho nên tôi mới nóng vội khôi phục sản xuất, chỉ cần có thể trở lại làm việc thì tâm trạng của công nhân sẽ ổn định, lãnh đạo khu vực hứa phụ trách hiệp thương với ngân hàng các kì thanh toán nợ.”

“Xin lỗi, Kỳ Tổng.” Giọng của Trần Hoa vẫn rất điềm đạm, “Hôm nay tôi nỗ lực đến đây, kinh doanh của Kỳ Thị xưa nay không liên quan đến tôi, sự đồng tình của tôi chỉ hạn chế ở việc thanh toán những món nợ cấp thiết trước mắt, phát lương cho nhân viên để không gây thêm nhiều sự cố, tôi sẽ cho luật sư đối chiếu toàn bộ hợp đồng với nhà cung ứng, xác định thời gian và số tiền thanh toán, nhà cửa vườn tược các ông cầm cố, tôi cũng vui vẻ chuộc thay các ông, không ép cả ba thế hệ nhà ông phải ra ngoài thuê nhà mà ở. Những chuyện còn lại các ông tự giải quyết lấy, hoặc nhờ ông trời.”

Sau một hồi im lặng, giọng Gia Tuấn vang lên: “Thôi đi cha, lúc này còn cầu xin người khác làm gì, khoảng thời gian này chúng ta chịu đựng chưa đủ sao?”

“Tuấn, khu công nghiệp này là tâm huyết cả đời của ông nội con, cha cũng vất vả vì nó hơn nửa đời người, sao có thể trơ mắt nhìn nó hết đời như thế.”

Nhâm Nhiễm đưa tay đẩy mạnh cửa vào, trong phòng họp nhỏ chỉ có ba người Kỳ Hán Minh, Kỳ Gia Tuấn và Trần Hoa. Cha con Kỳ gia tiều tụy và gầy đi trông thấy, đối diện ngay mặt cô là Trần Hoa, anh mặc áo sơ mi trắng, gương mặt tỏ vẻ chán ngán và tựa lưng vào sau ghế. Hai ánh mắt chạm nhau, Trần Hoa hơi bất ngờ nhưng anh không nói gì.

Gia Tuấn đứng dậy: “Tiểu Nhiễm, Mẫn Nghi, sao hai em đến đây?”

“Em đưa Tiểu Nhiễm qua đây, giờ em đến bệnh viện chăm sóc mẹ.”

Hán Minh vội nói: “Mẫn Nghi, dạo gần đây vất vả cho con.”

Mẫn Nghi gương cười: “Cha đừng nói vậy.”

“Mẫn Nghi, ỉnh gửi lời hỏi thăm dì Triệu, bảo dì yên tâm tịnh dưỡng, e rằng hôm nay mình không kịp đến thăm dì, thành thật xin lỗi.” Mẫn Nghi gật đầu rồi vội vã rời khỏi. Nhâm Nhiễm chào ông bác tiều tụy, “Bác Kỳ, xin lỗi đã làm phiền, xin phép bác cho anh Tuấn ra ngoài, con muốn nói chuyện với anh ấy một chút.”

Hai người bước ra góc hành lang đối diện, Gia Tuấn cởi áo vest ngoài cho Nhâm Nhiễm khoác vào, “Sao em đột nhiên quay về, còn ăn mặc ít thể, khéo bị cảm lạnh.”

“Em có đọc báo, tình hình bây giờ thế nào?”. Gia Tuấn do dự không trả lời, Nhâm Nhiễm lo lắng, “Anh Tuấn, đừng giấu em.”

“Em cũng nhìn thấy, nhà máy ngừng sản xuất, ngoài vụ kiện tụng của người trong gia đình chưa kết án, rất có khả năng phải đối diện với nhiều vụ tố tụng khác. Nếu em đến đây sớm hơn thì có thể chứng kiến cảnh nhà cung ứng, công nhân náo loạn trước cổng. Trần Hoa bất ngờ xuất hiện, lấy tiền cứu nguy, bây giờ đang phát lương cho công nhân, tạm thời giải quyết được một việc.”

Nhâm Nhiễm nghĩ, với thực lực của Trần Hoa, nếu anh chịu ra tay thì cục diện sẽ được cứu vãn, nhưng xưa nay anh vẫn xem người nhà họ Kỳ là người qua đường, gần như không sẵn lòng vào vai một vị cứu tinh. Cô vẫn muốn khẳng định: “Anh ấy chỉ đồng ý giúp đến đây thôi sao?”

“Với thái độ trước đây của mẹ anh trong lúc hấn gặp nạn, hấn cư xử như vậy đã là khoan hồng độ lượng lắm rồi.”

“Bây giờ cho công nhân sản xuất lại thì cần khoảng bao nhiêu tiền?”

“Theo ước tính sơ bộ, giai đoạn đầu cần khoảng trên ba triệu đồng, nếu nhận đơn đặt hàng tiếp thì có thể sẽ cần nhiều hơn.” Nhâm Nhiễm thở phào: “Con số này cũng không đáng lo ngại, theo lý thì có thể huy động được mà.”

“Tiểu Nhiễm, đó không phải là chuyện dễ.”

“Bây giờ không thể trông mong ngân hàng đồng ý vay vốn, những nơi có thể vay bên anh đều đi vay hết, nhà cửa đều đang đi thế chấp mới miễn cưỡng duy trì đến hiện tại. Nếu đi vay tiền tiếp thì e rằng chỉ có thể vay nặng lãi, với lợi nhuận ít ỏi và không ổn định của ngành gia công xuất khẩu hiện nay, đi vay cái đó là tự tìm cái chết.” “Anh đi với em đến ngân hàng ngay!” “Tiểu Nhiễm, sao anh có thể dùng tiền của em? Cuộc sống gia đình anh không vấn đề, ngày mai chị anh sẽ mang một số tiền về nước, em đừng lo lắng.” “Bây giờ em chỉ có thể rút khoảng ba trăm nghìn tiền mặt cho anh. Vài hôm nữa, em xử lý nốt số cổ phiếu trong tay, chắc được thêm khoảng hai triệu đồng, anh đưa em số tài khoản, em chuyển hết cho anh, ít nhiều cũng có thể giải quyết vấn đề.”

Gia Tuấn kinh ngạc, “Tiểu Nhiễm, em công tác chưa đầy hai năm, sao lại có nhiều tiền đến thế?”

“Cơ bản là thu nhập từ đầu tư.” Nhâm Nhiễm nghĩ đến người đàn ông ngồi trong phòng họp, hơi chua chát, cô lập tức thu hồi cảm xúc.

Gia Tuấn tuyệt nhiên lắc đầu: “Anh không thể nhận tiền của em, Tiểu Nhiễm, việc này em đừng lo nghĩ, quay về Hồng Kông nhanh đi.”

“Anh Tuấn!!!”. Cô giận dữ nhìn anh, “Anh muốn em đến ngân hàng rút tiền một mình rồi chuyển cho bác Kỳ phải không? Vậy cũng được, tùy anh!”

Cô định bước đi thì Gia Tuấn đành níu cô lại, “Tiểu Nhiễm, hiện trạng nhà anh quá phức tạp, dù có tiền khôi phục sản xuất cũng không đảm bảo sẽ chuyển nguy thành lành, tiếp theo còn hàng loạt vụ tố tụng. Mấy ngày nay anh đã sút đầu mẻ trán, anh chuẩn bị đợi khi chị về sẽ bàn bạc với chị khuyên cha bỏ cuộc.”

Nhâm Nhiễm ngạc nhiên: “Anh có biết bỏ cuộc nghĩa là gì không?”

“Tuyên bố phá sản, đợi thanh lý chuyển nhượng.” Gia Tuấn cộc lốc, “Vậy cũng là một cách giải thoát, cũng không cần kiện tụng nữa, hoàn toàn vô nghĩa.”

Nhâm Nhiễm không ngờ anh nhụt chí đến thế, “Anh Tuấn, theo cách nói của bác Kỳ, sự việc chưa đến mức bị quan tâm.”

“Còn bị quan tâm đến mức nào? Tiểu Nhiễm? Trơ mắt nhìn người thân lường gạt lẫn nhau, trở mặt thành thù, bạn bè trước đây đều tránh mặt, thậm chí cả anh Mẫn Nghi cũng đến tìm anh, yêu cầu anh tranh thủ thời gian qua Úc hoàn tất thủ tục li hôn, đồng thời chu cấp một khoản tiền đảm bảo cuộc sống hai mẹ con họ.”

Gia Tuấn cười cay đắng: “Em xem, những chuyện anh muốn mà không có được trước đây, bây giờ không cần anh đề cập họ cũng đã thúc ép anh.”

“Đó là cách nói của anh Mẫn Nghi, không có nghĩa Mẫn Nghi cũng nghĩ như thế. Bạn ấy đến bệnh viện chăm sóc dì Triệu mỗi ngày là một minh chứng.”

“Phải, anh không có ý trách Mẫn Nghi, khoảng thời gian này cô ấy rất tốt, anh và cha bên ba bên ngoài cả ngày, mẹ toàn nhờ cô ấy chăm sóc, quả thực rất vất vả. Hơn nữa, cô ấy nói sẽ không bỏ rơi anh trong tình huống này, nhưng cô ấy nghĩ thế nào cũng chẳng sao, anh đương nhiên không thể làm liên lụy cô ấy. Đợi sau khi sự việc giải quyết, anh có thể đón cha mẹ qua Úc, tìm một công việc bên đó nuôi sống gia đình, trả tiền chu cấp chắc không vấn đề gì.”

“Nhưng bác Kỳ chưa đến tuổi năm mươi, anh để bác ấy qua Úc dưỡng lão, liệu bác ấy có cam tâm không?”

“Tất nhiên là cha không bằng lòng. Bây giờ cha vẫn cố kiên trì, anh hi vọng chị Gia Ngọc có thể thuyết phục cha, chị xưa nay không màng chuyện kinh doanh trong nhà, chắc chắn sẽ đồng ý với kiến nghị của anh. Anh thực sự quá chán nản mọi thứ ở đây, sớm giải quyết chừng nào tốt chừng ấy.”

“Gia Tuấn, đó là lần tránh.” “Đúng, anh đang muốn lần tránh. Anh xưa nay chưa từng hứng thú với chuyện kinh doanh của gia đình, thậm chí có lúc anh nghĩ, như vậy rất tốt, anh được giải thoát.”

“Anh Tuấn, chẳng lẽ anh đã quên những gì chúng ta nói khi ở sông Yarra khi còn ở Melbourne rồi sao?”

Nhâm Nhiễm nhìn thẳng vào mắt anh: “Bất kể đi xa đến đâu, chúng ta chỉ có thể nói là bỏ đi, không cách nào lần tránh được.”

“Tiểu Nhiễm, em lại khích lệ anh đó ư? Quả thực anh cảm thấy mình rất thất bại.”

“Em không khích lệ, anh Tuấn, em biết anh không quan tâm đến tiền, tiền đối với em cũng chẳng phải là tiêu chuẩn đánh giá thành công hay thất bại của một người. Nhưng đó là sự nghiệp cả đời của bác Kỳ, cũng là công việc mà anh dự định về tiếp quản, không có bất kỳ một ai có quyền yêu cầu cái giao đến tay mình đã là một sản phẩm có sẵn chỉ cần hưởng thụ mà không cần tốn hao công sức. Cho dù anh có thể thuyết phục bác Kỳ, dì Triệu sống nốt quãng đời còn lại trên đất khách thì sao, anh còn có con trai, chẳng lẽ ngay cả nó mà anh cũng dễ dàng nhường bỏ vậy ư? Rốt cuộc trong cuộc sống của anh có điều gì mà anh trân trọng và bằng lòng bỏ công sức để duy trì nó?”

Gia Tuấn chốc lát đã im lặng.

“Anh Tuấn, đừng tranh cãi với em, chúng ta đến ngân hàng rút tiền ngay. Em đã đặt chuyến bay về Hồng Kông lúc bảy giờ tối, hôm nay em còn phải quay về Hồng Kông, mai còn đi làm. Đi nhanh đi anh.”

Cô vừa xoay người, bất ngờ nhìn thấy Trần Hoa đang một nơi cách họ không xa, ánh đèn trên hành lang rất mờ, gương mặt của anh giấu trong bóng tối, không nhìn rõ nét mặt, cũng không biết anh đã đứng đó bao lâu.

Cô không để ý đến anh, kéo Gia Tuấn bước nhanh ra ngoài.

34. Chương 40 Part 1

Chương 40

Đến ngân hàng xong, Nhâm Nhiễm kiên quyết không cần Gia Tuấn tiễn ra sân bay và bảo anh quay về xử lý việc trong công ty. Cô đón taxi ra sân bay, thời gian còn sớm, cô thở một hơi thật dài, bây giờ mới cảm thấy đau đầu, mũi cũng nghẹt đến khó thở.

Cô biết e rằng với trang phục mỏng manh của mình, không chịu được chênh lệch nhiệt độ của hai vùng nên đã bị cảm lạnh. Trước tiên, cô đến tiệm thuốc gần sân bay mua vài viên thuốc cảm, sau đó tìm một quán ăn nhanh ăn vội bát mì rồi tìm đến một băng ghế dài gần cổng lên máy bay ngồi xuống, đắp áo vest của

Gia Tuấn vào người, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bộ phận phát thanh thỉnh thoảng thông báo hành khách giờ lên máy bay, lúc đầu cô còn chú ý, sau thuốc phát huy tác dụng, cô nghe như không hiểu, ngồi gật gù.

Đột nhiên có một bàn tay vỗ nhẹ vào vai cô: “Đến giờ lên máy bay rồi.”

Cô loạng choạng mở mắt cảm ơn thì đã sững sờ ngay, người ngồi cạnh cô lại là Trần Hoa. Anh bình thần nhặt áo vest trượt xuống đất đưa lại cho cô, sau đó đứng dậy đi về cổng lên máy bay.

Đầu óc Nhâm Nhiễm choáng váng nhìn dáng người cao to của anh, nghi ngờ mình sốt cao đến mức có ảo giác. Cô nhìn lại vé đăng kí, đích thực lên cổng này, bộ phận phát thanh lại nhắc nhở hành khách trong chuyến bay này nhanh chóng lên máy bay, Trần Hoa đã tự đi vào trong. Cô không còn thời gian nghỉ ngơi, vội xách cặp bước lên.

Vừa lên máy bay đã trông thấy Trần Hoa đang ngồi ở hạng ghế thương gia, cô vờ như không thấy, đi tiếp về khoang kinh tế phía sau tìm chỗ của mình, cô ngồi xuống – thất đại an toàn – lại nhắm mắt tiếp, cô hi vọng thuốc cảm còn tác dụng, có thể tránh khỏi chứng bệnh sợ bay.

Cơn sóng ập đến khi trông thấy Trần Hoa đi chung một chuyến bay đã quét sạch công hiệu của thuốc.

Máy bay cất cánh, cô căng thẳng đến co rút toàn thân, hai tay đan chặt vào nhau. Máy bay đã lên đến độ cao nhất định và bay êm ả, nhưng cô vẫn chưa thoải mái lại được.

Một khăn tay nhẹ nhàng đặt vào trán cô, cẩn thận lau đi mồ hôi lạnh toát ra trên trán, cô giật mình mở mắt, phát hiện người đàn ông trung niên bên cạnh mình lúc cất cánh không biết biến thành Trần Hoa từ khi nào, anh đang nghiêng người nhìn cô, cô không có đường lui, may mà anh ngồi ngay lại tức khắc, lấy khăn ra và đưa cho cô bình nước.

“Thả lỏng người, uống chút nước.”

Cô cầm uống ừng ực, sau khi đặt bình nước xuống, bấn loạn hỏi: “Anh đến Hồng Kông ư?”

Lời vừa chấm dứt thì cô đã hối hận, ngồi trên chuyến bay thẳng tiến về Hồng Kông, đó đương nhiên là câu hỏi thừa thãi, nhưng Trần Hoa nghiêm túc gật đầu: “Ừ, vẫn còn sợ đi máy bay à?” “Chưa bao giờ hết sợ, biết rõ là một chứng bệnh nhưng mãi không khắc phục được. Nếu không vì vội mai đi làm, em thà đi xe lửa.”

“Bây giờ em công tác ở Hồng Kông à?”

“Ừ, được ngân hàng cử đến tham gia khóa đào tạo tám tháng.” Cô thực sự quá cần trò chuyện để chuyển dời sự tập trung, cho dù đối tượng là Trần Hoa, “Anh đi công tác à?”

“Có thể cho là vậy. Em từ Úc trở về là đến Bắc Kinh làm việc à?”

“Ừ.”

“Cô gái lúc nãy đi theo em là vợ của Kỳ Gia Tuấn sao?”

“Ừ... Tiểu Bảo con của họ năm nay được ba tuổi, rất khá khinh, chắc anh chưa từng gặp.”

“Chưa.”

Trần Hoa trả lời ngắn gọn, súc tích, tiếp theo là im lặng, dường như đang tập trung nghĩ ngợi điều gì. Cứ một hồi một trả lời như thế khiến Nhâm Nhiễm cảm thấy bất thường, cô không biết tiếp tục trò chuyện thế nào. Cô không thích sự im ắng này, nhưng lí trí còn sót lại đã nhắc nhở cô, trò chuyện tiếp cùng Trần Hoa có lẽ còn đáng sợ hơn. Nhưng có người quen ngồi bên cạnh, ít nhiều cô cũng thấy yên tâm hơn, chứng sợ hãi cũng nhạt dần, cô mở đèn lấy tạp chí ở dãy ghế trước ngồi đọc, cả dòng chữ quảng cáo cũng căng mắt để đọc, cuối cùng cô đã gật gù, lại chìm vào giấc ngủ.

Máy bay đáp xuống sân bay Hồng Kông, Nhâm Nhiễm bước ra khỏi khu đăng kí nhập cảnh tiến về phía trạm xe, Trần Hoa ngăn cô lại.

“Tài xế của bạn anh đợi bên ngoài, anh đưa em về nhà.”

Đầu cô vẫn nặng như búa bổ, nhưng cô đã an toàn đáp xuống mặt đất, không còn hoang mang bất an như lúc ngồi trên máy bay, cô điềm đạm nói: “Cám ơn, không cần đâu, em đi chuyển xe tốc hành của sân bay rồi chuyển sang xe điện ngầm, rất thuận tiện.”

Trần Hoa gật đầu: “Vây được, anh đưa em đón xe điện ngầm.”

Cô chau mày nhưng không còn sức tranh luận cùng anh, chỉ im lặng bước đến trạm xe điện, mặc kệ anh đứng kể bên.

Cách biệt mấy năm, tại một nơi tưởng chừng như không thể, hai người vai kề vai sánh bước bên nhau, cô nhìn dây đường sắt lạnh băng trước mặt, nghĩ mông lung, chuyện hợp tan và chia ly trong đời người thật bất ngờ và mong manh.

Chuyến xe tốc hành sân bay cứ cách mười hai phút một chuyến, chuyến xe tiếp theo nhanh chóng chạy đến. Khoang xe vắng tanh, cô bước lên đến tầng Trung Hoàn sau đó đổi xe điện ngầm đến Thượng Hoàn, hai người giữ im lặng trong suốt chuyến đi, cho đến khi đặt chân đến khu chung cư của công ty không cho phép người lạ mặt bước vào.

“Em tới rồi, tạm biệt, ông Trần.”

Cô xoay người chuẩn bị bước đi, giọng nói trầm cảm của anh kêu cô lại.

“Nhâm Nhiễm...”

Cô đứng lại, kí ức được cất kĩ rất lâu tận đáy lòng tranh nhau ứa về, cổ họng cô nghẹn đắng.

Khi vừa quen anh, anh đã gọi cả họ lẫn tên cô như thế, dù là lúc thân mật với nhau cũng vậy, cô từng ông ẹo bảo anh gọi cô là “Tiểu Nhiễm”, anh chỉ bóp nhẹ mũi cô, trêu ghẹo: “Hay anh gọi em là cục cưng nhé!”. Cô hăm hờ chờ đợi, nào ngờ lúc anh lại mở miệng, vẫn cứ gọi cả họ lẫn tên.

Năm năm trước, ngay cái hôm cô rời khỏi Bắc Hải mà không một lần ngoảnh mặt lại, cô bước theo Chính Bang ra khỏi phòng mà không muốn anh tiễn đưa, lúc đó, anh cũng gọi cô từ đằng sau như thế, cô quyết tâm duy trì một trạng thái dứt khoát nên chỉ đứng lại vài giây, nhẹ nhàng nói: “Hẹn gặp lại” rồi bỏ đi.

Năm năm trôi qua, cô lại cảm nhận được ánh mắt ấy đang hướng về cô từ phía sau, thời gian luôn phóng nhanh như tên sao lặn này lại cô đọng tại thời khắc ấy. Nhâm Nhiễm ngược đầu, bốn bề đều là những tòa nhà cao sừng sững, màn đêm ảm đạm mà cô trông thấy nhắc nhở, đây là Hồng Kông.

“Anh từng nói, nếu một ngày em lãng quên anh, có lẽ em có thể sống vui hơn.” Cô chậm rãi xoay người nhìn Trần Hoa: “Em thật sự đã quên anh, thi thoảng chạm mặt rồi quay lưng rời đi, không ai phiền đến ai. Anh hà tất phải cố tình xuất hiện trước mặt em?”

Cách màn đêm mờ ảo, Trần Hoa phát hiện, Nhâm Nhiễm đứng trước anh vẫn rất trẻ trung như ngày nào, đôi mắt vẫn trong veo như trước, mái tóc dài đến ngang vai, áo sơ mi trắng phối bộ váy vest màu xám, tất da người và đôi giày cao bẩy phân, xách trong tay túi Gucci big size, đó là cách ăn mặc điển hình của cô gái công sở anh thường gặp khi đến đây công tác. Gần hết một ngày, phấn trang điểm trên mặt gần trôi mất, gương mặt không được tô thêm phấn lộ rõ nét mặt mệt mỏi. Quan trọng hơn hết, cô không còn thần nhiên bộc lộ hỉ nộ ái ố trên gương mặt cho anh hay, giờ đây cô có gương mặt hết sức bình tĩnh, chỉ có giọng nói hơi toát lên vẻ mệt mỏi và bất lực.

“Nhưng anh chưa thể quên em.”

“Hả? Em nên cảm thấy vinh hạnh không?”. Nhâm Nhiễm cười, dùng tay giữ lại mái tóc bay lượn trong gió, “Nhưng xin lỗi, điều em muốn nói chỉ là: So what?”

Trần Hoa nhếch miệng, một nụ cười không chút hơi ấm, hiển nhiên không quan tâm đến thái độ vô lễ này, “Đó là anh đã nợ em, em hoàn toàn có quyền nói lời lẽ chua chát hơn thế, anh đáng tội.”

“Những gì anh nợ em đã sòng phẳng với hai triệu kia từ lâu rồi. Em không tham lam, chưa từng nghĩ sẽ nhận được mức lợi nhuận cao ngất ngưỡng đến thế, chính em đã viết thư ủy quyền, chắc chắn em sẽ tán thưởng tinh thần hợp tác của đối phương. Cho nên, tạm biệt, chúng ta không cần cố tình gặp mặt nhau nữa.”

Nhâm Nhiễm quay về chung cư, vội vàng tắm gội và uống thêm một liều thuốc, sau đó đặt mình vào giường, cảm giác mệt mỏi sau chuyến bay và tác dụng của thuốc khiến cô ngủ đến khi chuông báo thức reo vào sáng hôm sau, toàn thân cô vẫn tê nhức, không hề muốn ngồi dậy, nhưng cô chỉ ngủ thêm năm phút, đứng dậy tắm gội trang điểm đi làm như thường lệ.

Sau khi hoàn tất công việc trong ngân hàng, cô bắt đầu xử lý tài khoản của mình, trước khi đến Hồng Kông, cô dự đoán mình không có thời gian quan tâm tình hình thị trường trong nước nên chuyển toàn bộ tiền vào dòng cổ phiếu ổn định, chỉ giữ lại ít tiền mặt xoay chuyển. Cô bán toàn bộ cổ phiếu, dời tiền vào tài khoản sẽ chuyển hết vào tài khoản của Gia Tuấn ngay.

Gia Tuấn và cô khôi phục liên lạc, gần như cách một hai hôm là anh gọi điện báo cáo ngắn gọn tiến triển trong công ty.

Kỳ Gia Ngọc đã trở về từ Sydney, hoàn toàn trái ngược với dự đoán của Gia Tuấn, chị kiên quyết đứng về phía cha, chủ trương tiếp tục duy trì, dồn toàn bộ tiền tiết kiệm của mình vào công ty, đồng thời quản lý dòng tài chính công ty.

Trần Hoa rời khỏi thành phố Z ngay ngày hôm đó nhưng để trợ lý ở lại, anh lại bất ngờ cho vay thêm một khoản tiền lớn. Số tiền vừa khớp có thể xoay vòng vốn cho công ty trong một thời gian ngắn, chẳng khác gì đưa sào cho kẻ đấm. Gia Tuấn và cha là Kỳ Hán Minh phụ trách khôi phục sản xuất, nhà cung ứng bán tín bán nghi siết chặt thời hạn thanh toán, công nhân hoang mang bỏ việc rất nhiều. Khó khăn lắm họ mới thuyết phục được khách hàng nước ngoài thông cảm, nhưng vì kéo dài thời gian giao hàng nên kèm thêm nhiều điều khoản khá gắt gao, kiện tụng vẫn tiếp diễn, em rể của Triệu Hiểu Việt mất tích đã chính thức bị cảnh sát truy nã. Còn bệnh của bà, do ảnh hưởng bởi tâm trạng, cũng chẳng phối hợp với bác sĩ trị bệnh nên sức khỏe cực kì không ổn định.

“Anh biết chị làm như thế là để mẹ an lòng, tội nghiệp mẹ cả đời cứng cỏi, liệu mình bảo vệ lợi ích của chị và anh lại có kết cục như ngày hôm nay.” Gia Tuấn cười đắng: “Em xem, trong tình huống bây giờ, cho dù anh có lên tiếng phản đối thì cũng trong phe số ít bị phản đối.” Nhâm Nhiễm thở phào: “Vậy thì tốt, anh Tuấn, bây giờ anh còn đang trong công ty sao? Đừng làm việc khuya quá, phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Chẳng phải em cũng đang trong văn phòng đó sao?”

“Làm việc trong ngân hàng ở đây đều vậy, không ai được về sớm, em đã quen rồi.”

“Tiểu Nhiễm, trước giờ anh cứ nghĩ rằng anh có thể chăm sóc em, nhưng giờ đây anh mới phát hiện, em sắp xếp cuộc sống của mình rất tốt, chưa bao giờ oán thán, ngược lại anh còn cần em khích lệ, thậm chí còn tiếp nhận sự giúp đỡ của em.”

“Anh Tuấn, anh đang nói gì vậy? Chẳng lẽ em phải kể lại chuyện năm xưa anh từng giúp em sao? Xưa nay em vẫn thản nhiên tiếp nhận sự giúp đỡ của anh mà không hề cảm ơn lời nào.”

Nhâm Nhiễm cười, “Hơn nữa đừng bao giờ kiểm điểm trước mặt em, em nghe rất hãi hùng. Không biết là phải vỗ vai anh khích lệ hay căng mặt bảo anh cố gắng.”

Giọng điệu của cô khiến Gia Tuấn bật cười, “Em sống một mình ở Hồng Kông phải tự chăm sóc mình, lần trước gặp em, em thật sự gây đi rất nhiều.”

“Em biết mà, à, đừng gửi cho em các bảng báo cáo này nọ nữa. Em không hiểu rõ ngành này, không góp được kiến nghị nào, chị Gia Ngọc là kế toán chuyên nghiệp bên Úc, chị xử lý chắc chắn rất thỏa đáng.”

“Chị bảo anh làm như thế đó chứ, chị nói bây giờ em là một trong những chủ nợ lớn nhất của công ty, bọn anh có trách nhiệm báo cáo. Tiểu Nhiễm, cho dù chỉ vì em, anh cũng sẽ dốc hết sức mình.” Chị em Gia Tuấn nghiêm trọng hóa sự việc khiến cô hơi buồn lòng, cô nhớ đến câu nói của một người đàn ông khác từng nói với cô.

“Em có từng nghĩ, nhập nhằng giữa tình cảm và tiền bạc là một việc làm ngu xuẩn thế nào không?”

Tình cảm giữa cô và Gia Tuấn là gì? Cô luôn cho đó là tình bạn, tình thân, nhưng Gia Tuấn kiên quyết và lạnh lẽ giữ tình yêu cho riêng mình.

Tình yêu của Gia Tuấn dành cho cô, có bao nhiêu là tình yêu trai gái?

Mối quan hệ nhạt nhẽo giữa cô và Trương Chí Minh có được gọi là tình yêu không?

Đó là những vấn đề cô không muốn phân tích. Điều phiền toái nhất là cứ cách một khoảng thời gian, Trần Hoa lại xuất hiện ở Hồng Kông.

Lần đầu tiên anh hẹn cô ăn cơm đúng vào lúc cô đang phải tăng ca, mặc dù rất thắc mắc sao anh biết số của mình, cô vẫn từ chối ngay: “Xin lỗi, em thực sự không có thời gian. Vốn dĩ anh đến Hồng Kông, em phải mời anh ăn một bữa, nhưng em cảm thấy hai chúng ta miễn cưỡng ngồi ăn chung thì khó mà tiêu hóa được thức ăn, anh cũng đâu thiếu tiệc tùng xã giao, thứ lỗi em thất lễ, hi vọng anh chơi vui vẻ tại Hồng Kông, tạm biệt.”

Anh tắt điện thoại không nói gì.

35. Chương 40 Part 2

Trưa hôm sau, như thường lệ, khi cô đứng tại hoa viên lầu 4 của trung tâm tài chính ăn trưa bằng sandwich, Trần Hoa bất thành linh xuất hiện bên cạnh cô. Gió biển khô khốc thổi vào mặt, anh mặc áo thun và quần dài màu sẫm, cách ăn mặc hiển nhiên thoải mái hơn dân công sở chung quanh, dáng người cao ráo cũng khá nổi bật.

Lúc cô ở Úc, có lúc cũng từng một mình đến bãi biển ở Melbourne nhớ về cảnh vật tại Song Bình, vẫn biết là mơ tưởng nhưng cô vẫn khát khao anh xuất hiện bên cô như một kỉ tích, rồi hai người cùng nhìn ra biển. Vào lúc này, cũng đang đối diện với biển cả, người này bất ngờ xuất hiện bên cạnh cô, nhưng cô chỉ cảm thấy hoang đường và bức tức.

“Bữa trưa chỉ ăn như thế thì quá đơn điệu”, Trần Hoa ngồi xuống bên cạnh cô, ghé mắt vào bánh sandwich, bình thản nói.

“Em quen rồi.” Cô đã sớm có thói quen ăn uống khá đơn giản phù hợp theo phong cách bên Úc, hầu như lúc đi học cô đều tự chuẩn bị sandwich ở nhà mang vào trường ăn trưa, rất ít khi như các bạn học khác, vừa than phiền vì ngược đãi dạ dày Trung Quốc, vừa nấu mì gói bỏ bụng.

“Hình như em vẫn chưa hết cảm.”

“Tạm tạm.” Cô nói chuyện bằng âm mũi, vì không có thời gian nghỉ ngơi nên cơn cảm vẫn trở lại, chưa dứt hẳn.

Cô ăn rất chậm, Trần Hoa cũng chẳng làm phiền cô. Tiếp đó, cô đứng dậy chuẩn bị quay về chỗ làm, anh đột nhiên nắm lấy tay phải của cô, cô giật mình quay lại.

“Chúng ta làm lại từ đầu nhé, Nhâm Nhiễm.”

Nhâm Nhiễm nhanh chóng rút tay về nhưng bị anh nắm chặt lấy, anh hơi ngược khuôn mặt vô cảm của mình lên, nhưng ánh mắt sâu vờn như nhìn xuyên qua mắt cô.

“Xin lỗi, em có bạn trai rồi.”

“Không phải là Kỳ Gia Tuấn chứ?” “Đó can hệ gì đến anh?” “Đương nhiên không phải là Kỳ Gia Tuấn, với mức độ hoài niệm của em dành ẹ, chắc chắn em sẽ không lao vào một người đàn ông đã có vợ có con, bất kể người đó là ai, hãy xem xét đề nghị của anh, Nhâm Nhiễm, anh rất có thành ý.”

Nhâm Nhiễm sụp mắt nhìn anh, cười chế giễu: “Ngày cá tháng tư vẫn chưa đến mà đùa giỡn thế này thì thật không hay.”

“Em biết là xưa nay anh không có thói quen đùa cợt.” “Như vậy, anh đang nghiêm túc đó à? Thật đáng tiếc, bây giờ công việc của em rất khô khan nhàm chán, hiếm khi có dịp được nam giới tỏ tình, anh khiến em cảm thấy rất vinh hạnh, Trần Tổng, nhưng ông lại rất hoang đường. Cho dù ông chưa có bạn gái, tôi chưa

có bạn trai thì kiến nghị của ông cũng không cuốn hút được tôi, yêu một người xa lạ thật sự quá vất vả, tôi chỉ thử một lần lúc còn trẻ là đủ rồi, tạm biệt.”

Cô gắng sức rút tay mình về, đi nhanh vào văn phòng.

Đương nhiên đó không phải là lần vô tình chạm mặt, anh cố tình đến tìm cô, đưa ra một kiến nghị chấn động cô – Anh ta có lí do gì để làm như thế?

Sau khi trở vào văn phòng, công việc căng thẳng khiến cô không thời gian rảnh rỗi nghĩ ngợi nhiều, nhưng khi trở về chung cư Thượng Hoàn vào buổi tối, cô không thể không nghĩ đến nó.

Cô vốn không tìm được đáp án thuyết phục mình.

Một đêm thức trắng, cô vẫn thức dậy đúng giờ, nhìn gương mặt tiêu tụy của mình trong gương, vừa trang điểm vừa phun trào ngọn lửa không tên, người đàn ông này lại ngang nhiên xông vào cuộc sống của cô như một lẽ đương nhiên, không chút do dự và nuối tiếc khi khuấy động sự tĩnh lặng của cô.

Nếu khi xưa Gia Thông nhờ Chính Bang đến chuyển tải lời chia tay, cô chỉ có thể nghe theo số phận thì giờ đây, cô đích thực cảm thấy phần nộ tột đỉnh. Hễ nghĩ đến khi quay trở về Bắc Kinh sẽ thường xuyên chạm mặt anh hơn, cô cảm thấy ớn lạnh. Cô trải qua khoảng thời gian làm việc cuối cùng tại Hồng Kông trong tâm trạng bất an, cách một tuần, cô lại nhận được điện thoại của Trần Hoa, cô cố kìm nén cơn phần nộ, chưa đợi anh lên tiếng đã nén giọng: “Tôi không muốn gặp lại ông, không muốn lại nghe bất kỳ lời nào của ông, xin đừng gọi điện cho tôi nữa”, nói xong cô tắt máy tức khắc.

Cô biết, cơn bộc phát của mình phản ánh quá rõ sự yếu đuối của bản thân và không chút phong độ nào. Có lẽ khi đối diện với một tình yêu cũ quay trở về, nếu không muốn đón nhận thì nhẹ nhàng tao nhã hơn để giữ phần về tâm lí cho bản thân. Nhưng đối mặt với Trần Hoa, cô nghĩ cô không đủ sức chơi trò đó, cũng không có tâm trạng duy trì một hình tượng tốt.

Được tin Nhâm Nhiễm kết thúc công tác tại Hồng Kông và quay trở về Bắc Kinh, Trương Chí Minh dường như hơi bất ngờ: “Lần trước gặp em ở Hồng Kông, chẳng phải em nói có cơ hội tiếp tục làm việc bên đó sao?”

Paul, cấp trên người ngoại quốc của Nhâm Nhiễm quả thực từng đề cập, nếu kết thúc thời gian đào tạo, cô muốn xin công tác tại Hồng Kông thì ông sẽ vui vẻ viết thư tiến cử. Nhâm Nhiễm vốn không có ý nguyện đó, cô bất ngờ trước phản ứng của anh.

“Em thích cuộc sống ở Bắc Kinh hơn, Hồng Kông quá vội vã, quá chen chúc. Hơn nữa,” cô chần chừ, “Thật sự cảm thấy rất cô đơn”.

“Ừ, quay về thì tốt.”

Cách ăn nói khách sáo là bao, không hề động lại cảm giác thân mật của vòng tay trên tàu du ngoạn vào hai tháng trước, trông cũng chẳng hồ hởi khi được gặp lại cô. Có lúc anh rất chu đáo, dịu dàng, nhưng có lúc lại quá lạnh nhạt. Nhâm Nhiễm chỉ biết cười đắng, vốn định nhờ anh tìm hộ nhà trọ cũng đành thôi.

Tám tháng qua, đồng nghiệp ở Hồng Kông đã hợp tác rất vui vẻ với họ, Paul kiến nghị mời mọi người đến nhà của ông nằm giữa Li Đảo và núi Đại Nhĩ Sơn để BBQ, sẵn tiện làm tiệc chia tay với mọi người.

Từ Trung Hoàn đến Đại Nhĩ Sơn phải qua phà mất 25 phút. Sau khi đến Hồng Kông, cô chỉ vội đầu vào công việc, hoàn toàn không có nhã hứng du ngoạn khắp nơi, lần đầu được đặt chân lên đây, cô xúc động khó tả.

Nhà của Paul nằm trong khu biệt thự quốc tế “lưng hướng núi mặt hướng biển” chuyên dành cho người ngoại quốc, những căn nhà đó đều được xây dựng riêng biệt và ẩn náu trong rừng cây xanh thẳm, chỉ để lộ ra mái ngói màu đỏ trên cao. Nhà của Paul hướng thẳng ra mặt biển. Nơi đó, những đôi trai gái đủ mọi màu da nằm trên bãi cát trắng tinh uống rượu tắm nắng, bọn trẻ thì đang chơi đùa tự do.

Nhâm Nhiễm đưa mắt nhìn lên, mặt trời hạ dần về phía tây, những tia sáng màu vàng kim nhảy nhót trên mặt biển, thuyền buồm nhấp nhô theo sóng, du thuyền từng chiếc to chậm chậm lướt qua, bên bờ đối diện là một rừng các tòa nhà cao chót vót, đó cũng chính là biểu tượng của Hồng Kông – một trung tâm tài chính quốc tế. Cô đối chiếu với khung cảnh thi vị bên này, thật không dám tin tưởng hai cảnh vật hoàn toàn khác biệt lại tồn tại song song và gần gũi nhau đến thế.

Đồng nghiệp cô người thì nướng thịt, người thì trò chuyện phiếm, Nhâm Nhiễm chỉ hiểu chút ít tiếng Quảng nên nghe kể chuyện cười thì phản ứng bị chậm mất mấy nhịp, cô không góp vui vào trò đó đành đi dạo bên vườn hoa, ngắm nữ chủ nhân trồng hoa hồng.

Gia Tuấn đứng lúc này gọi điện hỏi thăm hành trình của Nhâm Nhiễm, cô xúc động: “Ồ đây thật là tuyệt anh à, non xanh nước biếc, không khí trong lành, chả trách sếp em thà chịu đựng bất tiện những khi có bão vẫn kiên quyết sống ở đây dù mỗi ngày phải đi làm bằng phà.”

Gia Tuấn không đồng tình: “Thôi đi em, em sống ở Úc ba năm, có cảnh biển nào mà chưa từng gặp, sự yên tĩnh dễ chịu nơi đó vang danh khắp thế giới, chẳng lẽ lại kinh ngạc vì một núi Đại Nhĩ Sơn chỉ to bằng lòng bàn tay đó ư!”

“Không giống đâu anh, anh nghĩ mà xem, chỉ cách một khoảng cách bé tí, một bên phồn vinh đến đỉnh điểm, một bên lại yên tĩnh như vậy, cứ như hai thế giới. Môi trường chúng ta sống tác động rất nhiều đến tâm trạng. Em làm việc ở Trung Hoàn, ở tại Thượng Hoàn, tám tháng quá, hề mở mắt chỉ toàn trông thấy các tòa nhà cao chót vót cùng dòng người chen chúc tấp nập, giờ đứng ở đây, quả thật có cảm giác trở về những ngày tháng ở Melbourne.”

Nhắc tới Melbourne, Gia Tuấn hơi cảm xúc, im lặng một lúc, “Em sắp về Bắc Kinh, người yêu tìm nhà trọ giúp em chưa?”

Nhâm Nhiễm viện cớ: “Gần đây công việc anh ta rất bận.”

“Có bạn đến vậy không?”

Nhâm Nhiễm không muốn bàn về đề tài này, “Em cũng đã tìm được vài chỗ trên mạng, yên tâm, em có kinh nghiệm thuê nhà ở Bắc Kinh mà, dễ dàng tìm được thôi.”

“Thu dọn hành lý cẩn thận, lúc lên máy bay nhớ mang theo quyển sách nha em.”

Nhâm Nhiễm chỉ “à, ừ” rồi tắt máy, cô vừa định quay lưng về chỗ nướng thịt lại bất ngờ dừng bước, Trần Hoa đang đứng cách cô không xa, anh ăn diện khá thoải mái, áo sơ mi rộng màu trắng thêm quần dài màu sậm cùng đôi dép đi biển, rất hợp với bầu không khí nơi đây.

Cô kinh ngạc không ít, nghĩ không thông sao anh ta có thể xuất quỷ nhập thần đến thế, đột nhiên xuất hiện trong nhà của sếp mình! Nhưng nghĩ cho cùng thì cô chưa từng có khả năng đoán được hành tung của anh, bắt đầu từ lúc quen biết, mỗi sự xuất hiện của anh chỉ đơn giản như một bất ngờ, vì thế mà mấy năm tại Melbourne, cô phảng phất cảm giác có thể gặp lại anh vào một thời điểm và ở một địa điểm nào đó. Sau nhiều lần thất vọng cho đến lúc chia tay sau này, cảm giác ấy tan thành mây khói, anh lại xuất hiện.

Nghĩ đến đây, cô cảm giác, ông trời quả thật trêu người.

Trần Hoa quan sát Nhâm Nhiễm đang trước mặt: Tóc đuôi ngựa cột cao, áo thun quần lửng, chân mang dép lười màu trắng bạc, hoàn toàn khác biệt với phong cách công sở hai lần gặp trước, trông cô trẻ trung đến diệu kì... và...

... Giống hệt thiếu nữ anh gặp ở Melbourne ba năm trước.

Lúc đó anh sống mai danh ẩn tích, sau hơn hai năm làm việc vất vả bận rộn, anh đã thuận lợi hoàn thành tích lũy ban đầu và bắt đầu khai thác ngành địa ốc mới phát triển trong giai đoạn đầu tại Trung Quốc, thành công của anh tất nhiên cũng rất đáng nể. Anh về thăm mẹ Trần Trân cách biệt lâu ngày, vẫn không chịu gặp cha và cũng chỉ ngồi một lúc rồi đi như mọi thường, sau khi bước ra, anh không cầm được lòng đến cổng sau trường đại học Z.

Hai năm trước, anh và Nhâm Nhiễm chia tay tại đây, xưa nay anh không có thói quen trở về cảnh xưa ôn lại tình cũ nên cũng chẳng thể giải thích cho hành vi của mình, anh chỉ nghĩ, anh có thể dành chút thời gian đến trường đại học Tài Chính ở thành phố H để thăm cái cô bé luôn sợ hãi cô đơn, cái cô bé hay bám víu anh và có lúc yếu đuối đến nực cười, không biết giờ này cô đã ra sao? Vừa lóe suy nghĩ này, anh đã gặp ngay Quý Phương Bình.

Sắc mặt của Quý Phương Bình rất tiêu tụy, bà đang lượn lờ trước cổng, hai người đều hơi bất ngờ, bà nói với anh, Nhậm Thế Yên đã chuyển về công tác tại thành phố Z và họ đã kết hôn.

Anh nghĩ bụng, e rằng quan hệ giữa Nhâm Nhiễm và cha không thể hàn gắn được nữa, “Vậy Nhâm Nhiễm thì sao? Vẫn theo học ở trường đại học lúc trước chứ?”

Quý Phương Bình hiển nhiên không muốn nhắc đến cô, chỉ nói đơn giản: “Nó và Kỳ Gia Tuấn cùng du học ở trường đại học Moash thuộc Melbourne – Úc.”

Anh xin địa chỉ của cô, dù kinh ngạc nhưng bà ta vẫn lần lại chi tiết gửi bưu phẩm của Nhâm Thế Yến để chép địa chỉ cho anh.

Khi lên mạng tìm kiếm thông tin trường đại học Moash và Melbourne, anh vô tình đọc được bài báo nói về nạn phá thai phổ biến trong du học sinh ở Úc, bên dưới còn trích dẫn tấm hình của Kỳ Gia Tuấn và Nhâm Nhiễm đang mặt đối mặt với đoàn người biểu tình trước cổng phòng khám phụ khoa.

Anh tiếp tục điều tra nguồn gốc và thời gian bức ảnh, trong lòng khó chịu kỳ lạ. Nửa tháng sau, anh lấy được chứng minh nhân dân và hộ chiếu mới, quyết định đến Úc một chuyến.

Đương nhiên, anh đã làm việc cực lực không ngừng nghỉ trong suốt hơn hai năm qua, không quá đáng khi hưởng thụ một kì nghỉ phép, nhưng anh không muốn ngại biện cho hành vi của mình, anh nghĩ, phải đến thăm cô ấy, không biết cuộc sống của cô ấy ở nước ngoài như thế nào.

Chỉ đến thời khắc thật sự gặp được Nhâm Nhiễm, anh mới phát hiện, anh mong nhớ cô nhiều hơn mức anh muốn thừa nhận.

Anh xuống xe taxi ở đối diện nhà, vừa định bước qua gỗ cửa thì Nhâm Nhiễm đâm mở cửa bước ra, lúc ấy cô mặc áo khoác len, quần jean và giày thể thao, cách ăn mặc điển hình của một sinh viên, duy chỉ một điều không cân đối: trong tay cô bế một đứa bé cực kì dễ thương, tiếp theo đó, Gia Tuấn cũng mặc quần jean bước ra, họ đặt đứa bé vào trong rồi cùng bước lên chiếc BMW.

Anh quay trở vào taxi, đi theo họ từ nhà đến bờ sông Yarra, trông thấy cảnh Gia Tuấn bế đứa bé từ tay cô, trông thấy cảnh họ vai kề vai cùng bước vào phiên chợ ở trung tâm nghệ thuật Victoria, Gia Tuấn mua hai chiếc nón ngộ nghĩnh lần lượt đội lên đầu cô và đứa bé, sau đó nhờ một người đi đường chụp hình.

Cô còn ma mẫn đặt hai ngón tay sau đầu Gia Tuấn, cô cười vui vẻ biết bao, nụ cười ấm áp như tia nắng. Hai người tắm nắng bên bờ sông Yarra, đứa bé bụ bẫm bò ở giữa, đợi khi đứa bé ngủ, họ cùng nằm trò chuyện, rồi họ cùng bước lên thuyền du lịch, rồi cô cúi đầu hôn đứa bé, rồi họ dừng bước tại khách sạn anh ở ngắm đứa bé lác lác theo nhạc...

Gia Tuấn và Nhâm Nhiễm hiển nhiên còn quá trẻ để vào vai cha mẹ, nhưng những hình ảnh đó vẫn hệt như một gia đình hạnh phúc gồm cha mẹ cùng con.

Lần đầu tiên trong đời anh theo dõi người khác như thế.

Lúc cô đặt đứa bé vào ghế phía sau, dường như đã cảm nhận được điều gì, động tác ngưng trệ một lúc và bất thành linh nhìn về hướng của anh.

Anh bỏ đi mất.

Nếu cô đã có một cuộc sống thật trọn vẹn và hoàn hảo, một cuộc sống hoàn toàn không can hệ đến anh như anh dặn dò lúc chia tay, anh nghĩ điều anh có thể lựa chọn, chỉ là ra đi.

Lần ra đi đó, cách biệt đã ba năm.

Anh xuất hiện trong căn nhà của Paul, đương nhiên đã chuẩn bị từ trước, nhưng ngay giây phút bắt gặp ánh mắt kinh ngạc, đề phòng của cô, trông cô đứng đững thẳng người, tay trái sờ vào khuỷu tay phải, anh biết, cô đang sờ vào vết sẹo của mình theo quán tính.

Chính ngay giây phút ấy, anh phát hiện rằng, sau khi nhờ Chính Bang chuyển giao hai triệu cho cô, giờ đây thậm chí anh không thể đích thân thừa nhận với cô rằng, “Chúng ta đã có một hiểu lầm buồn cười, một hiểu lầm li kì. Xin lỗi, Nhâm Nhiễm, chúng ta bắt đầu lại nhé.” “Hoa hồng rất đẹp, bà xã của Paul quả không hổ danh là chuyên gia chăm vườn.” Anh nói nhẹ nhàng rồi bước ngang qua người cô đi về phía mặt biển.

36. Chương 41 Part 1

Chương 41

Nhâm Nhiễm quay trở về Bắc kinh theo đúng thời gian dự kiến, Lâm Ba – cấp trên của cô gọi cô vào phòng làm việc, bàn bạc về công việc, thông báo đến cô ngân hàng dự định thử nghiệm triển khai một phần dịch vụ ngân hàng đầu tư do ông phụ trách chính, ông sẽ điều cô san sẻ bớt công việc này, cô đương nhiên vui vẻ đồng ý cách sắp xếp công việc như thế.

Lâm Ba hỏi tiếp: “Renee, về đây công tác dự định ở trọ tại đâu?”

Cô không biết tại sao sắp lại quan tâm điều này: “Hôm nay tôi ở tạm trong khách sạn, đã lên mạng tìm được vài căn hộ, đang tranh thủ hẹn môi giới xem nhà.”

“Tôi có một người bạn di dân, nhờ tôi tìm một khách trọ đáng tin cậy, nếu cô bằng lòng, tan ca tôi sẽ cùng cô qua bên đó xem.”

Cấp trên lên tiếng, Nhâm Nhiễm không thể từ chối, “Dạ được, cảm ơn giám đốc.”

Sau khi tan ca, Lâm Ba lái xe chở Nhâm Nhiễm đến Nhị Hoàn và chạy vào khu chung cư quốc tế nọ, họ chạy thẳng xuống bãi giữ xe ở tầng hầm, cô bắt đầu bồn chồn. Thuê chung cư trong khu vực này, cô có thể đoán được con số của nó nhưng cô vẫn miễn cưỡng lên xem, đó là căn hộ rộng 100 mét vuông với hai phòng ngủ chính, được thiết kế và trang trí vô cùng tinh xảo, đồ gia dụng đến vật phẩm trên giường đều được sắm đầy đủ, gần như là mới 100%. “Renee, môi trường ở đây cũng xấp xỉ với khu vực tôi sống, chắc cô vừa ý chứ.”

Nhâm Nhiễm cười khỏ: “Giám đốc Lâm, lương tháng của tôi bao nhiêu ông biết rất rõ, nếu thuê chỗ này thì e là mỗi tháng phải còng lưng làm thuê cho chủ nhà mất.”

“Đừng căng thẳng, bạn của tôi không quan tâm tiền trọ, chỉ hi vọng có một người thích hợp giúp ông ta chăm sóc căn nhà, tôi nghĩ cô sống một mình, rất phù hợp.”

Lâm Ba đưa ra giá trọ, đương nhiên cao hơn giá Nhâm Nhiễm thuê ở chung cư cũ kĩ trước đây, nhưng vẫn thấp xa so với căn hộ cho thuê trong khu vực này, cô không tin vào tai mình: “Sao lại có thể thấp đến thế?”

“Giời, lại chê rẻ à?”. Lâm Ba đỡ khốc đỡ cười. “Vậy tôi sẽ chuyển lời bảo ông tatăng giá.”

“Đừng, Giám đốc Lâm, đừng, có thật là cái giá này không?”

“Tôi đã nói, trước mắt ông ta sống ở nước ngoài, không quan tâm đến chút tiền này đâu.”

Nhâm Nhiễm liến thoắng: “Tôi thuê, tôi thuê, cảm ơn giám đốc Lâm, nhờ ông chuyển lời đến người bạn đó, tôi sẽ trân trọng căn nhà.”

Lâm Ba đưa chìa khóa, thẻ ra vào cho Nhâm Nhiễm, bổ sung thêm một tài khoản ngân hàng, “Tôi bảo lãnh cho cô nên không cần ký hợp đồng, tiền thuê nhà hằng tháng cô chuyển vào tài khoản này là được. Ngoài ra, đừng nói với đồng nghiệp khác là tôi đã giới thiệu cho cô, tránh dị nghị tôi thiên vị, chỉ cần nói là nhà của bà con cho cô ở tạm.”

Thuận lợi giải quyết vấn đề nhà trọ, Nhâm Nhiễm quả thật không dám tin vào vận may của mình, cô hăm hở hân hoan. Tuy Lâm Ba không yêu cầu cụ thể, nhưng theo kinh nghiệm thuê nhà của mình, cô chuyển vào tài khoản chủ nhà ba tháng tiền trọ và đặt cọc thêm hai tháng. Cô đã chuyển khoản với tốc độ nhanh nhất và dọn vào nhà mới ở ngay.

Ngày đầu tiên trở công tác lại, Lâm Ba sắp xếp cho cô một công việc mới, để cô tham gia vào công tác thẩm định một kế hoạch cho vay của một dự án đầu tư nhà đất thương mại.

Theo quy định có liên quan của pháp luật hiện hành, vay vốn với các doanh nghiệp nước ngoài là đi trái với cơ chế quản lý ngoại hối, nhưng trước mắt ngành bất động sản trong nước đang phát triển với tốc độ chóng mặt, các ngân hàng nước ngoài nóng vội triển khai dịch vụ ngân hàng đầu tư để giành phần lợi nhuận, hàng loạt dịch vụ kiểu cách được ra đời.

Nhâm Nhiễm nghiên cứu tỉ mỉ tài liệu nhận được và đã hiểu rõ vấn đề mấu chốt bên trong. Bề ngoài, kế hoạch đưa ra hình thức FDI (đầu tư trực tiếp nước ngoài), mượn ngân hàng thành lập một công ty trên danh nghĩa, dự án đầu tư bất động sản thương mại tại khu vực Bắc Hải thuộc về công ty được thành lập. Trên thực tế là đi một đường vòng đầu tư tài chính, căn cứ vào kế hoạch khách hàng đưa ra, khi dự án hoàn tất và thành công thu được lợi nhuận thì khách hàng sẽ dựa vào lãi suất Libor (lãi suất liên ngân hàng London) cộng vài điểm nữa để chuộc lại cổ phần của công ty thành lập ban đầu. Cũng tức là một dịch vụ cho vay thương mại không hơn không kém, chẳng qua được tiến hành cầu kì để luồn lách theo pháp luật.

Toàn bộ kế hoạch chu toàn không chệch vào đâu được, tính khả thi cũng tương đối cao, cô không thể không khâm phục khả năng nắm bắt chính sách và phương hướng đầu tư rủi ro của khách hàng, thế nhưng có hai điểm khiến cô do dự.

Khách hàng là tập đoàn Úc Hâm, địa điểm của dự án bất động sản là đảo Vi Châu thuộc thành phố Bắc Hải. Nhâm Nhiễm hoàn toàn không ngờ, cô vừa quay về công tác đã nảy sinh quan hệ với công ty của Trần Hoa bằng hình thức này. Nhưng cô chỉ đắn đo trong vài phút ngắn ngủi và đưa ra phán đoán, hai người đã từng gặp lại, cũng giống như lời cô từng nói với Trương Chí Minh, cô không có bất kỳ lí do nào né tránh bất kỳ một ai, huống chi chỉ liên quan nhau về mặt công việc.

Điều cô cần thẩm định chỉ đơn thuần là bảng kế hoạch chứ không phải dự án khai thác bất động sản. Cô tăng ca liên tục hoàn thành thẩm định sơ bộ trong thời gian ngắn nhất, đưa báo cáo cho cấp trên.

Lần đầu tiên họp với tập đoàn Úc Hâm, Nhâm Nhiễm đích thực hơi căng thẳng, thế nhưng khi bước vào phòng họp, cô không biết mình nên khóc hay nên cười, Trần Hoa vốn không trực tiếp tham dự, trong những người tham dự chỉ ít có một người cô quen biết – Hà Tịnh Nghi.

Hà Tịnh Nghi trong trang phục công sở đứng đắn, mái tóc xoăn dài buộc gọn về phía sau, lộ rõ vầng trán cao, cô trang điểm nhẹ nhưng vẫn rất lộng lẫy ngồi vào một góc trong bàn họp dài, nhìn thấy Nhâm Nhiễm, cô bình tĩnh hơn nhiều so với lúc gặp bất ngờ lần trước.

Hai bên tự giới thiệu và trao đổi danh thiếp, theo danh thiếp Hà Tịnh Nghi đưa qua thì hiện tại cô là một nhân viên bình thường trong bộ phận đầu tư của tập đoàn Úc Hâm. Có thể trông thấy, cô khá im lặng khép nép, hầu hết thời gian trong cuộc họp đều chỉ ghi chép cẩn thận, gần như không phát biểu lời nào, Phó Giám Đốc bộ phận đầu tư Lưu Hi Vũ cũng không có thái độ chiếu cố đặc biệt đến cô ta.

Đôi bên thảo luận chi tiết về bảng kế hoạch, cuộc họp kết thúc rất trễ, hai bên thống nhất biên bản cuộc họp, hẹn rõ thời điểm buổi họp sau.

Buổi họp kết thúc, Hà Tịnh Nghi hiển nhiên có nét nổi bật hơn, chiếc xe Maserati màu đỏ của cô danh giá hơn chiếc xe cấp trên rất nhiều, đồng nghiệp và cấp trên của Nhâm Nhiễm cũng để ý đến điều này nên cũng sầm soi một lúc, Hà Tịnh Nghi đã sớm quen với những ánh mắt đó, bình thản nói với Nhâm Nhiễm vốn không lái xe: “Cô Nhâm, tôi tiện đường, tôi chở cô về nhé.”

Lời mời công khai và khách sáo giữa chốn đông người, Nhâm Nhiễm không thể từ chối, đành nói: “Phiền cô Hà.”

Sau khi ngồi vào xe, Hà Tịnh Nghi thẳng thắn, “Cô Nhâm, chúng ta tìm một nơi nói chuyện nhé.”

“Khuya lắm rồi, mai còn đi làm, nếu tiện thì nói thẳng bây giờ cũng được.”

“Được, cô Nhâm, tôi hi vọng sau này nếu cô gặp Trần Tổng, đừng nói với ông ấy rằng tôi đã gặp cô vào năm ngoái.”

Nhớ đến lần hội ngộ bất ngờ tại núi Đại Nhĩ Sơn ở Hồng Kông, Nhâm Nhiễm không thể không bật cười trước yêu cầu kì này, “Tôi gặp Trần Tổng quá lắm cũng chỉ chào hỏi vài câu, không thể nghị luận về bạn gái của ông ấy.”

Nụ cười lạnh lùng trên môi Hà Tịnh Nghi kèm thái độ giễu cợt, “À, nói như thế thì hai người không thân lắm.”

Nhâm Nhiễm tức tối, “Cô Hà, tôi và cô chỉ có quan hệ trong công việc, cô trò chuyện với tôi như thế, vừa đường đột, vừa không cần thiết, xin tấp vào lề dừng xe.”

“Xin lỗi, cô đừng giận, tôi không có ý soi mói điều gì, chỉ là, một người đàn ông cô không quen thân, tại sao lúc nào cũng mang theo bản photocopy chứng minh nhân dân của cô trong ví, thật là kì lạ.”

Nhâm Nhiễm quá đỗi kinh ngạc, cô nghèo từ.

Hà Tịnh Nghi lướt cái nhìn qua cô, “Tôi xem hay là chúng ta vào quán cà phê phía trước, tin tôi đi, chỉ có ích cho cả hai chúng ta thôi.”

Bước vào quán cà phê ngồi xuống, Nhâm Nhiễm trở về từ trạng thái kinh ngạc, cô tra hỏi nghi vấn bấy lâu của mình, “Chính vì cô đã xem qua bản sao chứng minh nhân dân đó, nên đã nhận ra tôi vào lần gặp gỡ tình cờ vào năm ngoái, đúng không?”

Hà Tịnh Nghi gật đầu: “Đương nhiên, tôi vô tình phát hiện được mẫu giấy đó, ấn tượng rất sâu đậm, dừng nói tên và hình dạng trên khuôn mặt, thậm chí tôi còn nói được ngày tháng năm sinh và địa chỉ trên chứng minh nhân dân của cô.”

Nhâm Nhiễm không biết nói gì, cô nghĩ, vào cái độ tuổi ấu trĩ và tình cảm đơn phương của bản thân, cô đã gán ghép sự giúp đỡ vào một người đàn ông hết sức tự phụ, đại khái là anh ta chỉ mượn đó để ghi nhớ khoảng thời gian bần hàn nhất trong đời mình. Cô cười khô khốc:

“Tuy tôi không có tính tự kỉ, nhưng chuyện này tôi không cho cô được lời giải thích, cô có thể xem như anh ta yêu thầm tôi, không liên quan đến tôi.”

Hà Tịnh Nghi quan sát cô, và Nhâm Nhiễm cũng thế. Hà Tịnh Nghi trông thấy cô trang điểm nhẹ, mái tóc thẳng dài đến vai, khoác trên người trang phục công sở dạng chuẩn, chỉ có thể nói là xinh xắn gọn gàng. Cô ta thở dài: “Cô Nhâm, tôi không lấy tư cách là người yêu của ông ta đến đòi cô một lời giải thích, đừng hằn học với tôi như thế, tôi đoán cô hiểu rõ hơn tôi, Trần Tổng là một người đàn ông như thế nào, nói ông ta thương thầm ai ư?...” Cô cười ngẩn, “Chuyện cười này không buồn cười chút nào.”

“Xin lỗi, xưa nay tôi không có khiếu kể chuyện hài. Nếu như cô chỉ muốn dằn dò điều này, xin yên tâm, tôi không có hứng bahoà về người khác, càng không chen vào chuyện tình của bất kỳ ai.”

“Chẳng lẽ cô không muốn biết tại sao cô lại dằn dò cô ư?”

Nhâm Nhiễm chần chờ một lúc, cô bật cười, “Cô thiếu cảm giác an toàn... Xin lỗi, tôi chỉ có thể đoán như vậy. Cũng khó trách cô, dù sao thì ông ta không phải là kiểu đàn ông dễ dàng tạo cảm giác an toàn cho người khác.”

“Xem nào, cô hiểu rõ ông ta hơn những gì cô thừa nhận.”

Nhâm Nhiễm cười một cách phiền muộn, “Tôi thực không hiểu cô, tại sao cô cứ phải ép tôi thừa nhận tôi hiểu rõ về bạn trai cô. Được thôi, có lúc tôi cũng khuyên người khác một vài lời khuyên cáo không cần thiết, đó chính là: Cảm giác an toàn không phải là thứ mà người khác ban tặng, nếu cảm giác mãnh liệt mà cô theo đuổi được xây dựng trên một bức tường sắp đổ thì đừng oán trách là không đủ an toàn.”

Hà Tịnh Nghi mở to mắt nhìn Nhâm Nhiễm, dường như đang suy nghĩ những lời cô nói, nhưng một lúc sau, cô cười thành tiếng: “Cô Nhâm, những điều cô nói thật sự... lãng mạn đến đáng yêu.”

Lời nói mang ý giễu cợt của cô ả khiến Nhâm Nhiễm ngượng ngùng nhưng cô không hề căng thẳng.

“Hiện nay, tôi không phải là bạn gái mà chỉ là nhân viên của ông ta, chúng tôi đã chia tay vào đầu năm nay.”

Nhâm Nhiễm hơi bất ngờ, tiếp theo là nhún vai: “Đó là chuyện riêng tư của hai người, không liên quan đến tôi.” “Tôi cũng không có sở thích khoekhoang cuộc sống riêng tư của mình, nhưng tôi thực sự có việc muốn nhờ cô, xin cô hãy lắng nghe.”

Nhâm Nhiễm đành tiếp tục.

“Đứng trên bức tường sắp đổ, đối với tôi, không phải để theo đuổi cảm giác mãnh liệt. Hai năm trước khi tôi gặp Trần Hoa là lúc tôi cơ cực nhất trong cuộc đời. Tôi học đến năm tư đại học, chưa kịp tốt nghiệp đã bỏ học đến Bắc Kinh, còn phải gửi tiền về nhà ẹ, nhưng lại không tìm được công việc thích hợp. Có người nói với tôi có thể đi làm diễn viên hoặc người mẫu, các công ty môi giới đều chỉ tuyển những cô gái trẻ hơn, đẹp hơn, cao hơn tôi và có chí hơn tôi. Bọn họ đều phần khởi tràn ngập hi vọng. Như tôi lúc bấy giờ, ngay

cả việc sống trên đời cũng cảm thấy đó là một gánh nặng thì tôi lấy gì để đấu với họ?” Cô gái xinh đẹp như thế mà lại kể về một quá khứ nghiệt ngã khiến Nhâm Nhiễm hơi bất ngờ.

Hà Tịnh Nghi cười đắng: “Xin lỗi, không phải tôi đang than vãn với một người lạ, tôi chỉ muốn nói với cô, tôi đến cầu xin cô, chứ không phải đến đánh ghen như cô tưởng tượng.”

“Tôi không thể hiểu cô, cô Hà, càng không thể tưởng tượng bất kỳ điều gì. Tôi và... Trần Hoa đã là chuyện quá khứ, cô thích sống và cư xử thế nào với bạn trai cô, hoặc chia tay vì điều gì, đều không liên quan đến tôi. Đồng thời, cuộc sống của tôi cũng không can hệ gì đến hai người, chúng ta không cần thiết phải trò chuyện.”

Hà Tịnh Nghi mặc kệ cô, nói tiếp: “Cô nói tôi thiếu cảm giác an toàn thì thật không sai chút nào. Nhưng đại khái là phụ nữ chỉ có cảm giác an toàn khi biết chắc chắn rằng mình đang được yêu. Đến bây giờ tôi vẫn không biết Trần Hoa có thích tôi không? Ông ta thích tôi ở điểm nào? Quá rõ ràng, với điều kiện của ông ta, muốn phụ nữ kiểu nào mà chẳng có?”

“Cô đã nghĩ ngợi quá nhiều, có những lúc ta không thể phân tích được tình yêu.”

“Tôi đã từng yêu, cô Nhâm, tôi biết rõ cảm giác được yêu là như thế nào, đó hoàn toàn khác nhau.” Phút chốc, ánh mắt Hà Tịnh Nghi long lanh nước, cô quay mặt ra cửa sổ che giấu.

Nhâm Nhiễm càng cảm thấy ngại hơn, cô không hề mong muốn bị ép phải đối diện với một phụ nữ xa lạ đang đắm chìm trong hồi ức đau thương của mình, huống chi với quan hệ kì dị của cô và cô ta.

37. Chương 41 Part 2

Một lúc sau, Hà Tịnh Nghi đã bình tĩnh lại, “Tôi đã sống những ngày tháng cơ cực tại Bắc Kinh trong suốt một năm. Sau khi theo ông ta, tôi bỗng chốc không cần bận tâm bất cứ điều gì. Tôi thật đã từng không hề hỏi ông ta có yêu tôi không, cô đoán ông ta nói thế nào?”

Nhâm Nhiễm không tiếp lời, đương nhiên Hà Tịnh Nghi cũng không trông mong cô suy đoán thật.

“Ông ta nói, ông cảm thấy bỏ lỡ một bằng cấp cận kề trong tay chạy đến bốn ba tại Bắc Kinh, bộ dạng lúc nào cũng cảnh giác như con nhím chuẩn bị xù lông, trông rất thú vị. Ha ha, còn chuyện tại sao tôi lại như thế thì ông ta chẳng quan tâm chút nào.”

Nhâm Nhiễm cười đắng, đương nhiên, “thú vị” cũng là câu mà Kỳ Gia Thông từng đánh giá cô. Xem ra thì tiêu chuẩn nhìn nhận phụ nữ của anh ta vẫn mười năm như một. “Nói thực lòng, anh ta đối xử với tôi rất tốt, nhà cửa, xe hơi, vàng bạc... tất cả những gì tôi thích đều mua cho tôi, nhưng chưa từng thân thiết thực sự, khi nào anh ta muốn thu hồi cách đối xử tốt đẹp này, tôi hoàn toàn không biết thì làm sao có thể an nhàn hưởng thụ mọi thứ. Cho nên tôi đi học MBA, chí ít cũng có một bằng cấp trong tay.”

“Một quyết định đúng đắn.” Nhâm Nhiễm cộc lốc, cảm thấy chuyện mình vào vai một thính giả thật hoang đường, cô gần như đứng ngồi không yên, không biết phải thoát thân thế nào.

“Năm ngoái tôi vừa gặp là đã nhận ra cô, lúc đó tôi chưa tốt nghiệp, không hi vọng anh ta phát hiện người tình cũ đang cách anh ta rất gần sẽ ruồng bỏ tôi tức khắc. Hơn nữa tôi hi vọng có thể vào làm việc tại công ty anh ta sau khi tốt nghiệp, càng không muốn chọc giận anh. Cho nên khi Vương Anh Cường nhờ tôi giới thiệu Trương Chí Minh cho Trần Hoa, tôi lập tức yêu cầu họ không được nhắc đến cô trước mặt anh ta, cô hiểu chứ?”

Nhâm Nhiễm chán nản, “Nói thật lòng, tôi không hiểu đó liên quan gì đến tôi, tôi không biết tôi phải lặp lại bao nhiêu lần, tôi và anh ta đã là chuyện quá khứ, có nhắc đến hay không cũng chẳng sao.”

Hà Tịnh Nghi quan sát cô lần nữa, “Sắp đến phần liên quan đến cô rồi, Trương Chí Minh là bạn trai của cô, đúng không?”

Nhâm Nhiễm buồn bã: “Đó không liên quan đến cô.”

“Tôi không có ý định dò hỏi chuyện riêng của cô, nhưng tôi cho cô một lời nhắc nhở đầy thiện ý. Với tính cách của Trương Chí Minh, vốn không thích hợp chọn làm bạn trai. Không lâu sau khi tôi nhắc nhở Vương Anh Cường đừng nhắc đến cô trước mặt Trần Hoa thì hắn đến tìm tôi, thẳng thắn yêu cầu tôi làm một giao dịch với hắn.”

Nhâm Nhiễm kinh hoàng không ít, cô tròn xoe mắt nhìn Hà Tịnh Nghi, “Giao dịch gì?”

“Hắn nói hiện tại hắn là bạn trai cô, hắn có thể khẳng định, trước đây, cô và Trần Tổng từng quen biết, hơn nữa từng có quan hệ rất thân mật.”

Nhâm Nhiễm cắn chặt môi.

“Hắn nói hắn có thể phụ trách trông chừng cô, không để cô gặp Trần Tổng, bản thân hắn càng không nhắc đến chuyện này— tiền đề là tôi phải giúp hắn hẹn gặp được Trần Tổng, xúc tiến kế hoạch đầu tư của hắn, tạo sự thu hút của Trần Tổng, để lấy được khoản đầu tư rủi ro hắn mong muốn.” Nhâm Nhiễm tái mặt, một lúc rất lâu sau, cô vẫn không nói được lời nào, ánh mắt Hà Tịnh Nghi nhìn cô lộ vẻ đồng cảm: “Bây giờ thì cô hiểu tại sao tôi lại nghi kị cô xuất hiện trước mặt Trần Tổng chứ, không cần Trương Chí Minh nói, tôi cũng đoán được, với tính cách lạnh lùng và bình thản với mọi việc xung quanh của Trần Tổng, anh ta lại luôn giữ bên mình bản sao chứng minh nhân dân của cô trong suốt thời gian qua thì trước đây hai người chắc chắn từng yêu nhau, tình yêu trong thuở ban đầu lúc nào cũng chân thành và sâu đậm. Càng về sau thì tình cảm nam nữ đã pha trộn nhiều tạp chất, thậm chí chỉ là cuộc trao đổi ngang giá.”

“Cho hỏi, Trương Chí Minh đạt được mục đích của mình không?”. Cô cắt ngang cảm xúc của Hà Tịnh Nghi, chưa chất hỏi.

Hà Tịnh Nghi nhếch môi, “Lúc đó tôi chỉ là bạn gái của Trần Tổng, anh ta không bao giờ đề cập công việc trong công ty. Tôi chỉ có thể sắp xếp hai người gặp nhau, hứa sẽ cố gắng giúp đỡ, chỉ vậy thôi. Không ngờ là một tháng sau, tôi đột nhiên gặp cô và hắn tại bãi đậu xe.”

Nhâm Nhiễm nhớ lần gặp gỡ tình cờ đó.

“Tôi lập tức gọi điện cho Trương Chí Minh, làm rõ tại sao cô lại xuất hiện ở đó, rốt cuộc có mục đích gì? Anh ta bảo đảm với tôi, chỉ là tình cờ, sẽ không có lần sau. Nói thật, lúc đó tôi thật sự hơi thất vọng, tôi cảnh giác như thế để làm gì, Bắc Kinh khá lớn, nhưng khu CBD chỉ bé tẹo, sớm muộn thì hai người cũng gặp nhau. Vài ngày sau, Trương Chí Minh đến tìm tôi, tôi nói thôi bỏ đi, đành bỏ mặc số phận, hai người có gặp nhau thì cứ gặp nhau. Có đoán hắn đã nói gì?” Nhâm Nhiễm không cần đoán, lòng bàn tay cô toàn mồ hôi lạnh, tim đập không theo quy luật nào như đang ngồi trên máy bay, bay đến một nơi mà cô hoàn toàn không hay biết.

“Hắn nói, hắn có thể phụ trách khuyên cô đến Hồng Kông đào tạo, chỉ ít trong nửa năm tới sẽ không xuất hiện ở Bắc Kinh.”

Nhâm Nhiễm cố gắng hít thở thật sâu, để mình bình tĩnh lại: “Tại sao cô lại nói với tôi những điều này?”

“Xem là báo đáp cô đồng ý không nhắc đến tên Hà Tịnh Nghi trước mặt Trần Tổng.”

“Nếu như hai người... ý tôi là cô và Trần Tổng đã chia tay, việc này với chuyện không nhắc liên quan gì đến nhau?”

Hà Tịnh Nghi bật cười: “Đương nhiên có can hệ rất lớn. Kế hoạch đầu tư của Trương Chí Minh là do tôi chuyển cho Trần Tổng, tuy anh không tỏ ra đặc biệt có hứng thú, tạm gác trong bộ phận đầu tư của Úc Hâm, chần chừ không thấy hồi âm, Trương Chí Minh cứ tưởng nắm cán tôi trong tay, không ngừng thúc ép, hắn quả thật đánh giá quá cao sức ảnh hưởng của tôi với Trần Tổng, tôi luôn sợ Trần Hoa, không chuyện gì có thể giấu được anh ta, chỉ là anh ta bòn ép tôi, không chú ý đến tâm tư của tôi thôi. Một người đàn ông mà tôi không trông mong có được tình yêu, lỡ như tôi chơi trò với anh ta thì hậu quả sẽ như thế nào, tôi thật không dám tưởng tượng.”

“Cô không hề yêu anh ấy sao?”

“Anh ta rất có sức hút, tôi thừa nhận, nhưng anh ta hoàn toàn không cần tình yêu của tôi, hơn nữa, tôi từng trải qua một tình yêu mà e rằng suốt đời tôi không thể nào lãng quên, sao có tàn sức để yêu người khác. Điều tôi có thể làm chẳng qua là cố hết sức lấy lòng ông ta, có được những thứ tôi muốn có.”

Lời nói thẳng thắn như thế khiến Nhâm Nhiễm nổi gai ốc.

“Haizz, lấy lòng anh ta thật khó. Còn kèm theo quả bom nổ chậm Trương Chí Minh, tôi nghĩ, số phận được an bài vốn không phải thứ mà người phàm chúng ta có thể ngăn cản và dự đoán. Buộc tôi hằng ngày trông chừng sắc mặt của anh ta mà thấp thỏm không yên, không ngừng suy đoán hôm nào bị anh ta phát hiện tôi giả trò, tôi thật không chịu được. Tôi quyết định nói với Trần Tổng, tôi muốn làm việc tại công ty anh ta. Trần Tổng hơi bất ngờ và yêu cầu tôi suy nghĩ thật kỹ, làm nhân viên của anh ta sẽ không thể là bạn gái của anh ta. Anh ta không bao giờ ngủ chung với nhân viên. Cô xem, anh ta hoàn toàn không có ý muốn níu giữ. Tôi nói tôi đã cân nhắc cẩn thận, anh ta liền sáng khoái nói, “Vậy được, ngày mai có mặt tại công ty”, tiếp theo là quay lưng đi mất, hôm sau anh ta dọn đồ thư kí sắp xếp cho tôi đi làm, đồng thời cắt toàn bộ thể tín dụng của tôi. “

Nhâm Nhiễm nghe mà kinh hoàng.

“Sau này Trương Chí Minh lại đến tìm tôi, tôi cười ha hả nói với hắn, hắn muốn nói với Trần Tổng thế nào cũng mặc hắn, thế nhưng nếu Trần Tổng biết hắn đã đối xử với người yêu cũ của anh ta như vậy chắc sẽ không vui đâu. Cô thật nên chứng kiến sắc mặt của Trương Chí Minh lúc đó, thật rất đặc sắc.”

Nhâm Nhiễm khó khăn lắm mới lên tiếng được, “E rằng tôi không thể phát hiện thành phần buồn cười nào ở đây.” “Chúng ta nên học cách tự tìm niềm vui, nếu không thì sẽ buồn chết bản thân mình, thực ra tôi có thể hiểu được tâm trạng của Trương Chí Minh, để đạt được mục đích đôi lúc cần bất chấp thủ đoạn, không thể so đo việc hi sinh. Nhưng kiểu người như thế tuyệt không thích hợp làm người yêu.”

Cô ta ngang nhiên trong tư thế thổ lộ tâm sự, Nhâm Nhiễm càng cảm thấy hoang đường. “Bất kể mục đích của cô là gì, cảm ơn cô đã nói chuyện này với tôi. Nhưng giao dịch giữa cô và Trương Chí Minh quả rất nực cười, tôi rất không bằng lòng nhắc lại, tôi và Trần Hoa đã là chuyện quá khứ.”

“Có những chuyện sẽ không bao giờ là quá khứ, có những người mãi mãi không thể nào lãng quên.”

Dù đang rối bời, nhưng Nhâm Nhiễm vẫn bật cười, “Cô Hà, cô vừa nói tôi lãng mạn đến đáng yêu, xem ra từ này càng thích hợp cho cô hơn. Chắc là cô đã偷 dặt cho Trần Hoa một câu chuyện rất thâm lương, anh ta rồi bỏ tôi trong tình huống bất đắc dĩ, sau này luôn nhớ thương về tôi, mãi không quên được. Và nếu có gặp lại sẽ không do dự tiếp tục tiền duyên, tôi cũng sẽ không chút do dự ngã vào lòng anh ta.”

Hà Tịnh Nghi phát giác ý chê cười của Nhâm Nhiễm, cô ta không để tâm, trợn tròn mắt nhìn cô: “Cô đang chê cười tôi đó ư? Mặc cho cô cười vậy, tôi biết rõ một điều, có lúc, một tình yêu không thể bắt đầu lại, nhưng đã từng yêu thì mãi không thể nào lãng quên.”

“Cô không hiểu từ xa mặt cách lòng là thế nào ư? Thời gian, còn cả hoàn cảnh, tâm cảnh và trải nghiệm... tất cả đều là kẻ thù của tình yêu. Tình cảm là một thứ rất mỏng manh và yếu đuối, nếu có thể nảy sinh trong một thời điểm và hoàn cảnh thích hợp, cũng sẽ khô héo trong thời điểm tương thích...”

“Chúng ta đừng tranh chấp với nhau về điều này nữa, giống như tôi đang cố sức chứng minh với cô, người đàn ông từng bên cạnh tôi thực ra vẫn luôn yêu cô.” Hà Tịnh Nghi bật cười, “Nhưng nói thật nhé, con người lạnh lùng và bình thản như anh ta mà lại yêu cô, tôi cũng cảm thấy an ủi. Tôi vẫn luôn tin rằng, có những mối tình cho dù bị cắt ngang với hàng loạt lí do nào, cũng sẽ được giữ mãi trong lòng, mãi không bao giờ hủy diệt.”

Cách nói cảm tính này khiến Nhâm Nhiễm cứng họng, cô cảm thấy cô gái xinh đẹp trước mặt đôi lúc quá tinh đời, có lúc lại ngây thơ đến đáng sợ. Cô vốn không còn tính lãng mạn nào có thể hưởng ứng thêm vào. “Cô cứ tin vào những điều cô muốn tin tưởng vậy, tôi cũng không dự định tiếp tục tranh chấp với cô.”

“Bây giờ cô đang sống trong căn hộ chung cư quốc tế tại Nhị Hoàn đúng không?”

Nhâm Nhiễm kinh ngạc, lúc lên xe cô chỉ báo cho cô ta địa điểm chung chung, hoàn toàn không có ý để cô ta đưa đến tận nhà, “Sao cô biết?”

“Đó là sản nghiệp của Trần Hoa, cô không thể không biết chứ.”

Kinh ngạc nói tiếp kinh ngạc, tim Nhâm Nhiễm đập liên hồi, “Căn hộ là sếp tôi giới thiệu cho tôi, ông ta nói là bạn của ông ấy, chủ tài khoản chuyển tiền trọ là Vương Lâm.”

“Vương Lâm là thư kí của ông ta. Anh ta sợ cô không đồng ý nên đã tìm sếp cô ramặt, lại còn thu tiền trọ của cô, thật là phícông tốn sức, tôi chưa từng thấy ông ta tốn hao công sức cho ai như thế bao giờ.” Hà Tĩnh Nghi hơi xuất thần, tiếp theo là bật cười, “Tôi không có mục đích khác, côNhâm, tôi chỉ muốn nói rõ với cô, tôi không cản trở cô, không thể uy hiếp đến cô, Trần Tổng bây giờ là sếp của tôi, tôi rất trân trọng cơ hội làm việc ở đây, xin đừng đề cập chuyện tôi đã từng gặp cô, hoặc từng cản trở hai người gặp nhau, yêu cầu này không quá đáng chứ.”

Nhâm Nhiễm bấn loạn, cô không dự định đôi co tiếp với cô ta, mệt mỏi nói: “Tôi sẽ không nói với bất kỳ ai chuyện này. Ngày mai còn phải làm việc, quay về đi, sau này cứ xem như chúng ta chưa từng gặp nhau, chỉ liên lạc trong công việc thôi.”

38. Chương 42

Chương 42

Đặt chân vào khu chung cư quốc tế, Nhâm Nhiễm chạy thẳng đến văn phòng, đọc sổ phòng và nói là đóng phí quản lý tòa nhà. Nhân viên trực ca kiểm tra, báo với cô, Trần Hoa – chủ căn hộ đã đóng hết phí quản lý của cả năm.

Cô cảm ơn quay về chung cư, lập tức thu dọn hành lí, may mà tầng ca liên tục, hai thùng giấy gửi bên Trương Chí Minh vẫn chưa kịp mở ra phân loại và sắp xếp – nghĩ đến Trương Chí Minh, cô đột nhiên nhớ đến cái hôm anh đưa hai thùng đồ đến, anh đã quan sát khu chung cư rất lâu, hỏi thăm giá trọ, không bình phẩm lời nào nhưng thái độ ít nhiều hơi khác thường, cô đành thừa nhận, cô quả thật là ngây ngô đến đáng thương.

Cô kéo toàn bộ hành lí xuống tòa nhà: bao gồm hai thùng giấy, hai va-li hành lí mộtto một nhỏ, thở hì hục đón taxi tìm một nhàtrọ dừng chân, sau chuyến dọn nhà vất vả này, cô mệt lả không còn muốn cử động.

Căn phòng chật hẹp chất đầy đồ đạc của cô đã chật kín cả lối đi, bức tường mỏng manh không cản nổi âm thanh ồn ào của phòng bên cạnh, chỉ duy phòng cô im lặng như tờ, la-phông trên trần hỗn tạp đến thế lương, giống như tâm trạng của cô lúc này.

Áo của cô ướt đẫm do mồ hôi dính chặt vào người, cô không có tâm trạng tắm gội, dờ dẫm tựa vào đầu giường, không biết đã ngồi bao lâu, điện thoại reo, cô cầm điện thoại, Gia Tuấn gọi đến.

“Tiểu Nhiễm, em nhớ nghỉ ngơi sớm, đừng thức khuya quá.”

“Em biết...” Cô gắng sức nói chuyện, hành lang bên ngoài đột nhiên vang vọngtiếng cãi nhau, cô giật mình chạy xuốnggiường nhìn trộm ra ngoài, một đôi nam nữ mặc không chỉnh tề bầu vúi vào nhau,cảnh tượng thật nham nhở.

“Chuyện gì thế?”

“Bên ngoài có người cãi nhau, anh đợi một tí, em nói nhà nghỉ cử nhân viên lên xử lí.” Cô gọi điện cho tổng đài, nhà nghỉ nhận được khiếu nại, lập tức cho bảo vệ lên giải quyết. Cô thở phào báo cho Gia Tuấn, “Không có gì, khách trọ sinh sự, nhà nghỉ thường xuyên có chuyện này.”

Gia Tuấn thắc mắc: “Tiểu Nhiễm, chẳng phải em đã thuê được nhà và nói hoàn cảnh ở đó rất tốt sao? Sao lại dọn đến ở nhà nghỉ?”

Cô không muốn nhắc đến, chỉ nói: “Bên đó không hợp lắm, em dọn ra, dự định mai đến công ty môi giới tìm nhà.”

“Người yêu để làm gì thế kia? Trương Chí Minh ở Bắc Kinh sao không giúp em xử lý chuyện đó.” Gia Tuấn phần nộ, “Lại để em vào trọ ở nhà nghỉ.”

Lúc này nhắc đến tên Trương Chí Minh, cô hoàn toàn không có chút phần nộ, chỉ mệt mỏi, “Thôi bỏ đi, anh ta cũng rất bận.”

“Ngày mai anh chuyển một vạn vào tài khoản của em, em phải tìm nhà, cần dùng tiền.”

Cô sốt sắng: “Em có tiền mà, bây giờ công ty đang trong lúc khó khăn nhất, mỗi đồng tiền cũng chi tiêu tiết kiệm, anh không cần phải vội trả tiền cho em, cũng không được dùng tiền bừa bãi.”

“Vậy thôi, anh lên mạng tìm giúp em, tổng hợp những chỗ thích hợp gửi mail, em nghỉ ngơi sớm.”

Cô không nói nên lời chỉ miễn cưỡng “ạ”, Gia Tuấn phát hiện ngay tâm trạng bất ổn của cô, “Sao thế, Tiểu Nhiễm?”

Cô không thể kìm chế tâm trạng của mình nữa, nước mắt vỡ òa. “Tiểu Nhiễm, xảy ra chuyện gì à?” “Không có gì,” cô cố nén nghẹn ngào, “Không sao mà anh, đừng lo lắng, chỉ làm... mấy ngày nay tăng ca mệt quá, nghỉ ngơi sớm thì sẽ ổn thôi, em đi tắm trước, chào anh.”

Đặt điện thoại xuống, Nhâm Nhiễm òa khóc.

Cô đã từng rất hay khóc, nhưng cũng đã rất lâu, cô không khóc nữa. Bất kể khi một mình tại quê người gặm nhấm cô đơn và nhung nhớ, bất kể bị người khác hiểu lầm hay kết cục thất tình sau khi về nước, cô không cần khóc nhè cũng tự tìm được niềm an ủi, nước mắt cô dần ít đi.

Cô vốn không yêu Trương Chí Minh sâu đậm, sự thật mà Hà Tịnh Nghi vạch trần có lẽ sẽ khiến cô bàng hoàng, thất vọng, nhưng không đến mức bị đả kích nặng nề. Từ sau khi gặp lại Trần Hoa, cô đã hoàn toàn sụp đổ, trái tim nhỏ bé của cô mất kiểm soát trong căn phòng nhỏ bé này.

Tiếng tranh cãi bên ngoài dần biến mất, ti vi phòng bên cạnh vẫn mở rất lớn tiếng, cô không biết mình đã khóc bao lâu, nước mắt đã cạn, cô vào phòng vệ sinh, nhìn khuôn mặt sưng húp ửng đỏ của mình, cô nghĩ đến mai phải đi làm, đành dốc hết chút tâm trạng còn lại đi tìm mặt nạ đắp vào, cô nghĩ bụng: Chỉ độc thân một mình, dù có tự tử đến đâu cũng không thể cứ tủi thân mãi – mà mình tủi thân về cái gì kiachứ?

Cô tự hỏi mình, cũng tự mê muội: Đúng vậy – một thằng đàn ông chỉ từng ôm nhau mỗi một lần, chủ đề trò chuyện cũng chỉ xoay quanh nghề nghiệp, thậm chí không thể gọi là yêu nhau, sao lại làm ra vẻ như bị thất tình lần nữa.

Nếu như cô không bị thất tình, tức là, đa số phần nộ của cô đều đến từ một người khác, một người vốn không nên lại xuất hiện trong cuộc sống của mình.

“Híc”, nước mắt lại lăn ra, xuôi theo lớp mặt nạ.

Sáng sớm hôm sau, Nhâm Nhiễm gượng dậy đi làm, cô gõ cửa phòng làm việc của Lâm Ba tức khắc, đặt phong bì thư có chìa khóa nhà và thẻ ra vào lên trên bàn ông: “Giám đốc Lâm, cảm ơn lòng tốt của ông và bạn ông, tôi cảm thấy tôi sống bên đó không thích hợp lắm nên đã dọn rangeloài, nhờ ông trả chìa khóa lại giúp tôi.”

Lâm Ba hơi bất ngờ, ngược đầu nhìn cô: “Renee, cô biết xưa nay tôi không quan tâm đến chuyện đời tư của nhân viên, nhưng người ủy thác của tôi làm việc này là người tôi không thể từ chối, tôi đã nói với ông ta, cô đồng ý ở trọ hay không là ý của bản thân cô, hoàn toàn không liên quan đến công việc.”

Nhâm Nhiễm gật đầu: “Cảm ơn giám đốc, tôi hiểu, tôi ra ngoài làm việc đây.”

Giám đốc không sắp xếp lại công việc cho cô, cô cũng không muốn chủ động nêu ra. Sau khi về bàn làm việc, cô tiếp tục tập trung tinh thần làm việc.

Đến giờ tan ca, cô thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đến công ty môi giới, tổng đài gọi điện báo cô rằng ông Trần đang đợi cô ở phòng khách, cô đành qua đó.

Trần Hoa không vòng vo, anh hỏi thẳng: “Ai đã lẻo mép với em?”

Cô không ngồi xuống, đứng ở góc cửa lạnh lùng nói: “Tôi không thích của lạ rơi từ trên trời xuống lại vô tình đập vào đầu tôi, nên đã đến ban quản lý tòa nhà xem tên chủ hộ. Sẵn tiện cho tôi hỏi thăm, ai đã ở trong căn hộ đó vào nhiệm kỳ trước?”

Trần Hoa sị mặt, “Em đã gặp quản lý tòa nhà thì có thể điều tra được căn hộ đó trước đây có người ở hay không. Em tưởng rằng anh lại làm nhục em như vậy sao?”

“Tôi thực sự rất hay chột dạ, rất sợ tự chuốc lấy nhục, cho nên không dám hỏi nhiều.” Nhâm Nhiễm nửa cười nửa không nhìn thẳng vào mặt anh: “Trần Tổng, nếu tiện thì bảo thư ký của ông chuyển trả tiền đặt cọc nhà cho tôi, còn tiền trọ thì tôi không lấy lại, xem như đền bù hủy hợp đồng.”

“Về căn hộ đó, anh nghĩ em đã hiểu lầm, không nhất thiết phải dọn ra tìm chỗ khác.”

“Tôi không hiểu lầm, tôi đã nói rất rõ khi còn ở Hồng Kông, tôi không muốn có bất kỳ can hệ riêng tư gì với ông. Còn về chuyện công, nếu ông cảm thấy vì thế mà tôi không tiện tham gia vào việc hợp tác giữa ngân hàng và Úc Hâm, ông có thể đề nghị với giám đốc Lâm, tôi không phản đối.”

“Em cảm thấy rằng anh muốn dùng căn hộ nhỏ bé đó để mua chuộc em ư? Một cô bé khi mới mười chín tuổi đã sẵn lòng đưa hết toàn bộ tiền của mình ột người yêu bần hàn thì sao anh có thể vọng tưởng giải quyết mọi việc chỉ với một căn hộ?” “Được, vậy mục đích của ông là gì?”

“Anh chỉ muốn em sống thoải mái, an toàn hơn...”

Nhâm Nhiễm bật cười, “VẬY ông đến là để... trả ơn ư? Thật sự không cần thiết, tôi luôn đánh giá rất cao năng lực của ông, hai trăm nghìn đó của tôi với ông chỉ là vẽ rắn thêm chân, không có nó ông cũng nhất định sẽ thành đạt. Huống chi ông đã đáp trả với một mức lợi nhuận siêu đẳng, tôi rất mãn nguyện. À đúng rồi, biết ơn là một phẩm chất tốt, nếu ông thật sự cảm kích tôi thì hãy giữ nó trong lòng, đợi khi tôi cùng đường ông hãy ra tay cứu vớt còn chưa muộn.”

Cô vét toàn bộ lời chua ngoa, đánh đá đợi chờ sự phẫn nộ của Trần Hoa, nằm ngoài dự tính của cô, anh chỉ nhìn cô đắm chiêu, anh không nổi giận nhưng đang dở khóc dở cười, “Hôm qua em tức giận lắm đúng không? Sau khi phát hiện chuyện này, thực ra em nên gọi điện cho anh ngay, mắng anh một trận cho hả giận, không cần phải ngồi khóc một mình, đến giờ mặt vẫn còn sưng.”

Cử chỉ quan tâm, lời nói dịu dàng chan chứa tình cảm của Trần Hoa khiến Nhâm Nhiễm nghẹn ngào, cô không biết trả lời thế nào, đúng lúc này tiếng chuông điện thoại ngân lên, cô nói “Xin lỗi” rồi nhấc điện thoại lên, là tiếng Gia Tuấn gọi đến, cô ra xa một chút nghe máy.

“Anh Tuấn, có chuyện gì?”

“Em vẫn chưa tan ca sao Tiểu Nhiễm? Bây giờ anh đang dưới văn phòng làm việc của em.”

“Sao anh lại đến Bắc Kinh?” “Anh đón chuyển bay sáng sớm đến đây, đã đi theo môi giới xem hết năm căn hộ, có một nơi anh cảm thấy khá tốt, là kí túc xá của doanh nghiệp quốc doanh, môi trường sạch sẽ lại an ninh, giao thông cũng rất tiện, có cả trạm xe điện ngầm gần đó, duy một điều là nó nằm trên lầu cao nhất, kiến trúc tòa nhà không được thông thoáng, nhất thời không tìm được chỗ nào tốt hơn. Bây giờ chúng ta qua đó xem.”

Cô kinh hoàng, “Anh Tuấn – anh hà tất phải cố tình đến đây, chỉ mỗi chuyện thuê nhà, em có thể tự giải quyết được.”

“Anh biết, từ khi em du học về, bất kể là Bắc Kinh hay Hồng Kông em đều tự giải quyết ổn thỏa, nhưng gần đây ngày nào anh cũng tăng ca, một tuần làm việc đủ bảy ngày, hôm nay xin nghỉ phép một ngày đến đây xem như là đổi gió.”

Cô nghẹn ngào, “Anh đợi em, em xuống ngay đây,” cô quay đầu nói với Trần Hoa: “Xin lỗi, Trần Tổng, tôi có việc đi trước.”

“Như vậy thì xem ra hôm qua em đã khóc lóc với Kỳ Gia Tuấn, thế nên hôm nay hẳn đã bỏ mặc cái công ty đang bán sống bán chết và vợ con ở nhà, cố tình chạy đến Bắc Kinh an ủi em.”

Lời giễu cợt cay nghiệt này khiến Nhâm Nhiễm tái mặt, cô nhìn anh chăm chăm, “Ông có quyền gì nói với tôi những lời đó?”

Trần Hoa nhìn cô với ánh mắt rất phức tạp, lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Đúng, anh không có quyền. Nhâm Nhiễm, xin lỗi.”

Nhâm Nhiễm không nói thêm gì, cô quay lưng bỏ đi.

Gia Tuấn đang uống nước ừng ực trước cổng tòa nhà, lúc này là mùa khô hạn ở Bắc Kinh, gương mặt khô ngô của anh đầm đìa mồ hôi, áo sơ mi trắng cũng lấm lem vệt mồ hôi, anh xuất hiện trước cao ốc văn phòng với cách ăn vận thoải mái đó thu hút nhiều sự chú ý.

Nhâm Nhiễm đầy bụng áy náy: “Anh Tuấn, thời tiết thế này mà anh đi xem nhà liên tục, hôm nay nhất định đã mệt dữ người.”

“Không sao, lúc này anh cố tình đi xe điện ngầm đến đây, chỉ mất khoảng 20 phút mà không cần phải chuyển xe, không sợ kẹt xe, bên môi giới nói với anh, mất ít thời gian đi đường như thế đã là rất xa xỉ trong thành phố Bắc Kinh này rồi.”

Cô gượng cười: “Anh mà lại đi xe điện ngầm ở đây.”

“Chị bên công ty môi giới tốt lắm, hướng dẫn rất nhiệt tình, chúng ta qua đón nhanh, chị ấy vẫn đang đợi chúng ta.”

Nhâm Nhiễm đi theo Gia Tuấn, đó là căn hộ tầng trên cùng trong khu chung cư kiểu xưa được xây cao sáu tầng, như Gia Tuấn nói, cô phát hiện, ngoài phải leo lầu và kiến trúc căn hộ không lý tưởng, trang thiết bị trong nhà không đến nỗi tệ, tiện lợi không rẻ nhưng vẫn nằm trong mức cho phép. Cô không muốn phải ở trong nhà nghỉ tiếp, cũng không muốn Gia Tuấn phải bận tâm nên lập tức đồng ý kí hợp đồng trọ.

Gia Tuấn cùng cô trả phòng nhà nghỉ, trên đường dọn về nhà mới, Trương Chí Minh gọi điện nói anh vừa đi công tác về, muốn hẹn cô ăn cơm, cô cảm ơn và từ chối lời mời.

“Hôm nay em mệt rồi, em không muốn đi.” “Vây ngày mai nhé, mai là cuối tuần, anh đến thẳng công ty để đón em.”

“Không cần đâu, gần đây em rất bận, không có thời gian.”

Giọng nói lạnh lùng của cô khiến Trương Chí Minh phát giác điều không ổn, “Có chuyện gì thế, Renee?”

“Không có gì, Chí Minh, cảm ơn anh luôn hướng dẫn và quan tâm em, em nghĩ... chúng ta chỉ nên làm bạn.”

Cô không có dự định chất vấn hành vi của anh, lòng cô đã nguội, thậm chí cô không cảm thấy phẫn nộ. Nhìn nhận khách quan thì hai người đầu đã thề non hẹn biển gì, cái vòng tay hạn chế kia được nảy sinh trong một không khí quá ư lãng mạn, cùng lắm cũng chỉ có thể gọi là thân mật hơn tình bạn một chút. Giờ đây trịnh trọng tuyên bố trở lại làm bạn cũng có vẻ hơi dư thừa. “Có phải ai đã nói gì với em không?”

Cô cười đắng: “Anh cho rằng có việc gì mà khi người khác kể em nghe, sẽ ảnh hưởng đến sự phán đoán của em đối với anh?”

Lời chất vấn này làm anh cứng họng, dừng một lúc, anh than thở: “Renee, thực ra hôm đó thấy em ở chung cư, anh cũng đã đoán được kết cục này.”

Cô không bị chọc giận, mệt mỏi nói: “Em không thích đoán mò, nhưng em không ngại người khác phát huy trí tưởng tượng của mình.”

“Anh hi vọng em biết rằng, anh thích em, cho dù có chuyện gì em không cảm thông được, xin em hãy tin tưởng điều đó.”

“Em không có tư cách cảm thông một ai, đều không quan trọng nữa, vậy đi, tạm biệt anh.”

Gia Tuấn chau mày nhìn cô, “Tiểu Nhiễm, em và bạn em sao thế?”

“Em và anh ta đã chấm dứt, hoặc nói, chưa bao giờ bắt đầu.” Cô lãnh đạm, dừng hỏi em nữa, anh Tuấn.”

Gia Tuấn không nói thêm gì, chỉ lặng lẽ nắm chặt tay cô.

Từ bé đến giờ, anh đã vô số lần nắm tay cô như thế. Lần lâu nhất là cái đêm mẹ cô mất, mọi người đều bận rộn chuẩn bị hậu sự, chỉ cô ở nhà một mình co rúm trên giường khóc cạn nước mắt từ lâu, Gia Tuấn tìm đến nhà cô, ngồi cả đêm bên giường và nắm chặt tay cô, lau nước mắt cho cô. Đợi khi cô bình tỉnh trong cơn ác mộng, anh đặt cô nằm lại vào giường, cộc cằn nói: “Đồ ngốc, chỉ là một giấc mơ.” Lúc ôm di ảnh mẹ trong nhà tang lễ, cho đến khi an táng tại vườn mộ, anh đều ở suốt bên cạnh cô, nắm chặt tay cô như thế.

Rõ ràng anh cũng đang rơm rớm nước mắt, nhưng không để cô nhìn thấy nước mắt của anh, cũng không nói bất kỳ lời an ủi nào, chỉ âm thầm đi cùng cô trải qua nỗi đau tột cùng trong thời gian đầu mất mẹ.

Tám năm trôi qua, cô đã hai tư tuổi, giờ đây cô không đau lòng, chỉ là mệt mỏi, thất vọng và nản chí.

Nào ngờ, cô cũng chỉ có thể tìm được an ủi từ đôi bàn tay này.

Dọn hết toàn bộ vật dụng và hành lý lên lầu sáu, Gia Tuấn ngồi bệt trên ghế sofa, mệt mỏi không muốn cử động, Nhâm Nhiễm để anh nghỉ ngơi một lúc, cô xuống lầu mua ít mì, trứng gà chuẩn bị nấu bữa tối đơn giản. Khi bước trở vào nhà, Gia Tuấn đã nằm ngủ trên sofa.

Căn nhà ngổn ngang nhiều thứ, đôi chân dài của anh rớt hẳn xuống đất, rõ là một tư thế chẳng thoải mái tí nào, vậy mà anh ngủ say như chết. Nhâm Nhiễm nhìn thật kỹ vào khuôn mặt anh, anh gầy đi trông thấy, cảm giác đau buồn khó tả, vừa định tìm chiếc ghế kê vào chân anh thì điện thoại ré lên.

Cô không muốn anh tỉnh giấc, bèn chạy vào nhà bếp nghe máy, một người đàn ông lạ gọi đến, “Cho hỏi có phải là cô Nhâm không?”

“Tôi đây, xin hỏi ông là ai?”

“Mạc Vân Đào, anh trai của Mẫn Nghi.”

Nhâm Nhiễm hoảng hốt, “Chào anh, tìm tôi có việc gì không?” Mạc Vân Đào không hề khách sáo, cộc cằn nói: “Cho hỏi có phải Kỳ Gia Tuấn đang ở chỗ của cô không, nó không nghe điện thoại của tôi.”

“Anh ta đang ngủ, có lẽ không nghe chuông điện thoại reo, tôi gọi anh ta đây.”

Mạc Vân Đào ném một nụ cười băng giá, “Bây giờ ngủ có phải quá sớm không? Không cần phải gọi nó đâu, tôi nói với cô cũng như nhau.”

Nhâm Nhiễm vừa giận vừa lo, “Đừng hiểu lầm, anh Tuấn qua đây tìm nhà trọ giúp tôi, mệt quá nên đã ngủ gục trên ghế.”

“Nghìn dặm xa xôi đến Bắc Kinh chỉ để tìm nhà trọ cho cô, muốn người khác không hiểu lầm cũng rất khó.”

Nhâm Nhiễm hết vốn từ, “Anh muốn nói gì với tôi?” “Tiểu Bảo hôm nay sốt cao, em gái tôi đang trong bệnh viện chăm sóc ẹ chồng nó, cha mẹ tôi thì tuổi cao sức yếu không gánh vác nổi trách nhiệm này, tôi đành xin nghỉ phép đưa đứa bé vào bệnh viện, cho hỏi cái thằng si tình đó có phải nên nhanh chóng quay về làm tròn trách nhiệm của kẻ làm cha hay không?”

Sau khi đón nhận lời giễu cợt của Trần Hoa thì ít nhiều cũng có kinh nghiệm, cô không tranh luận, “Tôi sẽ bảo anh ta về thành phố Z ngay.”

Thái độ của cô khiến Mạc Vân Đào dụi mắt, “Tôi từng nghiêm túc nói chuyện với Mẫn Nghi, nó rất đau lòng nhưng từ đầu chí cuối không hề bêu rếu cô lời nào. Nó luôn rất lương thiện, còn ngây thơ nữa, trong tình trạng này vẫn bằng lòng bảo vệ hôn nhân của nó, làm tròn trách nhiệm của con dâu chăm sóc mẹ chồng. Chính vì thế mà tôi càng có trách nhiệm bảo vệ nó. Hai đứa nó vẫn còn là vợ chồng, hi vọng mọi người biết tự trọng, để tránh tôi phải gọi điện làm phiền những việc tương tự.”

Nhâm Nhiễm chạy đến quỳ xuống ghế sofa ngắm gương mặt của Gia Tuấn, có lẽ vì tư thế ngủ không được thoải mái, chân mày của anh hơi nhíu lại, hai hàm răng cắn chặt vào nhau. Cô nhẹ nhàng lay anh một cái, anh giật mình tỉnh dậy, dùng tay dụi mắt rồi cười.

“Không ngờ lại ngủ quên ở đây, còn nằm mơ thấy anh dẫn Tiểu Bảo đến sân trường đại học Z chơi năm mười, giống hệt hai đứa mình lúc nhỏ, thật kì lạ, cảnh vật giống mơ cứ như thật.”

“Tiểu Bảo bị sốt, anh mau quay về chăm sóc nó, đừng trút toàn bộ gánh nặng trong nhà vào Mẫn Nghi.” “Nó chỉ bị sốt nhẹ thôi, hôm qua anh đi thăm nó, không sao mà. Sao em biết?”

Nhâm Nhiễm không trả lời, cô dùng di động tìm chuyến bay về thành phố Z, sau đó nhìn đồng hồ.

“Em nấu bát mì cho anh ăn. 10:45 và 11:50 đều có chuyến, chắc sẽ kịp.”

Cô vừa cử động, Gia Tuấn kéo mạnh cô lại và giắt điện thoại từ trên tay xem nhật ký cuộc gọi. Mọi việc đã rõ ràng, anh nhấn giọng: “Anh ta đã nói những lời khó nghe gì?”

“Không có, anh ta là người có ăn học, nói chuyện rất lịch sự.” Nhâm Nhiễm lắc đầu, nói nhỏ, “Là em tự cảm thấy hổ thẹn.”

“Xin lỗi, Tiểu Nhiễm.”

“Sao lại đến phiên anh xin lỗi em, thật buồn cười.” Nhâm Nhiễm gượng cười, “Nếu em dọn nhà một mình chắc em sẽ mệt chết, lần này phải mua chút ít vật tùy thân rồi.”

“Đội tình hình công ty ổn định, anh trả hết tiền cho em, tốt nhất em nên mua một căn hộ ở Bắc Kinh, đừng dọn tới dọn lui như thế.”

“Chuyện này không vội. Thực ra em không có ý định định cư ở đây, em nghĩ sau này có thể...” Cô đột nhiên ý thức được, chuyện quay về thành phố Z đã quá xa vời.

Hai người – bốn mắt – nhìn nhau, có chút thê lương.

Gia Tuấn né khỏi ánh mắt cô, anh ngược lên trần nhà cười: “Bây giờ anh sống rất tệ hại, công ty không biết khi nào mới thoát khỏi nguy khó. Nhà họ Mạc lại hối thúc anh li hôn với Mẫn Nghi, nhưng điều kiện mà họ đưa ra anh vốn không thỏa mãn được, còn liên lụy em bị ức hiếp.” “Anh Tuấn, em không cảm thấy là bị ức hiếp.” Cô quỳ trên sàn nhà, dựa đầu vào vai anh, “Người khác nói gì, em đều không quan tâm, cái em không bước qua được, là chính mình. Nếu em cảm thấy mình có lỗi, thì sao em có thể坦然 nhiên tiếp nhận sự quan tâm của anh, càng khiến anh tiến thoái lưỡng nan như vậy được.”

Cô đã lâu không thân mật với anh thế, anh hơi bất ngờ, vẫn như trước đây, anh dịu dàng vuốt tóc cô: “Thực ra anh biết rất rõ, em không có điều gì khiến anh phải bận tâm, em xử lý mọi việc của mình rất tốt. Anh qua đây chỉ vì chút lòng riêng tư, anh rất muốn gặp em.”

“Đừng nói thế, anh Tuấn, em biết, chỉ có anh luôn quan tâm em...” Cô ghen ngào, không nói tiếp được nữa.

“Nhưng em đã trưởng thành, Tiểu Nhiễm, khoảng trời của em ngày càng rộng lớn, anh hết cách giữ em lại trong cuộc sống của anh, sẽ có một ngày anh sẽ không tìm được em nữa.”

“Vây cũng chẳng sao, anh đã là người thân thiết nhất của em, bất kể em ở nơi nào, anh ở đâu, sống cuộc sống như thế nào, tất cả đều không quan trọng.” Cô ngược đầu nhìn anh: “Chúng ta đừng cố tình gặp mặt nhau như thế nữa, anh Tuấn.”

Giọng cô rất nhẹ, ở cách anh rất gần, dường như có thể nhìn thấu nơi sâu thẳm nhất trong đôi mắt của anh, anh gật đầu, quả quyết nói: “Được, Tiểu Nhiễm, anh sẽ không bao giờ đến đây nữa.” Anh nhấc tay lên như muốn vuốt tóc cô nữa, nhưng lại chỉ chạm nhẹ một cái, “Em phải tự chăm sóc ỉnh.”

Sau khi tiễn Gia Tuấn, cô bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, lau chùi mọi góc ngách trong nhà. Đợi khi căn hộ sạch bong không có vệt bụi đã là nửa đêm. Điện thoại reo, cô nhận được tin của Gia Tuấn, “Đã tới nhà, Tiểu Bảo không sao.”

Nhâm Nhiễm thở phào một hơi thật dài.

Đã quá mệt mỏi, nằm trên chiếc giường của căn phòng xa lạ, trong nửa đêm còn lại, cô ngủ rất say.

39. Chương 43 Part 1

Chương 43

Ngân hàng Nhâm Nhiễm làm việc đã nhanh chóng đạt được thỏa thuận hợp tác với tập đoàn Úc Hâm đồng thời đã chính thức tiến hành. Cô nhận được thông báo đi công tác – đến Bắc Hải cùng sếp nhằm khảo sát thực tế dự án này. Cô chính thức nhận được bảng quy hoạch của dự án, phát hiện tập đoàn Úc Hâm sẽ khai thác một resort và khu nghỉ dưỡng dãy đất phía đông nam của đảo Vi Châu.

Tiếp theo, cô nghiên cứu tất cả các dự án đất đai của tập đoàn Úc Hâm, phát hiện toàn bộ đều nằm trong các khu trung tâm thành phố, mang giá trị thương mại rõ rệt, duy chỉ dự án này lại chọn địa điểm là một thành phố hoang tàn bị lãng quên sau những năm khủng hoảng kinh tế. Cô lại tìm kiếm thông tin và phát hiện mảnh đất đó đã được thu mua từ hai năm trước nên không có điều gì đặc biệt nữa.

Hơn nữa, hai bên hợp tác đến giai đoạn này cũng không cho phép cô suy nghĩ lung tung điều gì.

Chuyến công tác này do một phó tổng người ngoại quốc của ngân hàng dẫn đoàn, Lâm Ba là người chịu trách nhiệm chính trong dự án đã dẫn theo Nhâm Nhiễm và một nhân viên nữa. Chính Bang – trợ lý của Trần Hoa gặp mọi người tại sân bay, anh gặp Nhâm Nhiễm ở sân bay, hai người cũng hơi bất ngờ.

Sau khi họ đến Bắc Hải, đoàn đón tiếp ngoài phó tổng Lưu Hi Vũ của tập đoàn Úc Hâm còn có thêm quan chức địa phương, hai bên khách sáo chào hỏi rồi ra xe đến bến tàu để lên thuyền đến đảo Vi Châu.

Nhân viên của tập đoàn Úc Hâm đã đợi họ ở bến tàu từ sớm, họ đã chuẩn bị hai xe hạng thương gia đưa mọi người đến địa điểm của dự án. Cảnh vật nên thơ và cây cối rậm rạp ven đường khiến đồng nghiệp ngân hàng ngoại trừ Nhâm Nhiễm xuýt xoa không ngừng, sau khi xuống xe, trước mặt họ là bãi cát trắng tinh, nước biển trong vắt đến tận đáy, phó tổng người ngoại quốc liên tục khen ngợi cảnh đẹp tuyệt trần nơi đây, Lâm Ba cũng nói, không ngờ Bắc Hải lại có cảnh đẹp đến thế mà xưa nay không ai hay biết.

“Mọi người xem, nhìn từ bên này, hòn đảo nhỏ kia cứ như chốn bồng lai tiên cảnh trong truyền thuyết.”

Nhâm Nhiễm lạnh lùng: “Đó là đảo Song Bình, cách đây khoảng mười hải lý.”

Lưu Hi Vũ cười nói: “Xem ra thì cô Nhâm chuẩn bị khá kỹ lưỡng khi đến đây. Trước mắt, hòn đảo này được mệnh danh là một trong mười hòn đảo đẹp nhất Trung Quốc, chỉ là cơ sở hạ tầng trên đảo còn hạn chế. Sau khi hoàn tất dự án khu resort nghỉ dưỡng tại đây, chúng tôi có niềm tin sẽ dẫn đầu ngành du lịch tại vùng này.”

“Nhưng theo tài liệu tôi tra cứu được cho thấy, bến tàu ở đảo Vi Châu rất hạn chế lượng thuyền cập bến, nếu không cải thiện điều này thì e sẽ gây trở ngại rất nhiều trong việc phát triển của ngành du lịch.” Nhâm Nhiễm uyển chuyển nói.

Quan chức địa phương đáp lại: “Chúng tôi cũng từng xem xét vấn đề này, cơ quan nhà nước cũng đề nghị hợp tác với Tập đoàn Úc Hâm cải tạo bến tàu, nhưng ý của Trần Tổng vốn là không hi vọng nơi này trở thành một điểm du lịch của đại chúng.”

“Tôi cảm thấy hòn đảo này vốn không thích hợp khai thác trên diện rộng.”

Một giọng nói trầm cảm vang lên từ phía sau, mọi người đồng loạt quay đầu, chỉ cảm thấy Trần Hoa không biết xuất hiện từ khi nào, anh bắt tay cùng Phó tổng ngân hàng và Lâm Ba.

Lâm Hi Vũ cười cười bổ sung: “Bộ phận khai thác địa sản của chúng tôi sau khi thương thảo và cho rằng, nơi này không giống với đảo Hải Nam, diện tích và tài nguyên đều rất hạn chế, đôi lúc cảnh vật chỉ thuộc riêng một số ít người thì mới cảm thấy hi hữu và đáng giá.”

Lâm Ba gật đầu: “Khai thác khu nghỉ dưỡng ở khu vực này, nếu qui hoạch hợp lý thì đối với cá nhân tôi cũng rất có sức hấp dẫn.”

Cấp trên trò chuyện cùng mọi người, Nhâm Nhiễm không xen lời.

Sau đó, phó tổng ngân hàng quay về Bắc Hải rồi đáp chuyến bay đến Thẩm Quyến công tác. Họ vào ở trong khách sạn do Úc Hâm chuẩn bị. Đó là khách sạn tốt nhất trên đảo hiện nay, đại khái cũng chỉ tương đương khách sạn ba sao thông thường. Mọi người bàn bạc tối sẽ ra biển dạo bộ ăn khuya và đốt pháo bông. Nhâm Nhiễm từ chối với lý do nhức đầu muốn nghỉ ngơi sớm. Lâm Ba cười, “Cũng đúng, cô du học ở Melbourne, lại đến Hồng Kông đào tạo, chắc cũng ngắm chán cảnh biển và ngao ngán hải sản rồi đúng không?”

Cô chỉ cười không nói gì, sau khi về phòng, cô tắm gội nằm trên giường đọc sách.

Một lúc sau, điện thoại nội bộ trong phòng reo lên, Trần Hoa gọi vào: “Nhâm Nhiễm, xuống đây, anh dẫn em đi dạo.”

“Cám ơn Trần Tổng, tôi mệt rồi, không muốn ra ngoài.”

Trần Tổng cười, “Anh không định lên gõ cửa làm kinh động sắp và đồng nghiệp của em.” Nhâm Nhiễm giận run người, vội vớ thay quần áo xuống lầu, Trần Hoa đang đợi dưới đại sảnh.

“Ý anh là sao?”

“Nhốt mình trong phòng thì sẽ càng nhứt đầu hơn,” Trần Hoa vờ như không có chuyện gì. “Nào, anh dẫn em ra ngoài bãi biển.” “Tôi không muốn đi, anh đừng đến...” Nhâm Nhiễm vội rút lại lời nói, cô trông thấy Lưu Hi Vũ, Lâm Ba cùng vài đồng nghiệp bước ra.

Trần Hoa dặn dò Lưu Hi Vũ: “Hi Vũ, thay tôi tiếp đãi Lâm Tổng, tôi đưa Nhâm Nhiễm ra ngoài.”

Lâm Ba thần sắc như thường, chỉ một đồng nghiệp khác hơi bất ngờ nhìn qua, Nhâm Nhiễm không thể nổi giận trước mặt họ, đành bước theo Trần Hoa.

Anh dẫn cô lên một chiếc xe Jeep, lúc này là mùa hạ, mặt trời mãi không xuống núi, sắc trời sáng trong, gió biển thổi qua mát rười rượi, cơn giận của Nhâm Nhiễm cũng nguôi dần, cô thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. “Trần Tổng muốn dẫn tôi đi đâu dạo?” “Đi ca nô dạo đó thì chỉ cần nửa tiếng là đến Song Bình. Chúng ta vẫn còn kịp đến đó ngắm hoàng hôn. Trước đây em thích ngắm hoàng hôn ở đó nhất.”

Nhâm Nhiễm lạnh lùng: “Cho hỏi Song Bình cũng được xếp vào kế hoạch khai thác tiếp theo của Trần Tổng sao? Cũng đúng, du thuyền vốn không thể cập bờ ở đó, không thể tiếp đón nhiều du khách, tài nguyên lại càng eo hẹp, có thể xây dựng các dự án cao cấp hơn.” “Khi anh mua đất ở đây đã thỏa hiệp được với chính phủ, anh có quyền ưu tiên trong việc khai thác ở Song Bình, có thể cố gắng giữ nguyên hiện trạng trên đảo, không thể tùy ý khai thác.”

“Nếu không liên quan đến công việc, tôi không đến đó, Trần Tổng chắc không ngại chứ!”

Trần Hoa nhướn mày, khoe miệng để lộ nụ cười rất nhẹ, “Em đang sợ gì, Nhâm Nhiễm?”

“Bây giờ tôi sợ rất nhiều cái, ví dụ như sự trùng phùng bất hợp lý, du ngoạn chốn xưa vào thời điểm không thích hợp, những hoài niệm không cần thiết, đều khiến tôi rất ngượng ngùng.”

“Có thể đối diện với tất cả thì mới có được sự bình thản đích thực.” “Tôi chưa từng hoài nghi nội công của ông, ông có thể bình thản khi phải đối diện với bất kỳ người nào, trong bất kỳ tình huống nào. Nhưng tôi không dám đánh giá cao bản thân, hai năm trước, khi tôi đến đây,” cô chậm rãi nói, “đã phát hiện điều này.”

Trần Hoa hơi ngạc nhiên.

“Chính vào cái hôm ông nhờ anh Bang đưa cho tôi hai triệu, tôi đã đến đây. Vốn dĩ định một mình về thăm Song Bình, không may gặp bão, tất cả thuyền bè đều cập bến tránh bão, tôi phải nhốt mình trong khách sạn đó.” Cô chỉ về một khách sạn gần bến tàu, “hơn hai mươi tiếng sau, bão đã dừng hẳn, nhưng tôi đã không còn muốn ghé thăm Song Bình nữa, tiếp đó liền đi thuyền về Bắc Hải.”

Cô bình thản kể lại, giống như đang kể lại trải nghiệm bình thường của một người không liên quan. Một lúc lâu sau, Trần Hoa mở miệng, “Xin lỗi em, Nhâm Nhiễm.”

“Ông không hề có lỗi với tôi, Trần Tổng, nói cho ông biết điều này là chỉ muốn ông biết, tôi đã hạ quyết tâm quên sạch quá khứ từ rất lâu, càng không hoài niệm quá khứ cùng một người lạ, cảnh vật bên đó thế nào, tương lai sẽ được ai tận hưởng đều không liên quan đến tôi. Đừng phí sức sắp xếp chương trình tham quan như thế. Tôi đến đây chỉ vì công việc.”

Nhâm Nhiễm quay lưng bước nhanh về khách sạn.

Lại đối diện với Trần Hoa, cô ngày càng bình tĩnh, cơn sóng trong lòng kìm nén ở mức thấp nhất một cách thành công.

Cô không hề vui mừng, cô biết rõ, ở một góc nào đó, phản ứng bình tĩnh này chứng minh trái tim cô như được bọc thép, đã hình thành cơ chế tự bảo vệ, không bao giờ dễ dàng bị tổn thương.

Sau này, liệu cô còn có thể bất chấp tất cả để yêu một người nào đó như thế nữa không? Đường như là chuyện không thể. Có lẽ đối với người trưởng thành, yêu và được yêu là một hạnh phúc quá xa xỉ và không thể cưỡng cầu.

Nhâm Nhiễm công tác trở về vẫn làm việc bình thường tại Bắc Kinh. Thế nhưng, gần đến lúc chính thức kí kết thỏa thuận và bước vào giai đoạn thực thi, một tạp chí tài chính quyền uy trong nước gọi điện hẹn phỏng vấn.

Lâm Ba đưa Nhâm Nhiễm đại cương của buổi phỏng vấn: “Nước ta bây giờ chưa chính thức đồng ý cho ngân hàng nước ngoài hoạt động dịch vụ đầu tư ngân hàng, chúng ta đều đang đi trên rìa, cô cũng biết, người Anh xưa nay rất bảo thủ, dù là lãnh đạo cấp cao cũng có nhiều ý kiến khác nhau, họ cho rằng chúng ta đi quá vội vã, khó tránh chuyện phiền phức.”

“Nhưng tôi cảm thấy kế hoạch này rất khả thi, vốn không đi ngược chính sách được quy định, lại có cơ hội phát triển.”

“Người trong ngành đều phán đoán như thế, Tập đoàn Úc Hâm vốn tiếp xúc với hai ngân hàng nước ngoài, tôi cực lực tranh giành cơ hội này. Thế nhưng không ai có thể ngang nhiên đứng ra thừa nhận điều này để các cơ quan kiểm định xuống thẩm tra. Phong cách của tòa soạn này xưa nay không đạt được mục đích không chịu thôi, không thể mặc kệ, tôi đã hẹn một phóng viên chiều nay đến gặp mặt, cô đứng ra trò chuyện tìm hiểu xem họ nắm được tình hình gì, còn muốn tìm hiểu thêm điều gì, nguyên tắc là không được tiết lộ bất kỳ chuyện nào không nên được tiết lộ.” Nhâm Nhiễm gật đầu đồng ý, sau đó quay về chỗ ngồi chuẩn bị trả lời phỏng vấn theo đại cương và lời dặn dò của Giám đốc Lâm. Cô vào phòng họp sớm hơn giờ đã hẹn mười phút, phóng viên đến rất đúng giờ. Anh ta tên Chương Dục, trông rất lão luyện nhưng lại còn rất trẻ, lại thêm một ông cụ non.

Hai người trao đổi danh thiếp liền đi thẳng vào vấn đề, Chương Dục chuẩn bị bài rất kĩ lưỡng khi đến, anh liên tục đặt câu hỏi, vấn đề nào cũng đi thẳng vào trọng tâm. Nhâm Nhiễm kiên trì giữ giới hạn theo lời dặn dò của cấp trên, buổi phỏng vấn từ lúc diễn ra đến phút chót đều rất căng thẳng, cả hai đều thấm mệt.

Chương Dục đóng sổ ghi chép, tắt bút ghi âm, cười nói: “Cô Nhâm, thoải mái nào. Tôi thừa nhận lần này tôi không moi móc được bất kỳ thông tin nào từ cô. Nói chuyện ngoài lề tí nào, không phải là chính thức phỏng vấn, có tin đồn nói ngân hàng các cô sẽ dời tổng bộ Á Châu đến Thượng Hải, nhìn từ góc độ của một nhân viên thì đó có phải là tin đồn thất thiệt hay không?”

“Tất cả tin đồn thất thiệt chưa chắc là không có nguyên do, một mặt, vị thế của Thượng Hải trong ngành tài chính trong nước và cả Châu Á ngày càng quan trọng, sẽ là mảnh đất màu mỡ mà mọi ngân hàng nước ngoài đều tranh nhau giành được. Mặt khác, e rằng địa vị trung tâm tài chính Châu Á của Hồng Kông sẽ không dễ bị lay động.”

Chương Dục bật cười: “Vẫn là cách ăn nói tiêu biểu của nhà ngoại giao, cô Nhâm, cô rất thích hợp làm phát ngôn viên thời sự.”

Nhâm Nhiễm cũng bật cười: “Xin đừng nghi ngờ tác phong chuyên nghiệp của tôi.” “Trong cuộc phỏng vấn này thì tác phong chuyên nghiệp của tôi đã bị dao động, chẳng moi được bất kỳ thông tin có giá trị nào, với một người khó khăn lắm mới có được công việc ở tòa soạn như tôi thì thật chết người.”

Chuyện chỉ như thế, trông bộ dạng thoải mái của anh, Nhâm Nhiễm cũng không quan tâm, cô tiễn anh ra ngoài và báo cáo quá trình phỏng vấn cho cấp trên. Sau đó cô tiếp tục công việc, mặc kệ chuyện này.

40. Chương 43 Part 2

Tạp chí Tài Chính kì mới nhanh chóng xuất bản, Nhâm Nhiễm đọc mà tròn xoe mắt, bài báo do Chương Dục và một phóng viên kì cựu cầm bút đã chiếm trọn trang đầu của tạp chí, hai người giới thiệu rất tường tận sự phát triển của các ngân hàng nước ngoài khi đổ xô vào Trung Quốc, đối tượng phỏng vấn của họ có cả Tổng giám đốc khu vực của hai ngân hàng nước ngoài, tổng giám đốc của ngân hàng quốc doanh, nhà

kinh tế học nổi tiếng và chuyên viên của các ngành liên quan, thậm chí còn có nhân viên các cấp của ngân hàng và người giấu tên. Bài báo còn đề cập đến ngân hàng mà Nhâm Nhiễm công tác đã đóng vai triển khai định hướng phát triển dịch vụ ngân hàng đầu tư, tuy đôi bên hợp tác chỉ dùng ngân hàng A và tập đoàn B phôi chế, nhưng chi tiết bản thảo của bản thỏa thuận vô cùng chính xác, người trong ngành nhìn là hiểu rõ. Càng đọc chi tiết, Nhâm Nhiễm càng bàng hoàng bất an.

Tất nhiên là Lâm Ba cũng đọc được bài báo, ông gọi Nhâm Nhiễm vào phòng chất vấn cô có tiết lộ thông tin bản thỏa thuận hay không, Nhâm Nhiễm kiên quyết phủ nhận. Lâm Ba than thở: “Lần này thì phiền phức to, bản thỏa thuận ngoài sếp lớn, lãnh đạo cấp cao của ngân hàng thì chỉ có bộ phận đầu tư của Úc Hâm và những thành viên trong phòng của chúng ta nắm chi tiết. Bây giờ tiết lộ ra ngoài, không biết có vấn đề gì không, cấp trên chắc chắn sẽ điều tra việc này, cô phải có tâm lý chuẩn bị.”

Sau khi bước ra, Nhâm Nhiễm gọi điện cho Chương Dục, Chương Dục sáng khoái nói với cô, nội dung liên quan đến ngân hàng của cô là do thầy giáo hợp tác với anh hoàn tất. “Thầy là phóng viên kì cựu, có nhiều nguồn thông tin trong ngành này, nhưng bất kể tôi hay ông ta đều không tiện tiết lộ nguồn gốc thông tin.”

Nhâm Nhiễm biết có truy hỏi cũng chẳng có ý nghĩa gì, cô cảm ơn rồi tắt điện thoại. Hôm sau, tất cả đồng nghiệp trong phòng Nhâm Nhiễm từng tham gia vào dự án này đều lần lượt được gọi vào phòng nhân sự trò chuyện, nhưng chỉ duy nhất cô là người tiếp nhận phỏng vấn nên áp lực nặng nề hơn. Cô nhớ lại chi tiết của buổi phỏng vấn báo cáo lên cấp trên.

Bầu không khí căng thẳng vô hình bao trùm lấy bộ phận của cô, cùng lúc với việc vùi đầu vào công việc, mọi người đều ngấm ngấm bàn tán xôn xao, nhưng gần như không ai trao đổi thông tin với cô, mặc định cô là trung tâm của mọi nguy hiểm, càng né xa càng tốt.

Mấy ngày sau, Lâm Ba thông báo với cô, kế hoạch hợp tác với Úc Hâm tạm gác lại, ông ta sẽ nghỉ phép một thời gian, “Renee, cấp trên quyết định điều cô qua công tác tại bộ phận quản lý hành chính.” Ông đầy bụng buồn phiền, ăn nói cũng không cẩn trọng như trước: “Ngân hàng Anh đã quá bảo thủ, đất phát triển dành cho cá nhân có hạn, trước mắt vẫn chưa có quyết định chính thức về công việc của tôi, cho nên tôi cũng không tiện nói gì thay cô. Cô có thể đến đó công tác thử.”

Cô không có lời nào để phản biện, chỉ biết chấp nhận. Cô không còn là nhân viên mới vào ngành như trước, cô biết trong công việc không có khả năng nhất định phải phân rõ trắng đen, huống chi đồng nghiệp lại đang ngấm ngấm dị nghị, Lâm Ba mập mờ tiết lộ những bất đồng quan điểm của lãnh đạo cấp trên. Cô lặng lẽ bước ra ngoài thu dọn vật dụng cá nhân, Đinh Hiểu Tình – người tiếp nhận công việc của cô vốn không dự định che giấu niềm vui đến từ nỗi đau của người khác, giọng cứ the thé: “Cảm giác đi tên lửa thật rất tuyệt, nhưng hạ cánh không đúng cách thì cũng chẳng dễ chịu được đâu.”

Nhâm Nhiễm bỏ ngoài tai, các đồng nghiệp khác cũng không hưởng ứng, nhưng Đinh Hiểu Tình vẫn chưa bỏ tức, một lúc sau, ả đột nhiên ném xấp tài liệu trước mặt cô: “Cái này cô tự mang đến phòng nhân sự kí tên, đừng trông mong người khác làm thay.”

Thường ngày mọi người ganh đua thể nào chí ít cũng giữ thái độ lịch sự bên ngoài, hiếm khi đánh đá ra mặt. Nhâm Nhiễm nhìn bộ tài liệu, ngược đầu nhìn cô, chậm rãi nói: “Cô Đinh Hiểu Tình thân mến, bàn giao công việc thôi, không cần xúc tác thêm tâm trạng cá nhân vào, người nào có trách nhiệm mang tài liệu trình kí, tôi và cô đều biết rõ, không cần ném tới ném lui.”

Giọng cô vẫn được giữ được ở mức dịu dàng thường lệ, nhưng nét mặt lạnh lùng ít nhiều khiến Đinh Hiểu Tình hoảng hốt, ả hết cách kết chuyện, ăn nói càng hàm hồ hơn: “Có quan hệ mập mờ với ông chủ lớn của tập đoàn Úc Hâm cũng khá đầy đủ, điều qua bộ phận quản lý tài sản, không chừng sẽ muốn mưa được mưa, muốn gió có gió, hoàn thành kế hoạch mà không tốn chút công sức nào. Xem ra thì cấp trên thật khéo chọn người, có vốn trời cho thật hay biết mấy.”

Nhâm Nhiễm quét ánh mắt qua người đồng nghiệp đi cùng cô đến Bắc Hải, người đó đang trong bộ dạng bận rộn với công việc. Cô cười lạnh, cất cẩn thận khung hình có di ảnh của mẹ trên bàn: “Chúng ta đều là phái nữ, là đồng nghiệp, tự khinh nhau như thế chẳng nghĩa lý gì, xin hãy nhường đường, cô Đinh.”

Một đồng nghiệp khác hòa giải, “Vừa đúng lúc tôi phải qua phòng nhân sự có việc, sẵn tiện mang qua cho.”

Nhâm Nhiễm tiếp nhận chức vụ mới, phụ trách quản lý nhóm nhân viên kinh doanh về quản lý tài chính cá nhân. Giám đốc bộ phận thăng thấn nói với cô, trái ngược với ngân hàng trong nước, ngân hàng nước ngoài không có nhiều ưu thế trong dịch vụ tài chính cá nhân, khách hàng trong bộ phận tài chính cá nhân cũng rất hạn chế, bộ phận này còn là bộ phận biến động nhân sự nhiều nhất trong ngân hàng nước ngoài. Áp lực và lượng công việc khi quản lý nhóm kinh doanh là rất lớn, ông hi vọng cô có đầy đủ tâm lý chuẩn bị.

Không cần giám đốc nhắc nhở thì cô cũng hiểu, đối với ngân hàng nước ngoài thì hạng “nhân viên quèn” đều tập trung hết vào bộ phận quản lý tài chính cá nhân. Từ bộ phận quản lý đầu tư điều chuyển qua, tuyệt đối không phải được thăng chức.

Cô càng bận rộn hơn trước khi tiếp tay vào công việc mới. Nhân viên dưới quyền đều trạc tuổi như cô, mỗi ngày phải gọi chục hàng nghìn cú điện thoại tìm kiếm đối tượng khách hàng có khả năng thuyết phục. Cô cũng buộc phải liên lạc với người lạ, sắp xếp viếng thăm khách hàng, còn phải kiểm tra tiến độ công việc của cấp dưới, khích lệ và nhắc nhở thiếu sót kịp thời.

Sau tám tháng công tác bận rộn cực điểm tại Hồng Kông, cô vốn không sợ áp lực công việc cao. Nhưng cô đích thực mất phương hướng. Bộ phận này cần nguồn khách hàng thuộc giới thượng lưu hơn là kiến thức ngân hàng chuyên nghiệp. Cô và nhân viên của cô đều là người ngoại xứ đến Bắc Kinh làm việc, không gia cảnh không quan hệ, quả là một thử thách lớn.

Mặt khác, cơ hội điều chuyển từ bộ phận quản lý tài chính cá nhân sang bộ phận khác gần như là không có. Sau khi được chuyển vào, về cơ bản sẽ mãi công tác trong lĩnh vực này. Nếu làm không tốt, đuổi việc là chuyện đương nhiên. Còn làm tốt, ngoài việc được thăng chức tăng lương, còn được tăng thêm áp lực doanh thu.

Nhâm Nhiễm không còn tinh thần chuẩn bị cho kì thi MBA như kế hoạch, trong đầu cô toàn các con số doanh thu.

Trắc trở trong công việc và hướng phát triển mờ mịt khiến cô vô cùng mệt mỏi.

Thế nhưng, điều kì quái đã nảy sinh, không biết bắt đầu từ hôm nào, liên tục có người chủ động hẹn gặp Nhâm Nhiễm để tư vấn dịch vụ quản lý tài chính cá nhân và đồng ý mở tài khoản một cách nhanh chóng, sau đó còn giới thiệu khách mới cho cô.

Khó khăn được giải quyết dễ dàng, lòng cô cứ bồng bênh không yên, không cảm nhận được bất kỳ cảm giác thoải mái nào. Cô cẩn thận tìm hiểu khách hàng, không vội vã nâng cao doanh số, sau khi cân nhắc thiệt hơn và xác định rõ năng lực chịu đựng rủi ro của khách hàng mới giới thiệu dịch vụ quản lý tài chính thích hợp. Đồng thời cô giao một ít khách hàng cho cấp dưới tiếp cận, yêu cầu họ không được nóng vội.

Doanh số cô tăng ổn định theo định kì, đối với một nhân viên mới, thật sự thu hút sự chú ý của người khác. Đồng hành cùng lời tán thưởng của cấp trên, đương nhiên còn là dư luận bàn tán của đồng nghiệp.

Nhớ tới lời tiên tri chua ngoa và khắc nghiệt của Đinh Hiểu Tình, cô không thể bình thản với nó.

Khách hàng mới công tác trong nhiều ngành nghề, xuất thân cũng khác, điểm chung của họ là tài lực rất hùng hậu, ngoài ra chẳng liên quan gì nhau. Không có chứng cứ thể hiện có can hệ đến Trần Hoa. Trong tình huống này, cô không thể hỏi thăm khách hàng, đương nhiên càng không thể chủ động chất vấn Trần Hoa điều gì.

Trần Hoa không chủ động xuất hiện trước mặt cô.

Cô hay tin từ tạp chí Tài Chính, Úc Hâm đã kí kết thỏa thuận cùng một ngân hàng Đức, dự án khu biệt thự ở đảo Vi Châu thuận lợi khởi công.

Tấm ảnh chụp về lễ kí kết thỏa thuận và nghi thức khai công dự án đều không có bóng dáng của Trần Hoa.

Không có bài báo nào đề cập đến tên anh, xưa nay anh luôn cẩn thận ẩn mình phía sau sân khấu.

Công việc của Nhâm Nhiễm đi vào nề nếp suôn sẻ thì cô lại ngày càng phiền muộn, cảm giác như bị một tấm lưới vô hình vây chặt. Cô không thể thổ lộ với bất kỳ ai về hoài nghi, buồn phiền của mình, kể cả với Gia Tuấn.

Trong những lần liên lạc, khi đề cập đến công việc, cô chỉ đơn giản giới thiệu là được điều qua một bộ phận khác, việc vất vả cần giải quyết nhiều hơn nhưng thu nhập cũng tăng theo...

Gia Tuấn nói về chuyện gia đình của mình, cũng chỉ tả nhẹ vẽ sơ: đơn đặt hàng nhiều hơn, tâm trạng của công nhân tương đối ổn định, nhà cung ứng bắt đầu đồng ý kéo dài thời hạn thanh toán, cơ quan nhà nước cũng có ý định yêu cầu lên lịch thanh toán các khoản nợ ngân hàng theo khả năng của mình...

Cô biết Gia Tuấn cũng như cô, giữ lại hết mọi thông tin khiến đối phương lo lắng.

Kỳ Gia Ngọc đột nhiên gọi điện cho cô, tiết lộ nhiều thông tin hơn, vốn dĩ tình hình công ty có chuyển biến tốt nhưng ngành thuộc da xuất khẩu đang đương đầu với cuộc điều tra chống phá giá của các nước công nghiệp Phương Tây, doanh nghiệp của họ là một trong những doanh nghiệp trong số được điều tra, hiện tại mọi người đang chuẩn bị các tài liệu bào chữa.

“Cuộc điều tra này rất khắt khe, chú Nhâm cũng đến giúp chị và thằng Tuấn chuẩn bị tài liệu bào chữa, bước tiếp theo dự định liên lạc với các doanh nghiệp cùng ngành giải quyết các vật liệu bị khiếu nại. Tiểu Nhiệm, tình hình đột nhiên trở nên căng thẳng, thời gian trả tiền cho em chắc phải kéo dài.”

“Chị Gia Ngọc, không sao mà, em không dùng đến số tiền đó, đợi khi công ty vượt qua khó khăn rồi hãy tính.”

Gia Ngọc than vãn, “Tình hình này mà bên nhà họ Mạc cứ liên tục đòi đàm phán với nhà chị, yêu cầu nhà chị xác nhận yêu cầu tài sản của họ. Haizz, mẹ chị vừa ngệtin có thể không giành được quyền nuôi đứa trẻ lại sốt vó cả lên, bệnh tình trở đi trở lại, thật khổ, hề khỏe khoản tí là nhờ luật sư Quý tìm cách giúp mẹ.”

Việc này Nhâm Nhiễm hết cách tiếp lời, may mà Gia Ngọc cũng không dự định than vãn tiếp với cô, họ trở về đề tài công việc ngay, nói là Nhâm Thế Yến đã mời được chuyên viên pháp luật về việc này, sau đó sẽ gửi tài liệu cho cô, nhờ cô liên lạc với Lữ Duy Vi – chuyên viên chống bán phá giá tại Cục Thương vụ ở Bắc Kinh, đương nhiên là cô nhận lời giúp đỡ.

Nhâm Nhiễm loay hoay tìm được số điện thoại văn phòng làm việc của vị chuyên viên đó, cô gọi điện nhưng không ai bắt máy. Cô nhớ đến một khách hàng – ông Khuừ cũng trong ngành gia công xuất khẩu, lúc trước ông trò chuyện cùng cô đã đề cập từng gặp những rắc rối tương tự, cô gọi cho ông hỏi thông tin về Lữ Duy Vi, ông tiết lộ chỉ gặp qua một lần, cô liền vội vã nhờ ông hẹn giúp, ông ta suy nghĩ một lúc, nói: “E rằng tôi không hẹn được, nhưng đừng vội, tôi nhờ một người bạn giúp cô, ông ta có quen biết rộng và có uy tín hơn tôi.”

Cô cảm ơn lia lịa, giờ tan ca hôm sau, cô nhận được điện thoại của Trần Hoa:

“Nhâm Nhiễm xuống đây ngay, anh đợi em ở nhà xe dưới tầng hầm.”

Cô chẳng hiểu gì, và không vui nữa, “Tôi không nhớ tôi đã hẹn gặp ông.”

“Lão Khuừ nói em muốn gặp Lữ Duy Vi, chẳng lẽ anh nhầm rồi sao?”

Trần Hoa cười nói, “Lữ Duy Vi phải đi công tác ngay lập tức, bây giờ em không xuống, nếu muốn hẹn cô ấy nữa thì phải đợi một tuần sau.”

Nhâm Nhiễm kinh ngạc, nhưng biết rõ tình hình bên Gia Tuấn không thể kéo dài, đành hỏa tốc thu dọn đồ đạc xuống tầng hầm, ngồi vào xe Mercedes của Trần Hoa.

Trần Hoa vừa nổ máy, vừa nói: “Anh nhờ Chính Bang đưa Lữ Duy Vi ra sân bay, chúng ta gặp nhau tại sân bay, vẫn còn đủ thời gian để hai người trò chuyện.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Sau khi đến sân bay, Trần Hoa dẫn Nhâm Nhiễm đi xe Starbucks chạy thẳng vào trong cho đến khi gặp một phụ nữ. Trần Hoa giới thiệu: “Nhâm Nhiễm, cô này là tiến sĩ Lữ Duy Vi.” Nhâm Nhiễm đã lên mạng tìm thông tin, biết Lữ Duy Vi năm nay ba mươi lăm tuổi, du học ở Mỹ, là chuyên gia Thương Mại Quốc Tế và là người quyền uy trong công trình nghiên cứu chống bán phá giá trong nước, nhưng cô không ngờ cô

ta lại còn rất trẻ trung, thân hình không cao, mình dây cây liễu, mặc chiếc áo len màu xám, quần dài sậm màu, làn da trắng mịn trông rất mạnh mẽ và tháo vát.

Nhâm Nhiễm bắt tay làm quen, cô ái ngại: “Xin lỗi, mạo muội tìm tiền sĩ Lữ giúp đỡ.”

Lữ Duy Vi cười: “Đừng khách sáo, đã là bạn do Gia Thông dẫn đến thì tôi nhất định sẽ giúp đỡ.”

Nhâm Nhiễm chợt nhận ra cô ta gọi trực tiếp tên cũ của Trần Hoa với giọng nói khá thân thiết, còn Trần Hoa cũng chẳng phản ứng gì, chỉ ít hai người đã quen nhau từ trước. Cô không có thời gian nghĩ ngợi nhiều lập tức lấy tài liệu vào vấn đề chính. Hiệu quả làm việc của Lữ Duy Vi rất cao, cô vừa nghe Nhâm Nhiễm giới thiệu tình hình, vừa tra cứu thông tin bà ta mang theo, đưa ra vài ý kiến, suy nghĩ rất thấu đáo.

Nhâm Nhiễm ghi chép với tốc độ như bay, lo sợ bỏ sót điều gì. Lữ Duy Vi bật cười: “Vụ này cũng không liên quan đến nhiều phương diện lắm lại rất phổ biến. Cô Nhâm, cô không cần ghi chép nữa, cuối tuần này tôi trực tiếp bay đến thành phố Z một chuyến gặp lãnh đạo công ty, bàn bạc với họ sẽ phải bào chữa thế nào.”

Nhâm Nhiễm vui mừng quá đỗi, cô không thể không khâm phục Trần Hoa. Cô lập tức gọi điện cho Gia Ngọc. Kỳ Gia Ngọc nhận tin cũng mừng rỡ khôn xiết. Hai bên xác định thời gian và địa điểm gặp nhau qua điện thoại xong cũng là đã đến lúc Lữ Duy Vi lên máy bay.

41. Chương 44 Part 1

Chương 44

Trần Hoa đưa Nhâm Nhiễm quay về trung tâm thành phố, Nhâm Nhiễm cảm ơn: “Hôm nay rất cảm ơn ông, Trần Tổng.”

“Khách sáo với anh vậy à, cho thấy nếu không phải vì chuyện của nhà họ Kỳ, chắc sẽ không tiếp nhận sự giúp đỡ của anh.”

Cô bật cười, tự chế giễu: “Tôi nào được cứng rắn thế!”

Trần Hoa quan sát cô, “Trông em có vẻ rất mệt mỏi, công việc nhiều lắm không?”

“Quả là hơi mệt.” Nhâm Nhiễm biết trạng thái mình gần đây không tốt, “Tôi đang dự định nghỉ phép năm.”

“Chuẩn bị đi đâu du lịch?”

“Không đi đâu cả, đã ghi danh vào trường tập lái, chuẩn bị thi bằng lái xe.”

“Để Chính Bang dạy em là được, kinh nghiệm lái xe của anh ta hơn hẳn giáo viên trong trường tập lái.”

“Vậy thì không cần, tôi từng thi bằng lái tại Úc và tự lái xe trong hơn nửa năm, chủ yếu là học về luật giao thông, thích nghi với đường phố ở Bắc Kinh.”

“Chỗ em ở hình như không có chỗ đậu xe.”

Nhâm Nhiễm không bắt ngờ khi anh biết mình sống ở đâu, chỉ lãnh đạm nói: “Thì đừng ở dọc đường, dù sao cũng chỉ dự định mua chiếc xe rẻ tiền thuận tiện đi làm, cũng không quan tâm có chỗ đậu xe hay không.”

“Mua xe tần số an toàn cao thì vẫn tốt hơn, Bắc Kinh không đất rộng người thưa như ở Melbourne.”

Cô không đáp, anh nói tiếp: “Em thi bằng lái trước, anh sẽ nhờ Chính Bang rèn cho em một thời gian nữa, sau đó dẫn em đi mua xe.”

Cô hơi chần chừ, khóe miệng nhếch lên nụ cười đau khổ, cô quyết lên tiếng, “Trần Tổng không chỉ tìm khách hàng giúp tôi mà còn tìm trợ lý và bảo mẫu giúp tôi sao?”

“Chuyện khách hàng em đừng nghĩ ngợi lung tung. Anh chỉ cung cấp cho em điều kiện ban đầu. Còn việc họ chấp nhận dịch vụ quản lý tài chính mà em đưa ra, tín nhiệm năng lực chuyên nghiệp của em, đồng thời giới thiệu bạn của họ cho em, đó hoàn toàn trông cậy vào em.”

“Cám ơn ông đã duy trì lòng tự trọng yếu đuối của tôi.” Sau một lúc im lặng, cô nhẹ nhàng hỏi, “Ông còn có thể sắp xếp cuộc sống của tôi đến mức nào?”

“Anh rất muốn sắp xếp thỏa đáng hết mọi thứ, đáng tiếc là em không chịu cho anh cơ hội.”

“Sắp xếp thỏa đáng mọi thứ nghĩa là sao? Có phải sẽ mua cho tôi căn hộ cao cấp, xe đời mới, sắp xếp tôi đi học...”, cô tự cười vào mặt mình.

“Em có từng nghĩ, anh không ngại để Hà Tịnh Nghi và em gặp nhau cũng có nghĩa là anh không muốn giấu giếm em bất kỳ điều gì, công khai toàn bộ cuộc sống quá khứ với em.”

“Vậy thì không cần thiết, tôi không hứng thú muốn biết chi tiết cuộc sống của ông. Trí tưởng tượng của tôi cũng có hạn, không biết còn nhận được ưu ái gì nữa đây? Hay ông thử cảm dỗ tôi xem nào.”

“Anh có thể lấy gì để cảm dỗ em? Vật chất xưa nay chỉ có sức hấp dẫn với những người đam mê nó. Em luôn là một cô bé ngốc, điều đam mê nhất có lẽ vẫn là tình yêu, nhưng em đã không tin anh có thể cho em tình yêu nữa.”

“Tình yêu không phải là thứ người khác cho, mà là tự bản thân cảm nhận được, chúng ta không nên bàn tới nó thì hay hơn. Thế nhưng nói về cảm dỗ thì tôi nào dám tự nhận thanh cao nữa. Dù sao tôi cũng đã chấp nhận hàng loạt những thuận lợi mà ông mang đến cho công việc của tôi. Người ta thường nói, khi đã đi bước đầu tiên thỏa hiệp với cuộc sống thì mọi việc tiếp theo cũng sẽ trở thành lẽ đương nhiên.”

“Em sẽ vậy ư? Anh rất nghi ngờ.”

“Tôi không biết, tôi phải cảm ơn ông, ông đã cho tôi một khởi đầu rất tốt khi tôi còn rất nhỏ, dù sao thì sau khi nằm khóc trong xe Mercedes của ông vào năm tôi mười tám tuổi, tôi có thể không cần khao khát được ngồi trong xe Mercedes mà khóc nữa.”

Trần Hoa do dự, “Anh là một người rất cố chấp, sau khi đã lái quen xe Mercedes thì không dự định đổi xe nữa. Hơn nữa, từ khi em mười tám tuổi, anh đã không có năng lực kháng cự nước mắt của em, không muốn em phải khóc nữa.”

“Tin hay không tùy anh, tôi không sao khóc được nữa, đến cái tuổi hai mươi lăm rồi mà còn có thể khóc sụt sùi trước mặt một người đàn ông thì có vẻ như đang diễn kịch.”

“Nhâm Nhiễm, em có từng nghĩ, em ép anh vào vị thế rất nực cười hay không. Anh nói anh yêu em lại bị em khinh bỉ, hoài nghi. Còn nếu anh cảm dỗ em thì anh sẽ không bao giờ có được tình yêu của em nữa.”

“Nhưng tôi thật không hiểu, ông quay lại đòi tình yêu của tôi làm gì? Đó là thứ mà hai năm trước anh nhờ Chính Bang vứt bỏ.” Nhâm Nhiễm thắc mắc, “Chẳng lẽ sau khi gặp lại, ông ít nhiều phát hiện ưu điểm khác của tôi ư? Điều này tôi thật không dám nghĩ, trước đây tôi yêu ông đến thế mà chưa bao giờ khiến ông động lòng.”

“Em cảm thấy anh chưa từng yêu em ư?”

“Tôi cũng rất muốn tự an ủi mình, rằng mỗi tình thời thiếu nữ của tôi không phải là một tình yêu đơn phương. Nhưng càng lớn tôi càng hiểu rõ, ông đã sớm cảnh cáo tôi, tôi giống như con thiêu thân, đích thực quá chủ quan và đơn phương. May mà thừa nhận điều này nên chấp nhận thực tế cũng không quá khó khăn.”

“Em hối hận đã từng yêu anh như thế không?”

“Chúng ta đang phỏng vấn nhau sao? Ông hỏi tường tận quá để làm gì? Tôi còn nhớ trước đây gần như ông đều nhìn thấu tôi, đối với mọi hành vi của tôi, ông đều có lời giải đáp sẵn, không hề tò mò chút nào.”

Trần Hoa nhìn về trước, nói ngắn gọn: “Trước đây anh là kẻ tự đại.”

Nhâm Nhiễm cười to, “Vậy thì bây giờ ông vẫn vậy, dần ông tự đại vẫn sẽ tiếp tục tự đại. Tôi không thể tưởng tượng, ông không tự đại nữa thì sẽ như thế nào?” Trần Hoa cũng bật cười, “Được thôi, anh nghĩ em đã sớm định dạng anh trong lòng em, cũng khó trách, khi gặp em, anh đã là một người trưởng thành. Nhưng lúc chúng ta chia tay, em vẫn còn là một đứa bé, anh bỏ lỡ thời gian em từ một đứa bé trở thành người trưởng thành, đương nhiên anh rất tò mò.”

“Tò mò này thật kì lạ, nhưng tôi sẽ thỏa mãn ông. Tôi không hối hận. Tôi đã từng yêu ông, nhưng cái kiểu tình yêu bất chấp hậu quả, không so đo thiệt hơn đó rất khó tiếp diễn. Ngày tháng ở bên ông, tôi đã dung túng bản thân cảm nhận một điều mà có lẽ các cô bé trưởng thành trong nề nếp quy củ mãi không có được tôi cảm nhận được bản chất của tình yêu. Yêu một người không cần lí do, không sợ bị tổn thương, bất chấp thiệt hại khi phải trả giá.” Xe dừng lại ở một đèn đỏ, cô quay mặt nhìn sang Trần Hoa, nét mặt bình thản, không hề tức giận, “Giống thiếu thân lắm phải không? Tôi không cần phải hối hận, chỉ ít tôi không còn nuối tiếc khi ở cái tuổi không dám lao vào lửa nữa.”

Đèn giao thông chuyển sang màu xanh, xe lại chạy tiếp, rất lâu sau anh mới lên tiếng: “Em hoàn toàn không tò mò gì với anh nữa. Nhâm Nhiễm, lần trước khi em ngồi trong xe anh, đã là chuyện của bảy năm trước, trên đường đi, em không ngừng hỏi anh nhiều vấn đề.”

Nhâm Nhiễm nhớ như in lần đầu tiên hai người ôm nhau, cô ngồi trong xe anh dạo quanh thành phố H, cô đã hỏi anh nhiều vấn đề ấu trĩ, mong muốn hiểu được người đàn ông mình yêu qua phương thức một hỏi – một trả lời. Cô mệt mỏi dựa lưng vào ghế. “Chỉ có trẻ con mới tò mò quá mức với người xa lạ, ông cũng biết, tôi không còn là trẻ con nữa.” “Để anh thành thật với em, trước đây em từng hỏi người yêu đầu tiên của anh như thế nào...”

Nhâm Nhiễm lắc đầu liên tục, ngắt ngang anh: “Tôi không có ý định trao đổi chuyện đời tư cùng ông. Ông cũng đừng trông mong tôi cũng sẽ khai báo cuộc sống của tôi tương tự như thế.”

“Thực ra chúng ta có thể nhìn nhận vấn đề theo cách này, cứ xem đây là báo ứng tuần hoàn, bây giờ em không tò mò về anh, nhưng anh rất tò mò về em. Em không còn tình cảm với anh, anh vẫn còn. Nhâm Nhiễm, chúng ta bắt đầu lại, hãy thử hưởng thụ tình cảm của anh được không? Tin tưởng anh, những người phụ nữ khác không bao giờ nghe được câu này từ anh.”

Nhâm Nhiễm kinh ngạc và bàng hoàng một lúc, nhưng cô vẫn thu hồi cảm xúc rất nhanh chóng, cô vẫn lắc đầu, nói cộc lốc: “Tôi phải nói tôi rất vinh dự không? Thế nhưng điều trước đây khát khao bây giờ dễ dàng có được, đã không còn hấp dẫn nữa. Tôi chỉ hơi buồn phiền, thật ngại.”

“Không cần phải từ chối nhanh như thế.” Xe dừng lại trước chung cư của cô, Trần Hoa bật đèn trong xe, “Em suy nghĩ lại rồi hãy trả lời anh, bao lâu cũng không sao.”

“Không cần phải nghĩ ngợi gì nữa, tôi không hứng thú chơi trò yêu đương như thế.”

“Rốt cuộc, em vẫn không tin rằng anh yêu em.”

Cô nhếch miệng, bật cười: “Ông không yêu ai cả, chỉ yêu bản thân mình. Trần Tổng, người nào khiến ông cảm thấy thú vị, làm ông vui thì ông có thể để người đó ở bên cạnh ông.” Anh nhíu mày, “Giờ đây anh có thể chắc chắn đã có người léo mép với em. Nhưng người mách lẻo đó không báo em biết rằng, vài năm nay anh chỉ có một bạn gái và đã chia tay vào đầu năm nay sao?”

Nhâm Nhiễm không muốn nói tiếp về vấn đề này, “Không liên quan đến tôi, vậy thôi, chúc ngủ ngon, tạm biệt.”

Nhâm Nhiễm xuống xe bước nhanh về căn hộ mình trọ, khi đến cổng, cô dừng bước quay đầu lại, xe của Trần Hoa vẫn dừng ở đó.

Mùa thu ở Bắc Kinh vội vã ghé thăm, nhiệt độ xuống thấp sau cơn mưa, khắp đường phố đều rải rác lá vàng đã khô héo. Một ngọn gió bay qua thổi tung những chiếc lá vàng kim vào không trung, lượn lờ giữa hai người, phảng phất như một thời khắc chính thức chuyển mùa trước mặt cô. Tình cảm của con người nào có thể luân hồi như thời tiết?

Cô xoay lưng bước lên lầu, quả thực không tò mò nữa, cô hoàn toàn không định hỏi: “Sao anh lại đổi tên, cắt đứt triệt để mối liên hệ còn sót lại trong quan hệ với nhà họ Kỳ? Mấy năm qua anh sống như thế nào?”

Chuyện gì khiến anh tuyệt tình cắt đứt quan hệ giữa chúng ta? Lại điều gì khiến anh quay lại đứng trước mặt em?”

Cô đánh mất quá nhiều lòng dũng cảm để truy hỏi sự việc, không chỉ là trong mối quan hệ với anh. Nếu cô cất giữ cẩn thận hồi ức tốt đẹp về người mẹ vào tận đáy lòng, thì tình yêu của cô cũng như thế.

Có những vấn đề, cô mãi mãi không thể biết được đáp án. Có những vấn đề, cô không còn khát khao biết câu trả lời. Cũng giống như khi thời gian đã đóng cánh cửa đó lại, bạn biết đó là một kết thúc, vậy thì bạn không cần thiết phải quay lại mở nó ra lần nữa, phí sức tìm một khởi đầu mới làm gì.

Nhâm Nhiễm tranh thủ ngày nghỉ thi được bằng lái xe, cô đã lên mạng chuẩn bị kỹ lưỡng, tìm được kiểu xe mình thích, sau đó rút toàn bộ số tiền tiết kiệm gần một trăm ngàn mua chiếc xe hơi nhỏ.

Lần đầu tiên cô lái xe trên đường phố Trung Quốc, đương đầu với hàng loạt bảng hướng dẫn giao thông và dòng xe chen chúc đến không còn khe hở, ít nhiều cũng hơi run sợ, nhưng không bao lâu sau thì cô đã thoải mái hơn.

Chớp mắt đã đến mùa đông, cuối tuần này, lần đầu tiên Nhâm Nhiễm lái xe ra ngoại thành. Diện tích nội thành thành phố Bắc Kinh không ngừng mở rộng, ngoại thành bị đẩy ra xa dần. Chạy từ trong thành phố tấp nập ra ngoài, tăng hết tốc độ trên đường quốc lộ về hướng khoảng không bao la. Cô tấp xe vào lề, xuống xe ngắm nhìn cánh đồng mùa đông phía trước, phía xa toàn dãy núi hoang sơ, tiêu điều, chẳng cảnh sắc nào là đáng thưởng thức. Tiếng còi xe tải gầm rú sau lưng rồi lù lợt chạy ngang qua, ngọn gió lạnh lẽo từ phương Bắc tấp vào mặt, cô không có cảm giác.

Cô có một khoảng thời gian dài như bị tấm lưới vô hình vây quanh, mua xe cũng chỉ muốn rũ bỏ cảm giác đó.

Phóng nhanh xe ra ngoại thành rồi đứng trước khoảng trời mênh mông như trước mắt, cô quả thực có cảm giác như được phóng thích.

42. Chương 44 Part 2

Gia Tuấn gọi điện báo cô, Lữ Duy Vi đã đưa ra nhiều hướng dẫn quan trọng cho công ty, đồng thời liên lạc với Sở Công Thương Thành Phố tiến hành bảo chữa với hiệp hội ngành thuộc da, tình hình trước mắt rất lạc quan.

Cô vui mừng cho Gia Tuấn, “Anh Tuấn, vậy thì hay quá!”

“Ừ, cảm ơn em. Còn, còn... Trần Hoa. Lữ Duy Vi nói cô ta quen biết anh ta nhiều năm nên bằng lòng dốc sức giúp đỡ.”

Nhâm Nhiễm cười đắng: “Anh Tuấn, cái chúng ta cần là kết quả, anh đâu cần quan tâm cô ta giúp anh vì nguyên nhân nào.”

Gia Tuấn cũng cười, ắt hẳn không phải là một nụ cười vui mừng: “E rằng không chỉ một việc đó anh không thể tìm ra nguyên nhân. Hôm qua Trần Hoa cử trợ lý đến, tuyên bố bằng lòng cung cấp thêm một khoản vay, nhưng điều kiện là bên anh phải thuyết phục những chủ nợ khác, chuyển nhượng toàn bộ khoản nợ cho anh ta.”

Nhâm Nhiễm há hốc mồm: “Anh ta muốn làm gì?”

“Không rõ, thường thì người ta chỉ làm như thế khi có ý định thôn tóm công ty, nhưng trợ lý anh ta nói, trước mắt Trần Tổng không có ý định thôn tóm, cũng không muốn nhúng tay vào việc kinh doanh của công ty. Anh ta thu gom toàn bộ khoản nợ, sau khi trở thành chủ nợ duy nhất, công ty vẫn hoạt động như cũ.” Dừng một lúc, anh nhẹ nhàng nói, “Tiểu Nhiễm, hiện nay ngoài anh ta, em là chủ nợ cá nhân lớn nhất của công ty Kỳ Thị, anh không thể không nghĩ rằng, anh ta làm như thế là vì em.”

Xét đến quan hệ kì quái giữa bản thân và Trần Hoa cùng cả gia đình họ Kỳ, Nhâm Nhiễm không biết nên kiến nghị điều gì. Gia Tuấn than thở, “Theo ý của cha thì rất có thể sẽ chấp nhận điều kiện của anh ta. Chị Gia Ngọc ít nhiều cũng bực bội, nhưng cũng cho rằng nên nghĩ đến đại cuộc, không có lý do phản đối.”

Còn về anh, thật lòng anh rất mâu thuẫn, anh hi vọng có thể nhanh chóng thanh toán hết khoản nợ cho em, nhưng lại dính dáng đến anh ta, anh không thể phán đoán, điều này có thật sự tốt cho em không. Em thành thật nói anh biết, Tiểu Nhiễm, em còn yêu anh ta không?”

“Anh Tuấn, tình yêu của em không mạnh mẽ và cứng đầu như thế mà có thể duy trì nó trong khi phải bắt chấp tất cả, không có cảm giác được yêu và được trông chờ.” Cô bình lặng nói, cơn gió mạnh mang theo những cay đắng gào xé giọng cô thành nhiều mảnh, “Xin hãy xuất phát từ lợi ích của công ty mà quyết định, không cần cân nhắc đến em.” “Sao anh có thể không cân nhắc đến em?”. Gia Tuấn cười đau khổ, “Xin lỗi đã kéo em vào việc này.”

“Sao lại nói những lời đó với em, anh Tuấn?”. Nhâm Nhiễm có cảm giác bất an mãnh liệt.

“Không chỉ mỗi việc này, thôi, chúng ta nói chuyện sau, anh phải tiếp đãi hai khách hàng đến từ Bắc Mỹ, chào em.”

Nhâm Nhiễm rối bời, cô đứng bên xe một lúc, lấy di động gọi số của Trần Hoa, anh bắt máy rất nhanh, cô hỏi thẳng: “Trần Tổng, cho hỏi ông thu gom khoản nợ của Kỳ Thị là có mục đích gì?”

“Không phải vì chuyện này, đại khái em sẽ không gọi điện cho anh, đúng không?” Trần Hoa giấu cợt, “Kỳ Gia Tuấn than vãn với em nhanh vậy à?” “Hà tất phải liên quan đến anh Tuấn, đó có liên quan đến tài sản cá nhân tôi, tôi quan tâm là chuyện đương nhiên.”

“Bây giờ em đang ở đâu? Sao giờ lại mạnh như vậy, còn có cả tiếng xe tải?”

“Ngoại thành.”

“Thời tiết này mà chạy ra ngoại thành à, em điên rồi sao? Ở đâu, anh lập tức qua đón em.”

Nhâm Nhiễm âu sầu nói: “Gần khu Xương Bình, không cần phải đón, tôi có lái xe.”

“Chỗ anh ở khá gần em. Em qua đây, chúng ta gặp mặt nói chuyện trực tiếp.”

Nhâm Nhiễm từ chối ngay, “Tôi không dự định vào nhà ông.”

“Yên tâm, chốn công cộng mà.” Trần Hoa cười, báo cô tên của phòng tiếp khách khu biệt thự Ôn Dư Hà, đồng thời chỉ cô tuyến đường đến đó.

Khi Nhâm Nhiễm lái xe đến nơi, Trần Hoa đã đứng đợi ngay cổng. Anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi sọc, có vẻ như gió đông chẳng thấm thía gì với anh. Anh quan sát chiếc xe mới của cô, nhìn tiếp vào vỏ bọc vô-lăng bằng nhung, đai an toàn và đệm ngồi, tất cả đều rất nữ tính khiến anh khẽ cười.

Anh dẫn cô vào phòng tiếp khách, kiến trúc ở đây rất hợp với phong cách của khu biệt thự, cố ý che giấu sự xa hoa đến mức thấp nhất, nhưng đâu đâu cũng toát lên nét sang trọng quý phái.

Trần Hoa gọi cà phê Mandailing, “Cà phê mà anh từng uống thì chỗ này gần giống mùi vị trong quán của lão Lý nhất.” Nhắc đến lão Lý, Nhâm Nhiễm nhớ ngay đến người đàn ông trung niên người Đài Loan khá vui tính và gần gũi đó, hồi ức đã quá xa xăm, “Ông ta còn kinh doanh quán cà phê tại thành phố H không?”

“Ông ta đến công tác tại Singapore rồi, tuần trước anh vừa gặp ông ta.”

Nhâm Nhiễm không muốn ôn lại chuyện cũ tiếp, “Trần Tổng, chúng ta đi vào vấn đề chính, cho hỏi khoản vay của ông tại sao phải kèm theo điều kiện này? Ông không muốn thâm tóm Kỳ Thị, hà tất phải ham hố trở thành chủ nợ lớn nhất của họ. Ông muốn làm nhục họ hay sao?”

Trần Hoa bật cười, “Không, em nghĩ anh quá ấu trĩ và nhàn hạ rồi đó. Anh đã nhận định rằng mình không có bất kỳ quan hệ nào với nhà họ Kỳ vào nhiều năm trước, sau này thậm chí còn từ bỏ cả cái họ – thứ duy nhất có chung với họ, anh đâu có rảnh làm nhục họ để tìm thú vui.”

Nhâm Nhiễm không thể không thừa nhận, Trần Hoa nói rất có lý. Cô phiền muộn khuấy cà phê trong tách, “Xin lỗi, tôi không có tư cách chỉ trách ông, tôi chỉ cảm thấy tập trung khoản nợ như thế, hoàn toàn không có lợi ích thương mại, mà còn làm tổn hại...”

“Tổn hại đến lòng tự trọng nhỏ nhoi của Kỳ Gia Tuấn đúng không?” – Trần Hoa lạnh lùng nói.

Nhâm Nhiễm hết lời.

“Hình như em rất thích cho người khác vay tiền. Năm xưa mang tất cả tiền mẹ em để lại cho anh vay.”

“Đó không phải là cho vay, mà là đầu tư.” Nhâm Nhiễm cố gắng trấn tĩnh, “Xin đừng kéo qua chuyện kia.” “Được, nói Kỳ Gia Tuấn vậy. Em cho anh vay hai triệu ba trăm nghìn đồng. Năm xưa anh trả em hai triệu, với phong cách quản lý tài chính cẩn thận và ổn định, em kiếm được thêm ba trăm nghìn trong vòng một năm rưỡi, anh đoán đó là toàn bộ tài sản của em lúc bấy giờ.”

“Tiền của tôi, tôi thích dùng ra sao là chuyện cá nhân tôi.”

Trần Hoa bật cười, “Nhâm Nhiễm, anh không ghen tị với Gia Tuấn. Em không cần nhắc đến việc anh không thể so sánh với anh, năm xưa em cho anh vay tiền, anh chỉ cảm thấy, em quả thật... ngốc đến đáng yêu. Còn anh, anh cầm toàn bộ tài sản của em, áp lực rất lớn, lòng tự trọng của anh đã bị đe dọa từ rất sớm.”

Nhâm Nhiễm lại hết lời, đương nhiên cô biết từ lúc bắt đầu, Gia Tuấn cực kì không bằng lòng tiếp nhận tiền của cô, sau này cứ trông mong sớm trả hết nợ cho cô, có lẽ áp lực của anh ta quả thật lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô, cô gượng gạo: “Tôi không nghĩ rằng ông lại quan tâm đến cách nghĩ của anh ta.”

“Đương nhiên anh không quan tâm đến nó, nó vừa sinh ra đã ăn sung mặc sướng, đến giờ này mới phải đương đầu với thử thách nhỏ như hạt bụi, đó không phải là chuyện xấu. Người anh quan tâm là em, em luôn nhân từ như người mẹ, còn thêm khuynh hướng sẵn sàng hi sinh bản thân. Nếu nó tiếp tục xui xẻo, thất bại, em sẽ càng quan tâm nó, dấn chân vào cuộc sống của nó sâu hơn. Nó cũng ý lại em về tinh thần nhiều hơn. Bây giờ anh giải quyết khoản nợ này, giúp nó chặt đứt mọi ý định, giải thoát nó cũng chính là giải thoát em. Bất kể nó hay với em, đều là chuyện tốt.”

Nhâm Nhiễm tức giận phản bác, “Ông nói tôi như một Đức Mẹ nực cười cũng đành thôi, dù sao thì trong mắt ông, tôi luôn rất ấu trĩ và nực cười, nhưng đừng phê bình anh Tuấn như thế. So với ông, có lẽ anh ta không bằng, cả về thành công trong công việc và mức chín chắn, nhưng tôi luôn cho rằng, đó không phải là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá một con người.”

“Anh cũng không dự định bàn tiếp về anh. Có một điều em nhất định phải biết, anh chưa từng xem em như một Đức Mẹ. Nhâm Nhiễm, em chỉ rất ngây thơ, lương thiện và dũng cảm.”

Giọng nói trầm lắng, ánh mắt sâu vời vợi nhìn cô đắm đuối như có rất nhiều nội dung muốn truyền đạt. Cô đột nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêng đầu về một phía theo bản năng, cười đau khổ, “Nghe có vẻ như rất tuyệt, nhưng quá xa vời, cho dù tôi từng có những đức tính đó, thì cũng là chuyện đã qua.”

“Có những việc, mãi mãi không thể trôi qua.”

“Sau khi anh dùng tiền giải quyết tôi thì đối với tôi, có những việc đã mãi mãi trôi đi. Hơn nữa, dùng tiền giải quyết mọi vấn đề, xưa nay vẫn là phong cách của ông, không hề thay đổi.”

Nhâm Nhiễm nhún vai, đẩy tách cà phê ra đứng dậy, “Nếu ông có lí do thỏa đáng, xưa nay chưa từng hoài nghi bản thân thì tùy ông vậy.”

Trần Hoa cũng đứng dậy, vẫn nhìn cô đắm đuối, “Tin hay không tùy em, anh rất hoài nghi bản thân phải đối xử với em như thế nào. Có lúc anh nghĩ, bất kể anh làm gì cũng không thể nhận được sự tín nhiệm của em nữa.” Nhâm Nhiễm lạnh lùng nói: “Anh chưa từng gạt tôi, luôn rất thành thật với tôi, thậm chí từng nhiều lần nhắc nhở tôi đừng tự lừa dối, giữa chúng ta không có gì để tin hay không tin.”

Cô bước ra lái xe vào thành, Trần Hoa cũng lái chiếc xe Mercedes màu đen của anh đi theo sau với một khoảng cách nhất định, cho đến khi rẽ vào con đường về nhà cô, anh mới đi mất.

Gia Tuấn đột nhiên cắt đứt liên hệ với cô, cô gọi điện qua, anh dường như rất bận, nói chẳng được vài câu liền tắt máy.

Nhâm Nhiễm đầy nghi vấn, không biết nói gì hơn.

Bất kể Trần Hoa dùng bất cứ lí do nào hẹn cô, cô đều một mực từ chối. Cuối tuần, sau khi hoàn tất công việc, cô vẫn lái xe một mình ra ngoại thành. Cô cũng biết, cứ xa rời tập thể, đơn thân chiếc bóng mãi quả thật chẳng hay ho gì. Thế nên, cô thử tham gia vào hội xe.

May mà những người mua kiểu xe như cô đều là những nam nữ thành thị trạc tuổi cô, đại bộ phận đều là dân văn phòng còn độc thân, công tác trong nhiều ngành nghề khác nhau, trò chuyện trên mạng rất sôi nổi.

Một vài người trong hội xe rất nhiệt tình, mỗi cuối tuần đều sắp xếp những buổi dã ngoại khác nhau, có lúc đến các làng ở ngoại thành nườm nượp thức ăn, có lúc leo núi, có lúc còn đi du lịch xa một chút.

Nhâm Nhiễm tham gia vào hội xe, cũng góp vui dán logo của hội lên xe, bắt đầu tham gia các hoạt động tập thể cùng họ.

Cô gần như đã từ bỏ ý định thi MBA, ngoài công việc, cuối tuần cô tranh thủ thời gian rảnh rỗi còn lại vui chơi, bỏ ý định cầu tiến, khó tránh có lúc cảm giác tội lỗi. Nhưng nghĩ sâu hơn, từ khi du học ở Úc đến hiện tại, cuộc sống của cô lúc nào cũng căng thẳng, đến khi đã lực bất tòng tâm thì cũng có quyền thả lỏng bản thân.

Mà cô cũng chẳng đam mê những hoạt động vui chơi như thế, tham gia chẳng qua chỉ để đánh đuổi nỗi cô đơn.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, gần đến tết, Nhâm Nhiễm đột nhiên nhận được điện thoại của Mẫn Nghi.

“Tiểu Nhiễm, xin bạn hay khuyên anh Tuấn, khuyên anh ta đừng qua Úc.”

Nhâm Nhiễm hơi bất ngờ, “Anh ta đi Úc ư? Khi nào?”

Mẫn Nghi hơi ngạc nhiên, “Anh ta không nói với bạn sao? Vé máy bay cũng đã đặt rồi, ngày mai là bay.”

“Anh ta đi Úc làm gì?”

“Anh ta nói muốn qua đó công tác. Công ty ở nhà vừa khả quan tí thì đột nhiên anh ta đòi đi, tất cả mọi người đều phản đối, ba mẹ tuyên bố không cho anh ta đồng nào, anh ta cũng mặc kệ.”

Nhâm Nhiễm rối bời, “Thậm chí anh ấy còn không nói với mình anh ấy đi Úc, hơn nữa, tin rằng bạn cũng biết, anh của bạn từng gọi điện ình, không cần anh ấy cảnh cáo thì mình cũng sẽ tôn trọng quan hệ vợ chồng của hai người, mình không tiện khuyên anh ấy điều gì.”

“Xin lỗi, Tiểu Nhiễm, anh trai mình... mình thay anh mình xin lỗi bạn. Anh Tuấn rất tốt, tuy rất muốn li hôn với mình nhưng chưa hề nói với mọi người mình từng bỏ mặc anh ta và còn sống chung với người khác. Anh trai mình cứ ngỡ anh Tuấn bắt nạt mình, cho nên mới trách bạn.”

Mẫn Nghi khẩn thiết, Nhâm Nhiễm mềm lòng, than thở: “Thôi Mẫn Nghi, mình không trách ai, nhưng nếu anh Tuấn đã quyết định, mình cũng sẽ không can thiệp vào cách sắp xếp cuộc sống của anh ấy.”

“Nhưng mà...”. Mẫn Nghi sốt sắng, “Bạn trai trước đây của mình từng tuyên bố trước khi mình về nước, rằng sẽ giết chết mình và cả anh Tuấn nữa. Chính vì lí do này mà mình mới bỏ trốn về nước không dám quay lại Úc nữa, anh Tuấn về đó sẽ rất nguy hiểm.”

Nhâm Nhiễm kinh hoàng: “Có chuyện này thật à? Bạn phải nói rõ với anh Tuấn kia chứ.”

“Mình nói rồi, từ cái hôm anh Tuấn quyết định đi Úc, ngày nào mình cũng nói, nhưng mình càng nói thì anh ta càng mặc kệ. Anh Tuấn nói anh chẳng có thù oán gì với người đó, vả lại cũng là chuyện của một năm trước. Anh cảm thấy mình đang bị chuyện để nứu kéo anh ta lại.”

Nhâm Nhiễm cũng lo lắng, “Bây giờ bạn mới báo mình biết chuyện này, nếu như mình khuyên anh ấy tức là nói với anh ấy bạn đã báo chuyện này với mình, anh ấy cũng chẳng nghe lọt tai. Mẫn Nghi, lúc đó bạn phải báo cảnh sát chứ.”

Mẫn Nghi cười đau khổ, “Mình có báo cảnh sát, nhưng khả năng diễn đạt tiếng Anh của mình có hạn, cảnh sát cũng bảo mình không có chứng cứ tố cáo hấn uy hiếp mình, mình có thể làm gì kia chứ? Đành phải bỏ chạy thật xa. Mình sợ hấn sẽ trút giận vào anh Tuấn, hấn... là xã hội đen, có hơi biến thái, thật sự rất nguy hiểm.” “Sao bạn lại dây dưa vào hạng người này?” Nhâm Nhiễm không tìm được, buột miệng nói ra, lập tức

thấy bất ổn, “Xin lỗi, Mẫn Nghi, mình không có quyền nói những lời này. Nhưng mình nên khuyên anh ấy như thế nào?”

“Anh ta vẫn luôn yêu bạn, bạn bảo anh ta ở lại, chắc chắn anh ta sẽ ở lại, mình không nhất thiết bắt buộc anh ta ở lại thành phố Z, anh ta ở Bắc Kinh cùng bạn cũng được. Xin yên tâm, mình tuyệt không chen chân vào hai người, cũng không nhắc chuyện này với người khác.”

Nhâm Nhiễm kinh ngạc, phần nộ nói: “Ý của bạn là sao?”

“Mình từng hỏi luật sư Quý, lần này anh ta quyết tâm qua Úc, chẳng qua là để li thân đủ 12 tháng có thể đơn phương xin li hôn, sau này có thể ở bên cạnh bạn. Tình hình trước mắt, anh ta muốn li hôn thì chỉ còn cách này.”

Nhắc đến Quý Phương Bình, Nhâm Nhiễm càng bàng hoàng hơn, “Nếu mình không nhầm thì bà ta phụ trách xử lý sự vụ kinh tế của Kỳ Thị, bà ta quán xuyến cả việc tư vấn li hôn từ khi nào?”

“Bà ta rất tốt, chủ động quan tâm tôi, nghĩ cách giúp mình. Có rất nhiều việc cha mẹ, anh trai và mình cũng không tiện nói, may ra bà ta có thể thương lượng một chút.”

Nhâm Nhiễm cười lạnh, “Mẫn Nghi, Quý Phương Bình là luật sư của Kỳ Thị, người phát lương cho bà ta là cha chồng của bạn. Bà ta đứng trên lập trường của ai không cần mình nói bạn cũng phải biết. Điều bạn và anh Tuấn cần là trực tiếp nói chuyện với nhau, chứ không phải nghe một luật sư phát biểu ý kiến.” Mẫn Nghi im lặng, một lúc sau mới nói: “Nói chuyện ư? Còn khó hơn lên trời, tình hình bây giờ là, mình không phản đối li hôn nhưng mình không thể đến Úc, hơn nữa mình không thể nói rõ nguyên nhân với người nhà. Người nhà mình yêu cầu mình trực tiếp đàm phán điều kiện li hôn với Gia Tuấn, nhưng tình hình của Kỳ Thị mới chuyển biến tốt, mình không mở miệng được. Xin bạn hãy ngăn anh ta đi Úc, nhất là đừng đến Melbourne, mình xin bạn.”

43. Chương 45

Chương 45

Nhâm Nhiễm đắn đo mãi mới nhắc máy gọi Gia Tuấn, “Anh Tuấn, anh phải đi Úc ư?”

“Ừ, chuyến bay ngày mai.”

Anh trả lời quá ngắn gọn, Nhâm Nhiễm dù có vô vàn nghi vấn cũng đành nắm bắt thời gian để cập lời cảnh cáo của Mẫn Nghi, nhưng Gia Tuấn mặc kệ, “Mẫn Nghi gọi điện báo em kiểu này để làm gì? Hai năm nay tâm thần cô ta hơi có vấn đề, em đừng bị cô ta truyền nhiễm.”

“Nhưng bạn ấy thật sự rất sợ người đó, nói người đó là xã hội đen, rất biến thái, rất nguy hiểm.”

“Lần trước hắn đến gây chuyện, sau khi báo cảnh sát anh có tìm luật sư điều tra lai lịch của hắn, hắn chỉ phạm tội hút chích, ấu dâm gây thương tích cho người khác, không phải là cái kiểu xã hội đen cầm dao cầm súng đi chém giết đâu. Chắc Mẫn Nghi bị hắn hăm dọa hóa loạn, ngày nào cũng suy diễn quá mức nên mới khoa trương như thế.”

Nhâm Nhiễm bán tín bán nghi, do dự một lúc, “Vậy tại sao anh nhất định phải qua bên đó?”

Gia Tuấn thờ ơ, “Anh muốn thay đổi môi trường, thay đổi cách sống.”

“Anh Tuấn, em không biết anh căm ghét công việc tại Kỳ Thị đến mức này, có lẽ em quá chủ quan, luôn dùng lý lẽ áp đảo anh.”

“Không liên quan đến em, thực ra công việc chỉ là công việc, không có mấy người may mắn có tình yêu và nhiệt huyết với công việc của mình. Thành thật xin lỗi, Tiểu Nhiễm, đã khiến em thất vọng, chào em.”

Nhâm Nhiễm một bụng thắc mắc không tìm được lời giải, cô nghĩ ngang nghĩ dọc, đành gọi điện cho cha Nhâm Thế Yên hỏi về tình hình của Kỳ Thị trong giai đoạn gần đây, không ngờ người bắt máy lại là Quý Phương Bình. “Ông ta vừa đi, quên mất điện thoại ở nhà.” Quý Phương Bình lạnh lùng nói.

Cô đương nhiên không muốn tiếp chuyện với bà ta, “Cám ơn, tôi gọi lại sau.”

“Đợi chút, cô Nhâm, bây giờ cô có cảm giác chiến thắng không? Cô khiến một người đàn ông bất chấp sự phản đối của tất cả mọi người trong gia đình, cho dù không nhận được một đồng nào cũng nhất định phải đến Úc giải quyết cuộc hôn nhân của anh ta. Thử nghĩ mà xem, năm xưa tôi chỉ âm thầm chờ đợi đã bị cô ném cho bao lời sỉ vả, đánh đá. Không biết bây giờ cô tự đánh giá thế nào về hành vi của mình? Quả nhiên, mọi đạo đức chỉ thích hợp để gò bó người khác, cái thứ đạo đức đa tiêu chuẩn của cô thật khiến tôi buồn cười.”

Nhâm Nhiễm không ngờ bà ta chủ động xỏ xiên: “Phiền bà đừng phát biểu lung tung về những chuyện mình không hề hiểu rõ.”

Quý Phương Bình ném nụ cười như ném một mảnh băng, “Đừng quên tôi là luật sư của nhà họ Kỳ, bà Kỳ, Mẫn Nghi đều từng tìm tôi tư vấn, đối với việc này, tôi hiểu biết nhiều hơn là cô tưởng tượng. Mạc Mẫn Nghi có lẽ cũng còn hơi ngốc, không biết đối phó cô thế nào, nhưng bà Kỳ tỏ rõ lập trường, quyết không để con trai bà ta lựa chọn cô.”

Nhâm Nhiễm hít một hơi thật sâu để bình ổn giọng nói, “Luật sư Quý, tôi nghĩ chắc bà đợi cơ hội phục thù này đã rất lâu. Nhưng e rằng sẽ khiến cho bà thất vọng, người có đạo đức vốn không cần người khác đến chất vấn, bản thân cũng biết tự hỏi lương tâm. Bất kể bà hiểu được điều gì bằng con mắt của bà, bất kể bà đã góp ý kiến gì bằng tâm thái kì quái của bà, tôi đều có thể đứng trước mặt mẹ tôi nói, tôi chưa từng quên lời dạy bảo của mẹ, không cần xấu hổ vì hành vi dè tiện và tâm địa độc ác của mình.”

Không để cơ hội cho Quý Phương Bình nói tiếp, cô tắt ngang điện thoại.

Tâm trạng của cô vốn đã không tốt, lời nói lúc này còn khiến cô u uất nhiều hơn. Điều quan trọng là – cô đang tự hoài nghi chính mình.

Cũng như cô nói, cô chưa từng ngừng chất vấn bản thân: “Nếu hôn nhân của Kỳ Gia Tuấn không được viên mãn, cô có hoàn toàn vô tội không?”

Thực tế, cô luôn nỗ lực gìn giữ khoảng cách với Gia Tuấn, nhưng cô không triệt để, không cắt đứt hẳn quan hệ với anh.

Từ sau khi mẹ mất, quan hệ với cha chỉ còn mỗi lời hỏi thăm dịp lễ, Kỳ Gia Tuấn là người thân duy nhất của cô trên thế giới này, cô không thể tưởng tượng cô sẽ thế nào nếu đánh mất sự quan tâm của anh. Kiểu tình cảm đó được định nghĩa thế nào, giới hạn ra sao, cô hoàn toàn không biết, cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều.

Nếu trong mắt mọi người, cô là nguyên nhân làm rạn nứt hôn nhân của Gia Tuấn, giờ đây Gia Tuấn bỏ đi Úc chắc chắn đã liên quan đến việc này. Vậy thì cô cố ý không chen vào cuộc sống của anh như thế có vẻ như quá nực cười.

Cô nỗ lực gìn giữ, nhưng không biết sự gìn giữ này có phải là một kiểu trốn tránh hay không.

Thậm chí cô cố gắng định nghĩa tình cảm của hai người là tình anh em thì cũng quá ích kỉ, sao cô có thể phủ nhận tình cảm và những gì Gia Tuấn làm vì cô. Nghĩ đến mẹ, cô không kìm được đau thương.

Hôm sau, Nhâm Nhiễm xin nghỉ phép, chạy thẳng đến sân bay, Gia Tuấn vừa bước ra từ sân bay quốc nội, kinh ngạc khi nhìn thấy cô, “Tiểu Nhiễm, sao em lại đến đây?”

“Em gọi điện hỏi chị Gia Ngọc, chị bảo em biết chuyến bay.”

Gia Tuấn gượng cười, “Chị thật nhiều chuyện.”

Nhâm Nhiễm không nói gì, cô lấy hộp cơm giữ ấm từ trong ba lô đưa anh, “Cầm lấy, em đi đây.”

Gia Tuấn vội kéo cô lại, “Đừng đi, đây là cái gì?”

“Cơm trưa, chẳng phải anh đi chuyển bay hai giờ sao? Nếu thích món ăn ở sân bay hoặc bữa cơm trên máy bay thì vứt nó đi.” Cô vùng khỏi tay anh, còn anh thì cố nắm chặt lấy.

“Tiểu Nhiễm, ngồi cùng anh.”

Cô vẫn còn bực bội, nhưng khi ngược mắt nhìn thấy gương mặt gầy gò và ánh mắt khẩn thiết của anh, cô lại mềm lòng, lặng lẽ cầm va-li trên tay hộ anh. Hai người di chuyển đến khu sân bay quốc tế, tìm chỗ ngồi khá yên tĩnh tại phòng chờ bay.

Gia Tuấn mở hộp cơm ra, bên trong là cơm trắng cùng vài món ăn vẫn còn bốc hơi nóng, toàn những món anh thích ăn, anh nhai ngồm ngoàm như kẻ bị bỏ đói ba ngày.

“Thật là ngon, Tiểu Nhiễm, tài nấu ăn của em tiến bộ hơn trước rất nhiều.”

Nhâm Nhiễm ngồi im lặng. Gia Tuấn ăn hết thức ăn trong hộp, “Đã lâu không ăn nhiều như thế, no chết đi được, nể tình anh ủng hộ em như thế, đừng giận anh nữa.”

“Em không giận, em chỉ khó chịu. Anh đi Úc, có phải là để mọi người đừng tiếp tục xì xầm chúng ta nữa hay không?”

Gia Tuấn xịu mặt, anh cẩn thận lau sạch hộp cơm, xếp lại vào trong túi vải rồi đặt sang một bên. Nhâm Nhiễm bắt an nhìn anh: “Anh Tuấn, thực ra em không quan tâm mọi người nói những gì...”

“Anh quan tâm, Tiểu Nhiễm. Những gì mọi người nghi ngờ và suy đoán quan hệ của chúng ta đều là những người thân nhất của chúng ta, anh không ngần ngại phải tuyên bố với họ rằng anh vẫn luôn yêu em. Nhưng nếu đặt em vào vị thế hết như Quý Phương Bình năm xưa, anh sẽ tự khinh bỉ mình, không thể đối mặt với em. Tình cảm của chúng ta không thể bị nguyên rửa như thế.”

Nhâm Nhiễm cúi đầu, hai tay đan chặt vào nhau.

“Anh không thể giải thích với từng người rằng hôn nhân của anh là một sai lầm, đã hữu danh vô thực từ lâu, chẳng liên quan gì đến em, vì như thế sẽ tổn thương Mẫn Nghi. Cô ấy là mẹ của con trai anh, từ khi bắt đầu, anh đã không đối xử tốt với cô ấy, chỉ ít anh còn có thể giữ cho cô ấy chút sĩ diện này. Vì thế, Tiểu Nhiễm, xin lỗi, anh suy ngẫm rất nhiều, điều duy nhất có thể làm là không nói gì nữa, bỏ đi thật xa, cố gắng để em tránh xa chuyện này.”

Nước mắt của Nhâm Nhiễm dâng trào, Gia Tuấn đưa tay vỗ nhẹ vai cô: “Đừng khóc, chẳng có gì phải đau buồn cả. Với anh, đây cũng là một cơ hội. Giờ đây tình hình của Kỳ Thị tiến triển rất tốt, có cha và chị là đủ. Anh vẫn còn kịp tìm công việc khác phù hợp với anh hơn.”

“Hôm qua em nghe chị Gia Ngọc nói, anh dự định đến Sydney làm việc tại công ty IT của Tiêu Cương. Lúc đầu Tiêu Cương có ý định muốn anh góp cổ phần, nhưng vì bác và dì đều giận anh nên chẳng chuyển anh đồng nào.”

Gia Tuấn không ngờ chị đã kể mọi việc cho Nhâm Nhiễm, anh chau mày: “Anh không dự định lấy tiền của họ, người khác có thể sinh tồn tại Úc thì anh cũng có thể.”

Nhâm Nhiễm im lặng một lúc, cô chuyển đề tài, “Anh đến Sydney làm việc là được, tốt nhất đừng đến Melbourne, người mà Mẫn Nghi nói không thể không đề phòng.”

“Đừng lo lắng, tuy anh thích Melbourne hơn, nhưng hiển nhiên là cơ hội làm việc ở Sydney nhiều hơn.”

Cô hơi yên lòng, “Nếu làm việc ở Sydney thì phải thuê phòng, anh phải lên trang web bên đó tìm cho thật kĩ, so sánh và cân nhắc nhiều lần, đừng chỉ nghe nhân viên môi giới nói là gạt đầu đồng ý.”

Gia Tuấn không nhịn được cười, “Tiểu Nhiễm, phải chăng em nghi ngờ khả năng sống tự lập của anh?”

“Đâu có, từ khi em phụ trách quản lí một nhóm nhân viên thì ngày càng cảm râm nhiều hơn đó mà, chắc là bệnh nghề nghiệp.”

“Anh biết em không yên tâm về anh, có chuyện gì cứ nói thẳng, Tiểu Nhiễm.”

Nhâm Nhiễm chần chờ một lúc, cô ấp úng: “Chị Gia Ngọc cho rằng, hai năm gần đây ngành IT ở Úc đang phát triển trở lại, công ty của Tiêu Cương kinh doanh các dịch vụ IT, tương lai rất xán lạn, chỉ là chiấy tiếc

cho anh, gia đình không đồng ý góp vốn cho anh. Thực ra... thế này, trước mắt em không cần phải tiêu tiền, nếu như...”

“Tiểu Nhiễm, anh không thể lại dùng tiền của em.”

Anh nói với vẻ dứt khoát, quyết không chấp nhận. Nhâm Nhiễm im lặng.

“Xin lỗi, Tiểu Nhiễm, lần này đến Úc, anh muốn bản thân tự lập thật sự. Vốn dĩ không dự định dùng tiền của gia đình, đừng nói gì đến tiền của em.”

Nhâm Nhiễm cắn chặt môi, không phát biểu câu nào.

Gia Tuấn ngao ngán vỗ vai cô, “Giận anh rồi ư?”

“Anh Tuấn, cần nguồn vốn tạo dựng sự nghiệp là lẽ đương nhiên. Em luôn choràng, giữa em và anh, không cần phải so đo rằng ai đã dùng tiền của ai.”

“Anh lớn hơn em hai tuổi, Tiểu Nhiễm.” Anh nhìn về trước, bình lặng nói: “Em đã công tác hơn ba năm, còn anh vẫn luôn sống như một cậu ấm. Ngoại trừ một năm gần đây, anh chưa thật sự làm qua việc gì...”

Nhâm Nhiễm ngắt ngang lời anh, “Nhưng chị Gia Ngọc nói chị và bác Kỳ đều rất kinh ngạc trước sự cố gắng của anh trong một năm nay.”

“Đúng vậy, anh đã rất cố gắng, nhưng Kỳ Thị không sống lại trong tay anh, có lẽ sẽ vẫn còn giấy giụa trong một thời gian rất dài, nương nhờ vào sự giúp đỡ của Trần Hoa...”

Nhâm Nhiễm lại ngắt ngang anh, “Đừng so sánh với anh ta, anh Tuấn.”

Gia Tuấn bật cười, nét mặt bình thản ôn hòa, không có vẻ giận dữ, “Từ nhỏ mọi người đã mang anh so sánh với anh ta, anh không tự quyết được. Thời gian qua anh cũng tự biết, anh quả thực không cần so sánh với anh ta, những điều anh ta làm được, rất có thể anh mãi mãi chẳng bao giờ làm được. Anh không phải bậc kỳ tài trong kinh doanh, hoàn toàn không có khái niệm với hoạt động trong công ty IT, có quá nhiều thứ cần học hỏi. Tiêu Cương bằng lòng thuê anh là bởi vì các bạn học cùng sáng lập công ty đều là dân kỹ thuật, anh ta cần một người tin cậy được để làm các công tác thị trường. Nếu cầm tiền của em để góp vốn, bề ngoài trông rất vẻ vang, nhưng bất kể thắng bại, khi nghĩ đến em, anh cũng không thể yên tâm được. Đừng, Nhâm Nhiễm, thà rằng anh bắt đầu từ một công việc bình thường, như vậy mới có thể đơn thuần có được tình cảm của em.”

Nhâm Nhiễm nhìn anh chăm chăm, đôi mắt đã loang nước, cô cố gắng cười nhưng đã không thành công. Gia Tuấn quay mặt sang nhìn cô, nụ cười chen lẫn cay đắng, “Anh biết, em không muốn anh nhắc đến chuyện tình cảm, yên tâm, anh sẽ không nhắc nữa đâu. Lần này anh ra đi tương lai mờ mịt, chí ít cũng phải kiếm được tiền chu cấp li hôn để còn mặt mũi nhìn Mẫn Nghi, nào còn tư cách dùng tình cảm hòng trời buột em?”

Nhâm Nhiễm không thể kìm chế tiếp nữa, nước mắt lăn trên gò má.

“Tiểu Nhiễm...”

Nhâm Nhiễm đột nhiên xoay người, đưa tay ôm chầm lấy anh, anh hơi bất ngờ, tiếp theo cũng ôm cô thật chặt. “Đừng lo lắng cho anh, sau khi thông suốt điểm này, anh thoải mái hơn rất nhiều. Trước đây anh quá lêu lổng, luôn nghĩ rằng nếu như đã không có được tình yêu của em thì có quyền dung túng bản thân. Đến sau này anh mới biết, anh không thể quy kết mọi việc vào số phận, lựa chọn là của tự bản thân mình, mỗi một sự dung túng đều có hậu quả, đôi lúc hậu quả này còn nguy hại đến người khác và hại cả chính bản thân mình, càng không thể không gánh vác. Bây giờ hiểu được đạo lý này vẫn chưa muộn lắm.”

Nhâm Nhiễm rất muốn nói: “Hay anh ở lại Bắc Kinh”, câu nói này nghẹn trong cổ họng, cô không thể đẩy ra được.

Hai người không nói gì nữa, chỉ cảm nhận sự thân mật khi ở cạnh nhau. Từ thuở ấu thơ đến tận giây phút này, nảy sinh quá nhiều việc, nhưng người có thể an ủi họ nhiều nhất vẫn chỉ là họ.

Nhâm Nhiễm thầm nghĩ, cô không thể xác định rõ tình cảm này là tình thân, tình bạn hay là tình yêu, có lẽ “yêu” là một phạm trù quá rộng lớn, dù cho có người chỉ trích cô, sao cô có thể phủ nhận tình cảm giữa hai người?

Chuyện xưa hiện ra trước mắt.

Năm cô bốn tuổi, anh cùng cô chơi trò trốn tìm, cô đi mất, anh tìm cô suốt ba tiếng trong sân trường đại học Z để đưa cô về nhà, lúc đó, anh chưa đến sáu tuổi.

Năm cô mười sáu tuổi, anh ở bên cạnh cô, cùng cô san sẻ nỗi đau tột đỉnh khi mất mẹ, cô được cha dẫn đến một thành phố xa lạ học tập, anh cố tình chọn trường đại học bên đó để được ở cạnh cô.

Năm cô mười tám tuổi, cô bỏ nhà ra đi, đắm chìm trong tình yêu của một người đàn ông xa lạ, hoàn toàn bỏ sót cảm nhận của anh, anh vẫn liên tục đến Thẩm Quyển, Quảng Châu tìm cô.

Năm cô hai mươi hai tuổi, cô đi tưởng niệm tình yêu của mình, anh lái xe đến Bắc Hải tìm cô về, để cô hiểu được, cho dù có đánh mất tình yêu thì cũng chưa phải là ngày tận thế.

...

Dòng người xuôi ngược trong sân bay, mỗi ngày đều trình diễn đủ cảnh hợp tan chia li, không ai chú ý đến sự im lặng của đôi bạn trẻ tuổi. Họ cũng bỏ mặc dòng người tấp nập trước mắt.

Nhưng thời gian sẽ không dừng lại ở giây phút đó.

Nhâm Nhiễm nhìn anh đổi thẻ đăng kí, gửi hành lí, vào kiểm soát an ninh. Cô dặn dò anh lần nữa, “Đừng để ngoài tai lời cảnh cáo của Mẫn Nghi, đừng tùy tiện đến Melbourne.”

Gia Tuấn mỉm cười, “Anh sẽ trân trọng bản thân, Tiểu Nhiễm, em yên tâm.”

Anh đưa tay ôm cô lần nữa, rồi buông ngay ra, bước nhanh đến khu kiểm soát. Nhâm Nhiễm vẫn dõi theo bóng hình anh ra đi, còn anh, dường như cũng cảm nhận được ánh mắt phía sau mình, ngay giây phút anh bước vào trong, anh ngoảnh lại vẫy tay mỉm cười với cô. Một nụ cười rạng ngời, nụ cười cô đã rất quen thuộc ngay từ khi còn rất nhỏ. Cô nhếch mép, cố gắng cười thật vui, đồng thời vẫy tay chào anh.

Anh biến mất trong tầm nhìn của cô, lòng cô trống tuếch, không hiểu đó là cảm nhận gì. Cô nghĩ, có lẽ xa nhau một thời gian, hai người sẽ nhìn rõ tình cảm của mình hơn.

Một mùa tết nữa lại đến, từ khi du học ở Úc, Nhâm Nhiễm đã quen với đêm giao thừa một mình, cô không muốn tham gia các hoạt động ăn mừng tập thể như cùng mọi người buôn chuyện, gói sủi cảo, cắn hạt dưa và ăn mứt tết...

Lúc đầu, cô muốn một mình ôn lại cái tết cùng Gia Thông trên đảo Song Bình, đó là ngày tháng ngọt ngào nhất trong tình yêu của cô.

Sau này, cô không cố ý hoài niệm điều gì, thậm chí muốn lãng quên nhưng cô đã quen một mình trong những ngày lễ và sinh hoạt như những ngày bình thường.

Bắc Kinh đã có tuyết rơi, bông tuyết phấp phới bay trong gió làm tăng sắc xuân cho ngày lễ. Nhâm Nhiễm giam mình trong nhà, gọi điện chúc Tết cha như thường lệ. Nhâm Thế Yển quan tâm: “Con đã ăn cơm chưa?”

Cô chỉ một mình, đương nhiên không tâm trạng nấu tiệc đoàn viên, chỉ nấu qua loa một ít nhét vào bụng. “Ăn rồi”, vốn dĩ cô định nói tạm biệt, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, cô nói: “Con đang xem một quyển sách của mẹ để lại.”

Quyển sách trên gối cô lúc này, đúng là quyển “Xa rời đám đông huyền ảo”, đó là pháp bảo khiến tâm trạng cô bình lặng. Mấy năm qua, đây là lần đầu tiên cô nhắc đến mẹ trước mặt cha, bên kia đầu dây lặng im một hồi.

“Năm mới vui vẻ, cha, tạm biệt.”

“Tiểu Nhiễm, mẹ con luôn rất thích đọc sách. Cha nhớ mẹ con rất thích Dickens và Thomas Hardy.” “Quyển con đang cầm chính là tiểu thuyết của Thomas, lúc mẹ nằm viện... những ngày cuối, mẹ vẫn luôn đọc quyển sách này.”

Nhâm Thế Yến im lặng. Nhâm Nhiễm trầm nghĩ, bất kể là chỉ trích, bào chữa hoặc ăn năn, tha thứ, cũng không thể chấp vá được tình cảm giữa cha và cô. Đến bây giờ, mẹ chỉ còn sống trong lòng cô, hà tất cô lại nhắc đến mẹ với một người đã bắt đầu cuộc sống mới của mình từ rất lâu.

“Năm mới vui vẻ, giữ gìn sức khỏe, con tắt máy đây.”

Tết năm nay ở Bắc Kinh điều chỉnh quy định nghiêm cấm đốt pháo sang “hạn chế gây ồn”. Từ sáng sớm, tiếng pháo đã râm ran trong khu kí túc xá kiểu cũ. Sau nhiều năm xa cách âm thanh náo nhiệt này, nay đập vào tai, lại càng tô đậm sự cô đơn của mình.

Cô bật ti vi lên để trong phòng ít nhiều cũng náo nhiệt đôi chút, cô nằm queo người trên ghế sofa nhẩn tin chúc tết đến các đồng nghiệp, khách hàng. Chuông cửa đột nhiên vang lên, cô hơi bất ngờ, chỗ cô ở thường ngày ít khách ghé thăm, huống chi là đêm ba mươi tết. Cô chạy đến nhìn ra ngoài từ khe cửa, thật kinh ngạc, người đứng trước cửa là Trần Hoa, trên vai anh có lấm lem bông tuyết, trong tay xách một thùng nhựa màu đỏ, trông không hài hòa lắm.

Cô kéo cửa ra, bốn mắt nhìn nhau, không đợi cô mở lời, anh lịch sự hỏi, “Anh vào được không?”

Cô đành nghiêng người, anh bước vào nhà.

“Chúc mừng năm mới, Trần Tổng, khuya thế này có việc gì không?”

Trần Hoa mỉm cười. “Thật ngại, dường như anh là khách không được mời. Cái này tặng cho em, Nhâm Nhiễm.” Anh đưa cho cô thùng nhựa trên tay.

“Đó là gì?”

Trần Hoa mở nắp thùng lên, mùi tanh tỏa ra khắp phòng. Nhâm Nhiễm tròn mắt, trong đó chứa hơn nửa thùng cua biển, cua còn chên chúc, cử động, sùi bọt mép.

Món quà bất ngờ này khiến cô dở khóc dở cười, cô vừa định cất lời, trong lòng đột nhiên dâng trào hoài nghi, cô mặc kệ, nỗ lực nói với tốc độ bình thường: “Trần Tổng quá khách sáo, tôi không dám nhận.”

Trần Hoa bật cười, “Trang trọng như thế, em cố ý chặn họng anh lại, không cho anh nói những lời em không muốn nghe đúng không?”

“Tôi còn có thể trang trọng hơn, ví dụ như, Trần Tổng, cảm ơn ông hết mình ủng hộ công việc của tôi...”

“Thật muốn cảm ơn anh,” Trần Hoa bỏ mặc thái độ cố ý giữ khoảng cách với anh, “Nhâm Nhiễm, nấu cơm tối cho anh nhé.”

Nhâm Nhiễm kinh ngạc nhìn anh, không hiểu sao anh lại có thể bình thản đưa ra yêu cầu này.

“Em xem, máy bay trễ giờ, anh vẫn chưa ăn gì, hơn nữa hôm nay là ba mươi tết, khuya như thế mà bỏ mặc anh lê lét tìm quán ăn rồi ăn một mình thì quả hơi vô nhân đạo.”

Nhâm Nhiễm hết cách, “Tôi dự định mấy ngày này sẽ đi chơi, trong nhà không có thức ăn gì.”

“Anh không dám nghĩ rằng em sẽ nấu cả bàn tiệc cho anh, bây giờ mà đề xuất yêu cầu đó thì tự chuốc lấy khổ, nấu món cháo cua mà trước đây em thích nấu nhất là được.”

Nhâm Nhiễm cúi đầu nhìn thùng cua anh mang đến, hoài nghi ý định của anh, cô không có lí do từ chối.

“Có cần anh làm cua giúp không?”. Anh chuyển khách thành chủ, hỏi cô.

Nhâm Nhiễm thở một hơi thật dài, “Không cần đâu, mời anh ngồi.”

Trần Hoa cởi áo khoác ngoài, vừa ngồi xuống sofa là trông thấy quyển sách “Xa rời đám đông huyền ảo” đặt bên cạnh mình, anh bất giác cầm quyển sách lên.

Đương nhiên anh nhớ rất rõ, lúc cô theo anh rời khỏi Thẩm Quyến, cô nhất định phải mang theo quyển sách này, lúc ẩn cư Quảng Châu và Song Bình, cô vẫn luôn đọc nó. Trên đảo Song Bình, cô thường nằm trên võng đọc sách, mấy năm trôi qua, sách đã ố vàng, cạnh sách cũng hơi bạc màu, góc sách vênh lên, quá rõ ràng, Nhâm Nhiễm đã đọc lại cuốn sách này rất nhiều lần.

Nhâm Nhiễm mang áo khoác anh treo lên giá, quay đầu lại, vội vã giặt lại cuốn sách từ tay anh, cất vào trong phòng. Sau đó, cô không nói lời nào, xách thùng cua vào bếp.

Trước tiên, cô nhặt vài con cua ra chà rửa sạch sẽ, đặt vào nồi hấp chín, sau đó dùng dao lóc hết thịt cua ra. Tiếp theo là đập nhuyễn thịt cua, cào cua cho vào trong nồi, thêm gạo, dầu ăn, gừng xắt sợi và nước đặt lên bếp, đợi sau khi sôi, vặn lửa riu riu đun tiếp. Đó là cách mà cô học được ở Song Bình, nhiều năm không nấu, cô vẫn có thể thao tác nhuần nhuyễn, không gặp trở ngại gì.

Cháo được nấu xong, Nhâm Nhiễm còn bê ra một bát măng ngâm muối ở quê nhà. “Chỉ được vài món này, mời ông dùng.”

Trần Hoa ăn cháo, anh vẫn như xưa, dáng ăn rất từ tốn, không giống như một người đang thèm ăn hoặc đang rất đói, nhưng sau khi ăn hết một bát, anh yêu cầu cho thêm một bát nữa, đều ăn tất. Anh nói: “Cảm ơn, rất ngon.”

Nhâm Nhiễm cười, “Đừng khách sáo, không còn sớm nữa, cháo thì cũng ăn xong rồi...”

“Đừng vội đuổi khách chứ, chúng ta trò chuyện chút nhé.”

44. Chương 46 End.

Chương 46

Nhâm Nhiễm hết cách, biết rõ rằng không dễ gì xua đuổi được Trần Hoa, cô đành dọn dẹp chén bát rồi kéo một chiếc ghế ngồi đối diện anh, vào vai một kẻ nhếch nhác, ngán ngẩm trò chuyện. “Trần Tổng, có chuyện gì muốn nói?” Trần Hoa rút di động ra, nhấn một phím, âm thanh âm ỉm được phát ra. Nhâm Nhiễm ngơ ngác, những âm thanh có lẽ chẳng bao giờ có ý nghĩa đối với người khác nhưng khi vang vào tai cô, cô nhận ra nó ngay, đó là tiếng sóng đặc trưng ở Song Bình.

Song Bình là một hòn đảo nhỏ tựa bồn địa, đất bốn bề cao trũng ở giữa. Hòn đảo chỉ có một bãi cát dài hẹp, chung quanh toàn những vách núi dựng đứng rất cao và nhấp nhô các hang động lớn nhỏ. Sóng biển ở đây vỗ vào bờ, cuộn ra rồi dồn đập vỗ ngược trở lại, thoát nghe thì như tiếng sét đang gầm rú, nhức nhối kinh người. Nhưng một khi đã quen, bạn có thể cảm nhận được tiết tấu của nó, hoàn toàn khác với tiếng sóng vỗ theo từng nhịp điệu dềnh dang ở những nơi khác.

Đã mấy năm, âm thanh này và cả con người đang trước mặt, vẫn luôn khuấy đảo lòng cô, bắt kể đi đến một bãi biển nào, cô đều nhớ lại, so sánh...

Cô hoàn toàn không ngờ rằng, khi mọi thứ đã dần phai nhạt, giây này phút này, ở cái phòng chật hẹp sâu trong lục địa này, cô lại nghe được âm thanh đã cách biệt từ lâu.

Tiếng pháo giã bên ngoài cửa sổ bỗng dập tắt sóng biển trong di động, đồng thời cũng khiến Nhâm Nhiễm tỉnh táo trong cơn say, cô đáp ứng: “Vây là, cua được ông mang từ Song Bình về, còn dụng tâm ghi âm tiếng sóng biển cho tôi nghe, Trần Tổng, ông thật có nhã hứng.”

“Hôm qua anh ở Song Bình,” Trần Hoa tắt di động và dựa vào ghế sofa, “Mãi đến nửa đêm vẫn không ngủ được, anh bước ra bãi biển hút thuốc, đột nhiên rất muốn gọi điện cho em. Khi lấy di động ra mới chợt nhớ rằng ở đó không có tín hiệu.”

“Muốn nói với tôi điều gì? Bây giờ ông có thể nói, tôi có thể phối hợp một lúc, vờ như đang nóng lòng chờ điện thoại của ông.”

Khóe miệng Trần Hoa hơi nhếch lên, ẩn sâu một nụ cười, “Anh biết, anh bật em nghe đoạn ghi âm này sẽ bị em chế nhạo, nhưng chẳng sao, anh còn muốn dụ dềnh tiếp.”

Nhâm Nhiễm hết lời.

“Nhâm Nhiễm, anh mất ngủ nhiều năm nay. Trước đây em đã biết anh thường ngủ không ngon giấc, đúng không?”

Nhâm Nhiễm cười khô khốc, “Ông muốn hỏi điều gì, chuyện riêng tư của ông tôi thật biết không ít, ví dụ như ông thích khóa thân khi ngủ, không biết ông còn giữ thói quen này khi sống với các cô bạn gái sau tôi không?”

Kiểu nhạo báng này không hề lay động được anh, anh nhìn cô đắm đắm: “Khoảng thời gian sống bên cạnh em là những ngày tháng anh khốn cùng nhất, nhưng đồng thời cũng là những ngày tháng anh được ngon giấc nhất.”

Nhâm Nhiễm khổ não cúi đầu, nhìn đắm chiêu vào tay mình.

“Thực ra điều anh muốn nói không hề dịu dàng, bước ra bờ biển, anh đột nhiên biết được rằng tại sao suốt những năm qua, anh lại không tìm được phải đến Song Bình vào mỗi dịp tết đến.”

“Mỗi người đều có sở thích của riêng mình, không nhất định phải có lí do, càng không cần thiết phải giải thích với người khác.”

“Em xem, em quyết tâm ngăn cản anh nói tiếp. Dù có sóng điện thoại thì anh cũng tưởng tượng được, em sẽ không hoan nghênh điện thoại của anh. Anh cong lưng suốt đêm bắt thỏ cua đó rồi bị em từ chối như một thằng ngốc, hết như lần trước muốn dẫn em đến Song Bình ngắm cảnh hoàn hôn. Những việc này chỉ được xem là lãng mạn vào một thời điểm thích hợp, thời đã qua, cảnh cũng đã xa vời, mọi việc đều trở nên nực cười và phí sức. Dù gì thì trước đây anh chưa từng nỗ lực và phí sức làm cho em điều gì, bây giờ bù lại, có nực cười cũng chẳng sao.”

“Vậy thì không cần.” Nhâm Nhiễm mỉm cười, “Trước đây vì đồ ngọt tôi, anh đã chẳng ngần ngại làm một vài việc mà thường ngày anh chúa ghét, ví dụ như cầm bó hoa cùng tôi dạo khắp phố phường. Về mặt này, tôi không có gì nuối tiếc, tôi thẳng thắn ngợi khen anh, đối với một cô bé mới lớn hay mơ mộng như tôi, đích thực đã thỏa mãn toàn bộ tưởng tượng của tôi.”

“Cũng tức là, em không nuối tiếc gì trong quá khứ ư?”

Nhâm Nhiễm hồi hận đã ngồi đối diện anh, phòng khách quá nhỏ bé, cô chỉ đơn thuần không muốn ngồi cùng anh trên cùng một sofa. Nhưng mặt đối mặt như bây giờ, hoặc cô phải nhìn thẳng vào anh, hoặc phải né tránh ánh mắt đó. Nhìn thẳng vào anh ư? Cô ngày càng mất bình tĩnh trước ánh mắt đó. Né tránh ư? Anh ta tấn công từng bước, vốn không cho cô bất kỳ cơ hội nào tránh né.

“Điều mà tôi nuối tiếc khác với ông. Tôi vô cùng nuối tiếc khi quá khứ đó trở thành một đoạn kí ức mà ông cố tình khơi dậy trong tôi, đối với tôi, đó là quá khứ rồi.”

“Em là một cô bé vô cùng cố chấp, chỉ một quyển sách do mẹ để lại mà em có thể đọc gần mười năm qua thì việc gắng gượng lãng quên quá khứ, không nhắc chuyện đã qua, tỏ vẻ lạnh lùng, hồ hững mới là sự quá khứ lớn nhất.”

“Ngài nghĩ quá nhiều, Trần Tổng. Sao tôi có thể lạnh lùng? Tôi cũng không cần thiết phải lãng quên điều gì.” Nhâm Nhiễm phát âm rõ từng chữ: “Tôi không thể nào quên hết mọi chương ngại mà hiện ngang kết nối giữa quá khứ và hiện tại như ông. Song Bình đối với tôi là một nơi mà tôi chẳng bao giờ quay trở về được. Cảnh vật đẹp nhất đã được lưu lại trong quá khứ, tôi và người tôi yêu đã từng hạnh phúc, điều đó là quá đủ, tôi không cần phải hâm nóng nó với một người xa lạ trong những ngày kỉ niệm.”

“Tóm lại, em không muốn nhắc về quá khứ, cũng không muốn có một khởi đầu mới, em không hề cho anh một cơ hội để anh chứng minh rằng anh yêu em.”

“Vẫn câu nói đó, Trần Tổng, ông vốn không yêu tôi, ông chỉ cảm giác rằng tôi vẫn luôn yêu ông. Tôi tưởng tượng được, điều ông có thể chứng minh chẳng qua là chăm sóc tôi thật tận tình và chu đáo.” Cô mỉm cười, “Hiện tại tôi có một công việc khá tốt, nhờ phước của ông, tôi còn có một khoản tiết kiệm không ít. Ham muốn vật chất của tôi không cao, tôi có thể sống rất tốt trong thành phố này. Thêu hoa trên gấm dệt là một việc tốt, chỉ là sự cảm dỗ này không lớn đến mức tôi phải cúi đầu.”

“Dù rằng em sẽ không tin và gần như không định nghe, nhưng anh vẫn phải nói những gì anh muốn nói khi định gọi điện cho em, anh không tự đại đến mức nghĩ rằng em vẫn yêu anh, trên thực tế, anh vẫn luôn yêu em.”

Tiếng pháo bên ngoài vẫn tiếp diễn, pháo hoa không ngừng tung cao, lóe sáng bên ngoài cửa sổ. Nhâm Nhiễm đột nhiên có một cảm giác kì lạ, tình này cảnh này, phảng phất họ đã trải qua ở một thời điểm nào đó. Nhưng hồi ức chỉ hệt như những bông pháo hoa – vụt sáng rồi vội tắt trong nháy mắt, bập bênh trong biển nhớ.

Cô từng yêu anh với tất cả nhiệt huyết của mình và từng khát khao nhận được tình yêu của anh biết mấy!

Nào ngờ, điều ta từng khao khát nay hiện ra trước mắt thì đã không còn sức cảm dỗ nữa. Cô nhìn Trần Hoa, bối rối và khó chịu. “Anh luôn yêu một người, sau đó lại sai bảo trợ lí của mình xua đuổi người đó ư? E rằng tôi không thể chấp nhận thứ tình yêu như thế.”

Trần Hoa im lặng khá lâu, “Đó là sai lầm của anh, anh bằng lòng bù đắp cho em trong những ngày tháng sau này.”

“Không cần đâu, Trần Tổng, anh không nợ tôi điều gì và tôi không cần bù đắp. Chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi. Tôi từng yêu một người có tên Kỳ Gia Thông, còn ông là Trần Hoa. Có lẽ ông có thể chứng minh bất kể ông tên gì thì ông vẫn là ông, nhưng với tôi thì khác, ông chỉ là Trần Tổng. Hai người xa lạ không thích hợp nói chuyện tình cảm.”

Cô nói một mạch hết lời bật dậy, nhưng Trần Hoa hành động nhanh hơn, anh đưa tay giữ cô ngồi xuống rồi nghiêng mình áp sát vào mặt cô, hai gương mặt cách nhau rất gần, ánh mắt sắc bén đâm thẳng vào mặt cô.

“Em thiết nghĩ trong tương lai cuộc sống của em sẽ thế nào, Nhâm Nhiễm, từ nay em sẽ không yêu bất kì người nào nữa hay sao?”

Nhâm Nhiễm kinh hoàng nhưng bật cười ngay một giây sau đó, “Chúng ta đừng nên bi kịch hóa cuộc sống được không? Không, tôi không đến nỗi phải chết lòng, cũng không muốn cuộc sống của mình cô đơn và thê thảm. Tôi đoán tôi... sẽ yêu một người đàn ông có tính cách đôn hậu, tiền đề là anh ta yêu tôi trước. Chủ động theo đuổi một người có chút khó khăn với tôi. Khi quen nhau đến giai đoạn nhất định, chúng tôi sẽ kết hôn, an cư tại một địa điểm thích hợp, tôi sẽ cố gắng làm một người vợ hiền dâu thảo, hệt như mẹ tôi...”

Nói đến đây, cô dừng lại đột ngột, lòng nhói đau từng hồi.

Hệt như mẹ sao? Người mẹ hiền lành như thế, kiên cường như thế, một người mẹ ngập tràn tình yêu và dũng cảm hi sinh, từ nhỏ cô đã ao ước trở thành một người như thế. Nhưng bây giờ buột miệng nói ra lại như đang nguyền rủa chính mình.

Mẹ chịu đựng một hôn nhân không chung thủy vì tình yêu vô vọng của bản thân hay vì trách nhiệm với cô? Tình yêu giữa cha mẹ từ thời khắc nào đã bị lung lay rồi vụt biến mất? Nếu mọi tình cảm đều không thể vĩnh hằng phải chăng chúng ta chỉ nên hưởng thụ niềm vui trước mắt, không phải mẹ vẫn hi vọng cô sống ngày thơ, hi vọng cô hồn nhiên trưởng thành mà không phải chịu bất kỳ tổn thương nào...

Từ sau khi biết tư tình của cha, những vấn đề này luôn dày vò cô nhưức nhối. Thời gian không ngừng trôi đi, cô phát hiện, chẳng biết từ hôm nào, cô không còn cần lời giải đáp cũng không cần phải giằng xé và suy ngẫm đến nó. Nhưng dồn nén vào tận cõi lòng, không có nghĩa là hững hờ và lãng quên.

Cô đau khổ xoay người về hướng khác.

Hiển nhiên, Trần Hoa hiểu rõ cô đang nghĩ gì, anh tăng thêm sức cho đôi bàn tay để nắm chặt lấy cô: “Bao năm nay, em vẫn chưa thể phóng thích khỏi những thắc mắc về mẹ. Em xem, tất cả tình cảm đều rất rủi ro, cho dù đối phương là một người em cho là đôn hậu. Vậy chẳng thà ở bên cạnh anh, anh yêu em, nếu em cần hôn nhân để đảm bảo, anh sẽ vui vẻ cầu hôn.”

Nhâm Nhiễm kinh hoàng nhìn anh, nét mặt anh rất bình lặng, đôi mắt sâu với vệt le lói tia sáng mà cô hoàn toàn xa lạ, cô chưa từng bắt gặp anh như thế, cô ngỡ ngàng, nhưng vẫn nhanh chóng bình tĩnh trở lại, cô trả lời anh – một cách khách sáo và thận trọng:

“Nếu ông thật hiểu tôi như ông nghĩ thì ông phải biết, tôi không thể nào trông mong quá nhiều vào hôn nhân, hôn nhân vốn không đảm bảo được điều gì. Tôi trả lời ông ngay... Cám ơn ông, tôi không chấp nhận lời đề nghị này, kết hôn với một người tôi không hề yêu, không chỉ là rủi ro mà còn đi ngược hoàn toàn với nguyên tắc của tôi. Còn nếu bắt cần yêu ông thêm lần nữa, tôi có thể chịu đựng sự thất bại lần nữa. Nếu như mãi không yêu ông, vậy tôi sẽ như thế nào?”

“Ngay khi chưa biết anh có yêu em không thì em đã đồng ý sống chung với anh rồi, bây giờ hãy cho anh một cơ hội, chứng minh anh có thể yêu em và cho em hạnh phúc. Nếu như em mãi không yêu anh, đó cũng là kết quả anh bằng lòng gánh chịu. Hãy ở bên cạnh anh, Nhâm Nhiễm, anh sẽ không gượng ép em bất cứ điều gì, ngược lại, em sẽ được tự do tuyệt đối, làm những việc mà em muốn làm, sống cuộc sống mà em thích.”

Giọng anh trầm lắng đầy mê hoặc. Chỉ cách mỗi lớp áo, cô cảm nhận được hơi ấm và sức mạnh từ tay anh, cơ thể của anh cách cô rất gần, mang theo một lực áp đảo mãnh liệt, cô đột nhiên khó thở. Cô chưa kịp cất lời, anh bỗng đứng dậy đồng thời kéo cô về phía anh, dang hai tay ôm chặt cô vào lòng. Đôi môi của anh đè lên môi cô nóng bỏng...

Nụ hôn này ngập tràn tình yêu và lòng tham vô bờ, Nhâm Nhiễm không cưỡng lại được, cô gần như đánh mất khả năng hành động, chỉ có thể bị động đáp trả.

Chính vào lúc này, điện thoại cô reo lên, cô dùng hết sức vùng mình thoát khỏi đôi môi anh, cô nấc tiếng: “Buông tôi ra, xin...”

Chuông vẫn tiếp tục reo, anh nhẹ nhàng buông cô ra, cô nỗ lực đứng vững rồi ngơ ngác nhìn chung quanh xác định vị trí của chiếc di động. Cô vội chạy đến, là Gia Tuấn. Cô chạy vào phòng nghe máy mà không nói lời nào.

Bên Gia Tuấn không được nghỉ lễ, anh kể cô nghe rằng anh tăng ca xong thì đi ăn khuya cùng Tiêu Cương và vài đồng nghiệp khác, sau đó tụ tập cùng trò chuyện, xem tivi mừng năm mới. Bây giờ anh đã về phòng nghỉ ngơi nhưng không ngủ được, sức nhót trong nước giờ này là đêm giao thừa nên gọi điện cho cô.

Nhâm Nhiễm khôi phục nhịp thở đều đặn sau một hồi loạn xạ. “Có nghe tiếng pháo bên em không?”

“Thật náo nhiệt, anh cũng có gọi điện về nhà, Mẫn Nghi nói với anh, Tiểu Bảo đã dám đốt pháo một mình, muốn ngăn cũng không ngăn được.” Anh dặn dò cô, “Em đừng nhốt mình trong nhà mãi, ra ngoài cho khuây khỏa.”

“Em biết, em có hẹn với mấy bạn trong hội xe, ngày mai sẽ lái xe đến bãi trượt tuyết Trương Gia Khẩu.”

Gia Tuấn bật cười, “Trước đây ở Mt. Buller (sân trượt tuyết gần Melbourne), lúc bắt đầu em và Mẫn Nghi đều thề thốt rằng không bao giờ quay lại đó, nào ngờ lúc 5 giờ chiều người ta đòi đóng cửa mà hai em còn chưa nở đi về.”

Đó là lúc họ vừa đến Úc chưa bao lâu, Gia Tuấn lái xe dẫn họ đi trượt tuyết. Sau này thì ba người không bao giờ đồng hành nữa, giờ hồi tưởng lại, những ngày tháng vô lo đó thật sự quá xa xăm.

Cô không muốn nghĩ nhiều về quá khứ: “Nghe nói Trương Gia Khẩu có đến mấy sân trượt tuyết, còn có thể nướng thịt dê, tận hưởng cảnh vật vùng ngoại ô, thật tuyệt!”

“Vậy thì tốt, nhớ mang theo kính bảo vệ mắt, chơi vui vẻ và phải chú ý an toàn.”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Nhâm Nhiễm rồi bời đặt điện thoại xuống, cô muốn nằm hằn trong phòng không bước ra ngoài nữa nhưng lại không thể.

Cô nói mà không hề nhìn anh, “Trần Tổng, không còn sớm nữa, mời ông...”

Trần Hoa đến gần cô, cô thụt bước theo bản năng, “Xin đừng như vậy, nếu không tôi xem như ông đã đi trái với ý nguyện của mình, cưỡng ép tôi.”

“Rõ ràng em vẫn còn cảm giác với anh, hà tất phải đè nén cảm xúc?”

“Đó là phản xạ bản năng của cơ thể, với tình yêu là hai chuyện khác nhau.” Nhâm Nhiễm mệt mỏi, “Ông là đàn ông, trước và sau tôi ông đều có người yêu, không cần phải hỏi tôi phản xạ cơ thể là gì chứ?”

Trần Hoa đỏ khốc đỏ cười, “Điện thoại lúc này là của Kỳ Gia Tuấn đúng không?” “Đúng.”

Trần Hoa chỉ đứng cách cô một bước, lẳng lặng nhìn cô, “Lại là Kỳ Gia Tuấn. Nhâm Nhiễm, em mãi là một cô bé cố chấp. Anh không muốn trông thấy em cứ dấn thân vào cuộc sống của hắn, điều hắn mang đến cho em rất có thể chỉ là phiền toái. Nếu hắn yêu em như hắn tuyên bố thì sẽ không kết hôn sinh con với người khác khi có em bên cạnh, lại còn ngang nhiên dùng thân phận của một kẻ đã có gia đình đến quấy rối em.”

“Trần Tổng, ông xưa nay vẫn rất tự phụ, quả quyết, ông có thể sắp xếp cuộc sống của mình theo ý nghĩ của bản thân, ông không do dự khi đưa ra phán đoán. Và đại khái là ông đã cho rằng, hầu hết mọi người đều là những người rất bình dị, họ sẽ có những lúc yếu đuối, sẽ phạm sai lầm, sẽ làm những điều ngốc nghếch và sẽ làm tổn thương người khác, đồng thời làm tổn thương chính mình, không phải lúc nào họ cũng hiểu rõ điều bản thân mong mỗi nhất là gì, phải kiên trì điều gì đến cùng. Tôi và anh Tuấn đều là những người bình dị như thế, hãy để chúng tôi sống cuộc sống của riêng mình, không cần ông phải phí sức phê bình.”

Trần Hoa đau khổ cười, “Hễ nói đến hắn là tinh thần hi sinh của em lại trĩu nặng, em không thể khách quan được.”

Nhâm Nhiễm không tức giận, cô cũng cười, “Tôi phải nói thế nào thì ông mới hiểu, tôi không dự định hi sinh bản thân. Tinh thần hi sinh rất vĩ đại, lắm lúc chỉ nhận được kiểu tình cảm khiên cưỡng. Mẹ tôi hi sinh cuộc sống của bà vì muốn xây dựng một gia đình hạnh phúc cho tôi, rồi tôi đã hủy diệt nó. Tôi cảm thấy đau lòng cho sự hi sinh của mẹ, không xứng đáng chút nào. Nếu như thời gian có thể quay về, tôi thà rằng mẹ có thể sống ích kỷ hơn. Tôi mãi mãi yêu mẹ, nhưng tôi sẽ không đi vào con đường của bà. Tôi sẽ cố gắng không gán ghép tình yêu của tôi vào người khác, cũng không chấp nhận người khác phải hi sinh vì tôi.”

“Em yêu Kỳ Gia Tuấn không?”

“Tình cảm giữa chúng tôi không phải là kiểu tình yêu ông lí giải được. Không sai, tôi không ngần ngại thừa nhận với ông rằng, anh Tuấn yêu tôi, và tôi cũng yêu anh ấy. Chúng tôi đều thất vọng về cha, đều hoảng sợ tương lai, ngay từ khi chúng tôi vẫn còn là hai đứa trẻ thì đã nương tựa nhau sâu sắc, mãi không ruồng bỏ nhau.”

“Thậm chí em không phân biệt rõ đó là tình yêu hay tình thân thì đã chuẩn bị gắn kết cuộc sống của mình với hắn rồi.” “Chúng tôi không bàn về chuyện đó, chuyện sau này, sau này hãy tính toán. Nhưng có một điều tôi biết rất rõ, anh ta là người quan trọng nhất trong cuộc sống của tôi, tôi sẽ không làm tổn thương tình cảm của anh ấy, chỉ với điều đó, tôi đã không thể ở bên cạnh ông.”

Trần Hoa không thể tin vào tai mình, anh nhìn cô: “Chính vì nguyên nhân này mà em không dự định cho anh bất kỳ cơ hội nào sao?”

Nhâm Nhiễm nhìn thẳng vào anh, không né tránh: “Anh xem, anh không thể chịu đựng điều này đúng không? Lần sau đừng bao giờ nói với một phụ nữ rằng anh bất chấp cô ta có yêu anh không, chỉ cần anh yêu cô ta là được. Yêu là thứ tình cảm cần nhận được sự đền đáp, không ai có thể kiên trì tình yêu khi chỉ có một mình. Nhất là với kiểu đàn ông tự phụ như ông sẽ có yêu cầu càng cao trong tình cảm, tôi đã không còn là một đứa bé có thể bất chấp tất cả từ lâu rồi.”

Lúc này, tiếng pháo bông ngoài cửa sổ vang lên như sấm, bông pháo in trên nền trời sáng rực. Nhâm Nhiễm nhìn ra ngoài cửa, bình lặng nói: “Tuyệt đã với hắn, Trần Tổng, về nghỉ ngơi sớm, lái xe cẩn thận.”

Trần Hoa đứng dưới lầu đứng vào thời khắc bước sang năm mới, toàn thành Bắc Kinh được bao phủ bởi trời hoa rực rỡ, bởi không khí đầy mùi thuốc pháo. Anh ngước đầu nhìn lên, những vệt sáng vẫn lượn quanh bầu trời tăm tối, từng bông pháo to rực nổ giữa bầu trời.

Cảnh vật này làm anh nhớ đến cái đêm chào mừng thiên niên kỷ tại Quảng Châu.

Lúc ấy, khó khăn lắm anh mới thoát thân khỏi Bắc Kinh, anh đón chuyến bay buổi tối về Quảng Châu và vừa bắt kịp lễ chào mừng thiên niên kỷ mới trên dòng sông Châu Giang của người dân thành phố. Anh không có nhà hứng góp vui vào bầu không khí náo nhiệt đó, anh đi xe đến thẳng chung cư, lên lầu rồi dùng chìa khóa mở cửa... anh phát hiện ti vi đang bật, màn hình lúc sáng lúc tắt rọi vào cô bé đang nằm trên sofa.

Anh đứng bên ngoài cửa, kinh ngạc vô cùng.

Anh đã đưa địa chỉ cho Nhâm Thế Yến vào nửa tháng trước khi ông cố tình đến tìm anh. Anh nghĩ cô đã theo cha về từ sớm nhưng không ngờ cô vẫn còn ở đây.

Anh bước qua ngói quỳ bên ghế, chỉ trông thấy cô ôm chặt gối, co rúm thân người xanh gầy, chân mày nhúu chặt như đang nằm mơ và mơ màng gọi mẹ. Lần đầu tiên anh phát hiện rằng, cô kiên cường và cố chấp nhiều hơn rất nhiều so với những gì anh tưởng tượng.

Hôm đầu tiên họ gặp nhau, anh chứng kiến cảnh cô rơi từ thiên đường xuống hiện thực tàn nhẫn, cô khóc đến tuyệt vọng trong lòng anh.

Cô khẳng khái thổ lộ với anh những tình cảm nhen nhóm trong lòng, cô rụt rè như thể lại dững cảm thành thật đến thế, cô khiến anh bất giác động lòng.

Vào lúc anh khôn khổ nhất, cô đã ngã vào lòng anh.

Cô kiên trì ở bên cạnh anh đánh tan mọi bình tĩnh và khả năng tự kiềm chế của anh.

Bất ngờ lớn nhất mà cô dành cho anh chính là việc để lại cho anh toàn bộ tài sản của mình, ra đi không lời hứa hẹn.

Điều anh luôn làm, chỉ là hưởng thụ tình yêu của cô.

Thậm chí sự hiểu lầm ở Úc cũng rất ích kỉ.

Có vẻ như anh không muốn làm náo loạn cuộc sống của cô, anh quả quyết xoay lưng bỏ đi. Thực chất, anh không thể chấp nhận việc sau khi đã xem tình yêu của cô như một lẽ đương nhiên thì lại đột nhiên bị cô quên lãng – đó cũng chính là điều anh chẳng thể giải thích rõ với cô.

Nương tựa tình cảm vào một cô gái như thế, khiến anh thấp thỏm không yên. Anh thầm nghĩ, nếu cô đã lựa chọn một người đàn ông khác, vậy thì, điều anh có thể làm được chỉ là hờ hững.

Nhưng cô đã chiếm trọn trái tim anh. Bắt đầu từ giấc ngủ không được kiểm chế bằng lí trí, khắc khoải đến tận sâu trong kí ức của anh.

Từng chi tiết nhỏ nhất khi hai người chung sống đã ẩn mình trong đáy lòng với phương thức kín đáo nhất, hễ được khơi dậy, sẽ sống mãi trong tim.

Anh phát hiện những gì anh từ chối thể hiện trước mặt mọi người, thực tế đã sớm được cô phát giác, thấu suốt.

Điều cô vỗ về, tuyệt không chỉ là giấc ngủ cận kề khi anh phải đắm chìm trong âu lo, nhưng anh đã hờ hững tất cả, vẫn kiêu ngạo tự phụ phân tích tình cảm của cô, quy kết tình yêu của cô vào bốn chữ “sùng bái mù quáng”.

Anh cứ ngỡ anh nhìn thấu giấc mộng hảo huyền của cô bé, dung túng cô hưởng thụ kì nghỉ cũng chẳng sao. Chỉ sau khi xa nhau thì anh mới biết, khi cô cho đi quá nhiều tình cảm như thế thì tình yêu của cô cần kiên quyết và mạnh mẽ đến nhường nào. Cô đã từng yêu anh biết mấy!

Thoạt nhìn, tưởng chừng anh là người nắm quyền chủ động trong quan hệ giữa hai người, nhưng thực tế, cô luôn dững cảm và kiên định hơn anh.

Cô độc một mình nhớ mong anh, đợi chờ anh cả trong những lúc anh không hề hay biết. Đến khi anh quay lại thì tình yêu của cô đã cạn kiệt và bắt đầu lãng quên anh.

Sáu năm trôi qua, cô không còn bộc lộ sự yếu đuối của mình với anh như trước đây, cũng giống như ánh mắt bình thần khi cô nhìn vào anh, cô không còn là bé gái bất chấp tất cả đi về nơi anh. Anh đã đánh mất cô mãi mãi rồi sao?

Gió lạnh ôm lấy những mảnh pháo vụn hòa quyện cùng tuyết tung bay trên bầu trời.

Không biết bao lâu sau, tiếng pháo thưa dần, người dân thức chào năm mới cũng bắt đầu say giấc, căn phòng anh dỗi theo cũng đã tắt đèn.

Anh vẫn đứng bất động nơi ấy.

Trong phòng ngủ tắm tối của mình, Nhâm Nhiễm ngồi dậy vén hồ rèm cửa sổ, nhìn bóng hình cao to thẳng đứng dưới lầu.

Đó là người đàn ông mà cô đã từng yêu tha thiết.

Cô lao vào anh, như thiêu thân lao về ánh lửa, lao về một số phận thần bí.

Thiêu thân không thể kháng cự sức hấp dẫn của ánh lửa, nó lao vào lửa với quyết tâm mù quáng, kết quả là làm tổn thương chính đôi cánh của nó.

Ánh lửa không thể kháng cự quyết tâm của thiêu thân, trong giây phút họ gặp nhau, ánh lửa bỗng rực sáng bất thường.

Không ai có thể dừng bước trước bánh lăn của thời gian, thắm thoát, cô đã là một phụ nữ trưởng thành, một người lớn thận trọng, cô không còn dũng khí để lao về ánh lửa nhưng tuyệt không hối hận tình yêu mãnh liệt mà cô từng quên mình phần đầu.

Pháo bông nổ bung trên nền trời Bắc Kinh, từ huyền ảo đến dần tĩnh mịch, ánh đèn gần xa của mọi nhà cũng vụt tắt, chỉ còn lại ánh đèn vàng le lói trên đường. Tia sáng kéo bóng anh dài thật dài, ngã trên làn tuyết mỏng.

Cô hạ dần rèm cửa – từng chút, từng chút một và thầm nói với anh: Tạm biệt!

Thời gian thắm thoát thoi đưa đã để lại tất cả những hồi ức không thể xóa nhòa: những nỗi đau khắc cốt ghi tâm, niềm hạnh phúc khờ dại nhưng ngọt ngào. Tất cả đều là đoạn đường họ cùng bước qua, là những kí ức chỉ thuộc về riêng họ.

Cô không hoài nghi tấm lòng của anh khi anh mong hai người có một khởi đầu mới.

Chỉ là, qua bao thăng trầm, hai người đã lạc bước nhau mãi.

Cô nghĩ tình yêu mãnh liệt của mình đã để lại vết tích trong lòng người đàn ông lạnh lùng và kiêu ngạo đó. Với mối tình si thời thiếu nữ của bản thân, đó không hẳn là một kết thúc nuôi tiếc.

Ngoảnh mặt nhìn lại, ánh đèn lại rực rỡ, và ngày mai là một ngày mới.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-anh-den-ruc-ro>